

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 29. 10. 2019 v senátu složeném z předsedy JUDr. Pravoslava Poláka a soudců JUDr. Zdeňka Jaroše a Mgr. Marcela Žána v trestní věci obžalovaného R■■■■ K■■■■, narozeného ■■■■,

takto:

Na podkladě odvolání obžalovaného R■■■■ K■■■■ a státního zástupce se podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech z 19. 10. 2017 č. j. 8 T 125/2007-3079 ve výroku o vině (ohledně skutku **255**) obžaloby), výroku o trestu a zprošťujících výrocích pod body **79), 115), 206), 218), 226), 328) a 331)** a podle § 259 odst. 3 písm. a), b) trestního řádu **se znovu rozhoduje** tak, že

obžalovaný R■■■■ K■■■■, nar. ■■■■, bytem ■■■■, ■■■■,

se zprošťuje

podle § 226 písm. a), b, c) trestního řádu obžaloby státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni ze dne 26. 6. 2007 sp. zn. 4 KZV 3/2005, podle které jako policejní inspektor Oddělení cizinecké policie (OCP) ■■■■ v období od 21. 1. 2002 do 10. 1. 2005 v ■■■■ ■■■■, okr. týž, v rozporu se svými povinnostmi uloženými mu zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (ČR), zákonem č. 71/1967 Sb., správní řád a Metodickými pokyny ředitele služby cizinecké a pohraniční policie č. 27/2004, 96/2002 a 111/2003 povoloval trvalé a dlouhodobé pobyty zejména občanům Vietnamu, kteří nesplňovali podmínky pro takovéto povolení nebo jim nebyl orgánem OCP v jiném místě pobyt povolen, případně byli z území ČR vyhoštěni, a umožňoval legalizaci pobytů dětí tím způsobem, že jejich jména byla dopisována do karet jiných občanů Vietnamu, kteří již měli pobyt v ČR povolen, za což dostával prostřednictvím tzv. prostředníků od občanů vietnamské či jiné komunity různé finanční částky odvíjející se od typu rozhodnutí a takto získal nejméně 7 057 800 Kč a 2 890 Euro, přičemž konkrétně povolil pobyty následujícím osobám s těmito

pochybeními:

v bodě 79) V■■■■ M■■■■ H■■■■, nar. ■■■■■, sp. zn. 7-3874-DUC2002, podáno 19. 11. 2002, chybí doklad účel pobytu (rodný list), cizinec narozený na území ČR není uveden v CRO,

v bodě 115) N■■■■ T■■■■ H■■■■, nar. ■■■■■, sp. zn. 321-592-DUC2003, žádost podána 23. 4. 2003, v MCE oznámení o zániku platnosti živnostenského oprávnění ze dne 16. 4. 2003, přesto dne 29. 4. 2003 povolen pobyt s platností od 29. 4. 2003 do 24. 4. 2004,

v bodě 206) D■■■■ M■■■■ H■■■■, nar. ■■■■■, sp. zn. 4040-DUC2003, TUC2004, přechodný pobyt na území povolen od 8. 12. 1999 za účelem sloučení rodiny s matkou N■■■■ T■■ T■■■■, nar. ■■■■■. Pobyt ukončen dne 7. 10. 2003. Dne 10. 11. 2003 podána nová žádost o dlouhodobé vízum za stejným účelem. Dne 3. 12. 2003 vydáno vízum s platností do 7. 10. 2004. Dne 27. 9. 2004 podána žádost o dlouhodobý pobyt. Místo dokladu o finančních prostředcích je na žádosti poznámka „hotovost doložena matkou“. V prohlášení o ubytování je období ubytování vyznačené jako trvalé. Pobyt povolen do 7. 10. 2005. Dne 29. 11. 2004 podána žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s otcem D■■ D■■ D■■, nar. ■■■■■. Dne 7. 12. 2004 vydáno rozhodnutí o trvalém pobytu. Na rozhodnutí je chybné poučení. V CIS není vygenerováno číslo povolení k pobytu. Nedošlo k ukončení předchozích pobytů a zneplatnění štítků,

v bodě 218) N■■■■ T■■ H■■■■ T■■■■, nar. ■■■■■, přijela do ČR dne 16. 3. 2004 na vízum nad 90 dnů za účelem sloučení rodiny s matkou. Žádost o vízum podána matkou T■■■■ T■■ T■■■■, nar. ■■■■■, st. příslušnicí Vietnamu, na OCP ■■■■■ dne 4. 2. 2004, pobyt povolen od 24. 2. 2004 do 23. 2. 2005. Dne 14. 4. 2004 podána matkou pro N■■■■ T■■ H■■■■ žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s matkou, pobyt povolen dne 11. 6. 2004. Na rozhodnutí o pobytu je uvedena chybná právní kvalifikace (§ 65 odst. 1 písm. d). Protože bylo povolení k pobytu vydáno s chybnou platností do 30. 11. 2004, byla dne 20. 10. 2004 podána žádost o jeho prodloužení. Dne 1. 12. 2004 převzato povolení k pobytu č. CAA0091361 s platností do 30. 11. 2006. Takto prodloužené povolení k pobytu je chybné, neboť k 1. 12. 2004 se dle přílohy č. 1 Metodického pokynu ŘSCPP č. 27/2004 - § 87g odst. 1) pokyn 4 povolení k trvalému pobytu v případě rodinného příslušníka, který není občanem EU, vyznačuje úředním záznamem do jeho cestovního dokladu. Též nebylo cizinci předáno rozhodnutí s opravou chybné právní kvalifikace. Matka T■■■■ T■■ T■■ v žádostech z r. 2001 a 2004 uvádí pouze 2 děti, a to N■■■■ T■■ H■■■■ T■■■■, nar. ■■■■■, a P■■ T■■ H■■■■, nar. ■■■■■. Dne 20. 10. 2004 podala matka žádost o prodloužení platnosti průkazu k pobytu. V žádosti uvedeny děti P■■ T■■ H■■■■, nar. ■■■■■, a N■■■■ T■■ H■■■■ T■■■■, nar. ■■■■■. Vydán průkaz č. ■■■■■ s platností od 25. 11. 2004 do 25. 11. 2014. Starý průkaz není v evidenci CIS skartován,

v bodě 226 a) N■■■■ T■■ V■■ A■■, nar. ■■■■■, dne 9. 2. 2004 podal zákonný zástupce cizinky otec N■■■■ V■■ H■■, nar. ■■■■■, žádost o dlouhodobé vízum, kdy v žádosti není doloženo čestné prohlášení o hmotném zabezpečení. Cizince uděleno vízum za účelem sloučení rodiny s platností od 27. 2. 2004 do 25. 2. 2005. Na území ČR cizinka přicestovala dne 15. 3. 2004. Dne 5. 4. 2004 podal otec cizinky žádost o trvalý pobyt. Dne 30. 4. 2004 otec cizinky převzal rozhodnutí. V CIS pobyt od 30. 4. 2004. V žádosti o trvalý pobyt není vyplněn bod 28,

v bodě 226 b) N■■■■ T■■ V■■ A■■, nar. ■■■■■, dne 8. 12. 2004 podána žádost o vydání povolení k pobytu ve formě štítku – po dovršení 15 let věku, žádost nebyla podána v zákonné lhůtě (nejdříve 90 dnů a nejpozději 30 dnů před dovršením 15 let věku), přestupek nebyl řešen. Otec N■■■■ V■■ H■■, nar. ■■■■■, st. příslušník Vietnamu, v žádostech na OCP ■■■■■ od r. 1992 do 1998 uváděl děti N■■■■ T■■ T■■■■, nar. ■■■■■, a N■■■■ T■■ T■■■■, nar. ■■■■■, v r. 1999 uvedl, že nemá žádné děti, v r. 2000 uvedl dvě děti N■■■■ V■■

A ■, nar. ■, a N ■ V ■ T ■, nar. ■, v r. 2001 uvedl dvě děti N ■ T ■ T ■, nar. ■, a N ■ T ■ V ■ A ■, nar. ■ a 10. 10. 2001 v žádosti o trvalý pobyt čtyři děti N ■ T ■ T ■, nar. ■, N ■ T ■ T ■, nar. ■, N ■ T ■ V ■ A ■, nar. ■, a N ■ V ■ T ■, nar. ■,

v bodě 255) dne 28. 6. 2004 v ■ jako policejní inspektor Oddělení cizinecké policie ■ přijal žádost cizince N ■ D ■ C ■, nar. ■, o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s občanem ČR - V ■ T ■, nar. ■, na základě sňatku uzavřeného dne 8. 6. 2002, přičemž následně úmyslně nepostupoval

- podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR,
- podle zákona č. 71/1967 Sb. (správního řádu), zejména podle ustanovení § 32 odst. 1, podle něhož byl povinen zjistit přesně a úplně stav věci a opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí,
- podle Metodického pokynu ředitele Služby cizinecké a pohraniční policie č. 27/2004, zejména podle čl. 5 odst. 4, 6 a 7 a důsledně neprováděl lustrace prostřednictvím cizineckého informačního systému, a taktéž nevyčkal zaslání evidenční karty cizince, který již měl v minulosti povolen pobyt v ČR,

v důsledku čehož nezjistil, že dne 14. 4. 2003 vydalo z důvodu účelovosti sňatku Oddělení cizinecké policie České Budějovice rozhodnutí o zamítnutí žádosti cizince o trvalý pobyt podanou ze stejného důvodu, tj. za účelem sloučení rodiny s občanem ČR - V ■ T ■, nar. ■, kdy rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 7. 2003, nevyžádal archivní materiály z Oddělení cizinecké policie České Budějovice, nereagoval ani na v cestovním pasu cizince vylepený výjezdni příkaz ze dne 28. 6. 2004 vydaný Oddělením cizinecké policie Karviná, a již dne 1. 7. 2004 pobyt povolil s ohledem na ustanovení § 87e zákona č. 326/1999 Sb., přičemž jeho postupem v rozporu se zákonem shora jmenovaný cizinec získal povolení k trvalému pobytu, ačkoliv nesplňoval podmínky pro jeho udělení,

v bodě 328) N ■ N ■ A ■, nar. ■, dne 30. 12. 2004 požádal ve Vyšních Lhotách o azyl a téhož dne vzal svůj úmysl zpět. V úloze CIS Azyl uložena informace, že uvedl, že uzavřel sňatek s občanem ČR. Datum příjezdu cizince do ČR nebyl zjištěn. Cizinec uzavřel sňatek s F ■ B ■, nar. ■, v Bečově dne 19. 6. 2004, tj. v době, kdy se na území ČR zdržoval neoprávněně. Důkladnou lustrací bylo možné dojít k závěru, že potvrzení o oprávněnosti k pobytu bylo vydáno v době nelegálního pobytu cizince, tedy muselo být padělané nebo neoprávněně vydané,

v bodě 331) N ■ V ■ Q ■, nar. ■, dne 22. 12. 2004 požádal o azyl. Do ČR přicestoval dne 24. 11. 2004. Dne 28. 12. 2004 vzal svůj úmysl zpět. Byl vydán výjezdni příkaz s platností od 28. 12. 2004 do 11. 1. 2005. V CIS je uložena informace, že: „Dne 23. 12. 2004 na OCP Frýdek-Místek pod čj. SCPP-1880/OV-III-2004 uděleno SV. Dne 28. 12. 2004 si podal stop azyl - zastaveno řízení o azylu.“ Záznam o této události je uveden i na kartě žadatele. Dne 14. 12. 2004 cizinec uzavřel sňatek ve Slaném. Dne 5. 1. 2005 podána žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Rozhodnutí o povolení podle § 87 písm. e) z. č. 326/1999 Sb. vydáno a převzato dne 7. 1. 2005. Podpisy na žádosti a převzetí jsou zjevně odlišné a plná moc ve spise není přiložena. V žádosti je uveden účel pobytu: „azylové“, tudíž měla být cizinci v průběhu řízení formou vyjádření účastníka řízení poskytnuta možnost tento nedostatek odstranit. Sňatek byl uzavřen v době nelegálního pobytu cizince na území, potvrzení o oprávněnosti pobytu muselo být zjevně padělané nebo vydané neoprávněně,

přičemž v důsledku jednání obviněného K ■ byla policie zasažena v oblasti plnění svých základních úkolů, došlo k výraznému zatížení vedoucích a dalších příslušných organizačních článků policie, v důsledku čehož bylo nutno kromě organizačních a řídicích úkolů, plnění dalších úkolů v oblasti výkonu služby, zabezpečení požadované součinnosti s orgány činnými v trestním řízení při řešení trestné činnosti obviněného, zajistit též personální obsazení pracoviště, zabezpečit odbornou způsobilost nových pracovníků, a to vše provést tak, aby cizinci a ostatní veřejnost nepocíťovali žádnou újmu a jejich žádosti byly vyřizovány ve lhůtách stanovených

právním řádem České republiky,

jimiž měl spáchat

dílčí útoky pokračujícího trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), b), c) trestního zákona a trestného činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákona,

neboť nebylo prokázáno, že se staly skutky pod body 328) a 331), pro něž je obžalovaný stíhán;

v žalobním návrhu označené skutky pod body 79), 115), 206), 218), 226 a) a 255) nejsou trestným činem,

nebylo prokázáno, že skutek pod bodem 226 b) spáchal obžalovaný.

Jinak zůstává napadený rozsudek beze změny.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný R. K., nar. [REDAKCE], pod bodem A) uznán vinným, že dne 28. 6. 2004 v [REDAKCE] jako policejní inspektor Oddělení cizinecké policie [REDAKCE] přijal žádost cizince N. D. C., nar. [REDAKCE], o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s občanem ČR - V. T., nar. [REDAKCE], na základě sňatku uzavřeného dne 8. 6. 2002, přičemž následně úmyslně nepostupoval podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, podle zákona č. 71/1967 Sb. (správního řádu), zejména podle ustanovení § 32 odst. 1, podle něhož byl povinen zjistit přesně a úplně stav věci a opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí a podle Metodického pokynu ředitele služby cizinecké a pohraniční policie č. 27/2004, zejména podle čl. 5 odst. 4, 6 a 7, a důsledně neprováděl lustrace prostřednictvím cizineckého informačního systému, a taktéž nevyčkal zaslání evidenční karty cizince, který již měl v minulosti povolen pobyt v ČR, v důsledku čehož nezjistil, že dne 14. 4. 2003 vydalo z důvodu účelovosti sňatku Oddělení cizinecké policie České Budějovice rozhodnutí o zamítnutí žádosti cizince o trvalý pobyt podanou ze stejného důvodu, tj. za účelem sloučení rodiny s občanem ČR - V. T., nar. [REDAKCE], kdy rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 7. 2003, nevyžádal archivní materiály z Oddělení cizinecké policie České Budějovice, nereagoval ani na v cestovním pasu cizince vylepený výjezdní příkaz ze dne 28. 6. 2004 vydaný Oddělením cizinecké policie Karviná, a již dne 1. 7. 2004 pobyt povolil s ohledem na ustanovení § 87e zákona č. 326/1999 Sb., přičemž jeho postupem v rozporu se zákonem shora jmenovaný cizinec získal povolení k trvalému pobytu, ačkoliv nesplňoval podmínky pro jeho udělení.
2. Okresní soud posoudil shora uvedený skutek jako trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona účinného do 30. 6. 2008 a za to obžalovaného odsoudil podle § 158 odst. 1 trestního zákona (nadále i tr. zákona) účinného do 30. 6. 2008 k trestu odnětí svobody ve výměře 6 měsíců, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákona účinného do 30. 6. 2008 podmíněně odložen na zkušební dobu 2 let. Vedle toho nalézací soud obžalovanému podle § 49 odst. 1 trestního zákona uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu vykonávat činnost v ozbrojených sborech a útvech, které jsou založeny na vojensky organizovaných principech, na dobu 2 let.
3. Týmž napadeným rozsudkem pod bodem B) výroku okresní soud podle § 226 písm. a), b), c) trestního řádu (nadále i tr. řádu) zprostil tohoto obžalovaného obžaloby Krajského státního zastupitelství v Plzni sp. zn. 4 KZV 3/2005 ze dne 26. 6. 2007 pro dílčí útoky trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), b), c) trestního

zákona a přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákona, kterých se měl dopustit jednáními uvedenými v obžalobě pod body:

3) N██████ T██████ H██████ V██████, nar. ████████, sp. zn. 163-TUC2002, jejíž žádost byla vyřízena dne 23. 1. 2002, přičemž na žádosti z roku 1997 uvádí jiného manžela než v žádosti o trvalý pobyt po 8 letech nepřetržitého pobytu na území a 5 letech manželství s cizincem s trvalým pobytem,

8) B██████ Q██████ M██████, nar. ████████, sp. zn. 699-TUC2002, jehož žádost byla vyřízena dne 10. 4. 2002, podle rodného listu je cizinec narozený na území ČR muž a má přidělené rodné číslo, avšak podle údajů v centrálním registru obyvatel jde o ženu s jiným rodným číslem,

59) D██████ D██████ T██████, nar. ████████, sp. zn. 7-3396-DUC2002, v žádosti podané 1. 10. 2002 se podoba cizince dle fotografie nalepené na žádosti zjevně neshoduje s fotografiemi z předešlých let,

70) N██████ T██████ T██████ H██████, nar. ████████, sp. zn. 7-3582-DUC2002, podáno 17. 10. 2002, chybí výpis z obchodního rejstříku - doloženo pouze usnesení o změně bydliště a místa podnikání (není pravomocné) a živnostenský list na dobu neurčitou,

79) V██████ M██████ H██████, nar. ████████, sp. zn. 7-3874-DUC2002, podáno 19. 11. 2002, chybí doklad účel pobytu (rodný list), cizinec narozený na území ČR není uveden v CRO,

92) N██████ H██████ H██████, nar. ████████, sp. zn. 7-4008-DUC2002, 4122-TUC2002, podal dne 27. 11. 2002 žádost o dlouhodobý pobyt, v níž chybí doklad účelu pobytu (rodný list) a jako doklad o nezaopatřenosti doloženo potvrzení o navštěvování kurzu českého jazyka v Centru cizích jazyků v ████████, a v žádosti o trvalý pobyt jako doklad o nezaopatřenosti doloženo potvrzení o navštěvování kurzu českého jazyka v Centru cizích jazyků v ████████, přesto vyřízeno 20. 12. 2002,

107) N██████ T██████ K██████, nar. ████████, sp. zn. 321-297-DUC2003, žádost podána 11. 3. 2003, tj. mimo lhůtu stanovenou zákonem, potvrzení OSSZ Plzeň-město vydané 2 dny před koncem platnosti víza inspirovalo žadatele k předložení lékařského potvrzení o nemoci,

115) N██████ T██████ H██████, nar. ████████, sp. zn. 321-592-DUC2003, žádost podána 23. 4. 2003, v MCE oznámení o zániku platnosti živnostenského oprávnění ze dne 16.04.2003, přesto dne 29. 4. 2003 povolen pobyt s platností od 29. 4. 2003 do 24. 4. 2004, 9) Q██████ T██████ K██████ Y██████, nar. ████████, sp. zn. 321-718-DUC2003, *ke žádosti podané 7.5.2003 doložena kopie živnostenského listu, na které bylo zjevně upraveno datum vydání i datum: „živnostenský list se vydává na dobu do...“*,

120) Q██████ T██████ K██████ Y██████, nar. ████████, sp. zn. 321-718-DUC2003, k žádosti podané 7. 5. 2003 doložena kopie živnostenského listu, na které bylo zjevně upraveno datum vydání i datum: „živnostenský list se vydává na dobu do...“,

155) N██████ H██████ H██████, nar. ████████, sp. zn. 321-1466-DUC2003, žádost podána 19. 8. 2003, předchozí vízum platné do 12. 9. 2003, nové vízum uděleno s platností od 13. 9. 2003 do 13. 9. 2004, ačkoli ubytování poskytnuto pouze do 12. 9. 2004, tj. platnost uděleného víza přesahuje období, na které bylo poskytnuto ubytování,

164) H██████ T██████ I██████, nar. ████████, sp. zn. 1436-DUC2003, 2783-TUC2003, v MCE jsou v průběhu pobytu předloženy 3 různé doklady, které osvědčují rodinný stav cizinky. Na počátku pobytu v r. 1995 uvádí stav „vdaná“ - manžel B██████ D██████ N██████, nar. ████████. V žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu ze dne 21. 10. 1996 uvádí stav „rozvedená“, datum rozvodu 27. 3. 1996. Tento stav uvádí cizinka až do r. 2001. V žádosti ze dne 11. 7. 2001 uvádí stav „vdaná“ - manžel B██████ D██████ N██████, nar. ████████. Sňatek uzavřen dne 6. 2. 2001. K žádosti o trvalý pobyt dle § 66 zákona č. 326/1999 Sb. (8 let nepřetržitého pobytu na území a 5 let trvání sňatku s cizincem s pobytem) zpracované obžalovaným je přiložen oddací list ze dne 15. 4. 1998

s cizincem B■ D■ N■, nar. ■■■■■. Dle údajů v CIS o příjezdech a odjezdech není přítomnost cizinky ve Vietnamu k datu uváděných sňatků možná.

167) N■ I■, nar. ■■■■■, sp. zn. 321-1578-DUC2003, žádost podána 2. 9. 2003, uděleno vízum za účelem sloučení rodiny s cizincem – manželem, kdy sňatek uzavřen ve Vietnamu dne 10. 3. 2001. V předchozích žádostech rubrika „rodinný stav“ nevyplněna nebo uvedeno „svobodná“.

177) N■ H■ S■, nar. ■■■■■, sp. zn. 3170-TUC2003, podal žádost o povolení trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny s dítětem (občanem ČR), ačkoli v CRO uvedena jen matka dítěte – občanka ČR a nikoli cizinec jako otec, na přiložené kopii rodného listu dítěte pouze podpis policisty bez kulatého razítka se státním znakem a textem „souhlasí s originálem“, dle protokolu vyřízena 19. 9. 2003 (dle CIS 17. 9. 2003).

180) N■ V■ I■, nar. ■■■■■, sp. zn. 321-1677-DUC2003, 3320-TUC, dne 29. 3. 2004 podána žádost o vízum za účelem sloučení rodiny zákonným zástupcem otcem B■ T■ T■, nar. ■■■■■, jehož trvalý pobyt povolen od 25. 3. 2004. V dokladu o zajištění ubytování je poskytnuto ubytování na dobu od 1. 3. 2004 do 31. 3. 2005, ale vízum vydáno s platností od 15. 4. 2004 do 14. 4. 2005. Příjezd dne 28. 4. 2004. Dne 26. 5. 2004 podána žádost o povolení trvalého pobytu. Dne 15. 6. 2004 převzal cizinec průkaz s platností do 12. 8. 2004. V žádosti nebyla vyplněna kolonka č. 28. Dne 2. 8. 2004 podána žádost o vydání průkazu o povolení k pobytu. Dne 25. 8. 2004 vyzvednut průkaz ve formě štítku. V CIS není uvedena vztažná osoba a je chybně vyplněn účel pobytu.

183) H■ T■ T■, nar. ■■■■■, sp. zn. 3323-DUC2003, dne 22. 9. 2003 podal otec N■ V■ I■, nar. ■■■■■, žádost o vízum za účelem sloučení rodiny. Uděleno vízum s platností od 22. 10. 2003 do 15. 10. 2004, ačkoli mělo být zkráceno dle povolení otce do 30. 9. 2004. Cizinka přijela do ČR dne 4. 11. 2003. Dne 10. 3. 2004 podána žádost o trvalý pobyt, který povolen 28. 4. 2004. Dne 2. 6. 2004 podána žádost o vydání průkazu po dovršení 15 let věku a nebylo řešeno opožděné podání žádosti. Vydáno povolení platné od 6. 7. 2004 do 6. 7. 2014. V CIS není uvedena vztažná osoba. Otec N■ V■ I■ v žádostech z r. 1998-2003 uváděl jiné děti a H■ T■ T■ se objevila poprvé až v r. 2003.

193) N■ D■ T■, nar. ■■■■■, sp. zn. 3412-TUC2003, dle protokolu vyřízeno 19. 11. 2003 (dle CIS 26. 11. 2003), jako doklad o nezaopatřenosti doloženo potvrzení o navštěvování kurzu českého jazyka v Centru cizích jazyků v ■■■■■,

206) D■ M■ H■, nar. ■■■■■, sp. zn. 4040-DUC2003, TUC2004, přechodný pobyt na území povolen od 8. 12. 1999 za účelem sloučení rodiny s matkou N■ T■ T■, nar. ■■■■■. Pobyt ukončen dne 7. 10. 2003. Dne 10. 11. 2003 podána nová žádost o dlouhodobé vízum za stejným účelem. Dne 3. 12. 2003 vydáno vízum s platností do 7. 10. 2004. Dne 27. 9. 2004 podána žádost o dlouhodobý pobyt. Místo dokladu o finančních prostředcích je na žádosti poznámka „hotovost doložena matkou“. V prohlášení o ubytování je období ubytování vyznačené jako trvalé. Pobyt povolen do 7. 10. 2005. Dne 29. 11. 2004 podána žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s otcem D■ D■ D■, nar. ■■■■■. Dne 7. 12. 2004 vydáno rozhodnutí o trvalém pobytu. Na rozhodnutí je chybně poučení. V CIS není vygenerováno číslo povolení k pobytu. Nedošlo k ukončení předchozích pobytů a zneplatnění štítků.

211) D■ K■ O■, nar. ■■■■■, příjezd na území dne 19. 9. 1988. Dne 12. 10. 1992 podána žádost o dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání, pobyt povolen. Dne 13. 10. 1993 podána žádost o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání na OCP Ústí nad Labem. Pobyt povolen dne 30. 11. 1993 a od této doby nepřetržitě prodlužován až do 4. 6. 2004. Dne 14. 1. 2002 se cizinec přestěhoval do ■■■■■. Došlo k pozdnímu vyžádání MCE z OCP Ústí nad Labem. Dne 7. 1. 2004 podána žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 67 (po 10 letech nepřetržitého pobytu). Dne 27. 1. 2004 převzal cizinec doklad o pobytu. V žádostech v letech

1993-2001 uváděno dítě T■■■■ T■■■■ T■■■■, nar. ■■■■■, zatímco v žádostech z r. 2002-3 a v žádosti o trvalý pobyt uváděno dítě N■■■■ T■■■■ P■■■■.

212) N■■■■ D■■ H■■■, nar. ■■■■■, sp. zn. 4201-TUC, dne 21. 5. 1999 žádost o vízum za účelem podnikání. Vízum uděleno s platností od 28. 6. 1999 do 16. 6. 2000. V žádosti není uvedena manželka ani žádné děti. Dne 17. 5. 2000 podána žádost o prodloužení víza. V žádosti neuvedena manželka ani žádné děti. Vízum prodlouženo od 17. 6. 2000 do 16. 6. 2001. Dne 18. 5. 2001 zaslání MCE do ■■■■■. Dne 16. 5. 2001 podána žádost o prodloužení víza. V žádosti neuvedena manželka, pouze dítě N■■■■ C■■ S■■, nar. ■■■■■. Dne 22. 4. 2002 podána žádost o prodloužení víza na OCP Ústí nad Labem. V žádosti neuvedena manželka ani děti. Vízum prodlouženo od 17. 5. 2002 do 16. 5. 2003. Dne 23. 5. 2002 stěhování do ■■■■■. Dne 7. 5. 2003 pozdě podána žádost o prodloužení víza – doloženo lékařským potvrzením. V žádosti neuvedena manželka, pouze dítě N■■■■ C■■ S■■, ■■■■■. Dne 19. 11. 2003 podána žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s občanem ČR – synem S■■■■ K■■■■, nar. ■■■■■ (matka S■■■■ M■■■, nar. ■■■■■). Udělen statut trvalého pobytu od 12. 1. 2004 do 12. 1. 2014.

213) P■■■■ H■■ H■■, nar. ■■■■■, cizinka se narodila na území ČR. Dne 12. 1. 2004 podána žádost o povolení trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny s otcem P■■■■ Q■■ H■■, nar. ■■■■■. Otec v žádostech v letech 1998-2001 uváděl pouze manželku H■■ T■■ T■■■ H■■, nar. ■■■■■, a dítě P■■■■ K■■■ Ch■■, nar. ■■■■■. V žádosti ze dne 29. 5. 2002 uvedl manželku H■■ T■■ T■■■ H■■ a 2 děti T■■ T■■ H■■■ G■■, nar. ■■■■■, a P■■■■ K■■■ Ch■■, nar. ■■■■■. Dne 7. 8. 2002 podal cizinec žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s občanem ČR - dcerou F■■■■ S■■■, nar. ■■■■■. V žádosti uvedl manželku H■■ T■■ T■■■ H■■, nar. ■■■■■ a 3 děti: 1) P■■■■ K■■■ Ch■■, nar. ■■■■■, 2) T■■ T■■ H■■■ G■■, nar. ■■■■■ a 3) F■■■■ S■■■, nar. ■■■■■. Trvalý pobyt otci povolen od 2. 9. 2002 do 2. 9. 2017, vydán průkaz č. ■■■■■ a povolení k pobytu č. CA0004519. Dne 9. 1. 2004 zapsáno do cestovního dokladu otce dítě: P■■■■ H■■ H■■.

214) N■■■■ C■■ S■■, nar. ■■■■■, dne 2. 6. 2003 podal otec N■■■■ D■■ H■■, nar. ■■■■■, žádost o vízum za účelem sloučení rodiny. Uděleno vízum s platností od 24. 6. 2003 do 16. 5. 2004. Cizinec přijel do ČR dne 10. 11. 2003. Dne 26. 1. 2004 podána žádost o trvalý pobyt. Trvalý pobyt povolen dne 16. 3. 2004. Vydáno povolení a průkaz k pobytu platný do 15. 3. 2014. Otec N■■■■ D■■ H■■, nar. ■■■■■, v žádostech o vízum z 21. 5. 1999 a 17. 5. 2000 neuvedl manželku ani žádné děti. V žádosti o prodloužení víza z 16. 5. 2001 neuvedl manželku, jen dítě N■■■■ C■■ S■■, nar. ■■■■■. Dne 22. 4. 2002 v žádosti o prodloužení víza na OCP Ústí nad Labem neuvedl manželku ani děti.

218) N■■■■ T■■ H■■■ T■■■■, nar. ■■■■■, přijela do ČR dne 16. 3. 2004 na vízum nad 90 dnů za účelem sloučení rodiny s matkou. Žádost o vízum podána matkou T■■■■ T■■ T■■■, nar. ■■■■■, st. příslušnicí Vietnamu, na OCP ■■■■■ (nadále i ■■■■■) dne 4. 2. 2004, pobyt povolen od 24. 2. 2004 do 23. 2. 2005. Dne 14. 4. 2004 podána matkou pro N■■■■ T■■ H■■■ žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s matkou, pobyt povolen dne 11. 6. 2004. Na rozhodnutí o pobytu je uvedena chybná právní kvalifikace (§ 65 odst. 1 písm. d). Protože bylo povolení k pobytu vydáno s chybnou platností do 30. 11. 2004, byla dne 20. 10. 2004 podána žádost o jeho prodloužení. Dne 1. 12. 2004 převzato povolení k pobytu č. CAA0091361 s platností do 30. 11. 2006. Takto prodloužené povolení k pobytu je chybné, neboť k 1. 12. 2004 se dle přílohy č. 1 Metodického pokynu ŘSCPP č. 27/2004 - § 87g odst. 1) pokyn 4 povolení k trvalému pobytu v případě rodinného příslušníka, který není občanem EU, vyznačuje úředním záznamem do jeho cestovního dokladu. Též nebylo cizinci předáno rozhodnutí s opravou chybné právní kvalifikace. Matka T■■■■ T■■ T■■■ v žádostech z r. 2001 a 2004 uvádí pouze 2 děti, a to N■■■■ T■■ H■■■ T■■■, nar. ■■■■■, a P■■■■ T■■ H■■■, nar. ■■■■■. Dne 20. 10. 2004 podala matka žádost o prodloužení platnosti průkazu k pobytu. V žádosti uvedeny děti P■■■■ T■■ H■■■, nar. ■■■■■, a N■■■■ T■■ H■■■ T■■■, nar. ■■■■■.

██████████. Vydán průkaz č. ██████████ s platností od 25. 11. 2004 do 25. 11. 2014. Starý průkaz není v evidenci CIS skartován.

219) T████ P████ A████, nar. ██████████, dne 11. 2. 2004 podal zákonný zástupce matka T████ X████ B████, nar. ██████████, žádost o trvalý pobyt pro dítě narozené na území ČR. Trvalý pobyt byl povolen a rozhodnutí převzato dne 13. 2. 2004. Tento den bylo i převzato povolení č. CA0058017. V CIS je zapsáno jen vygenerované číslo ██████████ s chybnou platností 29. 12. 2003 – 29. 12. 2018. Vztažná osoba není uvedena, cestovní doklad není uveden. Matka T████ X████ B████, st. příslušnice Vietnamu přijela do ČR dne 10. 6. 2002 na vízum s platností od 14. 5. 2002 do 6. 5. 2003 za účelem sloučení rodiny s otcem P████ T████ C████, nar. ██████████. Dne 14. 8. 2002 cizinka zažádala o trvalý pobyt. Statut trvalého pobytu udělen 29. 8. 2003. Skutečnost, že se dne ██████████ narodila cizince, která dovršila teprve ██████████ 15 let věku, tj. důvodné podezření, že k početí tohoto dítěte došlo před 15 rokem věku matky, nebyla nijak řešena.

221) N████ T████ H████, nar. ██████████, dne 22. 10. 2003 zažádal otec N████ H████ D████, nar. ██████████, o vízum za účelem sloučení rodiny pro výše uvedenou cizinku. Uděleno vízum s platností od 20. 11. 2003 do 17. 11. 2004. Cizinka přijela do ČR dne 21. 12. 2003. Dne 10. 3. 2004 podal zákonný zástupce žádost o trvalý pobyt. Povolen trvalý pobyt od 28. 4. 2004. V evidenci CIS uvedeno jen vygenerované číslo ██████████ s platností od 27. 4. 2004 do 6. 7. 2005. Vztažná osoba není uvedena. Otec N████ H████ D████, nar. ██████████, v žádostech o azyl v r. 2001 uváděl, že je bezdětný.

225) D████ T████ T████, nar. ██████████, má povolený pobyt od 5. 4. 2004 na vízum nad 90 dnů za účelem sloučení se svým otcem T████ N████ S████, v jehož MCE jsou nesrovnalosti v uvádění dětí v jednotlivých žádostech. V žádosti o trvalý pobyt D████ T████ T████, nar. ██████████, je proveden výslech otce, kde je uvedeno, že jmenovaná je dcera milenky.

226) N████ T████ V████ A████, nar. ██████████, dne 9. 2. 2004 podal zákonný zástupce cizinky otec N████ V████ H████, nar. ██████████, žádost o dlouhodobé vízum, kdy v žádosti není doloženo čestné prohlášení o hmotném zabezpečení. Cizince uděleno vízum za účelem sloučení rodiny s platností od 27. 2. 2004 do 25. 2. 2005. Na území ČR cizinka přicestovala dne 15. 3. 2004. Dne 5. 4. 2004 podal otec cizinky žádost o trvalý pobyt. Dne 30. 4. 2004 otec cizinky převzal rozhodnutí. V CIS pobyt od 30. 4. 2004. V žádosti o trvalý pobyt není vyplněn bod 28. Dne 8. 12. 2004 podána žádost o vydání povolení k pobytu ve formě štítku - po dovršení 15 let věku, žádost nebyla podána v zákonné lhůtě (nejdříve 90 dnů a nejpozději 30 dnů před dovršením 15 let věku), přestupek nebyl řešen. Otec N████ V████ H████, nar. ██████████, st. příslušník Vietnamu, v žádostech na OCP ██████████ od r. 1992 do 1998 uváděl děti N████ T████ T████, nar. ██████████, a N████ T████ T████, nar. ██████████, v r. 1999 uvedl, že nemá žádné děti, v r. 2000 uvedl dvě děti N████ V████ A████, nar. ██████████, a N████ V████ T████, nar. ██████████, v r. 2001 uvedl dvě děti N████ T████ T████, nar. ██████████, a N████ T████ V████ A████, nar. ██████████ a 10. 10. 2001 v žádosti o trvalý pobyt čtyři děti N████ T████ T████, nar. ██████████, N████ T████ T████, nar. ██████████, N████ T████ V████ A████, nar. ██████████, a N████ V████ T████, nar. ██████████.

227) N████ A████ T████, nar. ██████████, dle CIS povolen dlouhodobý pobyt od 10. 6. 1999 na OCP Ostrava. Dne 5. 4. 2004 podal zákonný zástupce cizince otec P████ A████ N████, nar. ██████████, žádost o povolení trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny. Na čestném prohlášení o ubytování není ověřený podpis vlastníka nemovitosti. Dne 30. 4. 2004 otec cizince převzal rozhodnutí.

228) N████ V████ T████, nar. ██████████, dne 9. 2. 2004 podal zákonný zástupce cizince otec N████ V████ H████, nar. ██████████, žádost o dlouhodobé vízum, ve které chybí čestné prohlášení o hmotném zabezpečení a doklad o zajištění prostředků k pobytu. Cizinci bylo uděleno vízum za účelem sloučení rodiny s platností od 24. 2. 2004 do 23. 2. 2005. Na území ČR cizinec přicestoval dne 15. 3. 2004. Dne 5. 4. 2004 podal otec cizince žádost o trvalý pobyt. Dne

30. 4. 2004 otec cizince převzal rozhodnutí. V žádosti o trvalý pobyt není vyplněn bod 28.

233) D■■■■ T■■■■ N■■■■, nar. ■■■■■, dne 14. 5. 2002 podána žádost o azyl. Azylové řízení ukončeno 8. 4. 2004 zamítnutím kasační stížnosti. Dne 27. 3. 2004 uzavřen sňatek s I■■■■■ B■■■■■, nar. ■■■■■. Dne 26. 4. 2004 vydán výjezdni příkaz na OCP Cheb s platností do 13. 5. 2004 s tím, že cizinka je bez pasu. Dne 28. 4. 2004 podána žádost o trvalý pobyt. V žádosti doložen cestovní doklad vydaný dne 27. 8. 2003. Trvalý pobyt povolen a průkaz o povolení pobytu č. ■■■■■ vydán dne 10. 5. 2004 do 10. 5. 2014.

234) N■■■■■ V■■■■ T■■■■, nar. ■■■■■, dne 1. 9. 2003 podána na OCP Cheb žádost o vízum za účelem sloučení rodiny s matkou N■■■■■ T■■■■ I■■■■, nar. ■■■■■. Uděleno vízum s platností od 1. 9. 2003 do 30. 8. 2004, ačkoli k žádosti doloženo zajištěné ubytování jen od 28. 8. 2003 do 28. 8. 2004. Cizinec přijel do ČR dne 18. 9. 2003. Dne 22. 12. 2003 se přestěhoval do ■■■■■. Dne 26. 1. 2004 podána neúplně vyplněná žádost o trvalý pobyt. K žádosti doložen doklad o finančním zajištění ve formě fotokopie dokladu z předešlé žádosti. Ve vyjádření účastníka správního řízení matka uvádí: „Tady bydlím se svým synem....Manžel a otec syna bydlí s naším druhým synem v ■■■■■....“, ačkoli otec, uvedený v rodném listu, nemá v ČR povolen žádný pobyt. Trvalý pobyt povolen dne 17. 2. 2004. Dne 28. 7. 2004 podána žádost o povolení pobytu po dovršení 15 let věku. Vydáno povolení s platností od 10. 9. 2004 do 31. 8. 2014. Matka se 12. 1. 2005 přestěhovala zpět do ■■■■■.

236) T■■■■ T■■■■ T■■■■ H■■■■, nar. ■■■■■, dne 3. 5. 2004 podána žádost o přechodný pobyt pro rodinného příslušníka občana ČR. Jako doklad účelu pobytu doložena kopie rodného listu, podle níž je matkou cizinky občanka ČR T■■■■■ D■■■■, nar. ■■■■■, a kopie občanského průkazu matky. Dle informačních systémů ale údajná matka cizinky nemá výše jmenovanou nikde uvedenu jako dceru. Příložená kopie rodného listu nebyla pořízena z originálu, ale z další kopie. Pobyt byl povolen dne 31. 5. 2004. Dne 1. 6. 2004 byl převzat průkaz s platností od 1. 6. 2004 do 27. 5. 2005. Dne 2. 8. 2004 podána žádost o povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana ČR. Doklad potvrzující účel pobytu byl stejný jako u předešlé žádosti. Dne 6. 8. 2004 pobyt povolen. Dne 6. 8. 2004 si cizinka osobně převzala rozhodnutí o trvalém pobytu a povolení k pobytu s platností od 6. 8. 2004 do 6. 8. 2014. Na rozhodnutí o trvalém pobytu je nesprávně uvedena právní kvalifikace. V evidenci CIS je nesprávně uvedena kategorie a účel trvalého pobytu a není ukončen předchozí pobyt ani povolení k pobytu.

237) N■■■■■ V■■■■ I■■■■, nar. ■■■■■, povolen dlouhodobý pobyt od 13. 11. 1996 za účelem podnikání. V první žádosti uváděny děti N■■■■■ T■■■■ I■■■■, nar. ■■■■■, a N■■■■■ V■■■■ I■■■■, nar. ■■■■■, v druhé žádosti ještě N■■■■■ T■■■■ I■■■■, nar. ■■■■■. Dne 28. 4. 2002 zrušen dlouhodobý pobyt z důvodu zániku živnosti. Dne 8. 10. 2002 požádal o azyl, azylové řízení ukončeno 13. 4. 2004. Vydáno výjezdni vízum s platností od 26. 4. 2004 do 25. 5. 2004. Žádost o trvalý pobyt podána dne 5. 5. 2004. Pobyt povolen dne 17. 5. 2004 dle § 65 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. V žádosti doložen rodný list dítěte - R■■■■■ N■■■■■, nar. ■■■■■. V evidenci obyvatel u výše jmenovaného dítěte není otec uveden. V žádosti o trvalý pobyt uvedeny jiné děti, než v předchozích žádostech: N■■■■■ V■■■■ H■■■■, nar. ■■■■■, N■■■■■ T■■■■ Q■■■■, nar. ■■■■■.

238) T■■■■■ Q■■■■ H■■■■, nar. ■■■■■, povolen pobyt na území ČR od 15. 8. 2003 na vízum nad 90 dnů za účelem sloučení rodiny s otcem. Žádost o trvalý pobyt podána 10. 5. 2004, vydán průkaz k pobytu CAA0040206 proti podpisu nezletilého cizince. Otec T■■■■ D■■■■ V■■■■, nar. ■■■■■, st. příslušník Vietnamu, v žádosti o povolení dlouhodobého pobytu podané dne 25. 11. 1994 uvádí dítě T■■■■ T■■■■ A■■■■, nar. ■■■■■. V žádosti o trvalý pobyt z r. 1997 dopsáno dítě T■■■■ Q■■■■ H■■■■, nar. ■■■■■, dále přepisováno příjmení a datum narození. Fotografie z hraniční průvodky z r. 1994 a fotografie nalepená na MCE nepatří téže osobě. Rozlišné jsou i podpisy na žádosti a hraniční průvodce.

239) P■■■■■ T■■■■ T■■■■, nar. ■■■■■, cestovní doklad vystaven na jméno P■■■■■ T■■■■

T■■■. Příjezd dne 9. 5. 2004 na vízum s platností do 20. 5. 2004. Dne 18. 5. 2004 uzavřen v Chrastavě sňatek. Dne 19. 5. 2004 podána žádost o povolení trvalého pobytu. Dne 21. 5. 2004 převzala cizinka doklad k pobytu. Na rozhodnutí uvedena chybná právní kvalifikace a chybné datum převzetí.

241) P■■■■ V■■■ I■■■, nar. ■■■■■, dne 22. 10. 2001 požádal o azyl po ilegálním příchodu na území ČR. Jeho žádost byla zamítnuta, poslední rozhodnutí ve věci kasační stížností nabylo právní moci dne 3. 2. 2004. Dne 24. 5. 2004 mu byl na OCP Tachov vystaven cestovní průkaz totožnosti č. ■■■■■ a výjezdní příkaz do 22. 7. 2004. Stejněho dne tj. 24. 5. 2004 cizinec podal žádost na OCP ■■■■■ o povolení trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR, přičemž předložil cestovní pas č. ■■■■■ vydaný dne 22. 5. 2002 a platný do 22. 5. 2007. Sňatek byl uzavřen v Chodově dne 22. 5. 2004. V daném případě nebylo prověřeno, který útvar OCP vydal potvrzení o oprávněnosti pobytu na území vzhledem k datu skončení řízení o kasační stížnosti.

243) H■■■■ T■■■ N■■■, nar. ■■■■■, podala dne 4. 5. 2002 žádost o azyl, kdy neměla cestovní doklad. Dne 7. 11. 2002 nabylo právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o azylu. Dne 21. 9. 2002 v Horní Plané uzavřen sňatek. Dne 26. 5. 2004 vydán cestovní doklad. Přes vydaný výjezdní příkaz AA0214228 s platností od 26. 4. 2004 do 31. 5. 2004 dne 26. 5. 2004 podána žádost o povolení trvalého pobytu. Dne 28. 5. 2004 převzala cizinka doklad k pobytu. Na rozhodnutí uvedena chybná právní kvalifikace.

250) I■■■ D■■■ T■■■, nar. ■■■■■, měl na území ČR povolen dlouhodobý pobyt od 30. 9. 1996 do 7. 9. 1999. V období od 8. 9. 1999 do 20. 11. 2001 se zdržoval neznámo kde. Dne 20. 11. 2001 požádal o azyl, kdy azylové řízení bylo ukončeno dne 3. 6. 2004 a byl vydán výjezdní příkaz do 1. 7. 2004. Dne 2. 2. 2004 uzavřel sňatek s občanem ČR. Žádost o trvalý pobyt podána 7. 6. 2004 a průkaz předán 10. 6. 2004. Vydáno rozhodnutí o trvalém pobytu s chybnou citací § 87e zák. č. 326/99 Sb. V žádosti o trvalý pobyt vyplněny nesprávně či neúplně body 17,23,24,25 a 26.

253) N■■■■ V■■■ H■■■, nar. ■■■■■, po ilegálním příchodu podal dne 1. 7. 2001 žádost o azyl, kdy neměl cestovní doklad. Dne 15. 3. 2004 nabylo právní moci rozhodnutí o zamítnutí žaloby ve věci neudělení azylu. Dne 2. 6. 2004 vydán cestovní pas č. ■■■■■ s platností do 2. 6. 2009. Cizinci vydáno výjezdní vízum s dobou platnosti od 16. 4. 2004 do 14. 6. 2004, přesto dne 5. 6. 2004 v Bečově uzavřel sňatek a dne 14. 6. 2004 podal žádost o povolení trvalého pobytu. Dne 17. 6. 2004 cizinec převzal doklad o pobytu. Na rozhodnutí uvedena chybná právní kvalifikace. V CIS je chybně vyplněna kategorie a účel pobytu, není vyplněno datum zahájení a ukončení řízení.

259) T■■■ T■■■ I■■■, nar. ■■■■■, dne 17. 5. 2004 přicestovala na vízum nad 90 dnů platné od 29. 4. 2004 do 28. 4. 2005 za účelem sloučení rodiny s otcem. Žádost o trvalý pobyt podána dne 2. 8. 2004. Pobyt povolen 25. 8. 2004. Chybí datum vyhotovení a převzetí rozhodnutí. Otec H■■■ Q■■■ O■■■, nar. ■■■■■, v protokolu o podání vysvětlení uvedl, že má dítě s vietnamskou milenkou, kdy takto hovoří celkem o třech dětech, ačkoli v předchozích vlastních žádostech děti neuvádí.

261) N■■■■ V■■■ I■■■, nar. ■■■■■, dne 29. 3. 2004 podána žádost o vízum za účelem sloučení rodiny zákonným zástupcem otcem B■■■ T■■■ T■■■, nar. ■■■■■. V dokladu o zajištění ubytování na území ČR je poskytnuto ubytování na období od 1. 3. 2004 do 31. 3. 2005, ale vízum bylo vydáno s platností od 15. 4. 2004 do 14. 4. 2005. Příjezd do ČR dne 28. 4. 2004, přihlášení k pobytu 3. 5. 2004. Dne 26. 5. 2004 podána žádost o povolení k trvalému pobytu. Dne 15. 6. 2004 převzal cizinec průkaz k pobytu s platností do 12. 8. 2004. V žádosti není vyplněna kolonka č. 28. V CIS není uvedena vztažná osoba a dále je chybně vyplněn účel pobytu.

262) V■■■ M■■■ P■■■■, nar. ■■■■■, dne 3. 5. 2004 byla podána žádost o přechodný pobyt pro rodinného příslušníka občana ČR. Jako doklad potvrzující účel pobytu doložena kopie

rodného listu, podle níž je matkou cizinky občanka ČR T■■■■ D■■■, nar. ■■■■■, a kopie občanského průkazu matky. Dle informačních systémů Policie ČR a MV ale údajná matka cizinky nemá výše jmenovanou nikde uvedenu jako dceru. Příložená kopie rodného listu nebyla pořízena z originálu, ale z další kopie. Pobyt byl povolen dne 31. 5. 2004. Dne 1. 6. 2004 byl převzat průkaz s platností od 1. 6. 2004 do 27. 5. 2005. Dne 2. 8. 2004 podána žádost o povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana ČR. Doklad potvrzující účel pobytu byl stejný jako u předešlé žádosti. Dne 6. 8. 2004 pobyt povolen. Dne 6. 8. 2004 si cizinka mladší 15 let osobně převzala rozhodnutí o trvalém pobytu a povolení k pobytu s platností od 6. 8. 2004 do 21. 5. 2005. Na rozhodnutí o trvalém pobytu je nesprávně uvedena právní kvalifikace. V evidenci CISu je nesprávně uvedena kategorie a účel trvalého pobytu a není ukončen předchozí pobyt ani povolení k pobytu.

263) N■■■■ T■■■ D■■■, nar. ■■■■■, je na území ČR od 28. 5. 2004 na vízum nad 90 dnů. Dne 4. 8. 2004 podána žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s otcem. Ve výsledku údajného otce je opětovně použita formulace o dítěti, které má žadatel se svou milenkou z Vietnamu, dále je tam zmiňována skutečnost, že otec dítěte má povolený trvalý pobyt na základě pobytu na vízum po 10 letech, skutečnost je však taková, že se jedná o pobyt za účelem sloučení rodiny s občanem ČR. V žádosti o trvalý pobyt nevyplněn bod 19 a 28. Otec T■■ V■■ C■■■, ■■■■■, st. příslušník Vietnamu, má povolen pobyt na území ČR od 11. 3. 1993, kdy v žádostech podaných 8. 1. 1993 a 7. 4. 1997 o povolení nebo prodloužení dlouhodobého pobytu a v žádosti o trvalý pobyt ze dne 7. 7. 1997 za účelem sloučení rodiny s dítětem - občanem ČR, uvádí děti, avšak nikdy ne N■■■■ T■■■ D■■■, nar. ■■■■■, a to ani v poslední žádosti o prodloužení trvalého pobytu ze dne 26. 1. 2004.

264) H■■ Q■■■■ H■■■, nar. ■■■■■, přijel do ČR dne 21. 12. 2003 na vízum platné od 20. 11. 2003 do 19. 11. 2004 za účelem sloučení rodiny s otcem D■■ M■■ T■■■, nar. ■■■■■, který má v ČR povolen trvalý pobyt. Dne 15. 3. 2004 zažádal cizinec o trvalý pobyt, který mu byl udělen od 15. 4. 2004, rozhodnutí však převzato až 21. 4. 2004. Dne 9. 8. 2004 zažádal cizinec o prodloužení trvalého pobytu. Nedodržení zákonné lhůty pro podání žádosti dle § 83 nebylo nijak řešeno. Trvalý pobyt prodloužen od 20. 9. 2004 do 20. 8. 2014.

266) N■■■■ CH■■ T■■■■, nar. ■■■■■, požádal o udělení azylu, přičemž ve svých žádostech o udělení víza nikdy neuváděl děti. První dítě je uvedeno ve výjezdním příkazu vydaném u OCP Ostrava s dobou platnosti od 13. 8. 2004 do 27. 8. 2004 - N■■■■ H■■■ I■■■, nar. ■■■■■. V žádosti o povolení k trvalému pobytu podané dne 23. 8. 2004 uvedl jiné děti - T■■ V■■ K■■■, nar. ■■■■■, a H■■ T■■ I■■, nar. ■■■■■.

273) P■■■ Q■■■■ T■■■■, nar. ■■■■■, podal dne 8. 9. 2004 žádost o azyl, kdy neměl cestovní doklad. Uvedl, že na území ČR přicestoval 20. 8. 2004 nelegálně. Dne 10. 9. 2004 vydán výjezdní příkaz s platností od 10. 9. 2004 do 14. 9. 2004. Přesto 13. 9. 2004 v Chodově uzavřel sňatek a téhož dne podal žádost o povolení k trvalému pobytu a předložen cestovní pas č. ■■■■■ s platností od 23. 6. 2004 do 23. 6. 2009. Dne 15. 9. 2004 cizinec převzal doklad k pobytu. Na rozhodnutí uvedena chybná právní kvalifikace. V CIS uvedena chybně kategorie a účel pobytu.

274) D■■■■ T■■ H■■■, nar. ■■■■■, po ilegálním příchodu podala dne 21. 2. 2002 žádost o azyl, kdy neměla cestovní doklad. Dne 8. 7. 2004 nabylo právní moci rozhodnutí o zamítnutí žaloby ve věci neudělení azylu. Dne 2. 9. 2004 uzavřela v Jáchymově sňatek. Cizince vydán na OCP Cheb výjezdní příkaz s platností od 20. 9. 2004 do 19. 10. 2004. Dne 4. 10. 2004 MCE zaslány na OCP ■■■■■. Dne 13. 9. 2004 podána žádost o povolení trvalého pobytu, kdy na vlastní žádost cizinky řízení zastaveno. Dne 22. 9. 2004 podána nová žádost o povolení trvalého pobytu. Dne 23. 9. 2004 pobyt povolen a cizinka převzala doklad o pobytu. V CIS chybně vyplněna kategorie a účel pobytu.

275) N■■■■ V■■ T■■■■, nar. ■■■■■, dne 30. 8. 2004 podal žádost o azyl na OCP

Cheb. Azylové řízení ukončeno 2. 9. 2004 a udělen výjezdní příkaz od 2. 9. 2004 do 16. 9. 2004. Přesto dne 10. 9. 2004 uzavřel sňatek s občanem ČR - M. H., nar. , a dne 13. 9. 2004 podal žádost o trvalý pobyt, který byl povolen dne 15. 9. 2004 do 14. 9. 2014. V žádosti uvedeny 2 děti: N. T. H., nar. , a N. H. H., nar. , ačkoli v úředním záznamu o úmyslu požádat o azyl v ČR cizinec uvádí stav svobodný a bezdětný.

280) T. H. S., nar. , uvedl v žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dne 4. 10. 2004, že má manželku N. T. K. I., nar. . Přesto dne 3. 12. 2004 uzavřel v Lomu sňatek s občankou ČR V. P. nar. . Povolení k trvalému pobytu mu bylo uděleno dne 8. 12. 2004 podle § 87 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb.

281) T. T. A., nar. , po ilegálním příchodu podal dne 15. 6. 2002 žádost o azyl, kdy byl bez cestovního dokladu. Dne 13. 4. 2004 nabylo právní moci rozhodnutí o zamítnutí žaloby ve věci neudělení azylu. Cizinci byl vydán výjezdní příkaz s dobou platnosti od 29. 9. 2004 do 28. 10. 2004. Přesto dne 30. 9. 2004 v Hroznětíně uzavřel sňatek, a dne 4. 10. 2004 podal žádost o povolení trvalého pobytu. Dne 6. 10. 2004 cizinec převzal doklad o pobytu. Na rozhodnutí uvedena chybná právní kvalifikace. V CIS chybně vyplněna kategorie a účel pobytu.

288) T. T. K. T., nar. , podala žádost o trvalý pobyt na OCP dne 18. 10. 2004, tj. v den, kdy jí končila platnost výjezdního příkazu vydaného na OCP Kolín. Sňatek s občanem ČR byl uzavřen 1. 10. 2004, tj. v době, kdy cizinka neměla žádné povolení k pobytu na území ČR. V evidencích není evidován žádný její předchozí pobyt na území ČR a ani doba jejího příjezdu. Podoba na fotografii, která je součástí žádosti, neodpovídá datu narození žadatelky. OCP vydalo další výjezdní příkaz na dobu od 19. 10. 2004 do 30. 10. 2004. Cestovní doklad vydán dne 17. 9. 2004. V žádosti nebyly vyplněny či neúplně vyplněny body 14, 17, 23, 24, 24 a 26.

290) T. N. D., nar. , měl od 6. 4. 2001 povolen trvalý pobyt u OCP Ostrava. Dne 29. 11. 2002 požádal o azyl. Dne 18. 10. 2004 vydán výjezdní příkaz s platností do 22. 10. 2004. Dne 22. 10. 2004 (pátek), tj. v poslední den k opuštění ČR, uzavřel sňatek s občankou ČR ve Slaném a ještě téhož dne podal žádost o trvalý pobyt na OCP , kde byla jeho osoba lustrována ve 12.29 hod. v úloze spisovna. Dne 26. 10. 2004 mu byl předán průkaz a rozhodnutí o povolení trvalého pobytu. Rozhodnutí vydáno dle § 87 písm. e) zák. č. 326/99 Sb. V CIS je datum povolení již 25. 10. 2004. V žádosti o pobyt nejsou vyplněny či neúplně vyplněny body 13, 14, 16, 17, 24 a 25.

292) D. T. P., nar. , dne 13. 10. 2004 na OCP Cheb požádala o azyl. Azylové řízení ukončeno 18. 10. 2004, kdy byl vydán výjezdní příkaz od 18. 10. 2004 do 1. 11. 2004. Dne 25. 10. 2004 na OCP podána žádost o trvalý pobyt z důvodu uzavření sňatku s občanem ČR v obci Stanovice. Průkaz předán dne 26. 10. 2004. Lustrace byla provedena pouze v úloze spisovna CIS. V žádosti nejsou řádně vyplněny body 13, 16, 17, 24, 25 a 26, jméno otce žadatelky v bodu 24 je nečitelné. V MCE není potvrzení o pobytu k sňatku a občan ČR B. nemá záznam o sňatku v CRO.

299) T. T. B., nar. , dne 24. 10. 2004 požádala ve Vyšních Lhotách o azyl. Dne 25. 10. 2004 vzala svůj úmysl zpět. V úloze Azyl CIS uloženy informace, že jmenovaná v azylovém řízení uvedla, že dne 17. 6. 2004 uzavřela v Tachově sňatek s občanem ČR a předložila oddací list s I. S. S., nar. , který ale neprochází evidencí obyvatel. Datum příjezdu jmenované cizinky do ČR nebyl zjištěn. Dne 1. 11. 2004 podala žádost o trvalý pobyt z důvodu sloučení rodiny s občanem ČR. Dne 2. 11. 2004 vydáno povolení k trvalému pobytu podle § 87 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb. K žádosti předložen oddací list, dokladující sňatek jmenované s I. S., nar. , uzavřený dne 1. 11. 2004 ve Slaném. Uvedené rozdíly v údajích o sňatku bylo možné zjistit lustrací v CIS, příp. následnou

prověrkou ve Vyšních Lhotách.

302) N██████ T██████ H██████, nar. ████████, dne 9. 11. 2004 požádala ve Vyšních Lhotách o azyl. Dne 10. 11. 2004 vzala svůj úmysl zpět. V úloze Azyl CIS uloženy informace, že jmenovaná v azylovém řízení uvedla, že uzavřela sňatek s občanem ČR. Datum příjezdu jmenované cizinky do ČR není znám, sama uvedla rok 2002. Sňatek uzavřela v Bečově se Z██████ S██████, nar. ████████, dne 14. 8. 2004, tj. v době, kdy se na území ČR zdržovala neoprávněně. Ve spise je založeno Vyhodnocení na jinou osobu H██████ X██████ T██████, nar. ████████. Provedením důkladné lustrace bylo možné dojít k závěru, že potvrzení o oprávněnosti pobytu bylo vydáno v době nelegálního pobytu cizinky na území ČR, tedy muselo být padělané nebo neoprávněně vydané.

303) B██████ T██████ X██████, nar. ████████, dne 6. 11. 2004 požádala ve Vyšních Lhotách o azyl a téhož dne vzala svůj úmysl zpět. Tehdy byla údajně bez cestovního dokladu. Byl jí vystaven výjezdní příkaz od 6. 11. 2004 do 20. 11. 2004. Dne 22. 11. 2004 se dostavila na OCP ████████ a byl s ní sepsán úřední záznam a byl jí vydán výjezdní příkaz od 22. 11. 2004 do 6. 12. 2004. Jmenovaná uzavřela v Bečově sňatek s M██████ M██████, nar. ████████, dne 19. 6. 2004, tj. v době svého neoprávněného pobytu na území ČR. Na OCP ████████ předložila spolu se žádostí o trvalý pobyt cestovní pas č. ████████, vydaný dne 27. 10. 2003.

304) N██████ T██████ H██████, nar. ████████, přicestoval dne 22. 10. 2004 na krátkodobé vízum s dobou pobytu na 30 dnů udělené na ZÚ Berlín. Platnost jeho pobytu skončila dne 20. 11. 2004. Dne 22. 11. 2004 podal žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR. Pobyt byl povolen a doklady o povolení k pobytu cizinci předány dne 23. 11. 2004. Sňatek byl uzavřen v Chodově dne 9. 11. 2004. Rozhodnutí o udělení povolení k trvalému pobytu bylo vydáno dle § 87 písm. e) z. č. 326/1999 Sb., ačkoli se cizinec v době podání žádosti zdržoval na území neoprávněně a toto nebylo nijak řešeno.

305) I██████ V██████ CH██████, nar. ████████, přicestoval dne 22. 10. 2004 na krátkodobé vízum s dobou pobytu na 30 dnů udělené na ZÚ Berlín. Platnost jeho pobytu skončila dne 20. 11. 2004. Dne 22. 11. 2004 podal žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR. Pobyt byl povolen a doklady o povolení k pobytu cizinci předány dne 23. 11. 2004. Sňatek byl uzavřen v Chodově dne 16. 11. 2004. Rozhodnutí o udělení povolení k trvalému pobytu bylo vydáno dle § 87 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb., ačkoli se cizinec v době podání žádosti zdržoval na území neoprávněně a toto nebylo nijak řešeno.

308) N██████ D██████ S██████, nar. ████████, přicestoval do ČR na krátkodobé vízum vydané na ZÚ Berlín s dobou platnosti od 5. 10. 2004 do 30. 12. 2004 a dobou pobytu 30 dnů. Razítko o překročení státní hranice je z 29. 10. 2004. Lhůta 30 dnů uplynula dnem 27. 11. 2004 a cizinec se od 28. 11. 2004 zdržoval na území nelegálně. Přesto dne 4. 12. 2004 v Mladé Boleslavi uzavřel sňatek s občanem ČR a dne 8. 12. 2004 podal žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. Dne 10. 12. 2004 bylo vydáno rozhodnutí o udělení povolení k trvalému pobytu podle § 87 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb., přestože sňatek byl uzavřen v době nelegálního pobytu na území ČR a potvrzení o oprávněnosti k pobytu muselo být tedy padělané nebo neoprávněně vystavené. Cizinec se i v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu zdržoval na území neoprávněně.

312) N██████ V██████ T██████, nar. ████████, dne 16. 12. 2004 požádal o azyl. Dne 20. 12. 2004 ji vzal zpět a byl mu vystaven výjezdní příkaz s dobou platnosti od 20. 12. 2004 do 18. 1. 2005. Dne 16. 12. 2004 podal žádost o trvalý pobyt z důvodu uzavření sňatku s občanem ČR – M██████ R██████, nar. ████████, dne 14. 12. 2004 ve Slaném. Cizinci bylo dne 4. 1. 2005 uděleno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s občanem ČR podle § 87 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb., přestože byl sňatek uzavřen v době nelegálního pobytu cizince na území ČR a potvrzení o oprávněnosti pobytu cizince na území muselo být padělané nebo neoprávněně vydané. Tato skutečnost však nebyla při podání žádosti prověřována. Navíc se zásadním

způsobem lišily údaje o manželce v žádosti a oddacím listu a tento rozpor nebyl odstraněn. V žádosti je uvedena M. R., nar. , a v oddacím listu P. A., nar. . Dle evidence obyvatel je M. R. provdána za jiného občana Vietnamu – N. V. Q., nar. , u kterého došlo k udělení povolení k trvalému pobytu i přes správní vyhoštění (bod 112 tohoto rozsudku), a P. A. za T. V. T., nar. .

313) V. T. H., nar. , dne 19. 12. 2004 požádala ve Vyšních Lhotách o azyl, 20. 12. 2004 vzala svůj úmysl zpět. V CIS uložena informace, že cizinka v azylovém řízení uvedla, že uzavřela sňatek s občanem ČR. Datum příjezdu cizinky do ČR nebyl zjištěn. Sňatek uzavřela v Lomu s P. B., nar. , dne 7. 12. 2004, tj. v době, kdy se na území ČR zdržovala neoprávněně. V řízení o povolení k trvalému pobytu jmenovaná předložila cestovní pas vydaný dne 24. 10. 2000, platný do 24. 10. 2005, ačkoli ve Vyšních Lhotách uváděla, že je bez cestovního dokladu. Provedením důkladné lustrace bylo možné dojít k závěru, že potvrzení o oprávněnosti k pobytu bylo vydáno v době nelegálního pobytu cizince na území, tedy muselo být padělané nebo neoprávněně vydané.

314) N. T. H. Y., nar. , požádala o azyl dne 11. 12. 2004 po ilegálním příchodu v r. 2004. Dne 12. 12. 2004 vzala svoji žádost zpět a byl jí vystaven výjezdní příkaz s platností od 12. 12. 2004 do 10. 1. 2005. Dne 7. 12. 2004 v Lomu uzavřela sňatek s občanem ČR a dne 15. 12. 2004 podala žádost o povolení k trvalému pobytu u OCP Liberec. Dne 17. 12. 2004 vzala v zastoupení B. T. B. Y. žádost zpět poté, co OCP Liberec došlo k závěru, že se cizinka v den sňatku 7. 12. 2004 zdržovala na území ČR nelegálně, a proto potvrzení o oprávněnosti k pobytu muselo být padělané nebo vydané neoprávněně. OCP Liberec dne 17. 12. 2004 (pátek) vydalo rozhodnutí o zastavení řízení. Táž cizinka podala dne 20. 12. 2004 (pondělí) u OCP žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR. Dne 22. 12. 2004 bylo vydáno rozhodnutí o udělení povolení k trvalému pobytu podle § 87 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb. a zároveň předán průkaz. S žádostí předložen cestovní pas vydaný dne 12. 12. 2003. Materiály z OCP Liberec si obžalovaný nevyžádal, ačkoli informace v CIS měly u něho vzbudit podezření o pravosti potvrzení o oprávněnosti pobytu.

316) T. A. Q., nar. , dne 6. 11. 2004 požádal o azyl ve Vyšních Lhotách a zpět vzal tento úmysl 10. 11. 2004. Byl vydán výjezdní příkaz s platností od 6. 11. do 10. 11. 2004. Předložil zde oddací list z 8. 11. 2003 vydaný na matričním úřadu ve Skalné prokazující sňatek se S. T., nar. . Dne 20. 12. 2004 podána u OCP žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR – S. G., nar. . Sňatek uzavřen ve Stanovicích dne 20. 12. 2004. U žádosti byl i oddací list z 20. 12. 2004 vydaný na matričním úřadu ve Stanovicích. Pobyt povolen rozhodnutím dle § 87 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb. ze dne 22. 12. 2004. Doklady o povolení k pobytu cizinci předány téhož dne. Žádost podána v době neoprávněného pobytu cizince na území ČR a nebylo ani reagováno na odlišná jména manželek, kdy v evidenci obyvatel má S. T., nar. , za manžela T. V. V., nar. .

318) T. H. B., nar. , dne 22. 12. 2004 podal žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR. Povolení bylo uděleno rozhodnutím ze dne 23. 12. 2004 podle § 87 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb. V době podání žádosti měl cizinec povolen dlouhodobý pobyt, u žádosti je fotokopie štítku povolení č. 00991012 s datem vydání dne 2. 11. 2004 a platností do 1. 11. 2005. Ve spise žádost o dlouhodobý pobyt chybí. Nebylo ověřováno, zda uvedený štítek byl této osobě přidělen, a nebylo reagováno na rozdílné údaje o dětech, když v letech 2000-2001 uváděl, že je bezdětný, v r. 2002 a 2003 uvedl syna T. Q. D., nar. , a v žádosti o povolení k trvalému pobytu uvedl 4 děti – T. H. N., nar. , T. T. T., nar. , T. H. T., nar. , a T. T. P., nar. .

319) T. D. D., nar. , dne 25. 12. 2004 požádal ve Vyšních Lhotách o azyl, téhož dne vzal svůj úmysl zpět. V CIS uložena informace, že zde uvedl, že uzavřel sňatek

s občanem ČR. Datum příjezdu cizince do ČR není znám. Cizinec uzavřel v Bečově sňatek s T■■■■■■ I■■■■■■, nar. ■■■■■■, dne 22. 12. 2004, tj. v době, kdy se na území ČR zdržoval neoprávněně. Provedením důkladné lustrace bylo možné dojít k závěru, že potvrzení o oprávněnosti k pobytu bylo vydáno v době nelegálního pobytu cizince na území, tedy muselo být padělané nebo neoprávněně vydané.

320) N■■■■■■ T■■■■■■ K■■■■■■ O■■■■■■, nar. ■■■■■■, dne 25. 12. 2004 požádala ve Vyšních Lhotách o azyl a téhož dne vzala svůj úmysl zpět. V CIS uložena informace, že zde uvedla, že uzavřela sňatek s občanem ČR. Datum příjezdu cizinky do ČR není znám. Ve Vyšních Lhotách byl předložen oddací list vydaný 22. 12. 2004, který dokumentoval sňatek uzavřený ve Slaném dne 22. 12. 2004 s občanem ČR P■■■■■■ B■■■■■■, nar. ■■■■■■. Dne 27. 12. 2004 podána žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR. Dle CRO cizinka uzavřela sňatek s P■■■■■■ B■■■■■■, nar. ■■■■■■, ve Slaném dne 27. 12. 2004, tj. v době, kdy se na území ČR zdržovala neoprávněně. Nebylo reagováno na fakt, že existují dva oddací listy, každý s jiným datem uzavření sňatku.

321) I■■■■■■ T■■■■■■ T■■■■■■, nar. ■■■■■■, dne 26. 12. 2004 požádal ve Vyšních Lhotách o azyl a téhož dne vzal svůj úmysl zpět. V CIS je uložena informace, že zde uvedl, že uzavřel sňatek s občanem ČR a že nemá cestovní doklad. Datum příjezdu jmenovaného cizince do ČR není znám. Jmenovaný uzavřel v Mladé Boleslavi sňatek s D■■■■■■ M■■■■■■, nar. ■■■■■■, dne 4. 12. 2004, tj. v době, kdy se na území ČR zdržoval neoprávněně. Při podání žádosti o povolení trvalého pobytu předložil cestovní pas č. ■■■■■■ vydaný dne 19. 5. 2003 platný do 19. 5. 2008. Provedením důkladné lustrace bylo možné dojít k závěru, že potvrzení o oprávněnosti k pobytu bylo vydáno v době nelegálního pobytu cizince na území, tedy muselo být padělané nebo neoprávněně vydané.

322) H■■■■■■ X■■■■■■ D■■■■■■, nar. ■■■■■■, podal žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR dne 27. 12. 2004. Pobyt povolen podle § 87 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb. rozhodnutím ze dne 29. 12. 2004. Žádost podána v době platnosti víza za účelem strpění pobytu vydaného OCP Praha s platností od 1. 9. 2004 do 31. 8. 2005. Dne 16. 12. 2004 nabylo právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o zastavení řízení o kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že nelze určit, kdy byl zápis právní moci rozhodnutí NSS do CIS proveden, nastávají dvě varianty. Pokud byl zápis v CIS o právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti vyznačen před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu dne 27. 12. 2004, mělo být vízum po dohodě s OCP Praha zrušeno dle § 78b odst. 2 zák. č. 325/1999 Sb. a vydán výjezdní příkaz. Řízení pak mohlo být dokončeno v době platnosti výjezdního příkazu. Pokud zápis v CIS o právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti vyznačen před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu dne 27. 12. 2004 nebyl, mělo být řízení přerušeno podle § 29 odst. 1 zák. č. 71/1967 Sb. s přihlédnutím k § 40 téhož zákona.

323) H■■■■■■ V■■■■■■ T■■■■■■, nar. ■■■■■■, pobýval v ČR od 18. 1. 1993 do 21. 5. 2001, kdy mu byl pobyt zrušen. Další pobyt není znám až do 25. 12. 2004, kdy ve Vyšních Lhotách požádal o azyl. Téhož dne vzal úmysl zpět. Předložil zde rodný list dítěte – občana ČR M■■■■■■ H■■■■■■, nar. ■■■■■■, který však evidencí obyvatel neprochází. Dne 27. 12. 2004 uzavřel sňatek s občankou ČR – M■■■■■■ O■■■■■■, nar. ■■■■■■. Žádost o vydání povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s občanem ČR byla podána dne 27. 12. 2004 a dne 29. 12. 2004 pobyt byl povolen. Nebylo reagováno na skutečnost, že v žádosti dítě uvedeno nebylo.

324) D■■■■■■ T■■■■■■ T■■■■■■, nar. ■■■■■■, dne 25. 12. 2004 požádala ve Vyšních Lhotách o azyl a téhož dne vzala svůj úmysl zpět. V CIS je uložena informace, že zde uvedla, že uzavřela sňatek s občanem ČR. Datum příjezdu jmenované cizinky do ČR nebyl zjištěn. Cizinka uzavřela v Bečově sňatek s P■■■■■■ S■■■■■■, nar. ■■■■■■, dne 22. 12. 2004, tj. v době, kdy se na území ČR zdržovala neoprávněně. V řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR podané dne 27. 12. 2004 jmenovaná předložila cestovní pas vydaný dne 20. 12. 2004 s platností do 20. 12. 2009. Po povolení trvalého pobytu dne

12. 1. 2005 nahlásila výměnu svého cestovního pasu, který byl vydán dne 10. 1. 2005 s platností do 10. 1. 2010.

325) N. H. T., nar. , měl vydané povolení k dlouhodobému pobytu OCP Klatovy. Dne 27. 12. 2004 podána žádost o povolení k trvalému pobytu vč. usnesení Krajského lidového soudu ve Vietnamu z 28. 1. 2004 o rozvodu manželství a svěření dětí N. A. N., nar. , a N. H. H., nar. , do přímé péče a výchovy N. H. T. V žádosti jsou ale uvedeny kromě zmíněných dětí ještě P. T. H., nar. , a I. T. I., nar. . Pobyt povolen dne 29. 12. 2004, přestože materiály cizince nebyly z OCP Klatovy vyžádány a nebylo zřejmé, zda se cizinec v době podání žádosti zdržoval na území ČR oprávněně.

328) N. N. A., nar. , dne 30. 12. 2004 požádal ve Vyšních Lhotách o azyl a téhož dne vzal svůj úmysl zpět. V úloze CIS Azyl uložena informace, že uvedl, že uzavřel sňatek s občanem ČR. Datum příjezdu cizince do ČR nebyl zjištěn. Cizinec uzavřel sňatek s H. B., nar. , v Bečově dne 19. 6. 2004, tj. v době, kdy se na území ČR zdržoval neoprávněně. Důkladnou lustrací bylo možné dojít k závěru, že potvrzení o oprávněnosti k pobytu bylo vydáno v době nelegálního pobytu cizince, tedy muselo být padělané nebo neoprávněně vydané.

329) N. V. B., nar. , dne 11. 12. 2004 požádal o azyl v azylovém zařízení ve Vyšních Lhotách. Na území ČR se dostal ilegálně, jako datum příjezdu uvedl r. 2004. Dne 12. 12. 2004 vzal svůj úmysl zpět a byl mu vystaven výjezdní příkaz s platností od 12. 12. 2004 do 10. 1. 2005. Je zde rovněž uvedena poznámka, že „cizinec je oddán s občankou ČR (viz oddací list)“. Sňatek byl uzavřen dne 10. 12. 2004 na Magistrátě města Kladna. Dne 15. 12. 2004 podána žádost o povolení k trvalému pobytu u OCP Liberec. Dne 17. 12. 2004 byla na základě plné moci vzata zpět. Dne 17. 12. 2004 vydalo OCP Liberec rozhodnutí o zastavení řízení. Dne 5. 1. 2005 se též cizinec dostavil na OCP , kde podal žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR. Dne 7. 1. 2005 bylo vydáno rozhodnutí o udělení povolení k trvalému pobytu podle § 87 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb. a téhož dne i vydán průkaz cizinci, a to přesto, že v žádosti je uveden poslední příjezd cizince do ČR 21. 9. 2004 a mělo být zkoumáno, zda byl cizinec v době sňatku na území legálně a zda potvrzení o oprávněnosti pobytu nebylo vydáno neoprávněně nebo zda není padělané, což bylo u OCP Liberec zjištěno již dne 17. 12. 2004. Materiály však nebyly od OCP Liberec vyžádány. Dále měla být zkoumána i otázka cestovního pasu, který byl cizinci vydán dne 22. 11. 2004, neboť ve Vyšních Lhotách byl dne 12. 12. 2004 vydán výjezdní příkaz na hraniční průvodce z důvodu, že cestovní pas neměl.

331) N. V. Q., nar. , dne 22. 12. 2004 požádal o azyl. Do ČR přicestoval dne 24. 11. 2004. Dne 28. 12. 2004 vzal svůj úmysl zpět. Byl vydán výjezdní příkaz s platností od 28. 12. 2004 do 11. 1. 2005. V CIS je uložena informace, že: „Dne 23. 12. 2004 na OCP Frýdek-Místek pod čj. SCPP-1880/OV-III-2004 uděleno SV. Dne 28. 12. 2004 si podal stop azyl – zastaveno řízení o azylu.“ Záznam o této události je uveden i na kartě žadatele. Dne 14. 12. 2004 cizinec uzavřel sňatek ve Slaném. Dne 5. 1. 2005 podána žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Rozhodnutí o povolení podle § 87 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb. vydáno a převzato dne 7. 1. 2005. Podpisy na žádosti a převzetí jsou zjevně odlišné a plná moc ve spise není přiložena. V žádosti je uveden účel pobytu: „azylové“, tudíž měla být cizinci v průběhu řízení formou vyjádření účastníka řízení poskytnuta možnost tento nedostatek odstranit. Sňatek byl uzavřen v době nelegálního pobytu cizince na území, potvrzení o oprávněnosti pobytu muselo být zjevně padělané nebo vydané neoprávněně.

4. Nálezací soud došel k závěru, že nebylo prokázáno, že se staly dílčí skutky č. 115 a 264, pro něž je obžalovaný stíhán a že nebylo prokázáno, že skutky pod body 79, 206, 218 a 226 spáchal obžalovaný. Ostatní dílčí útoky byly zproštěny s tím, že v žalobním návrhu označené skutky

nejdou trestným činem.

5. Pro úplnost je třeba doplnit, že přehled dílčích útoků v rámci pokračujících trestných činů byl v obžalobě státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni ze dne 26. 6. 2007 sp. zn. 4 KZV 3/2005 (č. l. 857 a následující) uvozen návěťm s tím, že jako policejní inspektor Oddělení cizinecké policie (OCP) [REDAKCE] obžalovaný v období od 21. 1. 2002 do 10. 1. 2005 v [REDAKCE], okres týž, v rozporu se svými povinnostmi uloženými mu zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, zákonem č. 71/1967 Sb., správní řád, a Metodickými pokyny ředitele služby cizinecké a pohraniční policie č. 27/2004, 96/2002 a 111/2003 povoloval trvalé a dlouhodobé pobyty zejména občanům Vietnamu, kteří nesplňovali podmínky pro takovéto povolení nebo jim nebyl orgánem OCP v jiném místě pobyt povolen, případně byli z území ČR vyhoštěni, a umožňoval legalizaci pobytu dětí tím způsobem, že jejich jména byla vepisována do karet jiných občanů Vietnamu, kteří již měli pobyt v ČR povolen, za což dostával prostřednictvím tzv. prostředníků od občanů vietnamské či jiné komunity různé finanční částky odvíjející se od typu rozhodnutí, když takto získal nejméně 7 057 800 Kč a 2 890 Euro a po přehledu dílčích skutků uvedených původně pod body 1) až 333) pokračovala obžaloba tím, že měla být v důsledku jednání obviněného K [REDAKCE] policie zasažena v oblasti plnění svých základních úkolů, došlo k výraznému zatížení vedoucích a dalších příslušníků organizačních článků policie, kdy bylo nutno kromě organizačních a řídicích úkolů, plnění dalších úkolů v oblasti výkonu služby, zabezpečení požadované součinnosti s orgány činnými v trestním řízení při řešení trestné činnosti obviněného, zajistit též personální obsazení pracoviště, zabezpečit odbornou způsobilost nových pracovníků, a to vše provést tak, aby cizinci a ostatní veřejnost nepocíťovali žádnou újmu a jejich žádosti byly vyřizovány ve lhůtách stanovených právním řádem České republiky a v důsledku masivního šetření i výrazné medializace případu poklesla autorita a vážnost všech oddělení cizinecké policie, když veřejnost ztratila důvěru v činnost orgánu státu, a všechna nezákonná rozhodnutí, která byla vydána obviněným, jsou průběžně podrobována revizi a napravována vydáním rozhodnutí nových či cestou mimořádných opravných prostředků, přičemž v případech, kde bylo potvrzeno předložení padělaného dokladu, již byla zahájena řízení o obnově za účelem zrušení jejich trvalých pobytů, a to u cizinců N [REDAKCE] N [REDAKCE] A [REDAKCE], nar. [REDAKCE], [REDAKCE], C [REDAKCE] M [REDAKCE] I [REDAKCE], nar. [REDAKCE], N [REDAKCE] D [REDAKCE] T [REDAKCE], nar. [REDAKCE], N [REDAKCE] H [REDAKCE] T [REDAKCE], nar. [REDAKCE], N [REDAKCE] V [REDAKCE] Q [REDAKCE], nar. [REDAKCE], I [REDAKCE] V [REDAKCE] B [REDAKCE], nar. [REDAKCE], B [REDAKCE] T [REDAKCE] T [REDAKCE], nar. [REDAKCE], T [REDAKCE] H [REDAKCE] S [REDAKCE], nar. [REDAKCE], N [REDAKCE] CH [REDAKCE] T [REDAKCE], nar. [REDAKCE], a N [REDAKCE] T [REDAKCE] H [REDAKCE] V [REDAKCE], nar. [REDAKCE], kdy obviněný tedy svým jednáním narušil řádný průběh vyřizování žádostí, kdy proces nápravy jeho jednání je dlouhodobého charakteru, přičemž nelze určit jeho dokončení.
6. Státní zástupkyně žalovala obžalovaného pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), b), c) trestního zákona v jednočinném souběhu s trestným činem přijímání úplatku dle § 160 odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákona, ve vztahu k přijímání úplatku u dílčích skutků, ohledně kterých se rozhoduje v tomto přezkumném řízení, byly uváděny dovětky, kdy státní zástupkyně dávala do souvislosti určité konkrétní jednání obžalovaného spolu se vkladem na účty, k nimž měl dispoziční právo. V bodě 3) bylo tedy jako dovětek uvedeno, že obžalovaný se takového jednání dopustil, přičemž dne 11. 3. 2002 bylo matkou obviněného A [REDAKCE] K [REDAKCE], nar. [REDAKCE], na účet č. [REDAKCE] vedený u České spořitelny a.s. na jméno A [REDAKCE] K [REDAKCE], ke kterému měl obviněný dispoziční právo (dále jen „účet č. 1“) vloženo celkem 410 000 Kč. Stejný dovětek byl uveden i u bodu 107), kdy předmětného jednání se měl obžalovaný dopustit s tím, že dne 13. 3. 2003 bylo dosud neztotožněnou osobou na účet č. 1 vloženo celkem 99 000 Kč, dne 21. 3. 2003 byl u otevřeného podílového fondu Trendbond otevřen účet č. [REDAKCE] na jméno A [REDAKCE] K [REDAKCE] a dne 25. 3. 2003 bylo nakoupeno celkem 743 768 podílových listů za celkem 800 000 Kč a dne 25. 3. 2003 byl u otevřeného podílového fondu Sporobond otevřen účet č. [REDAKCE] na jméno A [REDAKCE] K [REDAKCE] a bylo nakoupeno celkem 345 698 podílových listů za celkem 520 000 Kč, za jednáním

177) je uvedeno, že 26. 9. 2003 bylo A [REDAKCE] K [REDAKCE] na účet č. 1 vloženo celkem 290 000 Kč.

7. Další částky byly uváděny časově ve vztahu k té části trestné činnosti, jež byla obžalovanému dávána za vinu, ohledně které již bylo dříve rozhodnuto pravomocně zprošťujícími rozsudky.
8. Zdejší soud vytýká okresnímu soudu určitou nepřezkoumatelnost rozsudku i ve vztahu k používaným a nevysvětleným zkratkám v popisu konkrétních jednání, kdy je třeba zdůraznit, že zkratka MCE znamená materiály cizinecké evidence, OCP znamenají Oddělení cizinecké policie, MV znamená ministerstvo vnitra, OAM je zkratkou pro Odbor azylové a migrační politiky MV, CIS znamená Centrální informační systém, CRO znamená Centrální registr obyvatel; oproti tomu zdejší soud nevytýká okresnímu soudu až tolik způsob, jakým formuloval jednotlivé dílčí skutky, ohledně nichž následně došel k závěru, že na místě je zproštění obžaloby. Předseda senátu okresního soudu se snažil alespoň dílčím způsobem splnit požadavek odvolacího soudu, jenž ve svých předchozích rozhodnutích poukázal na to, že obžaloba nesplňovala základní náležitosti upravené v ustanovení § 177 tr. řádu, a to především ve smyslu písmena c) a d) zmíněného zákonného ustanovení, kdy je evidentní, že obžaloba vycházela stejně jako usnesení o zahájení trestního stíhání z hloubkové kontroly jednotlivých cizineckých správních spisů, kdy závěry této kontroly, jak bude níže specifikováno, ne vždy objektivní a ne vždy správné, vyústily do naprosto nepochopitelného postupu státního zástupce, jenž naprosto nedostatečným způsobem formuloval jednotlivé skutky, z nichž lze obtížně dovodit, co přesně se obžalovanému dává za vinu, kdy se toho měl dopustit, jakým způsobem, co tím konkrétně porušil a jaké měly být důsledky jeho jednání. To ostatně již v předchozích fázích tohoto řízení vedlo k tomu, že usnesení podle § 160 odst. 1, odst. 5 trestního řádu bylo zrušeno dozorovým státním zástupcem 14. 9. 2005 (č. l. 1062-1063), a další usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1, odst. 5 trestního řádu ze dne 29. 9. 2005 (č. l. 1064-1065) bylo znovu zrušeno usnesením ze dne 2. 11. 2005 (č. l. 1068-1069). Ostatně dozorující státní zástupce ještě po druhém prostudování spisu dne 5. 12. 2005 vrátil podle § 174 odst. 2 písm. d) trestního řádu dne 22. 12. 2005 věc s tím, že nebyl splněn pokyn a specifikován skutek, u některých bodů nebylo uvedeno, zda se jedná o rozhodnutí o dlouhodobém, trvalém pobytu, za účelem sloučení apod. a kdo měl rozhodnutí převzít, uložil datovat jednotlivá rozhodnutí v popisu konkrétních dílčích útoků a zadokumentovat, že skutky na podkladě podaných žádostí vyřizoval právě obžalovaný (č. l. 1134-1135). První obžaloba byla podána 22. 3. 2006 (č. l. 1141-1173), byla však 2. 5. 2006 vzata zpět a státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni vrátila věc Okresnímu státnímu zastupitelství Plzeň-město podle § 174 odst. 2 písm. d) trestního řádu s dalšími pokyny (č. l. 1177, 1184). Následně bylo vydáváno nové usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1, odst. 5 trestního řádu, a to dne 24. 5. 2007 (č. l. 1197-1258), byť popis skutků nadále vyhlížel jako výstupy z tzv. svodky, popis jednotlivých útoků nebyl ucelený a nadále neodpovídal požadavku ustanovení § 177 písm. c) trestního řádu. Přesto stížnost proti tomuto usnesení o zahájení trestního stíhání již byla zamítnuta (č. l. 1742-1804).
9. Dne 26. 6. 2007 byla podána druhá obžaloba, na jejímž podkladě bylo zahájeno soudní řízení. Zdejší soud se k této obžalobě vyjadřoval ve svém prvním rozsudku ze dne 21. 9. 2011 č. j. 8 To 238/2011-2418, kdy na podkladě odvolání obžalovaného a státního zástupce podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d) trestního řádu zrušil první rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 11. 11. 2010 č. j. 8 T 125/2007-2262, a sám rozhodl tak, že v odsuzující části ve vztahu k dílčím skutkům pod body 1) až 113) výroku o vině podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí a sám podle § 259 odst. 3 trestního řádu znovu rozhodl o zproštění obžalovaného R [REDAKCE] K [REDAKCE], a to ohledně dvou třetin předmětu tehdy vedeného řízení – 220 dílčích skutků. Je třeba připomenout, že státní zástupce jako odvolatel vytýkal zprošťující části tehdy napadeného rozsudku jen formální pochybení spočívající v tom, že okresní soud nepostupoval procesně správně, pokud zprošťující výrok neobsahoval popis skutků, ze kterých byl obžalovaný obžaloby zprošťován. Podle něj nestačilo použít odkaz na číselné

označení jednotlivých dílčích útoků jinak pokračujícího trestného činu a navíc, byť to považoval za pochybení ryze formální, chybělo uvedení příslušného trestního zákona účinného v době, kdy mělo ke spáchání dílčích útoků pokračujících trestných činů dojít. Již tehdy zdejší soud vytkl tehdejší zprošťující části prvního meritorního rozhodnutí v této věci, že zprošťující část odporovala ustanovení § 120 odst. 3 trestního řádu, neboť výrok, jímž se obžaloby zprošťuje, musí přesně označovat trestný čin, jehož se výrok týká, a to nejen zákonným pojmenováním a uvedením příslušného zákonného ustanovení, nýbrž i uvedením místa a času, způsobu spáchání i jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Zprošťující výrok prvního rozsudku okresního soudu těmito požadavkům neodpovídal, proto odvolací soud formální pochybení napravil a skutky, které byly ve zprošťující části vymezeny toliko číselně, sám rozvedl a uvedl ve výroku zprošťující části i s popisem jednotlivých jednání.

10. Proto také zdejší soud ve svém usnesení ze dne 8. 6. 2016 sp. zn. 8 To 627/2015 (č. l. 2482 a násl.) mimo jiné, o čemž bude pojednáno následovně, nadále vytýkal okresnímu soudu, že nerespektoval dříve uložený závazný pokyn odvolacího soudu, že skutky musejí být přeformulovány tak, aby odpovídaly ustanovení § 120 odst. 3 trestního řádu. Okresní soud nesprávně popisoval obsah správních spisů, tedy to, co zjistila kontrola policejních orgánů, nikoliv však to, co konkrétně obžalovaný učinil, jak jednal nesprávně a proč a jaký úplatek za to případně získal. Odvolací soud opakovaně zdůraznil, že výsledek kontroly, z níž vycházely orgány činné v přípravě řízení, je pouze indicií, takže soud musí vycházet z obsahu správních spisů a uvést, co z nich vzal za prokázané, a musí uvést, v čem jednání spočívalo, z čeho vychází u každého skutku a proč je jednání trestné. Přitom zdejší soud poukázal na to, že s ohledem na návěť výroku o vině, kde bylo uvedeno, že obžalovaný vědomě nepostupoval v souladu se Zákonem o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb. v tehdy platném znění, případně v souladu se správním řádem, měl okresní soud vyhodnotit to, jak měl postupovat a co konkrétně porušil. Výslovně uvedl, že tam, kde je u skutku popsáno podávání více žádostí, kde se užívají trpné rody, apod., musí okresní soud v popisu skutku uvést jenom jednání obžalovaného, to, jak jednal, ač měl jednat jinak, proč, případně za jaký úplatek, na co měl reagovat a co případně žádosti chybělo. Odvolací soud tehdy zdůraznil, že jen dílčí skutky – body výroku o vině, které obsahově odpovídají návěti výroku o vině, a je v nich tedy popsáno, co obžalovaný zanedbal, co neprovedl a co odpovídá obsahu předloženého správního spisu, mohou zůstat nezměněny, jinak musí být skutky přeformulovány tak, aby v popisu skutku bylo uvedeno jenom to, co požaduje ustanovení § 120 odst. 3 trestního řádu (strana 36 odst. 1 zmíněného usnesení odvolacího soudu). V té souvislosti odvolací soud závěrem zdůraznil, že v případě nového rozhodnutí bude okresní soud důsledně respektovat právní názor odvolacího soudu, bude jednotlivé skutky formulovat srozumitelně a logicky, aby bylo v každém skutku uvedeno, jaké konkrétní jednání je obžalovanému kladeno za vinu, v jaké výši za to vzal úplatek, což vše musí navazovat na návěť výroku o vině. Lze shrnout, že odvolací soud uložil okresnímu soudu také to, že bude-li rozhodovat o zproštění viny ohledně některého z dílčích skutků, musí s ohledem na to, že obžaloba nesplňuje základní náležitosti, přeformulovat skutky tak, aby se co nejlépe popis těchto skutků omezil na relevantní skutečnosti, nebyl zahlcen dalšími nadbytečnými údaji a aby bylo zřejmé, co konkrétně bylo obžalovanému dáváno za vinu, čeho se měl dopustit, případně v čem postupoval v rozporu se svými konkrétními povinnostmi a kde tyto povinnosti byly uloženy.
11. Právě na základě tohoto požadavku okresní soud modifikoval popisy skutků poněkud konkrétněji oproti vágněji pojatým popisům skutků dílčích jednání v obžalobě, byť uloženému pokynu nevyhověl zcela.
12. Proto zdejší soud ve své argumentaci při odůvodnění každého dílčího útoku dávaného za vinu vycházel ze zjištění, která konkrétní žádost a na ni navazující postup obžalovaného je dáván za vinu, kdo takovou žádost vyřizoval, jak bylo postupováno při vyhodnocení podkladů pro následná rozhodnutí vedoucího OCP. Při formulaci zprošťujících výroků byl však i zdejší soud omezen

formulacemi obžaloby i zněním výroků aktuálně přezkoumávaného rozsudku. Protože stručnější popisy dílčích skutků v napadeném rozhodnutí se více blíží zákonnému požadavku na formulaci takových skutků, zdejší soud tam, kde nalézací soud formulaci zestručnil, vycházel při zproštění z popisu skutku učiněného ve zprošťujícím výroku napadeného rozhodnutí a nevycházel tedy primárně z podané obžaloby. Učinil tak ve snaze o větší přehlednost a srozumitelnost.

13. Proti napadenému rozsudku podali včasná odvolání jak státní zástupce, tak sám obžalovaný. Obžalovaný napadl výhradně odsuzující výrok o vině a na něj navazující výrok o trestech. V odůvodnění svého odvolání vypracovaného obhájcem obžalovaný upozornil na skutečnost, že Oddělení cizinecké policie České Budějovice rozhodovalo o žádosti o trvalý pobyt na území ČR za účelem sloučení rodiny v roce 2003 a zamítlo ji dne 14. 4. 2003 z důvodu účelovosti sňatku. Obžalovaný sám však rozhodoval o věci po dni 1. 5. 2004, kterým ČR vstoupila do EU, což zcela zásadně změnilo situaci jak v tomto případě, tak v případech obdobných. Novelizovaný zákon č. 326/1999 Sb. v § 87e odst. 1 uvádí, že „*policie vydá na žádost rodinného příslušníka státního občana ČR povolení k trvalému pobytu*“. Věc, o níž obžalovaný rozhodoval, byla přesně tímto případem. Manžel - cizinec, žádal o sloučení rodiny s manželkou, která byla státním občanem ČR. Důvody pro zamítnutí pobytového povolení jsou uvedeny v § 87h odst. 1 citovaného zákona pod písmeny a) až e) a v § 154 odst. 1, odst. 3 se dále uvádí, kdo je nežádoucí osobou a kdy může policie označit cizince za nežádoucí osobu. Podle odvolatele podmínky uvedených paragrafů v daném případě naplněny nebyly.
14. Pokud OCP České Budějovice rozhodlo o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt s poukazem na účelovost, postupovalo podle tehdy platného a účinného zákona, který tuto skutečnost umožňoval zkoumat, tedy v době, kdy ČR nebyla členem EU. Takovou možnost obžalovaný po 1. 5. 2004 neměl a postupoval podle tehdy platného zákona. Obžalovaný jako odvolatel namítá, že z žádného předpisu nevyplyvá povinnost policisty porovnávat aktuální žádost s obsahem všech předchozích žádostí. To by nebylo ani časově proveditelné, ani by to nedávalo smysl po sňatku cizince s občanem ČR. V tomto případě obžalovanému takový postup soud přičítá k tíži, ale v jiné části rozsudku, na straně 29, prezentuje názor zcela jiný. Tam se zabývá výpovědí svědka J■■■■, bývalého nadřízeného obžalovaného, a svědkyně T■■■■ a odvolává se i na názor odvolacího soudu, že podle zákona uzavřený sňatek je nepřezkoumatelný a neplatnost sňatku může prohlásit jen příslušný soud. To také bylo důvodem pro zproštění obžaloby v části B) napadeného rozsudku.
15. Názor soudu, že obžalovaný neodhalil účelový sňatek, protože žadatel se oženil s občanem ČR před dvěma roky, tedy 8. 6. 2002, tak zcela selhává právě s odvoláním na výše uvedené a je podle odvolatele mimo realitu. Pokud manželský svazek trval již dva roky a původní zamítnutí žádosti manžela o trvalý pobyt v ČR manželství nerozdělilo a nepřimělo manžele k rozvodu, svědčí to podle obhajoby spíše o pevnosti takového svazku. Podle obžalovaného nemůže obstát ani názor soudu, že sňatek mohl být v době uvedených dvou let rozveden. Kdyby totiž došlo k rozvodu přede dnem, kdy cizinci obžalovaný povolil trvalý pobyt, nemohlo by to uniknout kontrolním orgánům, které vypracovaly kontrolní zprávy, a trvalý pobyt cizince by byl zrušen. To se však nestalo a cizinec má stále platný trvalý pobyt.
16. Jmenovaný N■■■■ D■■■■ C■■■■ po zamítavém rozhodnutí o žádosti dne 14. 4. 2003 pobýval na území ČR za účelem strpění a výjezdní vízum bylo vydáno po 9 měsících dne 28. 6. 2004 s platností do 27. 7. 2004. V té době již platil novelizovaný zákon č. 326/1999 Sb., na což již obžalovaný výše poukázal. Obžalovaný přijal žádost cizince o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s občanem EU dne 28. 6. 2004. Není pravdou, jak uvádí okresní soud, že nereagoval na výjezdní příkaz OCP Karviná ze dne 28. 6. 2004 vylepený v cestovním pasu cizince a povolil a umožnil mu získat trvalý pobyt. Takové tvrzení svědčí o neznalosti problematiky Zákona o pobytu cizinců na území ČR. Zmíněný výjezdní příkaz je stejného

charakteru jako výjezdni příkaz, který cizinec obdržel 4. 2. 2003 s platností do 7. 3. 2003, přičemž toto vízum bylo vydáno cizinci pro jeho legalizaci pobytu poté, co skončilo vízum za účelem strpění. O tomto vízu obžalovaný samozřejmě věděl, protože prokazovalo legálnost pobytu cizince na území ČR. Proto je okopíroval a ověřil svým podpisem a razítkem. U každé žádosti bylo povinností policisty okopírovat platné vízum a přiložit jej k žádosti. Zjednodušeně řečeno, pokud cizinec pobýval na území ČR za účelem udělení azylu, bylo mu vydáno vízum za účelem strpění. V té době nemohl o trvalý pobyt žádat. Řízení o azyl muselo být ukončeno a následně byl vystaven výjezdni příkaz. V daném případě je to dne 28. 6. 2004. Teprve v době platnosti tohoto víza mohl cizinec žádat o trvalý pobyt, což učinil 28. 6. 2004. Takových žádostí a obdobných případů obžalovaný vyřídil celou řadu a ve všech případech byl zproštěn obžaloby. V té souvislosti obhajoba poukazuje na body obžaloby č. 241), 250), 253), 273), 274), 275), 281), 288), 290), 292), 303), 312), 316), 329), 331). Co se týče údaje o negativní prověrce, o níž obžalovaný učinil záznam, znamená to, že nenalezl osobu žadatele v evidenci nežádoucích osob, tedy v evidenci osob, které nesplňují podmínky pro udělení pobytu. Tuto prověrku dělal u každé osoby, které povoloval pobyt. Bez této negativní prověrky by byl povolený pobyt nezákonný, negativní prověrka však nemá žádnou spojitost s výjezdním vízem, v tom se okresní soud mylí. S ohledem na charakter celé trestní věci, dobu jejího trvání i postupný vývoj, kdy byl obžalovaný z původně několika stovek skutků zproštěn obžaloby až na jeden jediný, nemůže jinak než označit napadený rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech za zcela účelový, z mnoha důvodů s cílem za každou cenu obžalovaného potrestat. V uvedené věci, i v případě, jímž byl uznán vinným, postupoval obžalovaný zcela jistě podle platného zákona a vzhledem ke všemu, co uvedl výše, navrhuje, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek v napadené části a zprostil obžalovaného obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu i v tomto bodě.

17. Obžalovaný prostřednictvím svého obhájce argumentaci ještě doplnil podáním z 11. 6. 2018 (č. l. 3139 a násl.). Namítá, že v napadeném rozsudku chybí rozhodnutí o zajištěných peněžních prostředcích. Poukazuje na to, že rozsudek ze dne 19. 10. 2017 neobsahuje žádný výrok, žádné rozhodnutí o zajištěných finančních částkách, ačkoliv tak podle názoru obhájce měl soud učinit. Z toho je zřejmé, že o zajištěných peněžních prostředcích a způsobu, jak s nimi naložit, nemůže rozhodovat ani odvolací soud. Obžalovaný vyslovil názor, že soud prvního stupně svým „*nerozhodnutím*“ o zajištěných finančních částkách a následně o zamítnutí žádosti obžalovaného i obhájce o jejich vrácení, vytvořil situaci, kdy nemá žádný důvod ani žádný právní titul k tomu nadále zajištěné finanční částky zadržovat. Takový stav se jeví jako porušení zákonnosti a jeho udržování nemůže být podmíněno úvahou soudu o možném uznání viny někdy v budoucnu. Obžalovaný vyslovil názor, že tak, jak o zajištěných peněžních částkách bylo rozhodnuto v předchozích rozsudcích, měl okresní soud i v tomto rozsudku o zajištěných peněžních částkách rozhodnout, např. v kontextu odůvodnění rozsudku tak, že se vrací obžalovanému. Žádné takové rozhodnutí soud neučinil, ačkoliv v každém případě podle názoru obhajoby takový výrok vyslovit měl. Obžalovaný poukazuje totiž na odůvodnění na straně 16 napadeného rozsudku, kde okresní soud konstatuje, že nemá dostatek důkazů o tom, že finanční částka zajištěná dne 28. 1. 2005 při domovní prohlídce v bytě obžalovaného pochází z trestné činnosti.
18. Tento odvolatel poukazuje na to, že o vrácení zajištěných peněžních prostředků žádal již podáním ze dne 7. 11. 2017, jeho žádost byla zamítnuta, následně žádal o vrácení finanční částky i obhájce podáním z 3. 5. 2018, o této žádosti však okresní soud do současné doby nerozhodl.
19. Obžalovaný poukazuje na nález Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 1849/17 ze dne 29. 5. 2018 s tím, že ten podporuje argumentaci žádosti z 3. 5. 2018. Ústavní soud se v předmětném nálezu vyslovil k podmínkám pro zabránění věci v trestním řízení ve věci v nálezu označené. Je v něm mimo jiné uvedeno, že pokud obecné soudy nedospěly k jednoznačnému závěru o původu zajištěných finančních prostředků, tedy byly si vědomy, že nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že takové prostředky byly získány trestnou činností, a aniž by vyvrátily verzi jejich

legálního původu, nemohou rozhodnout podle § 102 trestního zákoníku. Podle obhajoby je situace ve věci posuzované v citovaném nálezu téměř shodná s předmětnou trestní věcí. Proto obžalovaný doplnil své odvolání a návrh na zproštění obžaloby o návrh, aby odvolací soud rozhodl po zrušení napadeného rozsudku o vrácení zajištěných peněžních prostředků prostřednictvím obhájce obžalovaného, a to na jím uvedené účty, zvláště na korunový účet a zvláště na účet vedený v Euro.

20. Oproti tomu státní zástupce podal své odvolání dílem ve prospěch obžalovaného proti výroku o vině a trestu pod bodem A) rozsudku a zprošťující části rozsudku pod bodem B), dílem v neprospěch obžalovaného proti výroku o vině a trestu pod bodem A) rozsudku a zprošťující části rozsudku pod bodem B). Státní zástupce zastává názor, že v řízení došlo k porušení práva obžalovaného na obhajobu. V tomto směru tedy podává odvolání ve prospěch obžalovaného. Namítá, že hlavnímu líčení nebyl přítomen obhájce obžalovaného, ačkoliv se jednalo o případ nutné obhajoby podle § 36 odst. 3 trestního řádu, neboť právní kvalifikace zakládající důvod nutné obhajoby byla vymezena obžalobou. Podle něj nemá na tento názor vliv ani prohlášení obžalovaného po poučení soudem o nutné obhajobě, kdy prohlásil, že na přítomnosti svého obhájce netrvá. Státní zástupce argumentuje ustanovením § 202 odst. 4 věta poslední trestního řádu, podle něhož nelze hlavní líčení konat bez přítomnosti obhájce, jde-li o případ nutné obhajoby (§ 36). Zdůrazňuje, že trestní řád nezná institut, kterým by mohl obžalovaný svým souhlasem nahradit absenci obhájce, pokud důvod nutné obhajoby již vznikl.
21. V neprospěch obžalovaného bylo státním zástupcem podáno odvolání proti shora vymezeným výrokům napadeného rozsudku proto, že rozsudek je podle jeho názoru jako celek nepřezkoumatelný, jelikož soud nepostupoval zejména v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, odst. 6 trestního řádu ani v souladu s ustanovením § 120 odst. 3 a § 125 odst. 1 trestního řádu.
22. Odsuzující část rozsudku pod bodem A) obsahuje výrok o vině a trestu, který se týká pouze jednoho dílčího útoku pokračujícího trestného činu uvedeného v obžalobě Krajského státního zastupitelství v Plzni sp. zn. 4 KZV 3/2005 ze dne 26. 6. 2007, který bezprostředně souvisí s dalšími dílčími útoky obsaženými ve zprošťující části rozsudku pod bodem B). Státní zástupce brojí odvoláním proti tomuto výroku z toho důvodu, že v případě vyhovění jeho odvolání by byl výrok o vině zpřísněn co do právní kvalifikace i trest by byl nepochybně ukládán přísnější. Proto hlavní výtky proti napadenému rozsudku směřují do zprošťující části. Podstatná argumentace odvolání směřuje proti nepřezkoumatelnosti rozsudku v této části. Jestliže trestní řád stanoví povinnost soudu, aby uvedl, jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti, pak toto nelze podle něj v rozsudku nalézt. Skutková zjištění v důsledku toho zůstávají nejasná a neúplná.
23. Soud sice provádí jakýsi rozbor jednotlivých útoků, které označuje čísla obžaloby, ovšem ten spočívá pouze v popisu toho, co k jednotlivým materiálům cizinecké evidence uvedl obžalovaný, aniž by již soud provedl vlastní hodnocení důkazů v tom smyslu, proč obžalovanému uvěřil, jaké důkazy verzi obžalovaného podporují nebo naopak vyvracejí, proč jednání nemůže být trestným činem, neboť nebyly naplněny zákonné znaky trestného činu, který byl obžalovanému kladen za vinu, jinými slovy okresní soud neučinil vlastní závěr. Namátkou lze z odůvodnění uvést č. 180), 183), 193), 70) apod. V kontextu toho se pak jeví nepřezkoumatelným, proč pouze v jednom případě došlo k uznání viny u tzv. „*sňatků*“, zatímco v ostatních případech téhož druhu nikoliv, byť je činěn pokus vysvětlit rozdíl tím, že u odsuzující části od možného účelového sňatku uplynula delší doba, zatímco u ostatních případů neměl obžalovaný možnost toto zjistit naopak pro krátký časový odstup mezi uzavřením sňatku a příslušnou žádostí o udělení trvalého pobytu. Státnímu zástupci se naopak činnost obžalovaného jeví tak, že i v ostatních případech prostě na své povinnosti zjišťovat skutečný stav věci, jakožto správní orgán, vědomě rezignoval i v těch případech, které podlehly zproštění.

24. Podle státního zástupce se soud poměrně rozsáhle věnoval původu finanční částky, která byla u obžalovaného zajištěna při domovní prohlídce dne 28. 1. 2005, o níž obžaloba tvrdí, že pochází z trestné činnosti. Okresní soud, ačkoliv činí závěr, že vysvětlení jejího původu jednotlivými svědky se jeví nevěrohodné a účelové, uzavírá, že stále existuje podezření, že pochází z korupce kladené obžalovanému za vinu s tím, že toto postačovalo toliko k zahájení trestní stíhání a podání obžaloby, nepostačuje již k uznání viny. Státní zástupce jako odvolatel namítá, že soud nekonfrontoval časy jednotlivých vkladů na příslušné účty s jednotlivými rozhodnutími obžalovaného v cizinecké agendě, přestože analýza finančních toků byla ve věci zpracována. Podle tohoto odvolatele si tak nemohl učinit závěr o vzájemné souvislosti mezi rozhodnutími a vklady, respektive takové hodnocení v rozsudku absentuje a činí jej tak nepřezkoumatelným.
25. Proto státní zástupce jako odvolatel navrhuje, aby odvolací soud postupem podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků rozsudku, proti nimž bylo státním zástupcem podání odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, aby následně podle § 258 odst. 1 písm. a), b), e) trestního řádu zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu vrátil věc soudu k novému pojednání a rozhodnutí.
26. K tomuto odvolání státního zástupce se obžalovaný vyjádřil prostřednictvím svého tehdejšího obhájce podáním ze dne 24. 1. 2018 (č. l. 3129). Nesouhlasí s argumentací státního zástupce, že neúčasti obhájce při vyhlášení rozsudku dne 19. 10. 2017 došlo k porušení práva obžalovaného na jeho obhajobu. Obhájce připouští, že na vyhlášení rozsudku nebyl přítomen. Zdůraznil, že při předchozím hlavním líčení 18. 7. 2017 předem svoji uvažovanou neúčast na vyhlášení rozsudku oznámil předsedovi senátu okresního soudu, protože již toho dne bylo skončeno dokazování a hlavní líčení ukončeno s tím, že vyhlášení rozsudku bylo odročeno právě na 19. 10. 2017. Obžalovaný prostřednictvím svého obhájce vyslovil názor, že s ohledem na ustanovení trestního řádu o závěru hlavního líčení v § 216 a násl. trestního řádu končí hlavní líčení posledním slovem obžalovaného. Po něm následuje závěrečná porada, a pokud by soud došel k závěru, že je třeba dokazování ještě doplnit, musí vydat usnesení o doplnění dokazování a teprve poté v hlavním líčení pokračovat, jak uvádí ustanovení § 218 trestního řádu. Tato alternativa v uvedené trestní věci nenastala. Z toho, že v hlavním líčení je možné pokračovat až po vydání usnesení, vychází tedy i úvaha o okamžiku ukončení hlavního líčení, jak ji prezentoval obhájce. Obžalovaný jako odvolatel dále namítá, že v příslušném oddílu trestního řádu o závěru hlavního líčení není výslovné ustanovení, respektive trestní řád neřeší možnost odročení za účelem vyhlášení rozsudku. Ani ustanovení § 219 trestního řádu s takovou možností výslovně nepočítá, nýbrž hovoří jen o překážce, pro kterou nelze hlavní líčení provést nebo v něm pokračovat. V daném případě žádná taková překážka podle obhajoby nenastala, a soud tak mohl vyhlásit rozsudek již 18. 7. 2017. Při předchozím hlavním líčení 11. 5. 2017 totiž bylo hlavní líčení odročeno s tím, že dne 18. 7. 2017 budou pouze předneseny závěrečné řeči a stranám uloženo jejich písemné vyhotovení. Obhájce se osobně domníval, že 18. 7. 2017 bude vyhlášen i rozsudek, a to i s ohledem na časový odstup obou termínů hlavního líčení, ekonomikou řízení i délku trvání uvedené trestní věci. Podle obhajoby je vyhlášení rozsudku úkonem, u něhož nemá obhájce možnosti jako např. při výsleších svědků nebo provádění písemných a jiných důkazů. Dokonce se ani nemusí vyjádřit po poučení ze strany senátu o možnosti odvolání proti rozsudku. Z toho obhájce dovodil, že svojí neúčastí při vyhlášení rozsudku svého klienta nikterak na jeho právech neukrátil a nepoškodil, a odmítl argumentaci státního zástupce jako odvolatele o podstatné vadě řízení spočívající v porušení práva na obhajobu.
27. Jak již bylo naznačeno v předchozích pasážích, zdejší soud se touto věcí jako soud odvolací již opakovaně zabýval. Aktuálně je přezkoumáván již třetí rozsudek v této věci. První rozsudek vydal okresní soud dne 11. 11. 2010 pod č. j. 8 T 125/2007-2262. Uznal obžalovaného R. K. vinným trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a),

odst. 2 písm. a), c) trestního zákona účinného do 30. 6. 2008 v jednočinném souběhu s trestným činem přijímání úplatku dle § 160 odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákona účinného do 31. 12. 2009, podle nalézacího soudu se obžalovaný dopustil této trestné činnosti tím, že v období od 21. 1. 2002 do 10. 1. 2005 v [REDAKCE] jako policejní inspektor Oddělení cizinecké policie [REDAKCE] úmyslně po dohodě s tzv. prostředníky především z řad občanů vietnamské komunity, že budou platit finanční částky za rychlé a bezproblémové vyřízení jednotlivých žádostí o dlouhodobý a trvalý pobyt za dohodnutou částku 2 000 Euro za povolení trvalého obyvu a 3 000 Kč za povolení dlouhodobého pobytu, celkem ve 113 případech vědomě nepostupoval podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, podle správního řádu zákona č. 71/1967 Sb. a podle Metodického pokynu ředitele služby cizinecké a pohraniční policie č. 27/2004, když při povolování dlouhodobých pobytů nepostupoval podle § 56 zákona č. 326/1999 Sb. a nekontroloval, zda žádosti o udělení víza jsou vyplněny úplně a pravdivě, tedy v souladu s § 31 téhož zákona, především nekontroloval, zda je dostatečně doložen účel pobytu na území ČR a prostředky k pobytu na území ČR, což bylo způsobeno i tím, že jako správní orgán nepostupoval v souladu s § 32 odst. 1 správního řádu, kdy jeho povinností bylo zjistit přesně a úplně stav věci a opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí, a dále tím, že nepostupoval podle § 157 a následujících ustanovení tohoto zákona a neučinil opatření k tomu, aby byl přestupek cizince řádně projednán příslušným orgánem a při povolování trvalých pobytů nedodržoval postup podle ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu, a to v důsledku rezignace na zkoumání, zda žádosti odpovídají § 70 a § 78 zákona č. 326/1999 Sb., tedy zda jsou se žádostí předkládány úplné a pravdivé podklady, především zda je hodnověrně doložen účel pobytu na území ČR a prostředky k pobytu, rovněž při rozhodování nerespektoval postup dle shora uvedeného Metodického pokynu, konkrétně článku 5 odst. 4, 6 a 7 a důsledně neprováděl lustrace prostřednictvím úloh „Rychlá lustrace“ a „Podrobná lustrace“ cizineckého informačního systému, taktéž nevyčkal zaslání evidenční karty cizince, pokud již měl v minulosti povolen pobyt, tudíž nemohl a ani nechtěl v důsledku přijímání úplatků zjistit skutečnosti uváděné pod jednotlivými dílčími útoky odsuzující části tohoto prvního rozsudku. Celkem tak obžalovaný měl 113 dílčími útoky naplnit znaky shora uvedených trestných činů s tím, že jeho postupem v rozporu se zákonem uvedení cizinci získali povolení k dlouhodobému či trvalému pobytu, ačkoliv nesplňovali podmínky pro jeho udělení, a takto obžalovaný získal finanční částku nejméně 4 184 002 Kč a 2 464,10 Euro, dále jeho jednáním u Policie ČR, Služby cizinecké a pohraniční policie, došlo k výraznému zatížení vedoucích a dalších organizačních článků, kdy bylo nutno zabezpečit součinnost s orgány činnými v trestním řízení při řešení trestné činnosti obžalovaného, a to tak, aby cizinci a ostatní veřejnost nepocíťovali újmu a jejich žádosti byly vyřizovány ve lhůtách stanovených právním řádem České republiky.

28. Všechna nezákonná rozhodnutí, která byla vydána obviněným, byla podle citovaného rozsudku průběžně podrobována revizi a napravována vydáním rozhodnutí nových či cestou mimořádných opravných prostředků, přičemž v případech, kde bylo potvrzeno předložení padělaného dokladu, již byla zahájena řízení o obnově za účelem zrušení jejich trvalých pobytů, a to u cizinců, jejichž jména uváděl již zdejší soud při doplňování skutečností obsažených v obžalobě, na jejímž podkladě se věc dostala do stádia řízení před soudem. Za tato jednání okresní soud uložil obžalovanému podle § 158 odst. 2, § 35 odst. 1 trestního zákona účinného do 31. 12. 2009 (dále jen trestního zákona) úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře čtyř (4) let. Pro jeho výkon okresní soud zařadil obžalovaného podle § 39a odst. 2 písm. c) trestního zákona do věznice s ostrahou. Dále nalézací soud podle § 55 odst. 1 písm. c) trestního zákona uložil obžalovanému trest propadnutí věci, a to finanční částky 4 184 002 Kč a 2 464,10 € zajištěných při domovní prohlídce dne 28. 1. 2005. Podle § 49 odst. 1 trestního zákona okresní soud uložil tímto rozsudkem obžalovanému trest zákazu činnosti spočívající v zákazu vykonávat činnost v ozbrojených sborech a útvech, které jsou založeny na vojensky organizovaných principech, na dobu pěti let. Týmž rozsudkem okresní soud podle § 226 písm. b) trestního řádu zprostil obžalovaného R [REDAKCE] K [REDAKCE] obžaloby pro dílčí útoky trestných činů výše uvedených, kterých se

měl dopustit konkrétně uvedenými jednáními označenými toliko číslem podle obžaloby. Okresní soud dospěl k závěru, že v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestným činem.

29. Zdejší soud poprvé rozhodoval ve veřejném zasedání konaném dne 21. 9. 2011 svým rozsudkem č. j. 8 To 238/2011-2418. Přezkumné řízení bylo tehdy vyvoláno jak odvoláním obžalovaného do odsuzující části, tak odvoláním státního zástupce, který brojl jednak proti zprošťující části napadeného rozsudku, jednak proti výroku o trestu ve vztahu k odsuzující části prvního vyhlášeného rozsudku. Jak již zdejší soud zmínil výše, námitky proti zprošťující části napadeného rozsudku ze strany státního zástupce byly ryze formální, vytýkal napadenému rozhodnutí, že okresní soud nepostupoval procesně správně, pokud zprošťující výrok neobsahoval popis skutků, ze kterých je obžalovaný obžaloby zprošťován (§ 122 odst. 2 trestního řádu, § 177 písm. c) trestního řádu). Námitky státního zástupce jako odvolatele proti výroku o trestu není pro potřeby tohoto rozhodnutí namístě opakovat, a to již s ohledem na konečný výsledek tohoto přezkumného řízení.
30. Obžalovaný jako odvolatel vůči prvnímu rozsudku z 11. 11. 2010 proti jeho odsuzující části namítal již to, že řízení předcházející vydání napadeného rozsudku bylo zatíženo podstatnými vadami včetně porušení práva na obhajobu, což mělo vliv na správnost a zákonnost odsuzující části rozsudku. Namítal především způsob hodnocení důkazů soudem prvního stupně a neúplnost provedeného dokazování, přičemž uplatňoval konkrétní námitky, na které odvolací soud počínaje stranou 51 svého rozsudku z 21. 9. 2011 reagoval. Pro potřeby tohoto řízení je nutno poukázat na to, že krajský soud zaujal právní názor závazný pro okresní soud ve smyslu § 264 odst. 1 trestního řádu, a to že při použité právní kvalifikaci je nutno vycházet jenom ze zákona ve znění téže novely a přitom z takového znění, které je pro obžalovaného z hlediska časové působnosti trestního zákona příznivější. Proto zdejší soud vytkl soudu nalézacímu, že logicky neměl posuzovat trestný čin přijímání úplatku podle zákona účinného do 31. 12. 2009, neboť pokračující trestný čin měl být podle skutkové věty výroku o vině dokončen 10. 1. 2005, tedy před následující významnou novelou výrazně zpřísnující trest za takový trestný čin. Z důvodů, které zdejší soud rozebral podrobněji na straně 52 v odstavci 1. svého tehdejšího rozhodnutí, bylo okresnímu soudu uloženo, že na oba trestné činy musí být užito trestního zákona účinného do 30. 6. 2008, a to nejen při právní kvalifikaci skutků, ale i při úvahách o trestu.
31. Ve vztahu ke způsobu zproštění jednotlivých dílčích útoků zdejší soud vyslovil názor, který v tomto rozhodnutí byl prezentován již výše s tím, že výrok, jímž se obžalovaný uznává vinným nebo jímž se obžaloby zprošťuje, musí přesně označovat trestný čin, jehož se výrok týká, a to nejen zákonným pojmenováním a uvedením příslušného zákonného ustanovení, nýbrž i uvedením místa a času, způsobu spáchání i jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Zprošťující výrok, jak správně namítl státní zástupce v prvním rozsudku okresního soudu, těmto požadavkům trestního řádu neodpovídal. Proto odvolací soud formální pochybení naprávil a skutky, které byly ve zprošťující části prvního napadeného rozsudku vymezeny toliko číselně, což bohužel odpovídalo původním usnesením o zahájení trestního stíhání, uvedl ve výroku zprošťující části i s popisem jednotlivých skutků.
32. Je nutno znovu zdůraznit, že zprošťujícím výrokem prvního rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 9. 2001 bylo rozhodnuto o dvou třetinách předmětu řízení vymezeného v podané obžalobě. To samo má velký význam i pro výhrady uplatněné vůči dřívějším odsuzujícím výrokům počínaje prvním rozsudkem z 11. 11. 2010 a pro názor zdejšího soudu jako soudu odvolacího, že **hloubkovou kontrolou jednotlivých správních spisů cizinecké policie kontrolní orgány došly k řadě nesprávných skutečností nebo k závěrům, které nemohly být posouzeny v rámci odsuzujícího výroku o vině.** To souvisí s výhradami, které zdejší soud uplatňoval i ve vztahu ke způsobu hodnocení provedených důkazů, kdy zaujal názor totožný s názorem obhajoby, že pokud okresní soud argumentoval provedenou finanční analýzou, ta sama o sobě

není důkazem, ale toliko hodnocením důkazů – podkladů pro její závěry – provedeným orgány činnými v přípravném řízení. Stejně tak nahlížel zdejší soud i na shrnutí šetření k majetkovým poměrům obžalovaného, jeho rodinných příslušníků, přátel a podobně. Proto důrazně vytkl okresnímu soudu, že ten se nemůže spokojit s tím, že někdo již vyhodnotil závěry finanční analýzy, ale musí vycházet sám z těch důkazů, které provedl (teprve při veřejném zasedání konaném dne 1. 10. 2019 odvolací soud výrazným způsobem doplnil dokazování ve vztahu k finanční analýze a toku peněz, neboť okresní soud ve svých předchozích rozhodnutích vycházel z důkazů, které přitom sám neprovedl a zmíněné pochybení v rámci apelačního principu přezkumného řízení v posledním přezkumném řízení napravil až odvolací soud). Stejně tak odvolací soud došel již tehdy k závěru, který opakovaně promítá do všech svých navazujících rozhodnutí, totiž, že okresní soud musí posoudit jednotlivé skutky i na podkladě správních spisů a neměl na místo toho vycházet takřka výhradně ze Zpráv o kontrole (sjetin), které však byly toliko indicií sloužící jako podklad k prověření přímých důkazů, takže úkolem okresního soudu bylo, aby sám v hlavním líčení provedl podstatné důkazy, sám tyto důkazy v kontextu s dalšími důkazy vyhodnotil, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, neboť provedená kontrola, o kterou se opíral, toliko reflektovala názor kontrolního orgánu vyplývající z důkazů, které soud první instance v dostatečném rozsahu sám neprovedl a nevyhodnotil (strana 53 rozsudku krajského soudu sp. zn. 8 To 238/2011). Napadený rozsudek považoval zdejší soud za nepřezkoumatelný ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu i proto, že soud nejprve v záhlaví vymezil obecně celkovou dobu páčání a při popisu dílčích skutků na rozdíl od obžaloby zřejmě vycházel ze závěrů již zmíněných kontrolních zpráv, které převzal bez toho, aby na záhlaví jazykově i logicky vůbec navazovaly. Přitom postrádaly popis jednání, které bylo obžalovanému v každém jednotlivém bodu dáváno za vinu. Proto odvolací soud vytkl okresnímu soudu, že odůvodnění jeho prvního rozsudku bylo nepřezkoumatelné z pohledu požadavků ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu, ale že také odsuzující výroky nebyly dostatečně přezkoumatelné a neodpovídaly ustanovením § 120 odst. 3 a § 220 odst. 1 trestního řádu.

33. Řada pochybení okresního soudu vyplývala z toho, že neprovedl úplné dokazování ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu a bylo nutno dokazování zásadním způsobem doplnit před nalézacím soudem podle § 258 odst. 1 písm. c) trestního řádu. Zdejší soud se ztotožnil s názorem obhajoby v tom směru, že řízení předcházející vydání prvního rozsudku okresního soudu trpělo procesními vadami ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, což souviselo i s porušením povinnosti podle § 2 odst. 5 trestního řádu, výslovně ve vztahu k odmítnutému návrhu na doplnění dokazování výsledkem svědka P■■■■, jakož i porušením základních zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení před nalézacím soudem podle § 2 odst. 11 a odst. 12 trestního řádu. K tomu, že okresní soud vycházel i z důkazů, které sám neprovedl, tudíž došlo k porušení zásady bezprostřednosti, se zdejší soud již vyjádřil, stejně tak je nutno odmítnout jako odporující základním zásadám i postup okresního soudu, který u řady svědků nepovažoval za potřebné svědky vyslyšet v hlavním líčení či dokonce rezignoval na provádění některých důkazů.
34. Oproti tomu již v tomto svém prvním rozhodnutí tento senát vyjádřil názor, který je setrvalý a vztahuje se na všechna další rozhodnutí a řízení jím v této věci předcházející, a to, že nedošlo k porušení práva na obhajobu v důsledku toho, že dva svědci – osoby vietnamské národnosti – byli vyslyšáni jako utajení za podmínek § 55 odst. 2 trestního řádu. Touto skutečností se zabýval zdejší soud podrobně na straně 54 v 1. odstavci své argumentace, kdy poukázal na konkrétní skutečnosti, z nichž je možno dovodit obavu, že svědkovi nebo osobě jemu blízké hrozí újma na zdraví, smrt nebo jiné vážné nebezpečí ve smyslu § 209 odst. 1 trestního řádu. Pokud obhajoba namítala tuto skutečnost, že došlo k výsledku utajených svědků, ač podle ní nebylo pro utajení konkrétních zákonných důvodů, odvolací soud její argumentaci odmítl. Poukázal na to, že jeden ze svědků řekl, že druhý dostal náboj v obálce – což může být považováno za varování – a nelze odhlédnout ani od toho, že v souběžně vedeném řízení proti obžalovanému K■■■■ (bývalému kolegovi obžalovaného, jenž byl obžalován pro obdobné jednání) bylo prokázáno, že obžalovaný

K[redacted] se jako veřejnost zúčastnil hlavního líčení dne 12. 1. 2010 v projednávané věci obžalovaného K[redacted] (č. listu 2 089) a měl tendenci po výsledku sledovat policejní vozidlo přepravující utajeného svědka. Navíc oba svědci před soudem projevíli obavy z důsledků prozrazení pravé identity i s ohledem na svoji příslušnost k vietnamské komunitě i s ohledem na charakter projednávané trestné činnosti. Proto krajský soud utajení svědků vystupujících pod krycími jmény H[redacted] a V[redacted] shledal důvodným a v souladu se zákonnými požadavky i ústavními principy. To neměnilo nic na povinnosti soudu zabývat se jejich věrohodností jak obecnou ve smyslu § 209 odst. 2 trestního řádu, tak specifickou, a to i s ohledem na další ve věci provedené důkazy. Mezi jinými vyvstala i potřeba dovýslechu jednoho z utajených svědků.

35. Pokud obhajoba namítala, že při totožných skutkových okolnostech byl některý žalovaný skutek zproštěn a pro jiný skutek popisovaný shodně byl obžalovaný naopak odsouzen, pak zdejší soud konstatoval, že odvolání není přesné tam, kde obhajoba na zdůraznění svých argumentů příkladmo uváděla určité konkrétní body. To zdejší soud rozebral na straně 54 odstavci 2. své argumentace. Proto zmíněnou námitku odmítl a poukázal na to, že za tehdejšího stavu dokazování bylo podle krajského soudu nadbytečné zabývat se námitkami k jednotlivým bodům a zkoumat, proč některým dílčím skutkem byl obžalovaný zproštěn, některým obdobným naopak uznán vinným. To souviselo s tím, že takové hodnocení by mělo přicházet do úvahy až po doplnění důkazního řízení. Závazné pokyny k doplnění dokazování pak vyplývaly nejen z výše uvedených procesních pochybení v řízení před soudem prvního stupně, ale i ze skutečností, že nebylo provedeno dokazování v takovém rozsahu, který by umožnil jednoznačný závěr o vině či jiný ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu. **Odvolací soud uložil okresnímu soudu, aby v hlavním líčení provedl jednotlivé správní spisy vztahující se k dílčím útokům, pro které uznal obžalovaného vinným, s tím, že je možné použít i poskytnuté fotokopie z volné přílohy, neboť ani státní zástupce ani obhajoba nenamítali, že fotokopie by se lišily od originálu.** Zdejší soud však okresnímu soudu výslovně uložil, aby si vyžádal další správní spisy, v nichž ve stejném časovém úseku obžalovaný rozhodl negativně, to znamená, žádosti zamítl, respektive žádostem vyhověl, ale až po vyžádání doplnění potřebných podkladů od žadatele či po prověření údajů v žádosti a podobně. Za spravedlivé považoval odvolací soud, aby tak okresní soud učinil prostřednictvím státního zástupce. V té souvislosti uložil zjišťovat, zda v „**negativních**“ **spisech** vystupovali stejní tzv. zprostředkovatelé-tlumočníci, jejichž žádostem měl obžalovaný vyhovět ve značné většině případů dávaných mu za vinu v podstatě obratem, nebo jen žadatelé – vietnamští obyvatelé – sami, bez prostředníka, či žadatelé byli zastoupeni jinými zmocněnci, než kteří figurují v případech dávaných obžalovanému za vinu.
36. Pokud obhajoba vytýkala okresnímu soudu, že podle hloubkových kontrol (zdejší soud znovu připomíná, že ty mají povahu jen indicií a lze pochybovat o jejich úplnosti a správnosti i s ohledem na velký počet zproštěných dílčích útoků) byl zjištěn zistný motiv, podle odvolacího soudu šlo o předčasný názor za situace, kdy nebylo provedeno úplné dokazování. V té souvislosti však zdejší soud uložil okresnímu soudu, aby u každého z dílčích útoků kladeného obžalovanému za vinu (samozřejmě v rozsahu zrušení napadeného rozsudku a jeho vrácení k novému rozhodnutí) posoudil i dílčí podklady k finanční analýze, a to především ve vztahu k obžalobou tvrzené zjevné časové souvislosti mezi vyřízením konkrétních žádostí a již zmíněnými vklady na účty s dispozičním právem obžalovaného. Okresnímu soudu bylo uloženo, aby se pokusil doplnit důkazní řízení výsledky dalších svědků, kteří měli provádět vklady na účty, jimiž disponoval obžalovaný nebo k nimž měl obžalovaný dispoziční právo, a to i těch svědků, kteří dosud nebyli dostatečně vyslechnuti, jmenovitě byla označena svědkyně R[redacted], dnes S[redacted].
37. Jak již bylo uvedeno výše, zdejší soud považoval právě v těchto souvislostech za potřebné doplnit výsledek utajeného svědka vystupujícího pod jménem H[redacted]. Obhajoba totiž namítala, že utajený svědek H[redacted] přímo nepotvrzuje brání úplatků. Krajský soud v odvolacím řízení proti prvnímu rozsudku okresního soudu zdůraznil, že zmíněnou námitku nelze zcela akceptovat alespoň

prozatím, dokud nebude proveden dovýslech zmíněného svědka. Okresnímu soudu přitom bylo uloženo, aby po opětovném řádném poučení svědkovi předestřel podle § 212 trestního řádu i výpověď, kterou učinil za přítomnosti svého tehdejšího obhájce 18. 4. 2005 (č. listu 221-226 spisu), z níž sice nebylo lze vycházet - s ohledem na procesní pochybení při prvním zahájení trestního stíhání - jako z usvědčujícího důkazu, neboť po zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání se stala výpověď učiněnou před sdělením obvinění, přičemž se nejednalo o neodkladný úkon, ale podle názoru odvolacího senátu bylo lze využít tento institut ve vztahu k prověření specifické věrohodnosti tohoto svědka i k eventuálně navazujícím otázkám na svědka, k případnému odstraňování případně zjištěných rozporů v doplňující výpovědi tohoto svědka před nalézacím soudem ve vztahu k jeho předchozí výpovědi procesně použitelné v řízení před soudem prvního stupně. Podle odvolacího soudu se tento svědek měl při opětovném výslechu vyjádřit rovněž ke konkrétnímu případu, který ve své dřívější výpovědi zmiňoval v tom smyslu, že měl být dokonce přítomen vyjádření obžalovaného, že „*bez peněz to nejde*“. Poté měl okresní soud prověřit, zda vůči osobám svědkem zmiňovaným byly obžalovaným konány nějaké úkony a s jakým výsledkem. Pokud příslušné správní spisy, byť v kopiích, nebyly dosud předloženy soudu, bylo nalézacímu soudu uloženo, aby si je prostřednictvím krajského státního zástupce vyžádal a provedl k důkazu. V té souvislosti zdejší soud konstatoval, že podle procesně nepoužitelné výpovědi svědka H. [redacted] z přípravného řízení měl ten uvádět nejen jména konkrétních dětí, ale dokonce i telefonní čísla, jejichž prověřením by bylo možno pokusit se identifikovat konkrétní osobu, vůči níž měl obžalovaný požadovat úplatek. Rovněž tyto skutečnosti bylo uloženo objasnit s aktivním přispěním státního zástupce podle § 180 odst. 2 trestního řádu. Již na tomto místě lze poznamenat, že tyto pokyny splněny nebyly až do doby aktuálního rozhodování zdejšího soudu.

38. Nalézacímu soudu bylo dále uloženo, aby zopakoval a hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech také důkazy, které obstaral a provedl při veřejném zasedání o odvolání v rámci apelačního principu řízení krajský soud, a to v souvislosti s námitkou obhajoby, že okresní soud zobecnil hodnocení výpovědi svědků – tlumočnicků či zprostředkovatelů. V té souvislosti zdejší soud akcentoval, že jedním z těchto svědků měl být T. [redacted] N. [redacted]. Ten byl pravomocně odsouzen z podplácení ve věci předchozí vedoucí OCP [redacted] policistky K. [redacted] ve věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 8 To 128/2009. Odvolací soud v té souvislosti odmítl názor obhajoby, že by tito svědci byli hodnoceni paušálně a nedostatečně. Připustil, že okresní soud v podstatě paušálně, ale plně v souladu s formální logikou, přistupoval k obsahu výpovědí svědků – tlumočnicků, jejich žádostem měl obžalovaný neodůvodněně a urychleně vyhovovat. Okresní soud posuzoval výpovědi právě těchto osob jako nevěrohodné s ohledem na jejich zájem na výsledku řízení i se zřetelem k tomu, že těžko očekávat, že by jako svědci potvrzovali, že měli obžalovaného uplácat a tím se sami dopouštět trestné činnosti. Pokud však navazující argumentace okresního soudu vycházela z toho, že některé jiné z těchto osob byly pravomocně odsouzeny pro ovlivňování rozhodovací povinnosti pracovníků OCP [redacted], měl okresní soud provést k důkazu i spisy či alespoň meritorní rozhodnutí, jimiž argumentoval. Současně odvolací soud již v této fázi řízení odmítl právní názor obhajoby, že by se tyto osoby dopustily podplácení a následně byly stíhány pro trestný čin křivé výpovědi. Upozornil na to, že pro případ, že by se skutečně jednalo o pachatele trestného činu podplácení, nemohly by být tyto osoby současně stíhány pro trestný čin křivé výpovědi s ohledem na ústavní princip zákazu sebeobviňování, takže stíhání pro křivou výpověď v případě vlastního předchozího podplácení veřejného činitele nepřicházelo do úvahy.
39. Krajský soud však plně akceptoval námitku obhajoby, že nebyl zjišťován **stav řízení o obnovách** v nejméně deseti případech, které byly výslovně zmiňovány v odsuzujícím výroku napadeného rozsudku. Odvolací soud se sám snažil doplnit dokazování objasněním, jak skončilo v daných deseti případech (č. listu 19 rozsudku dole) řízení o obnově řízení. Ze zprávy Ministerstva spravedlnosti zjistil jen tolik, že dosud se nepodařilo prověřit probíhající řízení u deseti osob uvedených jmenovitě ve výroku o vině napadeného rozsudku a u dalších tří osob. Pokud jde

o další osoby uvedené v odsuzující části napadeného rozsudku, bylo prověřováno, jak skončilo řízení o obnově, popřípadě šetření zrušení pobytu. Podle vyjádření intervenujícího krajského státního zástupce v rámci odvolacího řízení se jednalo o řízení zdlouhavá a řízení nebyla ve všech případech dosud skončena. Bylo přislíbeno, že zpráva bude soudu předložena (v daném případě již soudu okresnímu). Okresní soud si proto zprávu měl vyžádat a provést ji k důkazu, výsledky verifikovat a zahrnout je do hodnocení důkazů.

40. Jak již zdejší soud nastínil, ve svém prvním meritorním rozhodnutí v této věci, konstatoval, že okresní soud vycházel z neúplného dokazování, takže pokud následně provedené důkazy hodnotil, jeho závěry bylo nutno posuzovat jako předčasné. S tím souviselo i to, že s ohledem na charakter trestné činnosti je nutno věnovat zvýšenou pozornost prověření obecné věrohodnosti svědků, o jejichž výpovědi soud opírá závěr o vině, ale stejně tak náležitou pozornost bude muset soud věnovat prověření obecné věrohodnosti svědků podporujících verzi obžalovaného o původu finanční hotovosti zajištěné při domovní prohlídce v bydlíšti obžalovaného. Především u svědka I. [REDAKCE] zdejší soud uložil okresnímu soudu zhodnotit jeho obecnou věrohodnost s ohledem na trestní minulost tohoto svědka a charakter trestné činnosti, jak vyplývá z popisu rejstříku trestů, stejně tak i zhodnotit jeho vztah s obžalovaným. Okresnímu soudu bylo uloženo, aby při hodnocení věrohodnosti tohoto svědka, ale i svědků dalších, se vypořádal s námitkami obhajoby, že konkrétně u svědka I. [REDAKCE] nehraje žádnou roli to, že jde o kamaráda obžalovaného. Nálezacímu soudu bylo závazně uloženo, aby vyhodnotil v kontextu provedených důkazů vztah svědka I. [REDAKCE] ke svědku H. [REDAKCE], a to s ohledem na mezi nimi učiněnou půjčku, která se vztahovala i k osobě obžalovaného, a aby byla prověřena věrohodnost svědka H. [REDAKCE], a to nejméně vyžádáním si popisu rejstříku trestů svědků. Již v té souvislosti zdejší soud poukázal na to, že ohledně jednoho ze slyšených vkladatelů na účet, jímž disponoval obžalovaný, konkrétně svědka V. [REDAKCE] K. [REDAKCE], bylo lze učinit závěr, že jde o osobu vysoce specificky nevěrohodnou, vypovídající ryze účelově ve prospěch obžalovaného. Proto také krajský soud dal již do protokolu o veřejném zasedání státnímu zástupce podnět k zahájení úkonů trestního řízení pro vysokou míru podezření, že tento svědek spáchal trestný čin krivé výpovědi.
41. Pokud jde o další námitky ve vztahu ke způsobu hodnocení důkazů a nepřezkoumatelnosti rozsudku okresního soudu z 11. 11. 2010, zdejší soud již konstatoval, že prvoinstanční soud vycházel z neúplného dokazování a rozsudek byl přinejmenším v tomto směru předčasný. V té souvislosti však zmínil i některé konkrétní námitky obžalovaného jako odvolatele, s nimiž se odvolací soud ztotožnil. Především šlo o námitku vztahující se ke svědkyni E. [REDAKCE] S. [REDAKCE] a M. [REDAKCE] G. [REDAKCE] – bývalým spolupracovnicím obžalovaného s tím, že není pravda, že by tyto svědkyně nepřímo potvrdily výpověď utajených svědků (strana 2 317 podaného odvolání, text uprostřed). K této konkrétní námitce měl okresní soud vzít do úvahy obsah výpovědí svědkyň i správní spisy, které provede k důkazu a poté vyvodit závěr, zda u prostředníků došlo někdy k výzvě doplnit žádost či došlo k negativnímu rozhodnutí, nebo zda obžalovaný prováděl v podstatě určitou selekci. Krajský soud došel k závěru, že doplněné dokazování může hodnocení těchto důkazů modifikovat.
42. Část námitek obžalovaného směřovala i proti znaleckému posudku z oboru písmoznalectví, o který státní zástupce opíral svůj závěr, že obžalovaný umožňoval legalizaci pobytu dětí tím způsobem, že jejich jména byla dopisována jiným občanům Vietnamu, kteří již měli pobyt v ČR povolen, za což měl dostávat různé finanční částky. Krajský soud (KS) jako soud odvolací došel již ve svém prvním meritorním rozhodnutí ke kategorickému závěru, že **z konkrétního závěru znaleckého posudku nelze činit závěr o vině v posuzované trestní věci**. Konkrétní závěr znaleckého posudku ve vztahu k pravděpodobnostnímu závěru, že obžalovaný pravděpodobně vyhotovil sporný záznam v evidenci MCE v roce 1999, měl okresní soud porovnat se zjištěními, k nimž dojde po provedení důkazů správními spisy. Zdejší soud připustil, že nelze předem vyloučit, že bude potřeba doplnit znalecký posudek z oboru kriminalistické expertízy ručního

písmu v souvislosti s dalším doplněním dokazování. Prozatím konstatoval, že tento znalecký posudek obžalovaného ve vztahu k trestné činnosti dávané mu za vinu neusvědčuje (!). Nebylo však vyloučeno, a to i pro případ, že by již nebylo potřeba znalecký posudek doplnit, že jeho závěry, avšak nikoliv izolovaně, ale v souvislosti s dalšími důkazy, budou po vyhodnocení podle § 2 odst. 6 trestního řádu nepřímou poukazovat na to, že obžalovaný jednal při vyřizování žádostí přinejmenším nestandardně.

43. Ve stejném svém rozhodnutí zdejší soud odmítl i další námitky ve vztahu k hodnocení výpovědí svědků B ■■■■■, S ■■■■■ a svědkyně N ■■■■■. Svědkyně N ■■■■■ byla matrikářkou Městského úřadu ■■■■■, svědci S ■■■■■ a B ■■■■■ byli svědky údajných fingovaných sňatků občanů z vietnamské komunity. Vyjadřovali se toliko k průběhu sňatků, jak se o nich dozvěděli, a za jakých okolností se jich zúčastňovali. Tito svědci se samozřejmě nemohli vyjádřit ke skutkům, které obžalovanému byly kladeny za vinu, ale vyjadřovali se ke skutečnostem, které s tím souvisí. Ostatně okresní soud rovněž poukázal na podezřelé časové okolnosti uzavírání sňatků žadatelů – občanů Vietnamu. V té souvislosti odvolací soud uložil okresnímu soudu, aby prověřil, zda obžalovaný měl a mohl zjistit, že jde o fingované sňatky i v kontextu s datem konce povoleného pobytu cizince, který žádost podával, na území ČR, respektive zda obžalovaný ověřoval, zda se sňatek konal. Na některých z oddacích listů totiž chybělo datum nebo bylo uvedeno datum předcházející uzavření sňatku.
44. Obhajoba již v prvním odvolacím řízení uplatnila jednu z nejpodstatnějších námitek, totiž to, že okresní soud zpětně odvozuje spáchání trestné činnosti a její rozsah především z finanční hotovosti zajištěné při domovní prohlídce. Odvolací soud shledal tuto námitku zcela důvodnou. Poukázal v té souvislosti na to, že okresní soud používal inkohereční argumentaci a jeho závěry byly v rozporu se zásadami formální logiky (strana 58, odstavec 3 rozsudku KS z 21. 9. 2011). Odvolací soud zdůraznil, že je věcí obžalovaného, aby se hájil způsobem, který uzná za vhodný, aby sám rozhodl, zda na svoji obhajobu uveden ten který důkaz. Současně je však věcí soudu, jakým způsobem bude zvolenou obhajobu v souvislosti s provedenými důkazy hodnotit, pokud tak učiní v intencích ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu při úplném dokazování provedeném v rozsahu § 2 odst. 5 trestního řádu. Přitom platí, že okresní soud nemůže měnit obsah provedených důkazů a nemůže je vykládat následně spekulativně.
45. Již v tomto prvním meritorním rozhodnutí odvolací soud poukázal na rozpory v argumentaci okresního soudu, který vyjádřil své pochybnosti o původu hotovosti zajištěné při domovní prohlídce v bydlišti obžalovaného. Nálezací soud argumentoval tím, že údajná smlouva o půjčce mezi svědkem I ■■■■■ a obžalovaným byla bezúročná a považoval za nesmyslné, že by svědek I ■■■■■ nechtěl na půjčce vydělat. Tvzení o bezúročné půjčce bylo tvrzením, které neodpovídalo skutečnosti. Z listiny založené na č. listu 1 701 spisu, která má podle obžalovaného potvrzovat, že došlo k uzavření Smlouvy o půjčce mezi svědkem I ■■■■■ a obžalovaným, vyplývá, že tato obsahuje ujednání o 6% ročním úroku z půjčené částky. Z toho lze dovodit, že základní úvaha soudu o důvodu a výši tvrzené půjčky mezi I ■■■■■ a obžalovaným neodpovídala provedeným důkazům. Součástí ujednání o půjčce byl i dohodnutý 6% úrok. V tomto směru byla námitka obhajoby důvodná. K takovému pochybení soudu došlo zřejmě nedopatřením, neboť okresní soud fakticky zaměnil tuto smlouvu za údajně předcházející smlouvu o půjčce mezi svědky I ■■■■■ a H ■■■■■ (strana 2 180 – 2 182 spisu), v níž dohodnutý úrok není. S tím souvisely i prozatímní závěry o provedené finanční kontrole finančním úřadem (č. listu 2 047, 2 329). Soud tuto zprávu hodnotil v kontextu s tím, co a za kolik svědek I ■■■■■ koupil (č. listu 2 119). Takový závěr byl přinejmenším za tehdejšího stavu dokazování předčasný. Okresnímu soudu bylo uloženo, aby dal provedené důkazy do časové relace s nákupem nemovitostí svědkem I ■■■■■, popřípadě prodejem a nákupem nemovitostí a jejich zhodnocením obžalovaným na straně jedné a časovým sledem půjček mezi svědkem I ■■■■■ a H ■■■■■ a svědkem I ■■■■■ a obžalovaným, kde jsou určité časové disproporce.

Nebylo lze odhlédnout od toho, že již v tomto rozhodnutí z přezkumného řízení zdejší soud poukázal na skutečnost, že okresní soud sice poukázal na celou řadu závažných indicií, že mohlo jít o peníze z úplatků, ale konečný závěr lze učinit až po provedení dokazování v rozsahu požadovaném v ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu. I kdyby soud vycházel z argumentace obhajoby ohledně toho, jaký byl vztah mezi svědkem I. [REDAKCE] a obžalovaným, nelze přehlížet, kdy byla údajná půjčka poskytnuta, že byla poskytnuta hotově a proč nebyla poskytnuta převodem na účet obžalovaného, byť šlo o milionovou částku, protože takový postup není zcela obvyklý. Proto také nebylo důvodu pochybovat o závěrech soudu o snížené obecné věrohodnosti svědka I. [REDAKCE], a to s ohledem na jeho předchozí odsouzení a charakter trestné činnosti, pro kterou byl odsouzen, i pro charakter trestné činnosti, pro kterou je stíhán obžalovaný K. [REDAKCE].

46. S tím souvisí i další námitka uplatňovaná obhajobou průřezově od prvního přezkumného řízení až do současné doby, tedy to, jakým způsobem vzal soud za prokázaný *rozsah úplatků podle zajištěné hotovosti*, tedy jaký obnos měl obžalovaný svým jednáním získat (námitka v odvolání na straně 2 321 v předposledním odstavci). Podle odvolacího soudu se jednalo o námitku důvodnou. Přestože bylo lze s vysokou mírou pravděpodobnosti pochybovat o majetkových poměrech obžalovaného s ohledem na jeho příjem na straně jedné, zajištěnou finanční hotovost na straně druhé a další vklady na účtech, pak taková pravděpodobnost postačovala toliko pro zahájení trestního stíhání, respektive pro podání obžaloby. Nepostačuje však zatím a izolovaně pro kategorický závěr o vině a jejím rozsahu. Přestože již v tom stádiu trestního řízení, kdy věc se ocitla poprvé před odvolacím soudem, bylo možno mít výrazné pochybnosti o legálnosti finančních prostředků, jimiž obžalovaný jako policista disponoval (a to nejen pokud jde o peníze uložené na účtech), nebylo možno vyloučit například to, že obžalovaný bez vědomí a souhlasu nadřízených spolupodnikal v jiném oboru, třeba jako tichý společník, to by sice bylo porušením služební přísahy, ale mohl tak získat i legálně finanční prostředky, nebo naopak se mohl dopouštět jiné majetkové či hospodářské trestné činnosti, nebo jako podílník kořistit z trestné činnosti spáchané jinou osobu. S ohledem na totožnost skutku se soud mohl na podkladě zásady obžalovací zabývat jen pokračujícím skutkem, pro který byla podána obžaloba (§ 2 odst. 8, § 220 odst. 1 trestního řádu). Zdejší soud zdůraznil, že **pokud provedeným dokazováním, včetně jeho doplnění, nebude prokázáno jinak, nebude možno dosavadní důkazy, z nichž okresní soud dovodil, že finanční částka zajištěná při domovní prohlídce pochází z právě projednávané trestné činnosti, takto kategoricky hodnotit.** I tento závěr vedl ke stanovisku, že rozsudek byl nepřezkoumatelný.
47. S ohledem na vágní popisy jednotlivých dílčích skutků počínaje podanou obžalobou zdejší soud již ve svém prvním meritorním rozhodnutí uložil okresnímu soudu povinnost, aby v případě, že po doplnění dokazování v hlavním líčení dojde k závěru o vině obžalovaného, necitoval u jednotlivých skutků obžalobu, popřípadě zprávy o kontrolách, ale aby každý jednotlivý skutek byl formulován srozumitelně a logicky tak, aby v každém skutku bylo uvedeno, jaké konkrétní jednání je obžalovanému kladeno za vinu, aby to, co je mu dáváno za vinu v jednotlivých skutcích, čeho se měl dopustit, navazovalo na návěti v úvodu výroku, aby celý výrok byl srozumitelný, logický a nevzbuzující pochyby. Okresnímu soudu bylo uloženo s ohledem na skutečnost, že shledávané vady podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) trestního řádu vedly ke zrušení a vrácení celé odsuzující části rozsudku k novému projednání a rozhodnutí, aby případně nový výrok o vině odpovídal ve své srozumitelnosti zákonným požadavkům podle § 120 odst. 3 trestního řádu. Stejně tak poukázal na nepřezkoumatelnost odůvodnění prvního rozsudku, které neodpovídalo ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu. V té souvislosti odvolací soud vyjádřil souhlas s námitkami obhajoby, že úvahy a argumentace v odůvodnění rozsudku nejsou jednotné, ale že si na některých místech odporují a protirečí. Okresnímu soudu bylo uloženo, aby své závěry opřel o konkrétní důkazy, vypořádal se náležitě s námitkami odvolatele a **striktně vycházel ze zásady obžalovací.** Při formulaci jednotlivých skutků v případě opětovného rozhodnutí o vině bylo okresnímu soudu uloženo, aby uvedl i spisovou značku správního spisu, z něhož vychází, neboť spisy spisových

značek, jak jsou uvedeny ve výroku obžaloby a okresním soudem bez bližšího zdůvodnění a vysvětlení převzaté do odsuzujícího výroku o vině, se mezi volnými přílohami, kde jsou kopie správních spisů, nenacházejí. V té souvislosti zdejší soud upozornil, že tyto spisy ani všechny nebyly provedeny k důkazu, řada z nich nese úplně jiné spisové značky. Navíc zdejší soud trval na tom, že okresní soud musí precizně formulovat jednotlivé skutky tak, aby z nich bylo zřejmé, v čem mělo spočívat pochybení obžalovaného. Uložil tedy důsledně popsat jednání, které naplňuje znaky určitého konkrétního trestného činu a naopak nadbytečné irelevantní údaje vynechat (strana 60 odstavec 2 shora uvedeného rozsudku zdejšího soudu).

48. Především však zdejší soud uložil soudu nalézacímu, aby v případě, že po doplnění dokazování opětovně dojde k závěru, že obžalovaný se dopustil jednání, v němž je spatřován trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele a v souvislosti s tím i braní úplatků, aby podle zásady v pochybnostech ve prospěch obžalovaného (*in dubio pro reo*) vyhodnotil rozsah, v jakém došlo pro každý konkrétní útok k přijímání úplatků. **Zdejší soud striktně odmítl, aby okresní soud znovu paušálně uzavřel bez dalšího, že všechny peníze zajištěné při domovní prohlídce pocházejí z projednávané trestné činnosti, pokud to nebude prokázáno jinými důkazy.**
49. S ohledem na uplatněnou námitku obhajoby, že obžalovaný byl za dvě obdobná jednání v jednom případě zproštěn a podruhé odsouzen, odvolací soud poukázal na to, že u zprošťujících výroků, k nimž došel v rámci apelačního principu řízení, se nemusel zmíněnými skutečnostmi zabýrat, okresní soud však bude muset přezkoumávat i to, zda neshledává obžalovaného vinným při stejné důkazní situaci ve srovnání s jiným jednáním téže povahy, kdy obžalovaného vinným neshledal. Okresnímu soudu bylo uloženo, aby v novém rozhodnutí náležitě vysvětlil, jakými úvahami se řídil, z jakých konkrétních důkazů vycházel, co vzal za prokázané, proč v jednom případě uznal vinu a v druhém zprostil. Současně zdejší soud poukázal na další nesrovnalosti s tím, že **nelze akceptovat, aby na jednu stranu bylo v záhlaví jednání obžalovanému dáváno za vinu, že jednal za úplatek, a v popisu konkrétního útoku mu bylo dáváno za vinu, že neoznámil s tím související přestupek žadatele nebo že opis rozhodnutí převzala osoba mladší patnácti let** (bod 67).
50. Vedle toho zdejší soud poukázal na právní kvalifikaci podle trestního zákona, který znal nejen formální, ale i **materiální pojetí trestného činu**. Proto uložil okresnímu soudu, aby u každého útoku posuzoval společenskou nebezpečnost ve smyslu § 3 odst. 2, odst. 4 trestního zákona účinného v době, kdy se obžalovaný měl jednání dopouštět, eventuálně při použití kvalifikované skutkové podstaty také aplikoval ustanovení § 88 odst. 1 trestního zákona. Uložil také okresnímu soudu, aby posoudil, zda časově bylo v silách obžalovaného, i s ohledem na množství agendy, o kterém hovořila i svědkyně G., provést požadovanou kontrolu žádostí v tak krátkém časovém období, kdy například žádost byla podána v pátek a v pondělí byla vyřízena, popřípadě byla vyřízena a rozhodnutí převzato bezprostředně následující den. V té souvislosti měl okresní soud posoudit, co obžalovaný mohl zjistit z evidencí a naopak co musel prověřovat dotazy (například u sňatků) a zda bylo vůbec reálné, aby v takto krátkém čase, popřípadě i ze dne na den, žádost vyřídil. Pokud nikoliv, bude to nasvědčovat tomu, že obžalovaný zanedbal své povinnosti a nalézací soud pak musí vyhodnotit formu a míru zavinění a důvod, který k tomu obžalovaného vedl. Nebude moci odhlédnout také od toho, že v některých případech jiná oddělení cizinecké policie relevantní negativní poznatky zjistila a obžalovaný v navazujícím řízení nikoliv (strana 61 odstavec 2 výše uvedeného rozsudku odvolacího soudu).
51. Za předčasnou považoval odvolací soud tehdy uplatněnou námitku obhajoby, že obžalovaný pracoval v obtížných pracovních podmínkách. Zmíněné posouzení lze učinit až při provedení úplného dokazování. Okresnímu soudu bylo uloženo, aby se **zabýval rychlostí řízení** tam, kde je to obžalovanému dáváno za vinu, ale i v těch případech, které odvolací soud pro stručnost označil jako tzv. negativní spisy. Okresní soud by měl na podkladě provedených důkazů posoudit, proč

někdy byla jeden den žádost podána a hned druhý den vyřízena a u jiných případů byla prodleva delší několika dnů, i třeba měsíce.

52. Protože tento senát je jediným specializovaným odvolacím senátem u Krajského soudu v Plzni, který se zabývá trestnými činy zneužívání pravomoci úřední osoby a korupcí, odkázal na to, že trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele není páčán pouze tehdy, pokud byla porušena příslušná ustanovení platného zákona o pobytu cizinců a již zmíněného metodického pokynu, ale též tehdy, pokud je postupováno **v rozporu s příslušnými ustanoveními správního řádu** (v tomto směru tento soud odkázal na své rozhodnutí v jiné své věci sp. zn. 8 To 711/2004; věc Okresního soudu Plzeň-město sp. zn. 8 T 140/2001). Podle § 3 odst. 4 Zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, účinného v době údajného spáchání skutků, rozhodnutí správních orgánů musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Řízení je třeba vést tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá a vedla občany a organizace k dobrovolnému plnění jejich povinností. Podle § 4 odst. 2 téhož zákona, jako rozvedení ústavního principu, pak všichni účastníci mají v řízení rovná procesní práva a povinnosti. Podle názoru odvolacího soudu je tento princip třeba vykládat širěji. Nikoliv tak, že jde toliko o rovná procesní práva a povinnosti účastníků téhož konkrétního správního řízení, ale tak, že **každý účastník v řízení o povolení pobytu by měl mít stejná procesní práva a stejné povinnosti jako kterýkoliv jiný účastník – cizinec žádající o totéž**. Pokud by bylo prokázáno, že bylo rozlišováno mezi náležitostmi vyžadovanými u některých žadatelů spojených například osobou tlumočnicka či zprostředkovatele oproti jiným žadatelům, kteří žádost podávali sami nebo prostřednictvím jiných zmocněnců, u nichž by bylo striktněji vyžadováno plnění všech povinností a náležitostí, je namístě takový postup označit za **selektivní výkon pravomoci veřejného činitele směřující k opatření neoprávněného imateriálního zvýhodnění jiné osoby – žadatele, při zvažování toho, zda zástupce žadatele, popřípadě obžalovaný, neměl v důsledku takového postupu případně i majetkové zvýhodnění, (takové podezření z dosud provedeného dokazování do určité míry vyplývalo), respektive zda z toho neměl určitý materiální prospěch i obžalovaný**. Zákonný znak vykonávané pravomoci způsobem odporujícím zákonu obsahuje nejen porušování konkrétního předpisu, zákona nebo právní normy na podkladě zákona vydané, ale také **obcházení příslušného ustanovení** s tím, že pachatel jedná úmyslně aktivně v rozporu se zákonem.
53. Ze shora uvedeného vyplynula potřeba, aby okresní soud po doplnění dokazování vyhodnotil i to, co uváděl obžalovaný na svoji obhajobu ke svým pracovním podmínkám, *že nejen on, ale i kolegové byli zavaleni prací, některé doklady se ze spisu ztrácely a podobně*. Prozatím byla zmíněná námitka obhajoby předčasná. Po doplnění dokazování bylo uloženo, aby okresní soud hodnotil uvedené v kontextu s již shora zmíněnou až neuvěřitelnou rychlostí vyřizování některých věcí s tím, aby posuzoval, zda obžalovaný rezignoval na své povinnosti veřejného činitele pro „nával práce“ či zde byl jiný motiv, například i zistný. To platilo podle odvolacího soudu tím spíše, že právě ono selektivní zneužití pravomoci veřejného činitele porušuje rovnost účastníků-žadatelů i tím, že se od nich nevyžaduje důsledně plnění jejich povinností. Přitom je nerozhodné, zda taková selekce vychází z praxe, která byla na příslušném oddělení cizinecké policie zavedena, či se jedná o určitý výklad Metodického pokynu ředitele Služby cizinecké a pohraniční policie č. 27/2004, respektive i metodického pokynu, který tomuto předcházel. Pokud by se uplatňovala stejná praxe u každého cizince stejnou měrou, nebude možno hovořit o selektivním výkonu pravomoci veřejného činitele. Pokud se toto prokáže po doplnění dokazování, bez ohledu na to, zda se podaří prokázat, že za to bral obžalovaný finanční protihodnotu či z jakých zdrojů pochází finanční hotovost, s níž obžalovaný disponoval na účtech či která byla zjištěna v jeho bydlišti při domovní prohlídce, tak **samotný selektivní výkon pravomoci je dostatečný k tomu, aby jednání obžalovaného bylo posouzeno jako zneužití pravomoci veřejného činitele (§ 158 trestního zákona účinného v době činu), pokud z konkrétních skutečností bude možno dovodit alespoň eventuální úmysl porušit onu rovnost a jinému opatřit inmateriální či materiální prospěch, popřípadě**

opatřit prospěch sobě.

54. Krajský soud jako soud odvolací již ve svém prvním rozsudku reagoval na skutečnost, že sám ohledně 220 dílčích skutků rozhodl o zproštění. Výhradně pro případ, že by po doplnění dokazování nedošlo k výraznému snížení počtu útoků dávaných obžalovanému za vinu, bylo by možno – v případech prokázání viny - s ohledem na dobu, ve které dle obžaloby mělo k páchání skutků docházet, učinit i ten závěr, že jednání je trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 trestního zákona účinného v době spáchání skutku. Při případné důkazní nouzi ve vztahu k prokázání dalšího znaku „*značného prospěchu*“ by mohlo jít o *jiný zvlášť závažný následek* (písmeno c). Pokud by se tak stalo a pokud by současně okresní soud s ohledem na formální i materiální pojetí trestného činu dospěl k závěru, že těžší znak kvalifikované skutkové podstaty, respektive znak podmiňující vyšší trestní sazby, zvyšuje závažnost a společenskou nebezpečnost činu ve smyslu § 88 odst. 1 trestního zákona, ocitl by se obžalovaný znovu ve stejné sazbě trestu odnětí svobody, tj. od tří do deseti let, bez ohledu na to, zda by se podařilo prokázat, zda, v jakém rozsahu a od koho vzal obžalovaný úplatek. Již důsledným soustředěním se na rychlost řízení a případné rozdíly při vyřizování žádostí některých osob by soud I. instance mohl dojít k závěru, zda docházelo k selektivnímu výkonu pravomoci veřejného činitele, jímž nepochybně obžalovaný ve svém postavení na oddělení cizinecké policie byl, byť sám nevydával předmětná rozhodnutí, ale pro svého nadřízeného připravoval toliko podklady. Pokud ano, a pokud okresní soud prokáže, že obžalovaný byl veden alespoň eventuálním úmyslem s motivací, kterou vyžaduje ustanovení § 158 trestního zákona, jednalo by se o úmyslný trestný čin a záleželo by na rozsahu a době páchání trestné činnosti ve vztahu k tomu, zda bude jednání kvalifikováno podle základní či kvalifikované skutkové podstaty.
55. V té souvislosti zdejší soud uložil okresnímu soudu, aby se při provedení úplného dokazování a hodnocení důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu zabýval i **motivací**, která měla obžalovaného vést k případnému selektivnímu výkonu pravomoci veřejného činitele, zda případně měl a jaký důvod vycházet některým osobám vstříc, například za situace, kdy na území ČR pobývaly neoprávněně tam, kde měly uloženo správní či soudní vyhoštění, kde končilo povolení k pobytu a podobně. Zdejší soud vyjádřil názor, že je třeba se důsledně zabývat také tím, **zda měl obžalovaný přístup ke všem rozhodným evidencím a podkladům**, aby mohl ověřit, zda cizinec je na území České republiky oprávněně a zjistit další skutečnosti, které jsou potřebné pro povolení pobytu cizince na území České republiky. Proto krajský soud připomněl, že shora uvedené závěry činil *ad eventum*, neboť soud první instance musí nejprve zákonným způsobem provést úplné dokazování a pak důkazy vyhodnotit v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, a to především po doplnění dokazování o spisy s tzv. negativním rozhodnutím o žádosti cizince – žadatele a po srovnání celkové praxe obžalovaného v obžalobě vymezeném období (nyní však již jen v rozsahu původního odsuzujícího výroku).
56. Konkrétními námitkami státního zástupce směřovanými do výroku o trestu se odvolací soud blíže nezaobíral se zřetelem k tomu, že při neúplném dokazování bez možnosti učinit kategorický závěr o vině, byly takové úvahy předčasné. Poukázal na to, že okresní soud musí úvahy o trestu odvíjet v závislosti na skutkových závěrech. Dojde-li k závěru o vině pro některý z žalovaných trestných činů, pro případ, že nedojde k podstatnému omezení rozsahu výroku o vině a nalézací soud shledá zákonný důvod pro použití výše naznačené skutkové podstaty (případně v jednočinném souběhu s trestným činem dle § 160 odst. 1, odst. 3 písm. b) tehdy účinného trestního zákona či dokonce přijímání úplatku v kvalifikované skutkové podstatě podle odst. 4), trest bude ukládán v sazbě od tří do deseti let odnětí svobody, neboť krajský soud vyslovil souhlas s tím, jak nalézací soud vyložil zákonný znak „*jiný zvlášť závažný následek*“ ve smyslu § 158 odst. 2 písm. c) trestního zákona. V případě opětovného uznání obžalovaného vinným, ať už v rozsahu původního uznání na vinu či v rozsahu zúženém, by okresní soud měl uložit přiměřený trest odpovídající účelu a všem funkcím trestu podle § 23 odst. 1 trestního zákona s přihlédnutím k ustanovení § 31 odst. 1,

§ 33 a § 34 téhož zákona. Pokud jde o úvahy o trestu, zdejší soud uložil, aby pro ten případ okresní soud na jedné straně zvažoval i časový odstup spáchání trestné činnosti a **právo obžalovaného na spravedlivý proces** – délku trestního řízení, oproti tomu i případný rozsah trestné činnosti, a to nejen z hledisek počtu útoků a doby prokázaného páčání, ale z hlediska případně prokázaného těžšího následku, jakož i případného souběhu trestných činů, ale i ve vztahu k prokázání výše či celkové výše eventuálních úplatků. Zdejší soud znovu akcentoval, že okresní soud musí vzít v úvahu i případně prokázaný rozsah oněch protislužeb či finančního zisku z jednotlivých případů, neboť zatím úvahy okresního soudu týkající se zajištěné finanční částky nebylo lze z již shora uvedených důvodů akceptovat. Odvolací soud považoval za předčasné se vyjadřovat k výši ukládaného trestu za situace, kdy vina obžalovaného nebyla v té době prokázána bez důvodných pochybností ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu.

57. Odvolací soud se však, byť poněkud akademicky, vyjádřil k uloženému trestu propadnutí věci či navrhovanému peněžitému trestu. S ohledem na přetrvávající pochybnosti o původu peněz zajištěných u obžalovaného, respektive vložených na účty, k nimž měl dispoziční právo, bylo lze prozatím hovořit o důkazní nouzi ve vztahu k závěrům, které vedly okresní soud k uložení trestu propadnutí věci, a to z hlediska průkaznosti zákonných podmínek pro jeho uložení ve smyslu ustanovení § 55 odst. 1 písm. c) trestního zákona. Pokud by naznačená důkazní nouze přetrvávala, jakož i s ohledem na ustanovení § 53 odst. 1 trestního zákona vztahující se nejen k motivaci obžalovaného, ale i obecným zásadám pro ukládání trestů podle § 31 odst. 1 trestního zákona, podle rozsahu případného uznání viny a použité právní kvalifikace se nalézací soud bude zabývat námitkami státního zástupce jako odvolatele a důkladně pro případ rozhodnutí o vině zváží, zda s ohledem na skutečnost, že ve vztahu k eventuálnímu opětovnému rozhodnutí o trestu neplatí zákaz *reformationis in peius*, není spíše namístě postihnout obžalovaného vedle hlavního trestu také peněžitým trestem, a to s ohledem na majetkové poměry obžalovaného. V té souvislosti totiž zdejší soud učinil závěr a závazný právní názor, že **i pro případ, že by peníze zajištěné při domovní prohlídce byly půjčené, je nutno je zahrnout do majetkových poměrů obžalovaného jako jeho vlastnictví a stejným způsobem je nutno nahlížet na peníze na účtech, ohledně kterých bude prokázáno, že byly v majetku obžalovaného**. Peníze jsou totiž věcí zastupitelnou, nikoliv individuálně určenou, údajnou smlouvu o půjčce se obžalovaný nezavázal vrátit tytéž bankovky, ale toliko určený obnos. O tom ostatně vypovídá i samotná obhajoba obžalovaného, že proto z půjčených peněz něco již pro svoji potřebu odčerpal.
58. Zdejší soud považoval za potřebné se podrobněji zaobírat důvody, úvahami a pokyny, které vedly ke zrušení prvního přezkoumávaného rozsudku ze dne 11. 11. 2010 především ve vztahu k 113 dílčím skutkům, jimiž byl obžalovaný prvním napadeným rozsudkem uznán vinným, ohledně nichž bylo řízení vráceno do stádia hlavního líčení. Tyto podrobnosti byly namístě i z toho důvodu, že řada pochybení okresního soudu a dalších vad se opakovala i v dalších rozhodnutích soudu nalézacího a také již vyslovené právní názory zdejšího soudu, závazné pro soud první instance, mají základ v argumentaci, kterou uvedl tento soud jako soud odvolací právě ve svém rozsudku sp. zn. 8 To 238/2011(č. l. 2418 a násl.).
59. Zdejšímu soudu se věc vrátila poté, co okresní soud usnesením ze dne 9. 7. 2013 aplikoval rozhodnutí prezidenta republiky č. 1/2013 o amnestii ze dne 1. 1. 2013. Rozhodl tak, že podle § 368 trestního řádu je obžalovaný R■■■■ K■■■■, jenž je stíhán pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), c) trestního zákona účinného do 30. 6. 2008 v jednočinném souběhu s trestným činem přijímání úplatku dle § 160 odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákona účinného do 30. 6. 2008, účasten amnestie prezidenta České republiky ze dne 1. 1. 2013. Současně rozhodl tak, že toto stíhání se na základě článku II rozhodnutí prezidenta republiky o zmíněné amnestii zastavuje. Okresní soud argumentoval tím, že lhůta osmi let od zahájení trestního stíhání k 1. 1. 2013 nebyla naplněna toliko o 27 dní, přihlédl však k tomu, že úkony trestního řízení byly v této věci zahájeny již 24. 3. 2004, odkdy existovalo

důvodné podezření z páčání trestné činnosti. Ve srovnání s tím považoval chybějících 27 dní (představujících pouhých 0,9 % z osmileté lhůty) za její zcela zanedbatelnou část. Na podkladě včasné stížnosti státního zástupce o věci rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 19. 8. 2013 Krajský soud v Plzni jako soud odvolací svým usnesením sp. zn. **8 To 333/2013**, kdy ke stížnosti státního zástupce podle § 149 odst. 1 písm. b) trestního řádu zrušil napadené usnesení a věc vrátil okresnímu soudu, aby o ní jednal a rozhodl. Odvolací soud souhlasil s argumentací státního zástupce, že nebyla splněna jedna ze dvou podmínek článku II amnestie prezidenta republiky vyhlášení k 1. 1. 2013, a to, že zastaveno má být pravomocně neskončené trestní stíhání, od jehož zahájení k 1. 1. 2013 uplynulo více než 8 let. Další úvahy okresního soudu o tom, kdy byly zahájeny úkony trestního řízení v dané trestní věci, byly podle zdejšího soudu právně zcela bez významu, neboť amnestie prezidenta republiky, konkrétně onen článek II, je kogentním ustanovením a okresní soud sám podmínky amnestie nemůže rozšiřovat, neboť mu to nepřísluší.

60. Nálezací soud ve věci rozhodl **znovu meritorně rozsudkem ze dne 12. 5. 2015** (č. l. 2436n). Předmětný rozsudek byl napaden včasným a řádně odůvodněným odvoláním obžalovaného R■■■■ K■■■■, věc se dostala do stádia odvolacího řízení. Okresní soud uznal obžalovaného vinným ve 113 případech pokračujícím trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), c) trestního zákona účinného do 30. 6. 2008 v jednočinném souběhu s trestným činem přijímání úplatku dle § 160 odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákona účinného ve stejném období. Za to obžalovaného odsoudil podle § 158 odst. 2 a § 35 odst. 1 trestního zákona účinného do 30. 6. 2008 k úhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře tří (3) let, výkon trestu podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákona podmíněně odložil na zkušební dobu čtyř let. Současně obžalovanému podle § 53 odst. 1 trestního zákona účinného do 30. 6. 2008 uložil peněžitý trest ve výši 4 184 002 Kč a 2 464 €. Pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl podle § 54 odst. 3 téhož zákona stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku. Vedle toho nálezací soud podle § 49 odst. 1 trestního zákona účinného ve stejném období uložil obžalovanému trest zákazu činnosti spočívající v zákazu vykonávat činnost v ozbrojených sborech a útvech, které jsou založeny na vojensky organizovaných principech na dobu 4 let.
61. Ve zbytku předmětu řízení byl obžalovaný týmž rozsudkem, a to výrokem pod písmenem B) podle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěn obžaloby pro dílčí útoky trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), b), c) trestního zákona a přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákona, a to v 39 případech. Zdejší soud se věcí zabýval v neveřejném zasedání konaném dne 8. 6. 2016, kdy usnesením sp. zn. **8 To 627/2015** (č. listu 2482 a následující) rozhodl tak, že na podkladě odvolání obžalovaného R■■■■ K■■■■ se podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), odst. 2 trestního řádu ruší rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 12. 5. 2015 č. j. 8 T 125/2007-2436 v odsuzující části v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu byl rozsudek v odsuzující části (skutky 1 – 74) výroku o vině vrácen okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.
62. Stručně řečeno se zdejší soud ztotožnil s konkrétními námitkami obžalovaného jako odvolatele, které sepsal jeho obhájce. Podle obhajoby se okresní soud nevypořádal s řadou pokynů k doplnění dokazování, které byly obsaženy v rozsudku odvolacího soudu ze dne 21. 9. 2011 (č. listu 2418) a neprovedl důkazy tak, jak mu bylo uloženo. Obžalovaný připouštěl, že zčásti byla tato situace dána objektivním stavem, kdy **některé správní spisy nebylo lze vůbec opatřit**. Přesto došel k závěru, že důkazní situace je zcela stejná jako v prvním řízení před soudem I. instance s výjimkou toho, že počet skutků, kterými byl obžalovaný uznán vinným, klesl na 74 z původních 390 (*pozn.: správně má být 333 skutků*). Počet skutků ve výši 113, o nichž mělo být rozhodnuto, jak je uvedeno v rozsudku odvolacího soudu, tak v průběhu dokazování klesl postupně na 81 a posléze na konečných 74. Pro větší stručnost nebude přehledně uvedena celá argumentace odvolatele, ale tento soud se zaměří z hlediska poskytnutí relevantních informací na ty

skutečnosti, kde se ztotožnil s námitkami obhajoby a dále na další momenty, kdy sám shledal další pochybení. Především bylo nutno připomenout, že v předchozím přezkumném řízení bylo rozsudkem Krajského soudu v Plzni jako soudu odvolacího uloženo nalézacímu soudu, aby posoudil jednotlivé skutky davané obžalovanému za vinu i na podkladě správních spisů, které dosud všechny k důkazu neprovedl, případně které nebyly ani s obžalobou předloženy, a okresní soud je dodatečně nevyžádal a neprovedl k důkazu. Odvolací soud zdůraznil, že soud nemůže vycházet výhradně ze správ o kontrole (tzv. sjetin), které jsou toliko indicií sloužící jako podklad k prověření přímých důkazů. Aby nalézací soud dostal své povinnosti podle § 2 odst. 5 trestního řádu, nemůže vycházet ze závěru kontroly, která reflektovala názor kontrolního orgánu vyplývající z důkazů – spisů, které okresní soud v rozporu se zásadou bezprostřednosti v řízení před soudem sám neprovedl (!). Podobný názor zaujal zdejší soud i vůči opatřené finanční analýze. Protože se jedná o shrnutí důkazů, které soud sám neprovedl, s ohledem na princip výsledně vyjádřený v § 2 odst. 12 trestního řádu nemohl okresní soud z takových důkazů vycházet, musí důkazy sám provést a vypořádat se následně i s tím, zda shrnutí předložené státním zástupcem, zejména ve finanční analýze, odpovídá těmto důkazům. Zdejší soud připomněl, že okresnímu soudu bylo uloženo vyhodnotit důkazy i v časové souvislosti zjištěných vkladů na jednotlivé účty, k nimž měl dispoziční právo obžalovaný, a to s tím, že závěry, ke kterým na základě provedených důkazů soud I. instance dospěje, musí být náležitě zdůvodněny. Nezbylo než nalézacímu soudu vytknout, že se vyjadřoval poměrně paušálně, což činilo rozsudek ještě více nepřezkoumatelným, neboť nejprve v záhlaví popisu skutku vymezil obecně celkovou dobu páchání a při popisu dílčích skutků, na rozdíl od obžaloby, ač i vůči ní se zdejší soud opakovaně vyjádřil kriticky s ohledem na rozpor s požadavky § 177 písm. c) trestního řádu, zřejmě nalézací soud vycházel ze závěrů již zmíněných kontrolních zpráv, které převzal bez toho, aby na zmíněné záhlaví jazykově i logicky vůbec navazovaly. Přitom takto formulované skutky postrádaly popis jednání, které je obžalovanému v každém jednotlivém bodu dáváno za vinu. Rovněž odůvodnění rozsudku bylo shledáno nepřezkoumatelným v rozporu s požadavky ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu a dokonce ani odsuzující výroky nebyly z hlediska popisu každého dílčího skutku davaného obžalovanému za vinu dostatečně přezkoumatelné a neodpovídaly tak ani ustanovení § 120 odst. 3 v kontextu s § 220 odst. 1 trestního řádu tak, aby bylo zřejmé, jaký konkrétní skutek je dáván obžalovanému za vinu a pro jaké konkrétní jednání se v řízení proti obžalovanému vůbec vede. Ve svém prvním rozsudku uložil odvolací soud soudu okresnímu závazné pokyny ve smyslu § 264 odst. 1 trestního řádu, jež rozebral výše.

63. Druhý napadený rozsudek rovněž nemohl obstát a k jeho pochybením, která se v mnohém opakovala, závažným způsobem přibyla skutečnost, že okresní soud nerespektoval závazné pokyny uložené mu k doplnění dokazování odvolacím soudem podle § 264 odst. 1 trestního řádu (!). Zjištěnou vadu připomíná zdejší soud jako zásadní, neboť se rovněž podstatným způsobem promítla do posledního aktuálně přezkoumávaného rozsudku nalézacího soudu.
64. Ve svém druhém rozsudku okresní soud navázal na pochybení z rozsudku prvního. Jinak nelze označit skutečnost, kdy okresní soud v prvním odstavci návětí pod bodem A) uvádí, že se jedná o celkem 113 případů, zatímco obžalovaný byl ve druhém rozsudku uznán vinným toliko 74 skutky. Okresní soud navíc opomněl, že nový rozsudek ve věci není volným pokračováním rozsudku předchozího, pokud ten byl zrušen v odvolacím řízení, ale je rozsudkem zcela novým, v němž musí rozhodující soud vyhodnotit všechny v řízení provedené důkazy. To se nestalo buď vůbec, nebo okresní soud alespoň nehodnotil vše, co vyplývalo z výpovědí svědků, jejichž obsah zmiňoval. Zdejší soud přihlédl k tomu, že okresní soud vyhověl části uložených pokynů a vyslechl utajeného svědka H■■■■, vyslechl znovu nadřízeného obžalovaného svědka J■■■■ a svědkyni JUDr. T■■■■, která v té době byla v nadřízeném postavení a plnila kontrolní úkoly, avšak **argumentace rozhodnutí na tyto důkazy v podstatě nereagovala a nezohlednila ani to, co svědci uvedli nově.** Svědkyni T■■■■ nehodnotil okresní soud vůbec, výpověď svědka J■■■■ zcela nedostatečně. Stejně tak nehodnotil okresní soud ani výpověď svědka P■■■■ k údajné půjčce

se svědkem I [REDAKCE], ke skutku číslo 11) v uvedeném rozsudku vyslechl svědka B [REDAKCE], ale v odůvodnění rozhodnutí se o tom nezmiňuje a už vůbec výpovědi nehodnotil. Odvolatel, jímž byl v této fázi řízení toliko obžalovaný ve vztahu k odsuzující části druhého rozsudku z 12. 5. 2015, poukazoval na to, že byly provedeny správní spisy k jednotlivým skutkům pod body 1 – 74). Odvolací soud připustil, že tyto důkazy provedeny byly, ale vytkl okresnímu soudu, že je vůbec nehodnotil. V celém rozsudku nebylo uvedeno, jaké skutečnosti vzal okresní soud ze správních spisů k jednotlivým skutkům v odsuzující části uvedeným za prokázané a jak se vypořádal s obhajobou obžalovaného. Tzv. negativní spisy nebyly nalézacímu soudu dozorujícím státním zástupcem předloženy, přesto zdejší soud ocenil, že okresní soud k důkazu provedl řadu správních spisů i k části, která byla zproštěna, a podle protokolu o hlavním líčení prováděl i spisy další, k nimž se obžalovaný vyjadřoval k tomu, zda věc zpracovával či nikoliv (konkrétně jde o spisy uvedené v protokolu o hlavním líčení na č. listu 2623 a následující). Pokud byly tyto důkazy provedeny, měl je okresní soud rovněž vyhodnotit a porovnat s tím, zda skutečně v činnosti obžalovaného šlo o nějaké přednostní vyřizování žádostí a zda již z toho nevyplývalo, zda došlo či nikoliv k porušení práva rovnosti stran při vyřizování žádostí. To však okresní soud vůbec nehodnotil. Nehodnotil ani to, jaké údaje prověřoval obžalovaný u žádostí, respektive co konkrétně měl a mohl prověřit, a co zjistil z dostupných evidencí. Přitom odvolací soud uložil nalézacímu soudu, aby se zabýval tím, do jakých evidencí v konkrétní době měl obžalovaný přístup a co mohl z těchto evidencí zjistit a ověřit. Okresní soud argumentoval „*mafii při uzavírání sňatků cizinců*“, ale nereagoval na to, čím se hájil nejen obžalovaný, ale co uváděl i svědek J [REDAKCE], tedy že podle zákona uzavřený sňatek byl pro cizineckou policii nadále závazný, protože neplatnost sňatku mohl prohlásit jenom příslušný soud.

65. **Okresní soud ve svém druhém rozsudku v podstatě rozvíjel pouze obecné úvahy namísto toho, aby vyhodnocoval v řízení provedené důkazy. Svě úvahy odvíjel znovu zpětně od celkové sumy zajištěných peněz při domovní prohlídce a také ze zápisů o kontrolách, které provedly kontrolní orgány Policie ČR.** Vůbec nehodnotil, co vedlo k provedení kontrol, a nerespektoval závazný právní názor odvolacího soudu, že výsledky těchto kontrol jsou pouhou indicií, že je nutno jejich výsledek prověřit a vyhodnotit na základě skutečně předložených a k důkazu provedených správních spisů a výslechů svědků. Z protokolů o hlavních líčeních bylo zřejmé, že v řízení, které pokračovalo po prvním zrušení a vrácení věci okresnímu soudu, státní zástupce postupně předkládal správní spisy cizinců. Obžalovaný se s nimi seznámil a písemně předložil soudu svá stanoviska k jednotlivým skutkům. Z odůvodnění meritorního rozhodnutí však nebylo vůbec zřejmé, jak a zda se seznámil s obsahem těchto správních spisů senát (!), co vzal v té souvislosti za prokázané, zda skutečnosti v obžalobě u skutku popsané odpovídají obsahu konkrétního správního spisu, zda se skutečně jednalo o jednání závadové, upřednostňující či zvýhodňující žadatele. Vedle toho bylo nutno vytknout i formální pochybení, počínaje tím, že strany rozsudku z 12. 5. 2015 nebyly číslovány, okresní soud i nadále používal ve výrocích i v odůvodnění zkratky, aniž by je nejprve vysvětlil. To se rovněž negativně promítalo v nepřezkoumatelnosti a neúplnosti přezkoumávaného rozsudku ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu. Nebylo lze odhlédnout ani od pochybení v počtu dílčích útoků, jimiž byl obžalovaný uznán vinným, které byly jinak uvedeny v návěti a jinak ve výčtu těchto skutků, ostatně v první větě návěti okresní soud uvedl, že obžalovaný se měl trestné činnosti dopustit od 21. 1. 2002 do 10. 1. 2005, ale například u skutku č. 11 vymezil dobu páčání jednáním navazujícím na žádost z 11. 7. 2001 (!).
66. Odvolací soud tedy shledal, že okresní soud nevyhověl požadavku na přesnou formulaci jednotlivých skutků tak, aby bylo zřejmé, co se dává obžalovanému za vinu, co měl konkrétně provést a neprovedl, v čem pochybil, jak měl postupovat a nepostupoval. Obžalovanému bylo mimo jiné druhým napadeným rozsudkem kladeno za vinu, že jeho povinností bylo zjistit přesný a úplný stav věci a opatřit si potřebné podklady. Přitom soud vůbec nepracoval s obhajobou obžalovaného, který uváděl, že v **určité době, kdy došlo ke změně Zákona o pobytu cizinců**

na území ČR, se policisté do všech evidencí nedostali. To si měl soud ověřit a provést k tomu další dokazování. Okresní soud měl provést důkazní řízení ke každému dílčímu jednotlivému skutku dávanému obžalovanému za vinu a reagovat i na skutečnosti zjištěné z jiných důkazů, kupříkladu výpovědi dalších osob v procesním postavení svědků.

67. Na rozdíl od předchozího meritorního rozhodnutí, které v odvolacím řízení neobstálo, z protokolu o hlavním líčení předcházejících vydání druhého přezkoumávaného rozsudku, vyplynulo, že obžalovaný K. se k jednotlivým skutkům na podkladě předložených správních spisů písemně vyjadřoval. Přesto okresní soud s vyjádřením obžalovaného k jednotlivým spisům vůbec nepracoval, nevyhodnocoval je ve vztahu k jednotlivým skutkům obžaloby ani k tomu, co sám z předložených správních spisů zjistil. Proto zdejší soud akceptoval námitku obhajoby, že postupem okresního soudu došlo k porušení práva obžalovaného na obhajobu ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu a zmíněné pochybení samo o sobě odůvodnilo zrušení přezkoumávaného rozsudku bez dalšího. Stejně tak zdejší soud akceptoval námitku obhajoby, že okresní soud nehodnotil rozsah údajného přijímání úplateků v každém konkrétním případě, ač i to mu uložil v předchozím rozhodnutí odvolací soud. To souviselo i s doplněním výsledku utajeného svědka vystupujícího pod jménem V. H. (č. listu 2618). Svědek se v opakované výpovědi vyjádřil poněkud jinak a ani tuto výpověď soud řádně nehodnotil v kontextu dalších důkazů. **Otázkou tedy zůstalo, co požadoval tlumočník za zprostředkování a pro koho byly peníze.** Nebylo totiž možno odhlédnout od výpovědi utajeného svědka V., že část peněz šla obžalovanému za rychlé vyřízení, část šla matkám českých dětí a podobně. Okresní soud měl stanovit na podkladě konkrétních důkazů, zda se vůbec jednalo o úplatky a za co konkrétně, komu a jaká částka, a to v každém konkrétním případě alespoň částka minimálně prokázaná, pokud se nezjistí přesná výše, byla vyplacena. Podle názoru odvolacího soudu bylo lze souhlasit s obhajobou v tom směru, že nebylo zřejmé, jak okresní soud dospěl k závěru, že mělo jít o úplatek 2 000 Euro či 3 000 Kč. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nevyplývalo, o jaké důkazy soud svůj závěr opřel a jak se vypořádal s obhajobou obžalovaného. Navíc zdejší soud poukázal na to, co již uváděl ve svém prvním rozsudku, že obžalovanému se klade za vinu, že měl brát úplatky v souvislosti s povolováním dlouhodobých pobytů, popřípadě trvalých pobytů. Okresní soud se měl tedy vypořádat s tím, který skutek byl spáchán v souvislosti s povolením dlouhodobého pobytu a který s povolením trvalého pobytu. Z toho měl na podkladě konkrétních důkazů případně dovodit, jaká částka úplatku byla za trvalé pobyty a jaká nejmenší částka byla za povolení dlouhodobého pobytu. Svědek H. po svém výsledku po zrušení prvního odsuzujícího rozsudku v nové výpovědi uváděl poněkud jiné částky než původně. Okresní soud nehodnotil ani výpověď druhého utajeného svědka V. Okresní soud nesplnil požadavek odvolacího soudu zabývat se tím a uvést, ve kterém konkrétním případě, za co, od koho a v jaké výši nejméně přijal obžalovaný úplatek. Okresní soud se s tím dostatečně nevypořádal a i v tomto směru zdejší soud souhlasil s uplatněnou námitkou obhajoby.
68. V té souvislosti se okresní soud měl i s ohledem na výpovědi svědků – dalších cizineckých policistů z OCP., zejména jeho vedoucího J., dále svědků I., S., G. a JUDr. T. jako kontrolního orgánu – vypořádat s tím, zda pracovníci Oddělení cizinecké policie v. snížili standard, protože nestíhali množství práce, jestli se do jejich jednání a do jednání dávaného obžalovanému za vinu promítla přetíženosť po změně zákona, či zda z provedených důkazů lze dovodit, že u obžalovaného byl motiv jiný, proč nerespektoval zákonné podmínky, které měl při povolování trvalých a dlouhodobých pobytů respektovat, a případně jaký úplatek v tom kterém konkrétním případě vzal. Zdejší soud výslovně uvedl, že dokud se okresní soud s podstatou věci nevypořádá, odvolací soud nemůže dovozovat a sám hodnotit důkazy a domýšlet se, co a proč vzal okresní soud za prokázané u 74 skutků uvedených ve výroku o vině druhého odsuzujícího skutku, jestliže nalézací soud se vůbec nezmiňoval o všech důkazech a nehodnotil ani výpovědi všech svědků, které v řízení vyslechl a kteří se k dané problematice věcně vyjadřovali. Pokud se nalézací soud obhajobou obžalovaného

nezabýval v celém rozhodnutí, nebylo lze učinit závěr a domýšlet si, z čeho vychází, případně co okresní soud měl na mysli a o co opírá své závěrečné úvahy a z čeho dovozuje, že činností obžalovaného nebyla respektována práva na spravedlivý a rovný přístup u jednotlivých občanů ve smyslu právního řádu. Hodnotící závěry považoval zdejší soud za povšechné.

69. Krajský soud se opět ocitl v situaci, kdy z hodnocení jenom některých důkazů nevyplynul jednoznačný závěr, **ve kterém období měl obžalovaný k dispozici jaké evidence**, co z nich mohl zjistit, do jakých evidencí mohl nahlédnout zpětně a jak daleko časově zpět a co mohl prověřovat. Přitom znovu šlo o zásadní otázku vypořádání se s uplatňovanou obhajobou. V rozhodnutí okresního soudu chybělo ucelené komplexní hodnocení důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu podle § 2 odst. 6 trestního řádu. Navíc z přezkoumávaného rozsudku opět vyplynulo, že závěr o tom, že obžalovaný bral úplatky, nalézací soud dovozoval výhradně na podkladě výslechů utajených svědků V■■■■, H■■■■ a J■■■■ V■■■■. Okresní soud argumentoval jejich věrohodností s tím, že není zřejmé, čeho by tito svědkové dosáhli případnou křivou výpovědí. Poukázal na to, že s nimi koresponduje obsah dalších provedených důkazů, které dále rozebíral. V té souvislosti připustil, že tvrzení svědků byla sice zprostředkovaná, tzv. z druhé ruky, ale svědci že měli i osobní přímou zkušenost s tím, že po nich byly úplatky požadovány. V té souvislosti argumentoval tím, že podle kolegyn obžalovaného S■■■■ a G■■■■, chodili někteří tlumočníci výhradně za obžalovaným a odmítli jít k nim, ačkoliv měly na přepážce volno, bývalý vedoucí oddělení, I■■■■ J■■■, si všiml vyššího životního standardu obžalovaného, a proto to nahlásil nadřízeným. Za nepřímé usvědčující důkazy v tomto směru považoval okresní soud i výpovědi svědků S■■■, B■■■ a N■■■, kteří se vyjadřovali ke svatbám s vietnamskými občany. M■■■ N■■■ pracovala, jak již bylo výše uvedeno, jako matrikářka a zaznamenala, že se někdy opakovaly osoby stejných svědků. Svědek S■■■ dostal nabídku a peníze, když se ožení s Vietnamkou, I■■■ B■■■ obdržel peníze za to, že se bude zúčastňovat jako svědek svateb s občany vietnamské komunity. Z těchto výpovědí okresní soud shrnul, že potvrdily, že existoval organizovaný systém legalizace pobytu cizinců za pomoci úplatných účelových sňatků s občany ČR.
70. Z další argumentace na téže straně rozsudku, který není očíslován, bylo lze však dovodit, že okresní soud argumentoval finančním šetřením a za velmi významný nepřímý důkaz podporující tvrzení utajených svědků o úplatnosti obžalovaného považoval zajištěnou finanční hotovost. Oproti chybějící argumentaci či strohému hodnocení jiných důkazů okresní soud poměrně konzistentně objasnil, proč nevěří tvrzení obžalovaného, že u něho nalezená finanční hotovost pocházela z půjčky od svědka I■■■■. V podstatě opakoval svoji argumentaci z prvního meritorního rozhodnutí, dokonce se stejnou vadou, kdy zdůrazňoval, že svědek I■■■■ neměl tolik volných prostředků, aby si mohl dovolit bezúročně obžalovanému půjčit 4,3 milionu Kč. Již ve svém prvním rozsudku se zdejší soud vypořádal s tím, že z předložené smlouvy o půjčce vyplývá, že půjčka mezi I■■■■ a obžalovaným měla být – pokud k ní vůbec došlo – úročena. Ze shora uvedeného je zřejmé, že okresní soud nedostatečně reagoval na závěry předchozího rozhodnutí odvolacího soudu a opět nesplnil uložené závazné pokyny k doplnění dokazování a nevypořádal se ani s tím, že původně obžaloba vinila obžalovaného K■■■, že částku přes 4,5 milionu Kč zajištěnou při domovní prohlídce získal přijetím úplatku ve 330 případech v obžalobě specifikovaných, ale v původním rozsudku okresní soud uznal obžalovaného vinným toliko v rozsahu 113 skutků a následně jenom 74 skutky. Nevypořádal se s tím, zda v zajištěné hotovosti byly vůbec, nebo výhradně peníze skutečně pocházející z úplatků. Pokud se jednalo o hodnocení půjčky a rozbor důkazů k půjčce od svědka I■■■■, okresní soud se v novém rozhodnutí touto skutečností vcelku logicky zabíral, ale opět nehodnotil všechny v řízení provedené důkazy, konkrétně výpověď svědka P■■■ slyšeného na výslovný pokyn odvolacího soudu po zrušení a vrácení věci (č. l. 2613). Tento svědek se vyjadřoval k půjčce svědka I■■■■ obžalovanému K■■■, avšak v odůvodnění meritorního rozhodnutí okresního soudu to nebylo vůbec uvedeno. Okresní soud argumentoval tím, že až s časovým odstupem po

provedené domovní prohlídky a zajištění peněz obžalovaný přišel s verzí, že se jednalo o peníze půjčené.

71. Odvolací soud opakovaně zdůraznil, že není rozhodné, kdy přišel obžalovaný s verzí, odkud má peníze. Časový odstup od domovní prohlídky sice vzbuzuje pochybnosti, ale mohlo se jednat o taktiku obhajoby. Závěr okresního soudu v tomto směru byl předčasný a nevycházel z provedeného dokazování. Navíc **okresní soud se dostatečně nevypořádal s tím, že rozsah skutků pravomocně zproštěných jak v prvním rozhodnutí, tak v druhém meritorním rozhodnutí nalézacího soudu mění zásadně náhled na to, kolik ze zajištěné částky mohlo být získáno z úplatků, jak je obžalovanému kladeno za vinu.** Pokud by obžalovaný byl po úplném dokazování a jejich komplexním vyhodnocení dle § 2 odst. 6 trestního řádu přece jen za brání úplatku odsouzen, muselo by být prokázáno alespoň nejmenší částkou, v jaké výši měl být úplatek a za co a v kolika případech.
72. Protože okresní soud ani ve svém druhém rozsudku nerespektoval závazné pokyny k doplnění dokazování, neprovedl dokazování v potřebném rozsahu, a především zcela nedostačujícím způsobem své rozhodnutí odůvodnil a zargumentoval, zdejší soud podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), odst. 2 trestního řádu zrušil druhý rozsudek okresního soudu ze dne 12. 5. 2015 v celé jeho odsuzující části a věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí postupem podle § 259 odst. 1 trestního řádu s tím, že poukázal na potřebu doplnit důkazní řízení, a znovu připomněl, že nerespektování závazných pokynů je podstatnou vadou řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
73. Kromě těchto pokynů, kdy lze odkázat na odůvodnění usnesení zdejšího soudu ze dne 8. 6. 2016 (č. l. 2482 a následující), zaujal odvolací soud i právní názor k použité právní kvalifikaci i podle § 158 odst. 2 písm. c) trestního zákona, tedy k výkladu pojmu „jiný zvlášť závažný následek“. Poukázal na to, že obžaloba vycházela ze zvýšené náročnosti práce kontrolních orgánů, povolování a vyřizování obnov řízení v 10 případech tak, jak jsou v obžalobě uvedeny, vedení správních řízení tam, kde bylo nutno rušit trvalé pobyty a podobně, ale okresní soud sice ve svém druhém rozsudku uvedl, že toto vypustil, přesto však ponechal právní kvalifikaci podle § 158 odst. 2 písm. c) trestního zákona s jiným odůvodněním. Nalézací soud fakticky ponechal tento znak s tím, že byla ohrožena důvěra veřejnosti v činnost orgánu státu a všechna nezákonná rozhodnutí, která byla vydána obžalovaným, byla podrobována revizi a napravována vydáním rozhodnutí nových, cestou mimořádných opravných prostředků. Neuvedl již, jaké případy měl na mysli, v kolika případech bylo takto nutno postupovat (ani pro původních 10 v obžalobě uvedených případů nebyly předloženy správní spisy). Pokud okresní soud neměl spisy, neznal výsledek takového řízení, zůstalo nezodpovězeno, z čeho tedy soud první instance činil závěr, který byl fakticky na imaginární straně 29 odůvodnění rozsudku okresního soudu (to bylo nečíslováno, jde o orientační údaj uvedený odvolacím soudem). Pokud ponechal okresní soud v rozhodnutí, že byla ohrožena důvěra veřejnosti v činnost orgánu státu, nebylo lze s takovým závěrem souhlasit za situace, že nebyl znám rozsah této trestné činnosti. Každé přijetí úplatku je ohrožením důvěry veřejnosti v činnost orgánu státu, což je upraveno už v základní skutkové podstatě daného trestného činu. Pokud nebude znám rozsah, nebude provedeno úplné dokazování a řádně vyhodnoceno, nelze takový závěr učinit. Pro případ, že by okresní soud měl na mysli, že celkový počet případů nezákonného postupu obžalovaného zahltil orgány státu, třeba v podobě napravování těch následků, nebylo to nijak prokázáno a vyjádřeno.
74. Přestože zdejší soud svým usnesením vrátil věc k novému projednání a rozhodnutí soudu okresnímu, musel se zabývat konkrétní námitkou podaného odvolání k **uložení peněžitého trestu** ve výši zadržené hotovosti nalezené v bydlíšti obžalovaného. Znovu odkázal na to, co ve vztahu k obecným úvahám o trestu uváděl zdejší soud již ve svém prvním rozsudku vydaném v odvolacím řízení, neboť pokud není provedeno úplné dokazování a nelze přezkoumat výrok

o vině, nelze se podrobněji zaobírat ani v rovině hypotetické úvahami o navazujícím výroku o trestu. Nicméně zdejší soud poukázal na to, že celková zajištěná finanční hotovost nemusí nutně pocházet z úplatků, a v tomto směru poukázal na námitku obhajoby o *absurdně rostoucím průměru výše úplatků při opakovaném omezování rozsahu trestné činnosti*, neboť při stále menším počtu případů, kdy mělo dojít k úplatnému jednání, by to podle obhajoby znamenalo, že pokud celá zajištěná částka měla být výnosem z korupčního jednání obžalovaného, muselo by se mu za platné vyřízení žádosti platit vyšším obnosem, než uváděli původně oba utajení svědci. Navíc zdejší soud vyjádřil souhlas i s tím, že v porovnání s platem obžalovaného a jeho příjmy v té době skutečně nemusely zajištěné peníze pocházet výlučně z legálních zdrojů, ale poukázal na to, že prozatím není dostatek důkazů ani o opaku, tedy že jsou z nelegálních zdrojů. To mohlo souviset jak s tím, že nalézací soud všechny důkazy dosud nevyhodnotil, tak i s případnou důkazní nouzí.

75. V té souvislosti odvolací soud připomněl, že **důvodné skutkové pochybnosti je nutno vyhodnotit ve prospěch obžalovaného**. Pokud nebyl stále vyřešen rozsah trestné činnosti, nebylo lze určit bez důvodných pochybností závěr, jaká část zadržovaných peněz pocházela skutečně z trestné činnosti dávané obžalovanému za vinu, pokud vůbec. V tomto směru odvolací soud souhlasil s obžalovaným, že případně může jít jenom o věc získanou trestnou činností, tedy výnos z trestné činnosti, rozhodně ne o peníze ke spáchání trestné činnosti určené. Na druhé straně nemohl souhlasit odvolací soud s námitkou obhajoby, že chybí třetí esenciální náležitost vlastnického práva, a to je držba. Poukázal na to, že v daném případě se mělo jednat o půjčení peněz. Peníze se přitom s ohledem na svůj charakter stávají vlastnictvím vypůjčitele, protože nikdy nevrací ty samé peníze, ale peníze ve stejné nominální hodnotě nebo celkové částce. Jde o stejný princip, na kterém fungují banky kdekoli na světě. Obžalovaný peníze měl ve svém vlastnictví, byly zajištěny v jeho bydlišti, takže je jejich držitelem.
76. Závěrem se zdejší soud vyjádřil k důkazní situaci a k dalším pokynům pro doplnění dokazování i s ohledem na **vyjádření státního zástupce, že jiné spisy – míněno správní spisy cizinecké policie – už předloženy nebudou**. Vytkl okresnímu soudu, že neprovedl listinné důkazy tak, aby porovnal, jak postupoval obžalovaný i v jiných případech, nevypořádal se s posouzením rozsahu pracovní zatíženosti obžalovaného i celého oddělení, s dostupností evidencí a krajský soud znovu akcentoval význam tzv. negativních spisů. S ohledem na vyjádření státního zástupce musel poukázat i na to, že státní zástupce uvedl, že předložil 620 spisů materiálů cizinecké evidence (MCE), s tím, že všechny se netýkají obžalovaného K[REDAKCE]. Státní zástupce uvedl, že příslušné spisy vyhledá a udělá jejich seznam. Žádné takové roztrídění však neprovedl a neprovedl ho ani okresní soud, který odvolacímu soudu předložil vše, co mu předložil krajský státní zástupce. V té souvislosti odvolací soud kladl otázku, zda se okresní soud se správními spisy, které zpracovával obžalovaný, v potřebném rozsahu seznámil. Nehodnotil je totiž ani ve vztahu k argumentům obžaloby ani ve vztahu k obhajobě, kterou k jednotlivým skutkům obžalovaný zaujal. Navíc **i ze spisů týkajících se skutků, ohledně nichž došlo postupně ke zproštění, bylo lze dovodit, jak obžalovaný skutečně postupoval v některých dalších případech**. V tomto směru odkázal zdejší soud na svoje přechodí zrušovací rozhodnutí ve vztahu k odsuzující části prvního odsuzujícího rozsudku. Zdůraznil, že nalézací soud zůstal nečinný, nezabýval se motivací obžalovaného, která ho měla vést v některých případech k selektivnímu výkonu jeho pravomoci, naproti tomu se nezabýval konkrétními jednáními dávanými mu za vinu z pohledu, zda s ohledem na konkrétní prokázané pochybení a jeho význam je naplněna materiální stránka trestného činu i z hlediska požadovaného stupně společenské nebezpečnosti (§ 3 odst. 4, § 88 odst. 1 trestního zákona). Odvolací soud závěrem výslovně uložil okresnímu soudu, aby důsledně respektoval právní názor odvolacího soudu, aby jednotlivé skutky formuloval srozumitelně a logicky tak, aby v každém skutku bylo uvedeno, jaké konkrétní jednání je obžalovanému kladeno za vinu, v jaké výši za to měl vzít úplatek, s tím, že to vše musí navazovat na návěti výroku o vině. Připomněl, že odůvodnění rozhodnutí musí splňovat náležitosti uvedené v § 125 odst. 1 trestního řádu, a výslovně uložil okresnímu soudu, aby se vyvaroval obecných úvah bez uvedení důkazu, o který

svůj závěr opírá. V důsledku postupu dle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc opětovně vrátila do stádia hlavního líčení.

77. Dne 19. 10. 2017 vydal okresní soud **poslední rozsudek**, který je předmětem aktuálního přezkumného řízení. Napadené rozhodnutí bylo se spisovým materiálem předloženo Krajskému soudu v Plzni jako soudu odvolacímu dne 24. 1. 2018. Věc byla opětovně zapsána do senátu 8 To, v jeho složení však v mezidobí došlo ke změně, neboť soudkyně - zpravodajka JUDr. Jitka Loucká odešla do starobního důchodu. Proto v souladu s rozvrhem práce byla věc přidělena předsedovi senátu JUDr. Pravoslavu Polákovi. Ten musel znovu nastudovat nejen celý spisový materiál základního spisu, který měl v době předložení odvolacímu soudu 3 126 listů, ale především musel nastudovat nejen 11 svazků spisu, ale takřka celý obsah 29 krabic, v nichž z větší části byly založeny správní spisy Oddělení cizinecké policie v [REDAKCE], které státní zástupce předložil jako důkazní materiál. Celkový objem spisového materiálu tak přesáhl 108 000 listů, přitom předseda senátu zjistil nejen to, že nalézací soud nepracoval s tzv. negativními spisy a neporovnával z pohledu rovnosti práv účastníků správního řízení ty spisy, v nichž se měl podle obžaloby obžalovaný K [REDAKCE] dopustit trestné činnosti, a ke komparaci také další spisy k posouzení toho, zda nedošlo k selektivnímu zneužívání pravomoci veřejného činitele.
78. Po poradě senátu bylo **upuštěno od podrobnějšího studia tzv. negativních spisů** za situace, kdy odvolací soud se již ve svém prvním rozsudku zabýval i těmi spisy, ohledně nichž následně po zrušení prvního meritorního rozhodnutí sám rozhodl zprošťujícím výrokem. Zjistil totiž, že obžalovaný neplnil důkladně své povinnosti vyplývající mu ze zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR v různých zněních, ale že porušoval i povinnosti vyplývající ze správního řádu č. 71/1967 Sb., ve znění platném v době rozhodování o tom kterém případě, jakož i to, že obžalovaný neprováděl řádně lustraci v Cizineckém informačním systému a neplnil své povinnosti vyplývající z interních předpisů, především tzv. metodických pokynů vydávaných Ředitelem Služby cizinecké a pohraniční policie ČR. Přesto nutno znovu připomenout, že zdejší soud rozhodl již 21. 9. 2011 svým rozsudkem sp. zn. 8 To 238/2011 (č. listu 2418 a následující), že 220 dílčích skutků údajného pokračujícího trestného činu nebylo možno posoudit jako trestné činy s ohledem na ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu, protože v žalobním návrhu označené skutky nebyly trestnými činy. **Za této důkazní situace odvolací soud nadále netrval na tom, aby musela být prováděna komparace mezi spisy, které podle obžaloby měly být důkazním materiálem ke každému žalovanému dílčímu útoku v rozsahu, který byl nadále obžalovanému dáván za vinu ve srovnání s jinými případy obdobné povahy rozhodovanými v témže období.**
79. Navíc zdejší soud shledal zásadní a flagrantní nečinnost a nedostatečnou spolupráci v opatrování důkazů nejen ze strany soudu nalézacího, jak o tom ještě bude podrobněji pojednáno, ale také pokud jde o realizaci povinnosti upravené v předposlední větě ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, podle něhož je státní zástupce povinen dokazovat vinu obžalovaného. Proto již při studiu materiálu a při přípravě na zasedání soudu předseda odvolacího soudu, jenž se stal v této věci i soudcem zpravodajem, průběžně opatroval i další podklady pro rozhodnutí, často tak činil s využitím ustanovení § 180 odst. 2 věta druhá trestního řádu prostřednictvím státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni. Není skutečně obvyklé, aby spisový materiál odvolacího soudu nabyt takřka o dalších 200 listů. Taková skutečnost svědčí o tom, že okresní soud nesplnil závazné pokyny k doplnění dokazování uložené mu předchozími zrušovacími rozhodnutími odvolacího soudu a potvrdil i závěr vyplývající ze studia spisového materiálu, a to již od úvodních stran, že této věci nevěnovaly orgány činné v přípravném řízení dostatečnou pozornost a lze tak konstatovat i to, co již naznačil zdejší soud v předchozím textu, tedy že **v přípravném řízení nebyly opatřeny a zjištěny základní skutkové okolnosti**, bez kterých nebylo možno v hlavním líčení ve věci rozhodnout. Jak již bylo uvedeno, za situace, kdy nalézací soud nenařídil předběžné projednání obžaloby, nezbylo než zvýšeným úsilím nahradit nedostatek aktivity státního zástupce

a stěží omluvitelnou nečinnost nalézacího soudu zvýšeným úsilím v rámci apelačního principu přezkumného řízení. Zdejší soud znovu a důrazně opakuje, že podaná obžaloba nesplňovala základní náležitosti takto významného rozhodnutí státního zástupce podle § 177, především písm. c), ale i písm. d) zmíněného ustanovení trestního řádu. **Tento senát se za dobu své působnosti, ale i jeho jednotliví členové za dobu, po kterou vykonávají funkce soudce, nesetkal s tak nekvalitní obžalobou, jaká byla podána v tomto případě,** který byl přitom výrazným způsobem medializován již v době, kdy vyšetřování v této věci prováděl státní zástupce.

80. Je nutno znovu akcentovat, že každý dílčí útok, každý skutek ve smyslu § 12 odst. 12 trestního řádu, měl být i s ohledem na úpravu náležitostí obžaloby, ale i se zřetelem na to, aby byl jednoznačně vymezen předmět řízení s totožností každého skutku ve smyslu § 220 odst. 1 trestního řádu, popsán tak, aby bylo zcela zjevné, kdo, kdy, jakým způsobem se měl dopustit každého dílčího útoku pokračující trestné činnosti tak, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, což se týká nejen požadavků na výroky meritorního rozhodnutí ve smyslu § 120 odst. 3 trestního řádu, ale také ve vztahu k odůvodnění takového rozhodnutí podle § 125 odst. 1 trestního řádu, a to v návaznosti na odůvodnění obžaloby podle § 177 písm. d) trestního řádu. Za situace, kdy v konečném důsledku došlo ke zproštění obžaloby pro všechny dílčí skutky, bylo i přes určité nesporné úsilí ze strany nalézacího soudu skutečně velice obtížné dosáhnout toho, aby nejen pro strany řízení, ale i veřejnost bylo rozhodnutí krajského soudu v Plzni při ústním vyhlášení dostatečně srozumitelné, a to z důvodů, na něž toto rozhodnutí odkazovalo již při zdůvodnění toho, proč odvolací soud přes zprošťující výroky mechanicky nepoužíval formulace z podané obžaloby, ale vycházel ze zprošťujících výroků posledního napadeného rozsudku, v němž se předseda senátu snažil alespoň nějakou měrou o dosažení toho, co bylo okresnímu soudu opakovaně striktně nakazováno, a to, aby jednotlivé popisy skutků nebyly přehledem telegrafických poznámek a nepřipomínaly již zmíněnou „svodku“ typickou pro čistě policejní práci. I přesto lze připustit, že i pro předsedu odvolacího senátu bylo obtížné, aby se při vyhlášení meritorního rozhodnutí sám neztrácel v popisech zproštěných skutků, které neodpovídaly požadavkům trestního řádu, ale nebyly v souladu ani s požadavky kladenými na základní úroveň slohové práce. O to větší úkol měl tento senát nejen při rozhodování, ale i při písemném zpracování rozhodnutí odvolacího soudu, v jehož argumentaci je třeba doplnit nejen důkazy, zcela opomíjené již v přípravném řízení či ve stádiu nalézacího řízení, nové skutečnosti a důkazy opatřené odvolacím soudem, ale také takové formulace, které umožní orientovat se v hodnocení celkové materie a jednotlivých dílčích skutků tak, jak vyžaduje ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu.
81. Je nutno znovu připomenout, že formulace jednotlivých dílčích skutků dávaných v podané obžalobě obžalovanému za vinu v celkovém počtu 333 vycházela i formálně ze závěrů hloubkových kontrol cizinecké policie, především ze zápisu z kontroly ze dne 11. 2. 2005 (č. listu 261-280) a z dalších kontrol prováděných v období od 1. 4. 2005 do 26. 4. 2005 (č. listu 281-297), další kontroly provedené v době od 1. 5. 2004 do 30. 10. 2004 (č. listu 298-319) a konečně ze zápisu z kontroly z 13. 7. 2005 a jejího dodatku (č. listu 337-349, 350-354). Právě výsledky těchto kontrol byly podkladem pro následné zahájení trestního stíhání (č. listu 1-2, č. listu 1032-1033, 1062-1063, 1064-1065, 1197-1258). Státní zástupce se ani neobtěžoval závěry kontrol modifikovat tak, aby popsal ucelené jednání, které by mohlo být označeno jako standardní popis skutku. **U některých dílčích skutků je obtížné pochopit, jak opakovaně důvodně naznačovala obhajoba, co se obžalovanému, původně obviněnému – vlastně dává za vinu.** Za markantní příklad lze označit bod obžaloby ohledně skutku 226), kdy odvolacímu soudu nakonec nezbylo nic jiného, než aby ve svém meritorním rozhodnutí tento skutek rozdělil na dva samostatné skutky specifikované nově ve zprošťujících výrocích pod body 226a) a 226b), jelikož státní zástupkyně příliš nerozlišovala ani to, že mělo jít o několik řízení na podkladě postupně dávaných žádostí a kdo se na jejich vyřizování podílel. Až odvolací soud striktně rozlišil, že obžalovaný připravoval podklady pro rozhodnutí k nově koncipovanému skutku pod bodem 226a), zatímco o

další žádosti z 8. 12. 2004 nerozhodoval svědek J. na podkladě podkladů připravených obžalovaným, ale jiným policistou OCP. **Neúplné věty v obžalobě i popisu skutků upravených nalézacím soudem v přezkoumávaném rozhodnutí, chybějící přisudky, nesoulad mezi podmětem a přisudkem, převažující trpné rody, to vše při popisech dílčích skutků odporovalo nejen právní úpravě podle základního procesního předpisu, ale do značné míry i zdravému selskému rozumu.** Markantní nedostatky byly u skutků, jimiž v kontextu s uplatněným návětím a dovětkem měl obžalovaný podle obžaloby opatrovat neoprávněné výhody za úplatu, nebo tam, kde se obžalovanému dávalo za vinu dodatečné dopisování dětí vietnamského původu do evidenčních materiálů vietnamských občanů, kdy státní zástupkyně podávající předmětnou obžalobu raději i v samotném návěti uvedla, že obžalovaný umožňoval legalizaci pobytu dětí tím způsobem, že jejich jména „byla dopisována“ (kým?) do karet jiných občanů Vietnamu, kteří již měli pobyt v ČR povolen.

82. Zdejší soud znovu poukazuje na to, že předmětná obžaloba byla původně podávána (a nelze pominout ani tu skutečnost, že i z pohledu dozorujícího státního zastupitelství obstála až druhá ve věci podaná obžaloba) pro 333 dílčích skutků. Tento soud již ve svém prvním rozsudku dne 21. 9. 2011 po odstranění formálních nedostatků a po zrušení prvního rozsudku okresního soudu z 11. 11. 2010 v celém rozsahu, podle § 259 odst. 3 trestního řádu rozhodl tak, že obžalovaného zprostil 220 dílčích útoků. Na rozdíl od mediálních zkratk typu, že v této věci byl vidět opakovaně tzv. justiční ping-pong bez vydání meritorního rozhodnutí, nutno konstatovat, že zdejší soud již před více než osmi lety rozhodl o více než dvou třetinách předmětu řízení, a to konečně.
83. Jak již zdejší soud připomněl, okresní soud v dalším řízení druhým rozsudkem zprostil dalších 39 dílčích útoků, takže předmět přezkumného řízení v této věci na podkladě obou podaných odvolání byl omezen na 1 odsuzující výrok a 73 dílčích zprošťujících výroků. Není od věci připomenout, že státní zástupce zproštění dalších 39 útoků nenapadl a dokonce před vynesením rozsudku okresního soudu ze 12. 5. 2015 (č. listu 2436 a následující) navrhl zprostit i některé dílčí skutky, pro které byl druhým vydaným rozsudkem okresního soudu obžalovaný znovu znám vinným (!).
84. Již v průběhu studia spisového materiálu bylo zjevné, že odvolací soud by měl správně ve věci nařídít neveřejné zasedání, v němž by napadený rozsudek opětovně zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Shledal totiž znovu podstatné vady řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, a to o to závažnější, že nalézací soud opakovaně nerespektoval závazné pokyny k doplnění dokazování, takže do úvahy přicházela i postup podle § 262 trestního řádu, tedy nařízení, aby věc vracená k novému projednání a rozhodnutí byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu. Opakované nerespektování závazných pokynů nadřízeného soudu v konkrétní věci ve smyslu § 264 odst. 1 trestního řádu je právě tím důvodem, pro který nejčastěji odvolací soudy zmíněný institut, jenž je výjimkou ze zásady zákonného soudce, využívají. V dané věci by takový postup byl odůvodněn tím spíše, že předseda senátu okresního soudu v podstatě meritorní rozhodnutí řádně neodůvodnil. Jeho argumentace se soustředila takřka výhradně na jediný odsuzující výrok, ve vztahu k naprosté většině výroků zprošťujících absentuje jakékoliv hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu, neboť okresnímu soudu postačovalo velice stručně uvést jednu či dvě věty z písemného vyjádření obžalovaného k tomu kterému dílčímu útoku, ohledně části jednání hodnocení důkazů zcela absentuje, na což důvodně odkázal státní zástupce jako odvolatel. Za té situace nebylo lze než označit napadený rozsudek za nepřezkoumatelný ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu a s ohledem na skutečnost, že sám okresní soud zůstal dlužen své zákonné povinnosti podle § 2 odst. 5 trestního řádu, přicházelo do úvahy vrácení věci i za účelem poměrně rozsáhlého doplnění důkazního řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. c) trestního řádu. To platilo především ve vztahu k tomu, že z argumentace okresního soudu, alespoň té částečné, bylo zcela evidentní, že okresní

soud se snažil splnit závazný pokyn odvolacího soudu v tom směru, že *de facto* předložil jednotlivé dostupné cizinecké správní spisy obžalovanému k vyjádření a k sepsání stanoviska obhajoby, učinil tak fakticky mimo hlavní líčení, avšak především z jeho argumentace, pokud úplně neabsentuje, vyplývá, že **sám senát se s obsahem důkazů v jednotlivých správních spisech cizinecké policie vůbec neseznámil (!)**. Tato všechna zjištění by podle názoru odvolacího soudu odůvodnila i podnět k podání návrhu na kárné řízení proti předsedovi senátu okresního soudu, který v této věci rozhodoval.

85. Z posledně uvedeného vyplývá, že okresní soud, především předseda senátu opakovaně nedostál svým povinností. **Zdejší soud však úkorně vnímá především mimořádnou nekvalitu přípravného řízení a naprostou a zarážející pasivitu příslušného státního zastupitelství jako celku, jak státního zástupce provádějícího vyšetřování, tak dozorového** (s výjimkou několika státních zástupců, kteří zastupovali veřejnou žalobu při hlavních líčeních, aniž by byli blíže seznámeni s meritem věci a vyjma jediných ucelených a logických pokynů k doplnění dokazování, které v době, kdy se seznámila se spisovým materiálem v přípravném řízení, nařídila státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni Mgr. Věra Brázdová). Jinak lze jen obtížně vysvětlit, že za situace, kdy státní zástupkyně Brázdová uložila vyslechnout jednotlivé cizince – žadatele, nebyli s výjimkou několika osob žadatelé vyslýcháni s argumentací Policie ČR, že se již na území ČR nezdržují. To přitom nebyla pravda, neboť z cizineckých spisů vyplývá, že v té době řada žadatelů na území ČR byla a někteří se zde zdržují až do současné doby. Stejně tak zdejší soud negativně vnímá skutečnost, že opakovaně státní zástupce informoval soud, že již nejsou k dispozici další správní spisy a i přes toto kategorické tvrzení se zdejšímu soudu v době přípravy veřejného zasedání podařilo od státního zástupce opatřit několik dalších spisů, které nebyly v původním řízení vůbec k dispozici a k nimž se obžalovaný v rámci své obhajoby nikdy nevyjadřoval. Ve vztahu k pasivitě státních zástupců je třeba poukázat na hlavní líčení konané 11. 3. 2010 (č. listu 2135-2136), kdy intervenující státní zástupce netrval na výsledcích nevyslechnutých svědků navržených obžalobou s tím, že podle zpráv Policie ČR se nezdržují na území ČR (č. listu 2135). Stejně tak lze odkázat na vyjádření státního zástupce k pokynu opatřit další spisy, v nichž rozhodoval v předmětném období obžalovaný, a to ke komparaci postupů v konkrétních věcech, kdy státní zástupce poukázal na technickou obtížnost s tím, že v únoru 2012 na tom Ministerstvo vnitra začínalo pracovat a podle něj bylo možné opatřit další spisy tak do 4 měsíců (č. listu 2527). Do stejného ranku patří i zpráva Ministerstva vnitra ČR o časové náročnosti opatření spisového materiálu ve věcech, v nichž v období ledna 2002 až ledna 2005 rozhodoval obžalovaný (č. listu 2607). Ostatně v hlavním líčení konaném dne 6. 3. 2014 státní zástupce sdělil, že Ministerstvo vnitra Odbor azylové a migrační politiky nedisponuje žádnými dalšími spisy a státní zástupce nedokázal posoudit ani to, zda to znamená, že 25 spisů ze spisů týkajících se odsuzující části je vůbec k dispozici nebo již nenávratně nebudou. Poukázal na to, že měli 8 původních spisů, dodal dalších 74 spisů, ke zprošťující části dodal 23-25 spisů a řádově 400 spisů k té zprošťující části je rovněž k dispozici. V návaznosti na to státní zástupce ve svém vyjádření založeném na č. listu 2763 poukázal na to, že je v kontaktu s Odborem azylové a migrační politiky MV ČR, a pokud do dnešního dne (hlavní líčení 15. 5. 2014) další materiály MCE nedošly, tak už nedojdou, a pokud něco není v MCE, není to už nikde. Podobná problematická spolupráce se státním zástupcem se vztahovala k žádosti obhajoby na opatření dalších metodických pokynů, které byly platné a jimiž se měl obžalovaný ve své činnosti řídit při projednávání konkrétních žádostí ve vztahu k bodům dvanácti mu za vinu.
86. K tomu je třeba doplnit, že rovněž zdejší soud v době, kdy již nařídil konkrétní termín veřejného zasedání v rámci studia spisového materiálu, požádal přípisem ze dne 17. 6. 2019 státního zástupce podle § 180 odst. 2 trestního řádu o opatření pokynů, které se vztahovaly k výkladu zákona č. 326/1999 Sb., po novelizaci související se vstupem ČR do EU k 1. 5. 2004. Zdejší soud ze spisového materiálu zjistil, že se jednalo o Pokyn ředitelství SCPP–359/6–v–203–2004 ze dne 21. 4. 2004 ve věci „Režim vstupu a pobytu občanů některých evropských států po 1. 5. 2004“,

Pokyn Ředitelství Služby cizinecké a pohraniční policie (SCPP) č. j. SCPP-433-2/C-v-203-2004 ze dne 30. 4. 2004 ve věci „Harmonizace vízové politiky s vízovou politikou Evropské unie ke dni vstupu ČR do EU“ a Pokyn ředitelství SCPP č. j. SCPP-550/HP-2004 ze dne 30. 4. 2004 ve věci „Prozatímní provádění ustanovení některých paragrafů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, při pohraniční kontrole na hraničních přechodech – doporučující postup“ (č. listu 3279). Státní zástupce sdělil, že jmenované materiály poskytnout nemohou a odkázal na zprávu Ředitelství SCPP ze dne 25. 6. 2019 (č. listu 3281) podle nichž byly zmíněné pokyny skartovány a vyřazeny. Předseda odvolacího senátu se s touto odpovědí nespokojil s tím, že státní zástupce by měl prověřit, zda vyžadované pokyny nebyly archivovány, a nejsou tak pro odvolací soud k dispozici, státní zástupce však uvedl, že tyto dokumenty nejsou (č. listu 3292).

87. Zdejší soud uvádí tyto skutečnosti jednak z důvodu, aby poukázal na pasivitu státního zástupce, nejen v rámci přípravného řízení, ale i po podání obžaloby, a aby osvětlil, proč za této situace se zřetelem k pasivitě a snad až neochotě okresního soudu splnit závazné pokyny k doplnění dokazování a následnému vyhodnocení důkazů postupem podle § 2 odst. 6 trestního řádu upustil od původního záměru nařídit v této věci neveřejné zasedání. Zdejší soud si byl totiž vědom, že úkony tohoto trestního řízení byly zahájeny již 24. 3. 2004, prvé usnesení o zahájení trestního stíhání převzal obviněný 27. 1. 2005, první obžaloba byla ze dne 22. 3. 2006 (č. listu 1141-1173), po jejím vzetí zpět 2. 5. 2006 nebyly splněny všechny pokyny Mgr. Brázdové a druhá obžaloba ze dne 26. 6. 2007 (č. listu 1805-1888) byla doručena s účinky zahájení soudního řízení 28. 6. 2007 (!). Lze tedy konstatovat, že **řízení vedené v této věci je zatíženo porušením práv obžalovaného na spravedlivý proces ve vztahu k požadovanému rozhodnutí v přiměřené lhůtě tak, jak stanoví článek 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod**. Za této situace by vrácení věci okresnímu soudu jinak plně odůvodněným postupem podle § 259 odst. 1 trestního řádu vedlo při změně senátu k situaci, kdy nový předseda senátu by se ve druhé polovině roku 2019 teprve seznamoval se soudním spisem a následně by bylo nutno konat hlavní líčení znovu, byť s ohledem na postup obžalovaného by bylo možno předpokládat, že v podstatné části důkazů nebude trvat na jejich opakování, ale při současném souhlasu státního zástupce a obžalovaného by bylo možno přečíst podstatný obsah protokolů o předchozích hlavních líčeních, včetně v nich provedených důkazů ve smyslu § 219 odst. 3 trestního řádu. S ohledem na pokyny uložené zdejším soudem, jako soudem odvolacím, okresnímu soudu, by se však i nový předseda nalézacího senátu musel seznámit s přílohami a především s obsahem předmětných správních spisů cizinecké policie tak, aby okresní soud mohl po nově provedeném hlavním líčení rozhodnout v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu. Podle názoru tohoto odvolacího senátu **přestává být opožděná spravedlnost spravedlností**, což ve své praxi opakovaně vyjádřil i Evropský soud pro lidská práva. Výhradně z tohoto důvodu přes existenci zrušovacích důvodů podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) trestního řádu odvolací soud nařídil veřejné zasedání s tím, že vlastní činností v rámci přezkumného řízení vedeného apelačním principem obstará dostupné chybějící důkazy, s nimiž se odvolací senát seznámí, včetně obsahu správních spisů cizinecké policie k jednotlivým dílčím skutkům dávaným v tomto řízení obžalovanému na podkladě odvolání státního zástupce ještě za vinu. To se sice promítlo do delší doby, která uplynula od předložení spisu s odvoláním dne 24. 1. 2018 až do doby vyhlášení tohoto meritorního rozhodnutí dne 29. 10. 2019, podle názoru tohoto soudu však jiný postup by dehonestoval celé probíhající soudní řízení.
88. V tomto směru zdejší soud rovněž zvažoval, zda lze spravedlivě požadovat po okresním soudu v případě úvah o zrušení a vrácení věci v tomto konkrétním bodě, další opatřování důkazů. Některé z žadatelů by bylo možno dohledat a vyslechnout jako svědky, mohlo by se vyčkat i případné odpovědi vietnamské strany na prověřování rodných listů či oddacích listů. Těžko očekávat, že svědci – bývalí žadatelé by po takové době poskytli relevantní výpovědi, navíc lze mít důvodně pochybnost, že by připouštěli, že nesplňovali zákonné podmínky pro povolování pobytů či dokonce připustili možnost, že platili úplatek. Při flagrantním porušení práva obžalovaného na

spravedlivý proces z hlediska délky trestního řízení nelze vyčkávat i několik let, jestli se podezření z předkládání padělaných či pozměněných vietnamských dokladů prověří, a to tím spíše, že VSR řádně nespolupracuje, jak vyplývá z vyžádaných zpráv MV. Krajský soud došel k závěru, který se v obecné rovině bude týkat i dalších zprošťujících výroků či odkazu na správnost věcných závěrů napadeného rozsudku v té části, která byla ponechána beze změny, že **odsouzení pachatele trestné činnosti je v souladu s čl. 80 Ústavy primárně věcí státního zastupitelství. To také nese zodpovědnost za to, aby soudu předložená trestní věc byla podložena procesně použitelnými důkazy potřebnými k rozhodnutí o vině a trestu v souladu s podanou obžalobou. Proto se obecné soudy nikdy nesmějí stavět do pozice pomocníka veřejné žaloby, usilujícího rovněž o odsouzení, a nelze k takovému výkladu rolí podle ústavního soudu (ÚS 86/2008-n) dospět ani výkladem § 2 odst. 5 a *linea ultima* trestního řádu. Posledně uvedené zákonné ustanovení totiž v souladu s ústavními principy spravedlivého procesu a z nich vyplývajících rozvržení rolí jeho jednotlivých účastníků nutno vykládat tak, že je soud povinen doplňovat dokazování v rozsahu potřebném pro spravedlivé rozhodnutí, které nemusí být nutně odsuzující.** V té souvislosti je znovu nutno poukázat na mimořádný rozsah nejen přípravy k veřejnému zasedání o odvolání, ale i rozsahu apelačního principu přezkumného řízení ve smyslu § 259 odst. 3 písm. a), b) trestního řádu použitého v odvolacím řízení v této projednávané věci.

89. Za té situace předseda odvolacího senátu nejen prostudoval spisové materiály, ale opakovaně konkrétními pokyny doplňoval důkazní řízení, především opakovaně zvoleným postupem podle § 180 odst. 2 věta druhá trestního řádu pokyny uloženými státnímu zástupci, a opatroval i další důkazy. Ty pak byly provedeny v rámci veřejného zasedání dne 1. 10. 2019.
90. Zdejší soud se nejprve musel zabírat námitkami odvolatelů, které směřovaly proti procesnímu postupu okresního soudu k předcházejícímu vydání napadeného rozsudku. Jak již bylo uvedeno, zdejší soud se ztotožnil s argumentací státního zástupce jako odvolatele v tom směru, že okresní soud podstatným způsobem porušil řízení předcházející vydání přezkoumávaného rozsudku. Kromě zdůrazněného nerespektování předchozích závazných pokynů zdejšího soudu, jak bylo rozebráno shora, lze poukázat na pochybení z hlediska uplatňování zásady volného hodnocení dokazování podle § 2 odst. 6 trestního řádu, jež se projevovalo především v určitém směru zcela chybějící argumentací odůvodnění a při hodnocení důkazů pochybil okresní soud také v tom směru, že některé důkazy hodnotil izolovaně, některé nezohlednil vůbec a především měl problémy s hodnocením důkazů v jejich komplexu podle § 2 odst. 6 trestního řádu, byť, jak již bylo naznačeno výše, to vedlo s jedinou výjimkou chybného odsuzujícího výroku ke správným závěrům, přestože v několika případech okresní soud použil nesprávné důvody zproštění. Oproti tomu se zdejší soud neztotožnil s názorem státního zástupce, že **absencí obhájce obžalovaného v hlavním líčení, v němž byl vyhlášen napadený rozsudek**, došlo k porušení práva obžalovaného na obhajobu, a proto je na místě zrušit celý napadený rozsudek a věc vrátit okresnímu soudu do hlavního líčení.
91. Zdejší soud se jednak ztotožnil s vyjádřením obhajoby k této námitce a především se opírá o právní názor Nejvyššího soudu ČR. Ten pod sp. zn. Tpjn 300/2018 v návaznosti na usnesení jeho senátu sp. zn. 7 Tdo 1231/2010 ze dne 9. 12. 2010 došel k závěru, že nepřítomnost obhájce obviněného, ač šlo o případ nutné obhajoby podle § 36 trestního řádu, v hlavním líčení odročeném jen za účelem vyhlášení rozsudku podle § 128 odst. 3 trestního řádu, je sice podstatnou procesní vadou vyplývající z ustanovení § 202 odst. 4 trestního řádu, avšak s tím, že taková vada sama o sobě zásadně není důvodem pro zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, neboť **nemá vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku**. Pokud soud řádně vyrozuměl obhájce o hlavním líčení, nepřítomnost obhájce vyplynula, jako v projednávané věci, z důvodů stojících výlučně na jeho straně a obviněný dal najevo, že netrvá na přítomnosti obhájce, postrádá zrušení rozsudku z hlediska ochrany práva

obviněného na obhajobu smysl, neboť vnucuje obviněnému právo, o jehož realizaci sám nemá zájem. Při tomto postoji obviněného není zásah do práva obhajoby, tj. zásah vyplývající z nepřítomnosti obhájce při vyhlášení rozsudku, tak intenzivní, aby mohl mít vliv předvídaný ustanovením § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.

92. Za této situace lze přistoupit k věcnému přezkumu závěru napadeného rozhodnutí na podkladě konkrétně uplatněných námitek obou odvolatelů. Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že obžalovaný byl v kritické době policejním inspektorem Oddělení cizinecké policie v [REDAKCE] a v rámci svých povinností připravoval podklady pro rozhodnutí svého nadřízeného – vedoucího OCP, svědka I [REDAKCE] J [REDAKCE]. Byl ve služebním poměru, měl se tedy řídit jednak Zákonem o Policii České republiky č. 283/1991 Sb. ve znění novel, Zákonem o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů č. 361/2003 Sb. v tehdy účinném znění, s ohledem na svoji agendu také zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR ve znění platném v době rozhodování o každém konkrétním případě; jelikož se jednalo o rozhodování správní, byl vázán i příslušnými ustanoveními zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu. Vedle toho byl povinen se v řízení o povolování víz, dlouhodobých a trvalých pobytů, řídit i příslušnými interními předpisy, především Metodickými pokyny ředitele Služby cizinecké a pohraniční policie. V tomto směru lze odkázat jednak na příslušné zákony, jednak na popis funkční náplně policisty – obžalovaného, založený na čísle listu 765 – 766 spisu. Nejen na podkladě obecně závazných právních norem upravujících povinnosti policisty a povinnosti osoby ve služebním poměru měl obžalovaný zachovávat základní pravidla řízení podle již zmínovaného správního řádu. Byl vázán především povinnostmi upravenými jako základní pravidla řízení v § 3 tehdy účinného správního řádu, podle odstavce 1 zmíněného zákona měl jako správní orgán postupovat v řízení v souladu se zákony a jinými právními předpisy nejen s povinností chránit zájmy státu a společnosti, práva a zájmy občanů a organizací, ale také s tím, že měl důsledně vyžadovat plnění jejich povinností. Podle odst. 3 téhož zákona měl povinnost svědomitě a odpovědně se zabývat každou věcí, která je předmětem řízení, vyřídit ji včas a bez zbytečných průtahů a použít nejvhodnějších prostředků, které vedou ke správnému vyřízení věci. Podle odst. 4 zmíněného ustanovení mělo rozhodnutí, k němuž připravoval veškeré podklady, vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Podle § 4 odst. 2 správního řádu měl obžalovaný přistupovat ke všem účastníkům stejného typu řízení tak, že mají v řízení **rovná procesní práva a povinnosti**. Jelikož již bylo zmíněno, že připravoval podklady pro rozhodnutí svého nadřízeného, byl podle obžalobou uváděného Zák. o pobytu cizinců na území ČR a ve smyslu § 32 odst. 1 správního řádu účinného v té době povinen **zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, přičemž nebyl vázán jen návrhy účastníků řízení. V případě, že zjistil, že podání cizinců vykazuje nedostatky a není úplné, měl podle § 29 odst. 1 téhož zákona přerušit řízení a vyzvat účastníka řízení, aby ve stanovené lhůtě odstranil nedostatky podání (§ 19 odst. 3 téhož zákona).**
93. Zdejší soud doplnil důkazní řízení i v tom směru, v jakých lhůtách měl obžalovaný vyřizovat žádosti o udělení víz či pobytů na území ČR. Zmíněné lhůty upravuje ustanovení § 170 zákona č. 326/1999 Sb., zdejší soud se zajímal o úpravu účinnou v rozhodné době od 21. 1. 2002 do 10. 1. 2005. Přehledná tabulka těchto lhůt je založena na čísle listu 3201 spisu. Nejen porovnáním těchto lhůt s rychlostí řízení v každém dílčím skutku dávanému nadále obžalovanému za vinu, ale i s přihlédnutím ke svědeckým výpovědím některých bývalých kolegů obžalovaného lze učinit závěr, že obžalovaný kontroloval podklady a vypracovával vyhodnocení žádostí pro svého nadřízeného rychleji než někteří jiní policisté na OCP [REDAKCE]. To však mohlo souviset i s tím, že svědci K [REDAKCE], P [REDAKCE], S [REDAKCE], J [REDAKCE], K [REDAKCE], G [REDAKCE] i J [REDAKCE] argumentovali na jedné straně problémy s lustracemi po přechodu na systém CIS, někteří z nich včetně vedoucího J [REDAKCE] poukazovali na to, že se chodili radit s obžalovaným a kolegou K [REDAKCE]. Podle kontrol to však bylo způsobeno tím, že obžalovaný neprováděl úplné lustrace ve všech podsystémech CIS, ale jak obžalovaný sám připouštěl ve svých písemných vyjádřeních k jednotlivým bodům obžaloby

a jak bylo zjištěno z MCE, ve většině případů dávaných mu nadále za vinu obžalovaný lustraval převážně či výhradně v Evidenci nežádoucích osob.

94. Úkony trestního řízení v této věci byly zahájeny jednak na podkladě šetření anonymních oznámení na jiné pracovníky téhož oddělení cizinecké policie, na podkladě informace od svědka J. [REDACTED] o nadstandardním způsobu života obžalovaného byla pozornost zaměřena i na jeho rozhodovací činnost. V tomto směru lze konstatovat, že **obžalovaný byl veřejným činitelem ve smyslu § 89 odst. 9 trestního zákona účinného v údajné době páčání**, neboť byl příslušníkem bezpečnostního sboru a podílel se na plnění úkolů společnosti a státu, přičemž využíval pravomoci, které mu byly v rámci odpovědnosti za plnění těchto úkolů svěřeny.
95. Pokud obžaloba poukazovala na **metodické pokyny**, které rovněž ukládaly obžalovanému jako cizineckému policistovi na úseku rozhodování o udělování víz a povolování pobytů cizinců na území ČR další povinnosti, lze poukázat na správně uplatněnou námitku obhajoby, která poukázala na to, že v rozhodném období byl obžalovaný vázán i jinými metodickými pokyny, než které byly uvedeny v návěti podané obžaloby. Tam státní zástupkyně uvedla Metodické pokyny ředitele Služby cizinecké a pohraniční policie (SCPP) č. 27/2004, 96/2002 a 11/2003. Rovněž v tomto směru odvolací soud doplnil důkazní řízení. Zjistil, že v rozhodné době platily ještě další metodické pokyny. Metodický pokyn č. 14/2001 byl zrušen Metodickým pokynem č. 42/2001, jenž byl vydán 21. 12. 2001 a účinnosti nabyl 1. 1. 2002 (číslo listu 2793 – 2800). Dalším byl Metodický pokyn č. **96/2002**, o pobytu cizinců na území ČR, ze dne 16. 12. 2002, jenž zrušil předchozí Metodický pokyn č. 42/2001, a to s účinností od 1. 1. 2003. Posledně jmenovaný metodický pokyn byl zrušen Metodickým pokynem č. 35/2003, jenž nabyl účinnosti 18. 4. 2003, a další změny se dočkal přijetím Metodického pokynu č. 70/2003 účinného od 8. 9. 2003 a na podkladě Metodického pokynu č. 83/2003 účinného od 8. 9. 2003. Metodickým pokynem č. 91/2003 byl změněn pokyn č. 96/2002 s účinností od 15. 10. 2003. Metodický pokyn č. 96/2002 byl zrušen Metodickým pokynem č. **111/2003**, o pobytu cizinců na území ČR s účinností 1. 1. 2004, posledně uvedený rušil i Metodické pokyny č. 96/2002 novelizující. Teprve 1. 5. 2004 nabyl účinnosti Metodický pokyn ředitele PČR SCPP o pobytu cizinců na území ČR č. **27/2004**, který platil, byť s dílčími novelizacemi, až do 24. 11. 2005. Změněn byl Metodickým pokynem č. 61/2004 s účinností 23. 6. 2004 a Metodickým pokynem ředitele PČR SCPP č. 73/2004 s účinností 6. 8. 2004. Část uvedených metodických pokynů je založena ve spisovém materiálu, další metodické pokyny jsou založeny ve volné příloze spisu.
96. Pro potřeby tohoto řízení a tohoto rozhodnutí lze konstatovat, že všechny metodické pokyny vyžadovaly prověřování údajů ve **všech** dostupných informačních systémech a na základě výsledků prověření, upravovaly přiměřenost postupu a stanovily pro oddělení nebo referát cizinecké policie povinnost přijímat opatření podle zvláštních předpisů upravujících provozování a postup podle příslušného informačního systému a také povinnost postupovat podle pokynů, které k provedení příslušných ustanovení zákona stanoví příslušný metodický pokyn, pokud to nevylučovala povaha opatření zvláště k tomu přijatému. Z těchto metodických pokynů vycházela **povinnost obžalovaného provádět lustraci v informačních systémech o každém žadateli**. Příslušnými metodickými pokyny v hlavních líčeních provedeny důkazy a k povinnostem jimi uloženými nebyly uplatněny žádné námitky. Obhajoba namítala jenom problémy s lustracemi v systému **CIS, který byl postupně spouštěn v roce 2003 a celostátně byl spuštěn 21. 6. 2004** (číslo listu 1675 – 1676). Zmíněný systém absorboval předchozí informační systém označovaný jako TUDU-Trvalé a dlouhodobé pobyty (nově TDU) a obsahoval celkem 18 podsystémů s možností prozkoumat informační systémy ohledně žádosti o azyl, nežádoucí osoby, hraničních průvodků, pátrání, pozvání, přestupků, spisovny, trvalých a dlouhodobých pobytů, totožnosti, přehledu ubytovaných cizinců, víz, vyhoštění, záchytů, pozorky, zbrojních průvodních listů a ztracených a zcizených dokladů. Lze konstatovat, že v době, kdy již byl zaveden Centrální informační systém, obžalovaný skutečně v případech dávaných mu ještě stále za vinu, o nichž bylo

rozhodováno v posledním napadeném rozsudku, **pokud prováděl tzv. lustraci, nahlížel výhradně či převážně toliko do systému ENO-Evidence nežádoucích osob, což ostatně sám ve svých vyjádřeních připouštěl, případně do evidence Spisovna.** Z metodických pokynů, především Metodického pokynu č. 27/2004 výslovně vyplývalo podle Článku (nadále jen „čl.“) 5 odst. 2, odst. 4, odst. 6 povinnost prověřit údaje cizinci při kontaktu s cizincem, a to **ve všech dostupných informačních systémech** a na základě výsledků prověření pak buď přijmout již zmíněná opatření podle zvláštních předpisů, nebo postupovat podle příslušných pokynů.

97. Oddělení cizinecké policie byla v odst. 4 písm. a) uložena výslovně prověrka prostřednictvím počítačového modulu OCP verze 1.10, který automaticky provede prověrku v centrální databázi informačního systému ENO-Evidence nežádoucích osob, EVIC 2-Evidence vízových cizinců, PATROS-Pátření po osobách, ÚPA-Evidence cizinců projevivších úmysl požádat o azyl na území ČR, TUDU-Evidence cizinců s trvalých pobytem a přechodným pobytem na dlouhodobá víza, DOKLADY-Evidence ztracených, odcizených a blanco nevyplněných cestovních dokladů cizinců, to vše s tím, že programové vybavení lze použít pouze tehdy, funguje-li pevné připojení počítače na policejní intranetovou síť. Podle odst. 6 zmíněného článku, **pokud cizinec žádal o pobyt a oddělení prověrkou v informačním systému TUDU zjistilo, že tento cizinec měl v minulosti pobyt na území ČR povolen a jeho Evidenční karta cizince je v archivní evidenci oddělení, u něhož měl naposledy hlášen pobyt, byla stanovena povinnost oddělení rozhodujícího o žádosti vyžádat z archivní evidence příslušného oddělení Evidenční kartu cizince – žadatele.** Další lustrace byly prováděny u příslušných orgánů či osob podle odst. 7 zmíněného čl. 5 jednak ve vztahu k dokladu potvrzujícímu účel pobytu žadatele, dotazem na příslušném úřadu práce, že vydal povolení k zaměstnání žadatele, to výhradně tehdy, pokud oddělení mělo pochybnosti o pravdivosti požadovaných údajů, v ARES-registru živnostenského podnikání na internetu nebo obchodním rejstříku na internetu měla být prováděna lustrace vždy, pokud v něm měl být žadatel uveden, ve vztahu k účelu pobytu – studium, měl být zadáván dotaz akreditační komisi Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, opět výhradně tehdy, pokud oddělení mělo pochybnosti o pravdivosti požadovaných údajů, a konečně měl být vznášen dotaz u příslušné osoby, že vydala doklad, kterým žadatel potvrzuje účel pobytu, opět tehdy, pokud oddělení mělo pochybnosti o pravdivosti požadovaných údajů. Opět jen v případě, pokud oddělení mělo pochybnosti o pravdivosti požadovaných údajů, měl být prováděn dotaz u příslušného peněžního domu, zda žadatel má otevřen účet, pokud šlo o doklad potvrzující prostředky k pobytu žadatele a rovněž měla být prováděna lustrace v katastru nemovitostí, pokud šlo o doklad k zajištění ubytování žadatele s tím, že pokud i přesto mělo oddělení pochybnosti o pravdivosti, mělo se dotázat příslušného ubytovatele nebo ho předvolat.
98. Podobným způsobem byla povinnost lustrvat upravena i v Metodickém pokynu č. 96/2002 i přes případné dílčí novely.
99. Všemi metodickými pokyny byla rozvedena **zásada přiměřenosti** upravená již v samotném zákoně č. 326/1999 Sb., (příkladmo čl. 10 pokynu č. 27/2004). Přiměřenost byla upravena tak, že v případech, kde zákon stanoví přihlížet přiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromí a rodinný život cizince, je nezbytné, aby oddělení nebo referát postupoval přísně individuálně; o každém takovém rozhodnutí sepsal záznam, z něhož budou patrné konkrétní důvody, na jejichž základě bylo rozhodnuto. V těchto případech bylo nezbytné vycházet i z následujících skutečností. Z rozhodnutí Evropského soudu plynuly závěry, jimiž se metodický pokyn řídil. Obsah pojmu „soukromý život“ nelze podle zmíněné úpravy jednoznačně definovat, mění se totiž v závislosti na prostředí, společnosti i době, v níž cizinec žije. Například Evropský soud uvádí, že „soukromý život“ zahrnuje tělesnou i morální integritu osoby i pohlavní život, ochrana podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5, 8 a 9 zahrnuje podle ES nejen okruh intimních osobních vztahů, ale taktéž „*právo jednotlivce navažovat a rozvíjet vztahy se sobě podobnými*“. Ochrana rodinného života zahrnuje právo na manželství a právo na respektování

rodinného života. K rodinnému životu je třeba nejen příbuzenskou vazbu, ale faktickou vazbu, která i bez společného soužití zakládá skutečný rodinný život. Čl. 8 v předchozím odstavci uvedené Úmluvy předpokládá existenci rodiny, která, je-li pojmána široce, zahrnuje vztahy mezi blízkými příbuznými. **K existenci rodinného života mezi rodiči a nezletilými dětmi není nezbytné společné žití.** Rodinný život mezi rodičem a jeho dítětem nekončí rozvodem manželského páru. Stát není povinen vpustit cizince na své území, aby tam vytvořil nová rodinná pouta, ale **odmítnutí vstupu cizinci, který například přicestuje za nezletilým dítětem, může být *ad hoc* považováno za nepřiměřené narušení práva na rodinný život.** Při posuzování přiměřenosti vychází příslušný orgán z jím zjištěných skutečností a skutečností, které cizinec hodnověrným způsobem doloží.

100. Metodické pokyny platné v době, kdy se obžalovaný měl dopouštět projednávané trestné činnosti, upravovaly možnost, aby policista oddělení, referátu nebo orgánu služby cizinecké a pohraniční policie ověřil úkon, který je nutno ověřit, úředním záznamem, připojil malé kulaté úřední razítko se státním znakem ČR (dále jen „kulaté razítko“), datum, jméno, příjmení a podpis osoby oprávněné k úkonům.
101. Ve vztahu k sňatkům a potvrzení oprávněnosti pobytu posledně zmíněný metodický pokyn v čl. 22 stanovil, že oddělení na žádost cizince vydá „**Potvrzení o oprávněnosti pobytu na území ČR**“, které uvádí příloha č. 5, vzor č. 5.
102. Obžalobou zmiňovaný Metodický pokyn ředitele P ČR SCPP č. 27/2004 byl změněn pokynem č. 73/2004 s účinností od 6. 8. 2004. V článku I, bod 1 stanovil, že kde tento metodický pokyn mluví o informačním systému TUDU, též ve zkratce IS TUDU, rozumí se jím úloha „TDU“ Cizineckého informačního systému. V čl. 5, odst. 4 stanovil podobným způsobem jako předchozí metodické pokyny ověřování v jednotlivých podsystémech CIS. Pokud zdejší soud uvádí obsah zmíněných metodických pokynů, které byly pro obžalovaného v době, kdy se podílel na přípravě podkladů a vyhodnocoval žádosti cizinců na OCP, činí tak jednak z toho důvodu, aby poukázal na to, že **tzv. lustrace probíhala i v době, než byl zaveden Centrální informační systém, byť v omezenější podobě**, a také to, že způsob ověřování a přiměřenost postupu byly upraveny obdobným způsobem v různých metodických pokynech, jimiž se policisté cizinecké policie měli při své činnosti na OCP v kritické době řídit. Proto nelze pominout ani tu skutečnost, že v posledně jmenovaném metodickém pokynu bylo upraveno nové znění čl. 25 Přestupky, a to následujícím způsobem. Pokud bylo skončeno řízení o správním deliktu cizince nebo o přestupku cizince, orgán SCPP, který o něm rozhodl, vloží příslušné údaje o správním deliktu nebo přestupku cizince do modulu „Přestupky“ Cizineckého informačního systému.
103. Ve vztahu k povolování trvalého pobytu po 1. 5. 2004, tedy po vstupu ČR do Evropské unie, došlo k podstatné změně právní úpravy, na niž důvodně odkazuje obhajoba. Předchozí právní úprava stanovila v zákoně č. 326/1999 Sb., v § 78 důvody pro nevydávání povolení k pobytu, pro zánik platnosti povolení k pobytu a pro zrušení platnosti povolení k pobytu tak, že policie žádost o vydání povolení k pobytu zamítne, jestliže
 - cizinec nepředloží náležitosti podle § 70 odst. 1 písm. a), b), c), e) nebo f),
 - cizinec je evidován v evidenci nežádoucích osob,
 - trpí závažnou nemocí,
 - v řízení jsou zjištěny skutečnosti podle § 80 odst. 1 písm. a) nebo c) nebo § 80 odst. 2 písm. a) nebo f),
 - v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti podle § 65 nebo § 66.
104. Tato úprava byla obsažena v odstavci 1., zatímco odst. 2 zmíněného ustanovení stanovil, že policie žádost o vydání povolení k pobytu zamítne, jestliže cizinec

- nepředloží doklad o zajištění prostředků k pobytu (§ 71), nebo
- nesplňuje podmínku trestní záchovalosti (§ 174),
- za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

105. Ve stejné části zmíněného zákona byl uveden § 80. Podle něho, a to podle dikce odstavce 1, policie **platnost povolení k pobytu zruší, jestliže**

- zjistí, že **cizinec uzavřel manželství pouze s cílem získat povolení k pobytu;** to neplatí, pokud se z manželství narodilo dítě nebo bylo nezrušitelně osvojeno,
- o to cizinec požádá, nebo
- je to odůvodněno plněním závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.

106. Podle odst. 2 téhož ustanovení policie platnost povolení k pobytu zruší, jestliže bylo uděleno podle § 65 odst. 1 písm. a) bodu 1, a manželství nevzniklo, zaniklo na základě pravomocného rozhodnutí soudu o rozvodu manželství nebo na základě pravomocného rozhodnutí soudu o prohlášení manželství za neplatné do pěti let po vydání povolení k pobytu a z manželství se nenarodilo dítě, nebo nebylo nezrušitelně osvojeno, a to za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. V odst. 3 téhož ustanovení bylo upraveno, že **policie v rozhodnutí, kterým zruší platnost povolení k pobytu, stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen vycestovat z území v době stanovené výjezdním příkazem.**

107. **S účinností od 1. 5. 2004 byl v novele Zákona o pobytu cizinců na území ČR zaveden § 87e.** Podle jeho 1. odstavce policie **vydá na žádost rodinného příslušníka státního občana České republiky povolení k trvalému pobytu.** Toto povolení vydání na žádost rodinného příslušníka, občana Evropské unie, jestliže

- obdobnou žádost podal občan Evropské unie,
- je pozůstalou osobou po občanu Evropské unie, který na území pobýval za účelem zaměstnání, podnikání nebo výkonu funkce člena statutárního orgánu právnické osoby a
- ke dni úmrtí tohoto občana pobýval na území nepřetržitě nejméně dvou let,
- k úmrtí tohoto občana došlo v důsledku pracovního úrazu nebo nemoci z povolání nebo
- pozbyl státní občanství České republiky v důsledku sňatku s tímto občanem.

108. Právě k tomuto ustanovení, jímž obžalovaný odůvodňuje, že po 1. 5. 2004 nemohl přezkoumávat žádost cizince – žadatele o trvalý pobyt podle § 78 odst. 1 písm. d) zmíněného zákona, neboť se jednalo o ustanovení speciální, zdejší soud vyžadoval po státním zástupci další pokyny, které měly upravovat činnost cizinecké policie. Jak již bylo uvedeno, tyto pokyny nebyla policie ani státní zástupce schopni dodat s tím, že po zrušení byly skartovány. Jak však správně uvedla obhajoba v argumentaci k napadenému odsuzujícímu výroku, spolu se zavedením § 87e bylo ve stejné novele nově upraveno i ustanovení **§ 87h). Toto ustanovení upravuje důvody pro zamítnutí zvláštního pobytového povolení** v odstavci 1 tak, že policie žádost o zvláštní pobytové povolení zamítne, jestliže

- a) žadatel nepředloží požadované náležitosti,
- b) je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost České republiky, nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,
- c) žadatel trpí závažnou nemocí,
- d) **žadatel je nežádoucí osobou (§ 154),** nebo
- e) žadatel je zařazen do informačního systému smluvních států.

109. Výklad pojmu „*nežádoucí osoba*“ a ustanovení § 154 Zákona o pobytu cizinců na území ČR provede zdejší soud v souvislosti s odůvodněním zprošťujícího výroku k bodu 255) obžaloby v souvislosti s vysvětlením důvodů, které ho vedly ke zrušení jediného odsuzujícího výroku. Ostatními ustanoveními téhož zákona se bude zabírat v závislosti na jejich relevanci rovněž v kontextu s odůvodněním jednotlivých zprošťujících výroků, ať těch, které zdejší soud potvrdil, kdy nahrazuje či doplňuje argumentaci napadeného rozhodnutí, nebo těch, jež zdejší soud koncipoval odlišně.
110. Z obžaloby, na jejímž podkladě se věc dostala před soud, vyplývá, že obžalovaný měl povolovat trvalé a dlouhodobé pobyty zejména občanům Vietnamu, kteří nesplňovali podmínky pro takovéto povolení nebo jim nebyl orgánem OCP v jiném místě pobyt povolen, případně byli z území ČR vyhoštěni, a dále měl umožňovat legalizaci pobytu dětí tím způsobem, že jejich jména byla dopisována do karet jiných občanů Vietnamu, kteří již měli pobyt v ČR povolen, za což dostával prostřednictvím tzv. prostředníků od občanů vietnamské či jiné komunity různé finanční částky odvíjející se od typu rozhodnutí a měl tím získat nejméně 7 057 800 Kč a 2 890 € povolením pobytů osobám uvedeným pod jednotlivými body obžaloby, které nebyly před vydáním přezkoumávaného rozhodnutí zproštěny.

A)

111. Na tomto místě je nejprve třeba se vypořádat s tím, z jakého důvodu okresní soud nevyhověl podané obžalobě a neuznal obžalovaného vinným trestným činem **přijímání úplatku** podle § 160 odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákona. Je přitom žádoucí připomenout předchozí rozhodnutí zdejšího soudu, který odmítl, aby se údajný rozsah úplatků obžalovaného odvíjel od hotovosti nalezené při domovní prohlídce a od obžalobou zvýrazněných vkladů na účty obžalovaného či na účty jiných osob, k nimž obžalovaný měl dispoziční právo.
112. V té souvislosti je nutno znovu poukázat na to, že tento senát je specializovaným odvolacím senátem nejen na trestné činy úředních osob, dříve veřejných činitelů, kteří zneužívají svoji pravomoc, ale je také specializovaným odvolacím senátem na korupční trestné činy. Proto také mohl v předchozích rozhodnutích odkázat na svoje jiné předchozí rozhodnutí v odvolacím řízení, kdy uznal vinnými dvě cizinecké policistky ze stejného OCP [REDAKCE], z toho dokonce jednu vedoucí zmíněného OCP, a to odsouzenou R [REDAKCE] K [REDAKCE] (sp. zn. 8 To 128/2009). Tehdejší trestná činnost byla v přípravném řízení jednoznačně zdokumentována, neboť orgány činné v přípravném řízení tehdy využily možnosti operativně pátracích prostředků a trestná činnost zmíněných policistek byla prokazována především na podkladě prostorového odposlechu a záznamu kamer umístěných na pracovišti – OCP [REDAKCE]. Z naprosto nepochopitelného důvodu v této projednávané věci nebyl prováděn odposlech telekomunikačního provozu, přestože se jednalo o trestný čin, k jehož stíhání zavazuje Českou republiku mezinárodní úmluva, nebyl nasazen ani prostorový odposlech. Za té situace vycházela podaná obžaloba z výsledků dvou v podstatě nepřímých utajených svědků – příslušníků vietnamské komunity, dále ze sledování k prověření podezření úplatkářství T [REDAKCE] I [REDAKCE], jiné policistky z OCP [REDAKCE], a to na podkladě poznatků od I [REDAKCE] P [REDAKCE], provedeného v době od 25. 3. 2004 do 24. 9. 2004, při němž měly být zjištěny poznatky k dalším pracovníkům OCP [REDAKCE], včetně obžalovaného K [REDAKCE] a původně samostatně obžalovaného policisty K [REDAKCE], ohledně něhož bylo trestní stíhání v řízení před soudem zastaveno (číslo listu 1274-1275 spisu). Zmíněné sledování bylo řádně povoleno okresním státním zástupcem Plzeň-město dne 24. 3. 2004 (číslo listu 1276), následně povoleno prodloužení od 24. 9. 2004 do 26. 10. 2004 (číslo listu 1278).
113. Z protokolu o sledování obviněného dne 14. 5. 2004 vyplývá, že obviněný měl nadstandardní kontakty s některými příslušníky vietnamské komunity, kteří působili jako tzv. prostředníci či překladatelé (číslo listu 1280-1282, foto na čísle listu 1283-1284, sdělení 1286 a navazující důkazy

až po stranu 1292). Státní zástupce zohlednil i další výstup z protokolu o sledování obviněného z 5. 8. 2004 (číslo listu 1293-1294, 1295-1296, 1297-1298). Vietnamci, s nimiž se obžalovaný setkal, respektive ti, s nimiž měl udržovat podle analýzy paměti jím užívaných mobilních telefonů těsnější vazby, jako svědci uváděli absurdní vysvětlení, proč se s obžalovaným scházeli, pokud připustili, že spolu telefonovali či si posílali sms, uváděli evidentně zástupné důvody. Lze tedy konstatovat, že se jednalo o svědky nevěrohodné a zmíněné důkazy logicky a přesvědčivě odůvodňovaly vyšší míru podezření, které vůči obžalovanému v tomto směru vyvstalo. B. D. N., o němž utajený svědek vystupující pod jménem V. vypověděl, že chtěl úplatek, byl soudem vyslechnut, ale odmítl, že by mu žadatelé za něco platili a že by požadoval úplatek.

114. Za situace, kdy obžalovaný striktně využíval svého práva odmítnout výpověď, a paušálně popřel svoji vinu a jinak se toliko písemně vyjadřoval ke konkrétním útokům dávaným mu za vinu, z pohledu toho, zda dodržel či porušil nějaké služební povinnosti a opatřil či neopatřil nějakou neoprávněnou výhodu, bylo **dokazování o případné korupci nedostatečné**. V tomto směru i výstupy z provedené finanční analýzy (svazek 9., č. listu 1582-1740) sice naznačovaly další důvodné podezření, a to tím spíše, že ani hotovost zajištěná při domovní prohlídce v bydlíšti obžalovaného nemohla být získána z platu cizineckého policisty (rozhodnutí o platu č. listu 395, výplatní páska č. listu 396), stejně tak anonymní vklady na již zmíněné účty naznačovaly možnou nelegálnost původu peněz, to se však nepodařilo prokázat za situace, kdy nejen obžalovaný nevypovídal, ale i jeho matka a teta odmítly jako svědkyně ve věci vypovídat. Pokud jde o původ peněz zajištěných při domovní prohlídce, obžalovaný uváděl, že peníze měl vypůjčené od svědka I., dokládal to smlouvou o výpůjčce, svědek I. jeho verzi potvrzoval s tím, že sám měl peníze zapůjčeny od svědka H., jenž tuto skutečnost rovněž potvrdil. Zdejší soud souhlasí se závěry přezkoumávaného rozhodnutí v tom směru, pokud nalézací soud vysvětlil v návaznosti na již dříve vyslovené názory odvolacího soudu, proč obhajobě obžalovaného o výpůjčce předmětných peněz neuvěřil. V tomto směru lze odkázat na stranu 14-18 přezkoumávaného rozhodnutí. Zdejší soud se ztotožňuje se závěry okresního soudu v tom směru, že nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že by finanční hotovost i peníze na účtech pocházely z trestné činnosti dávané v tomto řízení obžalovanému za vinu. Pro takový závěr nebylo dostatek důkazů a s ohledem na princip *in dubio pro reo* musely být všechny důvodné pochybnosti vykládány ve prospěch obžalovaného. Žádný ze svědků nepotvrdil, že by obžalovanému dával nějaké peníze za přednostní vyřízení žádosti nebo za situace, kdy by žádost nesplňovala předepsané náležitosti a nebyly splněny všechny podmínky pro povolení dlouhodobého či trvalého pobytu a **vinu obžalovaného jednoznačně neprokazují ani již zmiňovaní utajení svědci, vystupující pod jmény V. H. a J. V.** Lze sice připustit, že okresní soud nezjistil žádné důkazy, jež by zpochybňovaly obecnou věrohodnost těchto svědků, nicméně mělo jít o svědky – až na jediný případ - z doslechu. Navíc nelze opomenout tu skutečnost, že tito svědci své výpovědi postupem času měnili. Původní výpověď svědka H. ze dne 18. 4. 2005, byť učiněná v přípravném řízení za přítomnosti obhájce, je pro následná zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání nepoužitelná. Stejně tak nelze vycházet ani z původní výpovědi utajeného svědka vystupujícího pod jménem J. V. (číslo listu 237-243 spisu), byť obhájce byl u výsledku přítomen. V té souvislosti je třeba poukázat na to, že výsledky obou utajených svědků nebyly prováděny jako neodkladné či neopakovatelné důkazy, o tom ostatně svědčí i to, že u obou výsledků byl přítomen obhájce. Ostatně je nutno připomenout, že Mgr. Brázdová vzala první podanou obžalobu zpět a následně vrátila věc Okresnímu státnímu zastupitelství Plzeň-město s pokyny podle § 174 odst. 2 písm. d) trestního řádu mimo jiné vyslechnut znovu utajené svědky a vyslechnout cizince – žadatele v konkrétních případech. Pro zdejší soud je naprosto nepochopitelné, že závazné pokyny dozorující státní zástupkyně nebyly v dalším řízení respektovány. To platí především ve vztahu k tomu, že jen několik žadatelů bylo vyslechnuto, ohledně ostatních Policie ČR tvrdila, že již nejsou k dispozici. Utajený svědek V. H. byl vyslechnut před soudem v hlavním líčení konaném 17. 2. 2009 (číslo listu 2058-2063). Vypovídal velice obecně, **uváděl, že informace má pouze z doslechu**, nepamatoval si konkrétní

případy, nechtěl jmenovat konkrétní Vietnamce (jichž se měl týkat jediný případ, o němž procesně nepoužitelně vypovídal konkrétně) s tím, že ti by mohli přijít o povolení k pobytu, výslovně uvedl, že **nikdy neviděl nikoho, jak dává peníze obžalovanému**. Pouze jako z indicie bylo možno vycházet z jeho původní výpovědi, kdy popisoval případ dětí napsaných na T■■■■, kdy uváděl i telefonní číslo. Státní zastupitelství jeho výpověď v přípravném řízení nijak neproověřovalo, neučinil tak ani nalézací soud. Tento svědek před soudem uváděl, že vše ví z doslechu. Připouštěl, že sám obžalovanému odmítl zaplatit a musel využít služeb prostředníků T■■■■ N■■■■ V■■ a N■■. **Neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, v jaké souvislosti po něm měl obžalovaný chtít peníze**. Podle něj všichni čtyři prostředníci mluvili o tom, že jsou schopni vyřídit zápisy prostřednictvím K■■■■, ale sám připustil, že **je pouze jeho domněnkou, že dotyčné zápisy dětí probíhaly prostřednictvím K■■■■**, protože jeho známí T■■■■ ani T■■■■ mu to neřekli.

115. V hlavním líčení konaném 12. 1. 2010 byl vyslechnut utajený svědek J■■ V■■■■ (číslo listu 2089-2091). Rovněž tento svědek uváděl, že **veškeré informace má z doslechu**. Vyjadřoval se k tomu, jací prostředníci spolupracovali s K■■■■, nevěděl však, kde obžalovaný měl kancelář. Pokud se vyjadřoval ke svým známým, uváděl, že ti přímo zaplatili B■■ D■■ N■■■■, ale na vlastní oči nic neviděl. Pokud jde o výši úplatků a další informace, všechno měl jenom z doslechu. Pokud jde o výpověď utajeného svědka J■■ V■■■■ v hlavním líčení konaném dne 12. 1. 2010, považuje zdejší soud za potřebné doplnit, že tento svědek setrval na tom, že na vlastní oči žádné úplatky neviděl. Současně však uváděl, že jeho známí přímo zaplatili svědku B■■ D■■ N■■■■. Tento prostředník byl soudem vyslechnut, odmítl, že by mu žadatelé za něco platili a že by požadoval úplatek.
116. Okresní soud ani u jednoho z utajených svědků nepostupoval podle § 212 trestního řádu, přestože již v prvním rozsudku mu to zdejší soud uložil, a tímto způsobem si neověřoval jejich věrohodnost. Pokud byli vyslýcháni svědci, o nichž tito utajení svědci hovořili, nikdo z nich jejich verzi nepotvrdil. Jak již bylo uvedeno, zdejší soud ve svém usnesení z 8. 6. 2016 sp. zn. 8 To 627/2015 zrušil a vrátil okresnímu soudu celou odsuzující část jeho druhého rozsudku. Přitom vytkl okresnímu soudu, že přes výslovný pokyn odvolacího soudu nehodnotil rozsah údajného přijímání úplatků v každém konkrétním případě, ostatně s tím souvisel i pokyn znovu vyslechnout utajeného svědka H■■■■ (číslo listu 2618), vytkl nalézacímu soudu na straně 36 odst. 4, odst. 5 svého rozhodnutí nesprávné hodnocení výpovědi svědka H■■■■ i výpovědi svědka V■■■■. Na straně 37 zdejší soud poukázal na to, že okresní soud nevyhodnotil výpověď utajeného svědka V■■■■ a pokud šlo o svědka H■■■■, ten **před soudem uváděl jiné částky** než v přípravném řízení (byť zdejší soud poukázal na procesní nepoužitelnost původní výpovědi). V napadeném rozsudku okresní soud poukázal na to, že svědek H■■■■ vypovídal o skutečnostech a praktikách, o nichž se dozvěděl od svých známých i od prostředníků samotných a byl sám přítomen jen případu, kdy se prostředníkovi platilo za vyřízení žádosti. Z toho nelze dovodit, že by šlo o peníze, které měl následně vyžadovat či dokonce obdržel přímo sám obžalovaný. Zdejší soud sice souhlasí s názorem okresního soudu, že neshledal důvod, proč by utajení svědci měli vypovídat v neprospěch obžalovaného, naproti tomu s ohledem na skutečnost, že před soudem sami zdůrazňovali, že informace měli z doslechu, své výpovědi postupně zobecňovali a měnili a především popírali, že by byli u toho, že obžalovaný požadoval úplatek či úplatek přejímal, nebyli ochotni uvádět jména osob, od nichž se informace dozvěděli (svědek H■■■■ s vysvětlením, že těmto Vietnamcům by to mohlo způsobit problémy), nebylo možno jejich výpovědi prověřit provedením dalších důkazů, a tak při absenci dalších důkazů vinu obžalovaného z braní úplatků bez důvodných pochybností prokázat.
117. To platí přesto, že státní zástupce usnesením o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1, odst. 5 trestního řádu ze dne 29. 9. 2005 (číslo listu 1064-1065) zahájil trestní stíhání i pro skutek, jehož se měl obžalovaný dopustit od počátku roku 2002 do konce ledna 2005 jako policejní inspektor OCP ■■■■■ nejmeně v jednom případě na svém pracovišti, kdy v rámci plnění svých

povinností, mimo jiné v souvislosti s rozhodováním o povolení trvalých a dlouhodobých pobytů cizinců na území ČR, údajně požadoval po utajeném svědku V■■■■ H■■■■ finanční prostředky za to, že mu vyřídí agendu spojenou s jeho funkčními povinnostmi. Nelze totiž pominout tu skutečnost, že toto usnesení bylo zrušeno znovu dozorujícím státním zástupce dne 2. 11. 2005 (číslo listu 1068-1069). Právě proto nebylo možno vycházet z původní výpovědi svědka V■■■■ H■■■■. Po vrácení věci dne 22. 12. 2005 postupem podle § 174 odst. 2 písm. d) trestního řádu (číslo listu 1134-1135) nebyl svědek H■■■■ znovu vyslýchán a obžalovaný v doplňujícím výsledku dne 20. 2. 2006 (číslo listu 1137) za přítomnosti svého obhájce odmítl k věci vypovídat. Ostatně to bylo právě jedním z důvodů, proč byla následně první podaná obžaloba Mgr. Brázdovou vzata zpět. Ani po novém usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1, odst. 5 trestního řádu ze dne 24. 5. 2017 (číslo listu 1197-1258) nebyl svědek H■■■■ znovu vyslechnut. Pokyn dozorující státní zástupkyně tak nebyl vůbec respektován. **V žádném ze skutků dávaných obžalobou obžalovanému za vinu není popsán konkrétní skutek, jímž měl obžalovaný od svědka vystupujícího pod jménem H■■■■ vyžadovat úplatek (!).**

118. Za této důkazní situace nalézací soud neshledal obžalovaného vinným ze spáchání trestného činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákona. Zdejší soud k tomu podotýká, že na rozdíl od přezkumného řízení okresní soud utajeného svědka H■■■■ vyslechl, jeho výpověď tedy hodnotil i na podkladě zásady bezprostřednosti a ústnosti podle § 2 odst. 11, odst. 12 trestního řádu. Proto zdejší soud při absenci dalších důkazů a za situace, kdy k tomuto trestnému činu sám neprováděl dokazování (s výjimkou provádění listinných důkazů z finanční analýzy) závěr okresního soudu potvrdil, neboť je vázán způsobem hodnocení důkazů provedených soudem nalézacím, v němž nespatril pochybení proti principům formální logiky (§ 263 odst. 7 věta druhá tr. řádu).
119. Lze připustit, že přetrvává vyšší míra podezření, že obžalovaný k penězům nalezeným u něho při domovní prohlídce nepřišel výpůjčkou, jak již bylo uvedeno, v tomto směru se odvolací soud ztotožňuje se závěry napadeného rozhodnutí. Lze připustit, že tyto peníze - a není vyloučeno, že i část vkladů na účty s dispozičním právem obžalovaného, pocházely z projednávané trestné činnosti, avšak vina nebyla obžalovanému bez důvodných pochybností prokázána. Je možné i to, že se jednalo o peníze získané podnikáním obžalovaného či opatřené jinou trestnou činností, ať už samotného obžalovaného či jiné osoby, mohlo se jednat i o zastírání skutečného původu těchto peněz pro jinou osobu. V provedeném dokazování však nevedl k rozhodnutí o vině obžalovaného žádný přímý důkaz ani komplex důkazů nepřímých, jež by umožňovaly jediný kategorický závěr o vině obžalovaného z korupce. Neprokázaná vina má stejné účinky jako prokázaná nevina. Proto zdejší soud potvrdil **správnost závěrů napadeného rozsudku v tom směru, že obžalovaný byl zproštěn trestného činu přijímání úplatků podle § 160 odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákona účinného v údajné době spáchání.**
120. V této souvislosti je nutno poukázat i na doplněk odvolání samotného obžalovaného, kdy za něj jeho obhájce žádal, aby v případě potvrzení zprošťujícího výroku ve vztahu ke korupčnímu trestnému činu odvolací soud sám a rovnou v rámci přezkumného řízení ve svém odvolacím rozhodnutí rozhodl o vrácení zajištěných peněz obžalovanému. K tomu je třeba zdůraznit, že úkolem odvolacího řízení je přezkum rozhodování o vině a trestu, případně dalších výrocích meritorního rozhodnutí. Rozhodně není úkolem odvolacího soudu, aby v rámci svého meritorního rozhodnutí uváděl i výrok směřující k tomu, aby hotovost byla vrácena obžalovanému. To je otázkou vykonávacího řízení, které provádí soud prvního stupně, jenž vydal napadené rozhodnutí. Doplnění odvolání lze proto považovat za žádost o vrácení těchto peněz ve smyslu § 80 a § 81 trestního řádu. O té rozhodne okresní soud.

B)

121. Obžaloba dále dávala obžalovanému K■■■■ za vinu, že **při výkonu své pravomoci veřejného**

činitele měl dopisovat v rozporu se skutečností cizí děti vietnamského původu do MCE Vietnamců, kteří se legálně zdržovali na území ČR. Jak již naznačil zdejší soud, již ze samotného návěti obžaloby lze dovodit, že státní zástupkyně, která ji zpracovávala a podala, si byla vědoma určité přetrvávající důkazní nouze, proto **u žádného z dílčích útoků**, v jejichž rámci měl obžalovaný umožňovat legalizaci pobytu vietnamských dětí tím, že jejich jména byla dopisována do karet jiných občanů Vietnamu, kteří již měli pobyt v ČR povolen, **nebylo výslovně uvedeno, že by se takového jednání měl dopustit právě obžalovaný nebo obžalovaný sám**. Právě zmíněná neurčitost byla jedním z důvodů, proč neobstál první odsuzující rozsudek okresního soudu z 11. 11. 2010, navíc nejen že konkrétní dílčí skutky dávané v tomto směru obžalovanému za vinu nebyly formulovány ani v návaznosti na návěti či dovětek podané obžaloby, ale nesplňovaly ani základní náležitosti pro zachování totožnosti skutku ve smyslu § 120 odst. 3 a § 220 odst. 1 trestního řádu. Pokud již státní zástupkyně vycházela z toho, že mělo docházet k zápisům těchto dětí do materiálů cizinecké evidence jiných Vietnamců než jejich skutečných rodičů, měla se zabývat a po ní i následně okresní soud právě tím, zda lze takové skutečnosti prokázat ve vztahu k jednotlivým jednáním dávaným v tomto směru obžalovanému za vinu a také to, z jakých důvodů má být dovozeno bez důvodných pochybností, že to byl právě obžalovaný, kdo jména dětí do karet jiných občanů Vietnamu dopsal.

122. V tomto směru lze odkázat na výpovědi svědků – cizineckých policistů - bývalých kolegů obžalovaného, kteří všichni připouštěli, že k materiálům cizinecké evidence měl přístup každý z policistů OCP [REDACTED]. V tomto směru lze poukázat například na výpověď svědkyně D [REDACTED] § [REDACTED], že kdokoliv měl přístup k MCE a mohl provést jakýkoliv zápis (číslo listu 1924) či na výpověď svědkyně E [REDACTED] S [REDACTED], že MCE byly volně přístupny každému a stávalo se i to, že nějaký materiál se ztratil (číslo listu 1939), podobné skutečnosti uváděli i další svědci z řad cizineckých policistů OCP [REDACTED]. Zdejší soud již v prvním rozsudku tohoto odvolacího senátu poukázal na straně 57 svého výše zmíněného rozsudku na to, že námitka obžalovaného ke znaleckému posudku z oboru písmoznalectví, kterým obžaloba i první odsuzující rozsudek okresního soudu argumentovaly jako usvědčujícím důkazem právě ve vztahu k této trestné činnosti, byla oprávněná, neboť **z konkrétních závěrů znaleckého posudku Odboru kriminalistické a technické expertizy (OKTE) z písmoznalectví nebylo možno učinit závěr o vině obžalovaného takovým jednáním**. Jak bude vysvětleno u konkrétních dílčích skutků a hodnocení důkazní situace vztahující se ke každému z nich, zmíněný znalecký posudek ve svých závěrech uvedl toliko pravděpodobnostní závěr, došel tedy k závěru, že obžalovaný pravděpodobně vyhotovil sporný záznam v evidenci MCE v roce 1992. Zdejší soud uložil okresnímu soudu, aby zmíněné závěry znaleckého posudku porovnal se zjištěními, k nimž dojde po provedení důkazů jednotlivými správními spisy cizinecké policie. Odvolací soud přitom poukázal na to, že předem nelze vyloučit, že bude potřeba doplnit znalecký posudek z oboru kriminalistické expertizy ručního písma v souvislosti s dalším doplněním dokazování. Ve svém prvním rozsudku zdejší soud uvedl, že prozatím lze toliko konstatovat, že tento znalecký posudek neusvědčuje obžalovaného ve vztahu k trestné činnosti, která je mu dávana obžalobou za vinu (strana 57 poslední odstavce). Připustil v té souvislosti, že není vyloučeno, a to i pro případ, že by již nebylo potřeba znalecký posudek doplnit, že jeho závěry, avšak nikoliv izolovaně, ale v souvislosti s dalšími důkazy, budou po vyhodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 trestního řádu nepřímou poukazovat na to, že obžalovaný jednal při vyřizování žádostí přinejmenším nestandardně. Takový závěr bylo možno učinit i na podkladě indicie vztahující se ke skutečnosti, že při prohlídce kanceláře obžalovaného byly v jeho tašce nalezeny doklady týkající se rodiny svědka K [REDACTED], které měl převzít k vyřízení mimo své pracoviště. Je nutno připomenout, že **zmíněný znalecký posudek nebyl doplňován, okresní soud se v tomto směru v rozporu se závaznými pokyny nadřízeného soudu nezabýval rozbořem skutečností vyplývajících z obsahu jednotlivých spisů MCE ve vztahu k jednotlivým dílčím skutkům dávaným obžalobou obžalovanému v tomto směru za vinu**. Navíc nadále platí i výhrada, kterou učinil zdejší soud ve vztahu k tomu, že skutky popsané v obžalobě nejsou jednoznačné a z řady z nich

nelze dovodit, co konkrétně je obžalovanému dáváno za vinu, vyjma toho, že lze konstatovat, že porušoval řadu svých povinností tak, jak byly naznačeny na podkladě zákonů a interních směrnic a metodických pokynů, jimiž byl obžalovaný při své činnosti vázán. Okresní soud v napadeném rozsudku na straně 13 v předposledním odstavci poukázal na to, že již v přípravném řízení byl vypracován znalecký posudek z oboru kriminalistické expertizy ručního písma, kde se znalkyně vyjádřila ke 45 ručně psaným záznamům o dětech v MCE. Jednalo se však o **evidentně měněné písmo**, z toho důvodu byly shledané znaky postačující jen pro závěr v pravděpodobnostní rovině. Znalkyně tak došla k závěru, že obžalovaný pravděpodobně vyhotovil sporný záznam v MCE cizince P ■ N ■ T ■ na žádosti z roku 1999. **K tomu je nutno připomenout, že obžalovanému není dáváno za vinu spáchání takové trestné činnosti před 21. 1. 2002 (!).** Ještě ke znaleckému posudku OKTE – ruční písmo lze poukázat na to, že jeho zpracovatelka souhrnem vyloučila ve všech zkoumaných případech, že by se jednalo o spontánní rukopis obžalovaného (číslo listu 1564-1578). V podané obžalobě, jejím odůvodnění, státní zástupkyně argumentovala toliko výslechy svědků N ■ D ■ T ■ a svědkyní D ■ T ■.

123. Okresní soud bez bližšího odůvodnění v již zmíněném odstavci napadeného rozsudku zdůrazňuje, že lze tedy uzavřít, že posudek sice nepotvrdil ve většině případů, že to byl obžalovaný, kdo doplňoval údaje o dětech do karet cizinců, ale v jednom případě podporuje závěr o dodatečném dopisování údajů do předchozí žádosti cizince obžalovaným. S takovým závěrem nelze souhlasit.
124. Pokud zpracovatelka znaleckého posudku nebyla na podkladě znaleckého zkoumání schopna dojít k závěru o vyšší míře pravděpodobnosti, **nelze toliko pravděpodobnostní závěr vykládat v neprospěch obžalovaného.** Zdejší soud kategoricky uzavírá, že pro závěr o vině obžalovaného, že měl v kritickém období uvedeném v návěti obžaloby provádět dodatečné a nepodložené dopisování vietnamských dětí do karet občanů Vietnamu, kteří nebyli jejich rodiči, a tím umožňovat nezákonně legalizaci jejich pobytů, neexistuje žádný jednoznačný důkaz.
125. Lze souhlasit s tím, že v řadě případů jsou v materiálech uváděny děti, které žadatelé neuváděli při svých předchozích žádostech. Neexistuje však žádný přímý důkaz, že by toto zápisy prováděl obžalovaný, navíc alespoň se srozuměním s tím, že umožňuje pobyt dětí, které neměly na povolení pobytu z hlediska sloučení rodiny právní nárok. Znovu lze odkázat na to, že již v přípravném řízení nebyl splněn pokyn, aby byli vyslechnuti jednotliví žadatelé – Vietnamci, o jejichž žádostech bylo vedeno řízení, v rámci něhož to byl právě obžalovaný, kdo zkoumal a ověřoval splnění zákonných podmínek. V této souvislosti je na místě připomenout, že státní zástupce Okresního státního zastupitelství JUDr. Klíma pověřil tehdejší Inspekci Ministra vnitra provedením úkonu podle § 161 odst. 3 trestního řádu s tím, aby u 105 lidí bylo prověřeno, zda se ještě zdržují na území ČR, kde mají pobyt, aby bylo zjištěno, kdy byly vyřízeny jednotlivé žádosti a aby inspekce vytvořila seznam, na jehož základě bude státní zástupce počínaje zářím roku 2006 provádět jejich výslechy. Tento pokyn nebyl respektován s tím, že svědci se nezdržují na území České republiky nebo není znám jejich pobyt. Vznikla tak důkazní nouze, která se projevila jak při posuzování údajných dodatečných zápisů dětí, tak i při dokazování zbývajících částí trestné činnosti davané obžalovanému K ■ za vinu. Procesně použitelným způsobem bylo vyslechnuto jen několik málo žadatelů, navíc u řady z nich již není nadále vedeno trestní řízení, protože vypovídali ke skutkům, které již byly pravomocně zproštěny (číslo listu 1995, 1998-2000, 2001-2002, 2003-2004).
126. Přezkumné řízení se ve vztahu k nelegálnímu dopisování dětí do MCE jiných vietnamských občanů vede výhradně o dílčích skutcích číslo 177, 212, 214 (správně 215), 218, 221, 225, 226, 236, 237, 238, 259, 262, 263, 266, 275 (ten se týká ale i podezření ve vztahu k fingovanému sňatku jako podkladu pro povolení trvalého pobytu), 318, 323, 325. Některé z těchto útoků se vztahují rovněž k tomu, že obžalovanému je dáváno za vinu, že také povoloval pobyty cizinců, aniž by

byly splněny pro takový postup zákonné podmínky a přitom dostatečně neplnil povinnosti především ve vztahu k ověřování podkladů a provádění lustrace v CIS. K těmto dílčím skutkům je tedy podle názoru zdejšího soudu třeba se vyjádřit podrobněji a vyhodnotit důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu a vysvětlit závěry, k nimž zdejší soud dospěl. V několika výjimečných případech došlo k tomu, že pořadí skutků podle lineárního číselného označení nebylo zcela respektováno, ohledně několika skutků to bylo způsobeno logickou potřebou reagovat na námítky obžalovaného uplatněné v jeho písemných vyjádřeních či písemných stanoviscích jeho obhájce či s ohledem na to, že okresní soud ve své argumentaci odkazoval na důkazní situaci u jiného dílčího skutku a argumentoval jejich vzájemnou souvislostí (srov. body obžaloby 212) a 215), 262) a 236), 266) a 221).

127. Než zdejší soud zmíněné hodnocení důkazů provede, považuje za potřebné souhrnně odkázat na skutečnost, že až v průběhu odvolacího řízení bylo prokázáno, že OCP [REDAKCE] bylo stejně jako další oddělení cizineckých policí vybaveno přístrojem DOCUTEST od firmy Waldmann, přezdívaným „mikrovlňka“. Jednalo se o přístroj pro ověřování pravosti cestovních dokladů, průkazů totožnosti občana, pobytových povolení, cenin, bankovek, šeků, rodných listů, oddacích listů a dalších obdobných listin. Podle zprávy Ředitelství Služby cizinecké policie ze dne 5. 10. 2018 č. j. CPR-30250-4/ČJ-2018-930310-258 se jednalo o kompaktní a spolehlivý přístroj, který je i po více jak dvaceti letech stále součástí standardní výbavy odborů cizinecké policie s velmi jednoduchou obsluhou. Podle zmíněné zprávy vyžádané prostřednictvím státního zástupce zdejším soudem bylo možno využívat přístroj i pro ověřování všech originálů dokladů z Vietnamské socialistické republiky. K tomu je nutno uvést, že zdejší soud se existencí takového přístroje zabýval v návaznosti na obsah výpovědí cizineckých policistů OCP [REDAKCE] I [REDAKCE] (číslo listu 1919-1920), Š [REDAKCE] (číslo listu 1921 a následující), J [REDAKCE] (číslo listu 1926), G [REDAKCE] (číslo listu 1929-1931). Tito policisté jako svědci po zákonném poučení však poukazovali na to, že na zmíněném přístroji nebylo možno hodnověrně ověřit pravost rodných listů údajně vystavených ve Vietnamu.
128. Zdejší soud nemá důvod o těchto výpovědích pochybovat s ohledem na skutečnost, že ze spisového materiálu zjistil, že Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky (dále rovněž MV, OAM) se samo nespokojilo s možností na zmíněném přístroji ověřit rodné listy dětí, které měly být narozeny ve Vietnamu, kdy podle údajů uváděných v jednotlivých MCE měli být jejich rodiči právě občané Vietnamu, kteří již měli na území ČR povolen pobyť. Skutečnost, že i ministerstvo se obracelo cestou právní pomoci na vietnamské úřady nebo se snažilo zjistit relevantní skutečnosti prostřednictvím Zastupitelského úřadu (ZÚ) ČR ve Vietnamu, potvrzuje tvrzení policistů OCP v [REDAKCE], že **tzv. mikrovlňka nebyla dostatečně způsobilá ověřit pravost podkladů, u nichž se obžalovanému dává za vinu, že dostatečně neověřoval rodinné vazby mezi dětmi a Vietnamci zdržujícími se na území ČR na základě povolení k pobytu.** Pokud policisté pochybovali o tomto přístroji s argumentací, že rodné listy z Vietnamu žádné krycí znaky nemají a dají se lépe padělat (jak uváděl svědek P [REDAKCE] v hlavním líčení dne 22. 4. 2008), měli si pravost rodného listu ověřovat na ambasádě, což potvrzují další bývalí kolegové obžalovaného, kupříkladu svědkyně I [REDAKCE] (číslo listu 1920). Z výpovědi posledně jmenované svědkyně navíc vyplývá, že policisté byli přesvědčeni, že ověřování pravosti rodných listů nebylo jejich povinností. S tím nelze souhlasit, neboť již na podkladě výše citovaných ustanovení správního řádu, na podkladě povinností vyplývajících ze samotného Zákona o pobytu cizinců na území ČR i metodických pokynů odpovídal každý policista za kontrolu náležitostí předepsaných pro rozhodnutí ve správním řízení. V té souvislosti je nutno znovu připomenout výpověď svědkyně G [REDAKCE], o kterou se opíral státní zástupce v přípravném řízení, neboť vypovídala v neprospěch obžalovaného. Ta uvedla, že pokud se nezdála pravost dokladu, byla použita mikrovlňka, mohli dát doklady i pod UV filtr a měli i specialistu na cestovní doklady. Přitom však výslovně uvedla, že pod tzv. mikrovlňku šel dát i český rodný list, protože byl stanoven druh papíru, mikrovlňku však nešlo použít ve vztahu k cizím dokladům, navíc cizinci předkládali

ověřené kopie, respektive předložili originál, z něhož policista udělal fotokopii, na kterou ověřil správnost. Není bez zajímavosti, že i svědkyně JUDr. T. [REDAKCE], která metodicky řídila činnost Oddělení cizinecké policie v [REDAKCE], neboť byla zařazena na ředitelství v [REDAKCE], vyslovila k dotazu obžalovaného v hlavním líčení názor, že policisté neměli stanovenou povinnost zjišťovat, jestli rodný list Vietnamce je padělaný. To svědčí o tom, že praxe cizineckých policistů obecně nerespektovala některé povinnosti vyplývající ze zákonů i interních předpisů, zřejmě pro náročnost takového prověřování. Z její výpovědi vyplývá, že prováděla kontroly, nikdy však nezjistila dopisování dětí, ale sama měla pochyby, zda matriční doklady byly pravé (číslo listu 1935).

129. Obžalovanému je dáváno za vinu, a to nejen ve vztahu k údajnému dopisování dětí do materiálů cizinecké evidence (MCE) jiných občanů Vietnamu, ale i ve vztahu k povolování dlouhodobých a trvalých pobytů cizincům, že si neověřoval všechny podklady, a to s důrazem na to, že neověřoval právě zmíněné rodné listy. Podle správního řádu měl, jak zdůraznila obžaloba, případně přerušit správní řízení podle § 29 a dát lhůtu k doplnění podkladů či si podklady ověřit. Z písemných vyjádření obžalovaného i svědeckých výpovědí jeho kolegů vyplývá, že policisté se o takový postup snažili, ale mnohdy bez úspěchu. Zdejší soud nemá důvod o výpovědích těchto svědků pochybovat, za situace, kdy sám reagoval na skutečnost, že Ministerstvo vnitra ČR, OAM již v průběhu soudního řízení vyžadovalo spolupráci s Vietnamem a žádalo o prověření pravosti řady dokladů, ať už oddacích listů či rodných listů. Jak vyplývá ze zprávy založené na čísle listu 3191 a následující ze dne 17. 10. 2018, řada takových žádostí odesílaných do Vietnamu v průběhu roku 2011 nebyla ještě do 17. 10. 2018 vyřízena, většina zůstala bez jakékoliv odpovědi. Za této situace lze tedy poukázat na **přetrvávající důkazní nouzi**, kdy u řady dílčích skutků dávaných obžalovanému za vinu, není vyvrácena jeho obhajoba, respektive není bez důvodných pochybností prokázáno, že by byly zapisovány děti, které nebyly skutečnými potomky Vietnamců vystupujících jako jejich zákonní zástupci. Jak již zdejší soud naznačil, jakékoliv důvodné skutkové pochybnosti je třeba přitom důrazně a kategoricky vykládat ve prospěch obžalovaného. Takto činil soud i při přezkumu důkazní situace týkající se jednotlivých dílčích útoků, kdy měly být dopisovány děti do MCE Vietnamců žijících na území ČR s povolením pobytu.
130. Pokud jde o bod 177), nejde zcela o typický příklad nelegálního dopisování dětí, žadatel žádal o sloučení rodiny s dítětem, které je občanem České republiky. V centrálním registru obyvatel byla uvedena jen matka dítěte, rovněž občanka ČR, nikoliv výše uvedený cizinec jako otec. Vztah žadatele s dítětem byl doložen fotokopii rodného listu, která byla opatřena toliko podpisem policisty bez kulatého razítka se státním znakem, obžalovanému tedy bylo dáváno za vinu výhradně to, že na kopii rodného listu chyběl otisk úředního razítka. Obžalovaný trval na tom, že fotokopii pořídil z originálu českého rodného listu vydaného 26. 3. 2003 v České Lípě. Okresní soud poukázal na to, že pokud na fotokopii rodného listu chybí otisk razítka a není uvedeno, že „souhlasí s originálem“, jedná se pouze o formální pochybení, v jehož důsledku nikdo neutrpěl žádnou újmu či naopak neoprávněný prospěch. Pokud v evidenci cizince není u dítěte uveden otec, nelze to klást obviněnému za vinu, neboť on takové údaje do zmíněné evidence nevkládá. Zdejší soud se obrátil na Ministerstvo vnitra a ze zprávy založené na čísle listu 3191 p. v. vzal za prokázané, že **zápis do rodného listu byl proveden souhlasným prohlášením rodičů** 26. 3. 2003, což potvrdila příslušná matrika (číslo listu 3190). Protože Ministerstvo vnitra shledalo, že rodný list je pravý, nezahájilo řízení o zrušení trvalého pobytu žadatele N. [REDAKCE] H. [REDAKCE] S. [REDAKCE], narozeného [REDAKCE]. Zdejší soud z příslušného MCE SCPP - 3170/PL-VI-2003 zjistil, že kopie rodného listu byla ověřena nejen podpisem obžalovaného, ale i jemu svěřeným kulatým razítkem, navíc je založeno i osvědčení o státním občanství dítěte. Proto lze uzavřít, že **skutečnosti uváděné v obžalobě nejsou pravdivé**, fotokopie rodného listu byla ověřena podle originálu rodného listu, který byl pravý. Z toho důvodu zdejší soud potvrdil zproštění obžaloby ohledně tohoto skutku podle § 226 písm. b) trestního řádu s tím, že tento skutek označený v žalobním návrhu není trestným činem.

131. Pokud jde o skutek pod bodem 212) (žadatel N [REDACTED] D [REDACTED] H [REDACTED], nar. [REDACTED]), obžalovanému bylo dáváno za vinu dopsání dítěte N [REDACTED] C [REDACTED] S [REDACTED], nar. [REDACTED]. Zmíněný dílčí skutek souvisí se skutkem uvedeným v obžalobě pod číslem 215). Zdejší soud zjišťoval výsledek ověření pravosti rodného listu ve Vietnamu. V tomto směru vycházel ze zprávy, kterou k cizincům podalo Ministerstvo vnitra ČR (číslo listu 2603). Prostřednictvím státního zástupce se zdejší soud obrátil znovu na Ministerstvo vnitra (číslo listu 3191) a zjistil, že pokud žadateli bylo dáváno za vinu, že se domáhal rovněž povolení trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR – synem K [REDACTED] S [REDACTED], nar. [REDACTED], státní zástupce vycházel z neprocesního výsledku svědkyně S [REDACTED]. Ta v různých řízeních měnila své výpovědi a podle zprávy ministerstva jí byla omezena svéprávnost. S ohledem na problém s možnou nepřiměřeností zrušení trvalého pobytu (srov. výše zmiňovaný *princip přiměřenosti*), nebyl trvalý pobyt zrušen.
132. Obžalovaný k oběma skutkům uváděl, že mu není zřejmé, čeho se měl dopustit. Podle okresního soudu v bodě 212) a 215) se jednalo o žádosti otce a syna, ohledně otcovy žádosti nalézací soud uzavřel, že žádost byla sice podána opožděně, avšak přímo v obžalobě se zároveň uvádí, že cizinec zároveň předložil potvrzení o nemoci, pro kterou nemohl žádost podat ve lhůtě, tudíž nebylo možno hovořit o porušení zákona ze strany obžalovaného. To, že žadatel v žádosti uvedl, že nemá žádnou manželku, nebylo důvodem pro nevyhovění žádosti, pokud by přece jen ženatý byl, avšak manželství uzavřel ve Vietnamu, řadový policista by to nemohl nijak zjistit. Pokud se jednalo o synovu žádost, podle okresního soudu platí, že popis skutku (že jeho otec v roce 2002 neuvedl v žádosti manželku ani děti), je v příkrém rozporu s popisem skutku otcova, kde obžaloba naopak výslovně tvrdí, že v žádosti z roku 2001 otec uvedl pouze syna N [REDACTED] C [REDACTED] S [REDACTED].
133. Zdejší soud z Evidenční karty cizince s dlouhodobým pobytem PSC-2407/99 a v ní založené Evidenční karty cizince s trvalým pobytem SCPP-4201/PL-VI-2003 zjistil, že původní žádost ze dne 7. 5. 2003 podával dospělý žadatel s účelem pobytu – podnikání. Byl mu vystaven živnostenský list na dobu neurčitou. V materiálech je poznámka obžalovaného o tom, že žádost byla podána opožděně podle § 60 odst. 3 Zákona č. 326/1999 Sb., v tehdy platném znění, avšak s odkazem na lékařskou zprávu z 22. 4. 2003, podle níž byl žadatel na lůžku od 22. 4. do 6. 5. 2003, nedošlo ke spáchání přestupku.
134. Ke skutku č. 212) platí, že zdejší soud shledal ze správního spisu, že žádost o povolení k pobytu podal žadatel 12. 11. 2003. Obžalovaný ji přijal 19. 11. 2003, připravil podklady a byl povolen trvalý pobyt 12. 1. 2004. Téhož dne byl předán průkaz k povolení trvalého pobytu CA 0057148. Obžalovaný si ofotil rodný list K [REDACTED] S [REDACTED] a osvědčení o jeho státním občanství. Ze spisového materiálu vyplývá, že v místě bydliště byla údajně provedena prověrka a jejím výsledkem bylo povolení pobytu podle § 65 odst. 1 písm. a) téhož zákona.
135. Podle tohoto ustanovení ve znění do 30. 4. 2004 byl o povolení k pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území oprávněn požádat cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá za účelem společného soužití se státním občanem České republiky, který má na území hlášen trvalý pobyt, za podmínky, že cizinec je
1. manželem státního občana České republiky,
 2. rodičem nezletilého nebo zletilého nezaopatřeného státního občana České republiky, jenž mu byl svěřen do výchovy nebo se kterým sdílí společnou domácnost,
 3. osamělým rodičem starším 70 let státního občana České republiky a tento občan je starší 18 let,
 4. nezletilým dítětem státního občana České republiky,
 5. zletilým dítětem státního občana České republiky a tento občan je osamělý a starší 70 let,
 6. osobou, která osvojila dítě, které bylo státním občanem České republiky, nebo osobou, které

bylo nezletilé dítě, které je státním občanem České republiky, svěřeno do náhradní rodinné péče,¹¹⁾ popřípadě jemuž byla tato osoba ustanovena poručníkem, pokud se bude péče o toto dítě vykonávat na území, nebo

7. nezletilým dítětem, které bylo ke dni osvojení v cizině státním občanem České republiky.

136. Co se týče údajného jednání pod bodem 215) a tedy pochybností, že N █████ C █████ S █████ byl účelově dopsán, lze uvést následující. Zdejší soud opětovně vycházel ze zprávy Ministerstva vnitra k cizincům, založené na čísle listu 2603 p. v. Ministerstvo vnitra tehdy vyjádřilo záměr dohledat materiály k trvalému pobytu dítěte s tím, že prověří pravost rodného listu tohoto občana VSR ve Vietnamu. Z aktualizované zprávy ze dne 17. 10. 2018 (číslo listu 3191) vyplývá, že 2. 9. 2011 ministerstvo odeslalo do Vietnamu žádost o prověření rodného listu dítěte, avšak do doby vystavení zprávy pro krajský soud bylo stále bez jakékoliv reakce z vietnamské strany. Lze tedy poukázat na to, že **přetrvává důkazní nouze, zda N █████ C █████ S █████, nar. █████, je dítětem žadatele.** Zdejší soud ze spisového materiálu MCE SCPP-295/PL-VI-2004 (na obálce označeného rodným číslem █████) zjistil, že v těchto materiálech je založen spis SCPP-1874/PL-VI-2003. V něm je založena žádost o udělení českého víza ze dne 3. 6. 2003, tlumočnickem přeložený opis překladu rodného listu a potvrzena shoda fotokopie s originálem rodného listu. V rodném listu je jako otec uveden N █████ D █████ H █████ a matka P █████ K █████ T █████. Ve vztahu ke skutku pod bodem 215) je nutno zdůraznit chaotičnost popisu skutku v podané obžalobě, z níž nevyplyvá, které konkrétní rozhodnutí mělo být vadné a co konkrétně se obžalovanému dává za vinu. Lze uzavřít, že rozhodnutí o udělení víza zpracoval obžalovaný a vyhodnotil je dne 23. 6. 2003. Ve vyhodnocení výslovně uvedl, že dítě je v MCE žadatele otce uvedeno. **Podklady k údajně opožděné žádosti o prodloužení víza z 22. 4. 2002 ve spisu vůbec založeny nejsou.** Pokud se obžalovanému dává za vinu, že neproověřil rodný list vietnamského dítěte ve Vietnamu, je nutno znovu poukázat na to, že to se nepodařilo za sedm let ani Ministerstvu vnitra. Přetrvává tedy důkazní nouze, nelze bez důvodných pochybností dojít ke kategorickému závěru, že obžalovaný některým svým jednáním, které není dostatečně specifikováno, opatřil jiné osobě jako veřejný činitel neoprávněnou výhodu. Za té situace zdejší soud potvrdil závěr okresního soudu ve vztahu ke skutku pod bodem 212), stejně tak ponechal beze změny závěry napadeného rozsudku i ve vztahu k jednání pod bodem 215), byť je okresní soud nesprávně označil jako skutek 214). Totožnost skutku je totiž zachována nikoli jeho číselným označením, ale jeho popisem.
137. Pokud jde o jednání pod bodem 218) – žadatelka N █████ T █████ H █████ T █████, nar. █████, je nutno poukázat na rozbor následujících důkazů. Pokud je obžalovanému mimo jiné ve skutku dávano za pochybení uvedení chybné právní kvalifikace podle § 65 odst. 1 písm. d) Zákona č. 326/1999 Sb., v tehdy platném znění, (tedy že „o povolení k pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území oprávněn požádat cizinec, který je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců“), dne 12. 12. 2005 bylo vydáno opravné usnesení.
138. Ze zprávy o cizincích založené na čísle listu 2603 p. v. vyplynulo, že v roce 2011 Ministerstvo vnitra avizovalo, že prověří možnost padělání rodného listu a povolení k trvalému pobytu pro matku jmenované, která podala zmíněnou žádost o vízum na devadesát dnů za účelem sloučení rodiny s matkou, T █████ T █████ T █████, nar. █████. Ministerstvo vnitra mělo prověřit také to, zda se nejedná o fingoovaný sňatek matky. Zdejší soud prostřednictvím Krajského státního zastupitelství v Plzni vyžádal z ministerstva novou aktualizovanou zprávu (číslo listu 3191 p. v.). Z ní vzal za prokázané, že ministerstvo dne 6. 9. 2011 odeslalo do Vietnamu na prověření rodný list dítěte, avšak žádost až do 17. 10. 2018 zůstala nevyřízena bez jakékoliv reakce vietnamské strany. Ministerstvo vnitra (MV) rovněž prověřilo matku dítěte, zda povolení ke sňatku nezískala účelovým sňatkem, avšak prozatím bez výsledku. Proto lze i nadále poukázat na to, že **přetrvává**

důkazní nouze.

139. Obžalovaný ve svém vyjádření namítl, že žádost o prodloužení pobytu z 20. 10. 2004 vyřizoval jeho kolega P■■■. Okresní soud jakkoliv rezignoval na prověřování obhajoby obžalovaného a na hodnocení důkazů. Jakákoliv jeho argumentace chybí. Proto důkazní řízení doplnil tento senát. Ten z MCE SCPP-1322/PL-VI-2004 zjistil, že dítě má již přiděleno rodné číslo ■■■■■■■■■■. Zjistil, že vyhodnocení žádosti o trvalý pobyt dne 11. 6. 2004 zpracoval obžalovaný. Dne 28. 5. 2004 vyslechl jako účastníka správního řízení matku dítěte, která tvrdila, že jde o dítě z prvního manželství, ve Vietnamu žila dcera u babičky. Ve spisovém materiálu je dokumentován úřední záznam o provedeném šetření v místě ze dne 27. 4. 2004, kdy na adrese uváděné žadatelkou byla zastížena jen matka s tím, že nezletilá dcera je zrovna na návštěvě u bratra v Ostrově. Fotokopie rodného listu s překladem byly ověřeny razítkem a podpisem obžalovaného s tím, že souhlasí s originálem. Pokud však jde o žádost o prodloužení víza z 20. 10. 2004, zdejší soud zjistil, že tuto žádost neprovéřoval v rámci plnění svých povinností obžalovaný K■■■, ale jeho kolegyně J■■■, které bylo přiděleno kulaté razítko s číslem 59.
140. K tomu je třeba zdůraznit, že po celé nalézací řízení si okresní soud neopatřil **přehled razítek**, jimiž disponovali jednotliví policisté OCP ■■■■ v období od roku 2002 do roku 2004. Přitom obžalovaný na více místech argumentoval tím, že razítko v konkrétním spisovém materiálu nepatřilo jemu. Z toho důvodu zdejší soud požádal státního zástupce o opatření přehledu pracovníků OCP ■■■■ s uvedením razítek, jež měli přiděleni. Z této zprávy vyplývá, že obžalovaný měl přiděleno v rozmezí od 18. 1. 2002 do 28. 1. 2005 malé kulaté razítko se státním znakem a číslem 52. Jeho kolegyně D■■■ Š■■■ v té době měla razítko s číslem 58, kolega I■■■ S■■■ razítko číslo 53, to měl potom přiděleno i M■■■ K■■■. Razítkem číslo 61 v rozhodné době disponoval policista N■■■ B■■■. A■■■ J■■■ měla k dispozici malé kulaté razítko se státním znakem a číslem 59, které bylo použito právě v předmětném řízení.
141. Za té situace došel zdejší soud k závěru, že **napadený rozsudek neobstojí**, neboť dílčí skutek byl rozsudkem ze dne 19. 10. 2017 zproštěn podle § 226 písm. c) trestního řádu s tím, že nebylo prokázáno, že by tento skutek spáchal obžalovaný. Ten však rozhodoval o žádosti o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s matkou ze dne 14. 4. 2004, takže podle názoru zdejšího soudu připravoval podklady pro rozhodnutí svého nadřízeného, **ale jeho jednání nelze při přetrvávající důkazní nouzi považovat za trestný čin ve smyslu § 226 písm. b) trestního řádu**. Proto zdejší soud po zrušení napadeného výroku sám znovu rozhodl podle posledně uvedeného ustanovení.
142. Ve vztahu k jednání uvedenému pod bodem 225), žadatelka D■■■ T■■■ T■■■, nar. ■■■■■■■■■■, je nutno poukázat na tuto důkazní situaci. Podle obžaloby měla tato dívka povolen pobyt od 5. 4. 2004 na vízum nad 90 dnů za účelem sloučení se svým otcem T■■■ N■■■ S■■■. V jeho MCE jsou nesrovnalosti v uvádění dětí v jednotlivých žádostech. Otec uvedl, že výše jmenovaná je dcerou jeho milenky. V žádosti o trvalý pobyt ze dne 26. 10. 1998 se slučovalo k dítěti, které bylo občanem ČR. Podle obžaloby se po lustraci v uvedeném MCE lze důvodně domnívat, že „*popisy (?) vyšších osob vypadají zfalšované, a rovněž se lze důvodně domnívat, že dosud všechny vyhodnocované žádosti jsou vyplněné jednou rukou, patrně osoby, která žádosti přijímala*“ a v žádosti nejsou vyplněny nebo jen částečně vyplněny body 18, 19 a 28.
143. Obžalovaný se hájil tím, že materiály otce mu nebyly předloženy k prostudování, rodný list byla notářsky ověřená kopie, otec byl vyslechnut. Navíc lustrace byla provedena jen v TUDU, CIS byl spuštěn v roce 2003 jen zkušebně. Okresní soud poukázal na to, že s ohledem na existenci rodného listu byly dány podmínky pro povolení pobytu. Pokud obžaloba pochybení obžalovaného spatřuje v nesrovnalostech v uvádění dětí v jednotlivých žádostech otce, podle napadeného rozsudku takové skutečnosti obžalovaný ze spisu týkajícího se nezletilé cizinky zjistit nemohl. Zdejší soud odmítá rozhodovat o domněnkách státního zástupce, současně však

nesouhlasí plně s obhajobou a závěry okresního soudu.

144. Ve vztahu k podané obžalobě lze učinit předpoklad, že státní zástupkyně se nezabývala „popisy“ vyslyšajících osob, ale jejich podpisy. Pokud jde o obhajobu, podle zdejšího soudu nejde o to, jaká byla na OCP zavedena praxe ve vztahu k prověřování skutečností z MCE otce, proto krajský soud připomíná povinnost rozhodnout na podkladě spolehlivého podkladu a s lustrací.
145. Zdejší soud vzal z MCE SCPP-1854/PL-VI-2004 za prokázané, že řádek 18 byl vyplněn, řádek 19 o povolání byl logicky nevyplněn, protože šlo o žákyni. Řádek 28 byl vyplněn – je v něm uvedeno, že otec žadatelky je vdovec. Státní zástupkyně tedy vycházela z **nepravdivých skutečností uváděných kontrolními orgány** při provádění kontroly. V předmětném MCE je založen i protokol o výsledku otce z 27. 5. 2004, kde uvedl, že má 2 děti s bývalými milenkami žijícími ve Vietnamu. Jednou z nich je i žadatelka. Zdejší soud se prostřednictvím státního zástupce obrátil na MV, OAM. Z jeho zprávy (č. l. 3193) vzal za prokázané, že MV teprve do budoucna hodlá prověřit ve Vietnamu pravost rodného listu žadatelky. Spis otce nebyl ani okresnímu soudu, ani zdejšímu soudu předložen. Pokud lze vycházet z tvrzení státního zástupce, další MCE týkající se projednávané trestné činnosti k dispozici nejsou. K domněnkám státního zástupce nepodloženým důkazy se zdejší soud raději nevyjadřuje. Za té situace není bez důvodných pochybností prokázáno, že nezletilá není dítětem uváděného otce. Proto zdejší soud potvrdil zprošťující výrok napadeného rozsudku.
146. Pokud jde o skutek uvedený pod bodem **226)**, zdejšímu soudu nezbylo, než **zrušit i ohledně tohoto dílčího skutku napadený rozsudek, protože obžalobou nesprávně formulovaný skutek v sobě fakticky obsahuje skutky dva**. O jednom dílčím skutku rozhodoval obžalovaný, respektive připravoval podklady pro rozhodnutí svého nadřízeného, o další části tohoto skutku vedla řízení jeho kolegyně S. ■■■■■. Proto zdejší soud po zrušení tohoto skutku v napadeném rozsudku znovu podle § 259 odst. 3 písm. a), b) trestního řádu rozhodl, a to tak, že zprostil bod **226a)**, spočívající v tom, že za N. ■■■■■ T. ■■■■■ V. ■■■■■ A. ■■■■■, nar. ■■■■■, dne 9. 2. 2004 podal zákonný zástupce cizinky, otec N. ■■■■■ V. ■■■■■ H. ■■■■■, nar. ■■■■■, žádost o dlouhodobé vízum, kdy v žádosti podle obžaloby nebylo doloženo česné prohlášení o hmotném zabezpečení, cizinci uděleno vízum za účelem sloučení rodiny s platností od 27. 2. 2004 do 25. 2. 2005. Na území ČR cizinka přicestovala dne 15. 3. 2004. Dne 5. 4. 2004 podal otec cizinky žádost o trvalý pobyt. Dne 30. 4. 2004 otec cizinky převzal rozhodnutí. V CIS pobyt od 30. 4. 2004. V žádosti o trvalý pobyt není vyplněn bod 28.
147. K tomuto kostrbatě vyjádřenému skutku se vyjádřil obžalovaný s tím, že ověřoval prohlášení o hmotném zabezpečení a sepsal úřední záznam o tom, že mu byla předložena hotovost při podání žádosti, což tehdejší zákonná úprava umožňovala. Jinak zdůrazňoval, že žádost jako první vyřizoval jeho kolega S. ■■■■■. Ten měl podle něj řešit přestupek spočívající v tom, že žádost o povolení k pobytu po dovršení patnácti let věku dítěte, nebyla podána v zákonné lhůtě. V podrobnostech lze odkázat na stanovisko obhajoby založené na čísle listu 2733 p. v. až 2734. Okresní soud vycházel toliko z obhajoby obžalovaného a blíže dílčí skutek nepřezkoumával, v napadeném rozsudku zcela absentuje jakákoliv argumentace.
148. Zdejší soud nahlédnutím do MCE sp. zn. SCPP-1211/PL-VI-2004 zjistil, že **ve spisu je skutečně založen úřední záznam obžalovaného, že otec doložil dne 9. 2. 2004 hotovost**. Ve vztahu k nesrovnalostem ohledně uváděných dětí je nutno zdůraznit, že obžaloba poukazuje na rozdíly v počtu a jménech uváděných dětí v rozmezí od roku 1992 do roku 1998, 1999, 2000, 2001 až po 10. 10. 2001. K tomu je třeba zdůraznit, že **obžalovanému není obžalobou dáváno za vinu, že by odpovídal za případně dodatečně dopisované děti, navíc rozdílné údaje o počtu a pobytu dětí v opakovaných žádostech otce N. ■■■■■ V. ■■■■■ H. ■■■■■, nar. ■■■■■, se nevztahovaly k období dávanému obžalovanému za vinu**. Proto zdejší soud došel k závěru, že obžalovaný nepochybil, nebyla vyvrácena jeho obhajoba, že mu byla předložena

hotovost jako jeden z podkladů pro posouzení žádosti o dlouhodobé vízum. Z toho důvodu zdejší soud tento dílčí skutek nově označený pod bodem 226a) zprostil s tím, že není trestným činem.

149. Pod bodem 226) obžaloby bylo obžalovanému rovněž vytýkáno, že 8. 12. 2004 byla podána žádost o vydání povolení k pobytu ve formě štitku – po dovršení patnácti let věku, avšak předmětná žádost nebyla podána v zákonné lhůtě, což obžalovaný jako přestupek neřešil. Po rozdělení skutku byl tento dílčí skutek označen jako skutek 226b). Zdejší soud ze spisového materiálu zjistil, že **žádost z 8. 12. 2004 vyřizoval policista s razítkem č. 54, což byla kolegyně obžalovaného S██████**. Případnou odpovědnost za to, že nereagovala na opožděné podání žádosti, tedy nemůže nést obžalovaný. Proto byl skutek nově označený číslem 226b) nově zproštěn s tím, že nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný (§ 226 písm. c) tr. řádu).
150. Dopisování dětí je obžalovanému dáváno podle obžaloby za vinu i v bodě **237)**, žadatele N██████ V██████ I██████, nar. ████████. Obžaloba poukazuje na to, že tomu byl povolen dlouhodobý pobyt od 13. 11. 1996 za účelem podnikání, při projednávání první žádosti uváděl dvě děti, a to N██████ T██████ I██████, nar. ████████, a N██████ V██████ I██████, nar. ████████. V druhé žádosti bylo připsáno ještě jedno dítě, a to N██████ T██████ I██████, nar. ████████. Dlouhodobý pobyt zmíněného Vietnamce byl zrušen 28. 4. 2002 s ohledem na zánik jeho živnosti. Dotyčný si podle obžaloby následně podal 8. 10. 2002 ve Vyšních Lhotách žádost o azyl. Azylové řízení bylo ukončeno 13. 4. 2004 a bylo vydáno výjezdní vízum s platností od 26. 4. 2004 do 25. 5. 2004. Dne 5. 5. 2004 byla podána žádost o trvalý pobyt, které bylo vyhověno 17. 5. 2004 podle § 65 odst. 1 písm. a) bod 2. V žádosti byl doložen rodný list dítěte: R██████ N██████, nar. ████████, rodné číslo ████████. Lustrací v informačním systému Policie ČR – evidence obyvatel bylo zjištěno, že u výše jmenovaného dítěte není otec uveden. V žádosti o trvalý pobyt žadatel uváděl děti: zmíněného R██████ N██████, dále N██████ V██████ H██████, nar. ████████, N██████ T██████ C██████, nar. ████████, tedy jiné děti než v předchozích žádostech.
151. K tomuto skutku se obžalovaný vyjádřil písemně s tím, že není uvedeno, co porušil, a proto ho nelze odsoudit. Stejným způsobem vyznívá i stanovisko jeho obhájce založené na čísle listu 2731. Okresní soud důkazní situaci vyhodnotil tak, že obžalovaný se necítí vinen, neboť ve spise je kopie rodného listu. Uzavírá, že podstata pochybení podle obžaloby spočívá v tom, že obsah rodného listu (otcem dítěte R██████ N██████ je cizinec) neodpovídá obsahu evidence obyvatel (kde cizinec není uveden jako otec R██████ N██████), což však samo o sobě neznamena, že rodný list, na základě něhož obžalovaný rozhodl, neodpovídá skutečnosti či je přímo padělaný. Rozdílnost obsahu může být způsobena například chybným nezanesením údaje do evidence obyvatel, které nelze klást obviněnému za vinu. Pokud v žádosti o trvalý pobyt z roku 2004 byly uvedeny jiné děti než v předchozích žádostech (zmiňována je žádost z roku 1996), pak podle okresního soudu je třeba uvést to, co uváděl již u bodu 3), 167) a 211) obžaloby, tj. že z žádného právního či prováděcího předpisu nevyplývá povinnost policisty porovnávat aktuální žádost s obsahem všech předchozích podaných žádostí, a to za několik let zpětně.
152. Přestože zdejší soud s touto argumentací okresního soudu nesouhlasí, neboť již uvedl příslušná ustanovení správního řádu, jimiž byl obžalovaný jako policista vázán, stejně tak jeho povinnosti vyplývající ze zák. č. 326/1999 Sb. i metodických pokynů, včetně povinnosti lustrace a povinnosti přerušit řízení případně podle § 29 správního řádu, lze mít za to, že nesprávné hodnocení důkazů se nepromítlo do věcné správnosti a zákonnosti napadeného rozsudku ve vztahu k dílčímu skutku pod bodem č. 237).
153. Zdejší soud zjistil, že k dispozici je evidenční karta cizince s trvalým pobytem v ČR OAM – 15284/MC-2009 a evidenční karta cizince s trvalým pobytem v ČR - strpění č. j. 4748/OV-III-02. Z těchto spisových materiálů zdejší soud zjistil, že žádost o udělení českého víza byla podána u OCP v Chomutově 26. 4. 2004 (v ní bylo založeno rozhodnutí o kasační stížnosti z 13. 4. 2004

č. j. 3 Azs 80/2004-40), řízení bylo zastaveno pro zpětvzetí kasační stížnosti). Od 26. 4. 2004 do 25. 5. 2004 byla stanovena lhůta na podkladě výjezdního příkazu.

154. Z evidenční karty cizince s trvalým pobytem v ČR sp. zn. SCPP-1752/PL-VI-2004 vyplývá, že žadateli již bylo přiděleno rodné číslo. Dne 5. 5. 2004 podal žádost o povolení pobytu na území ČR za účelem sloučení rodiny vedenou pod sp. zn. SCPP-1752/PL-VI-2004. Trvalý pobyt byl povolen 17. 5. 2004. Ze spisového materiálu vyplývá, že je v něm založena fotokopie rodného listu R■■■■ N■■■■, nar. ■■■■■. Rovněž je založeno osvědčení o státním občanství dítěte z 26. 11. 2003, přičemž obžalovaný kulatým razítkem a podpisem potvrdil, že kopie odpovídají originálu. Otcem dítěte R■■■■ N■■■■ má být žadatel, matkou K■■■■ N■■■■, nar. ■■■■■. Dne 13. 5. 2004 provedlo OO P ČR ■■■■■ šetření na adrese pobytu, při kterém byl zastižena žadatel i jeho družka, s tím, že s nimi bydlí i tři děti: dva s příjmením N■■■■ a třetí společný syn. Dne 14. 5. 2004 stejné obvodní oddělení provedlo další šetření, žadatel byl na tržišti, kde podle sousedů pracuje, zastižena byla toliko matka dítěte, N■■■■. Již 7. 5. 2004 byl sepsán protokol s vyjádřením žadatele, který uvedl, že se s K■■■■ N■■■■ scházeli již v době jeho azylu, znali se už z dřívějška. Připustil, že ve Vietnamu je ženatý, ale chce se rozvést. Téhož dne se vyjádřila obdobným způsobem K■■■■ N■■■■. Podle ní se bavili o svatbě, neuváděla však nic o tom, že by věděla, že žadatel je ženatý. Uváděla, že se seznámili před dvěma roky na diskotéce, pak spolu nějakou dobu chodili a společně žili v domácnosti. Lze připustit určité dílčí rozpory. Nelze však pominout, že jak žadatele, tak matku dítěte vyslyšel kolega obžalovaného, K■■■■.
155. Zdejší soud je toho názoru, že okresní soud přes neodpovídající argumentaci nepochybil, pokud obžalovaného zprostil obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu s tím, že toto dílčí jednání není trestným činem. Lze připustit, že obžalovaný nerespektoval správní řád ani příslušná ustanovení metodického pokynu a také neprováděl správnou lustraci. To se ale nijak nepromítlo do věcně správného rozhodnutí o povolení pobytu žadatele. Ten uváděl jiný počet dětí, neexistuje žádný důkaz, že by tyto děti dopisoval obžalovaný v rozporu se skutečností. S žadatelem v České republice bydlí jen R■■■■ N■■■■. Jak již uváděl zdejší soud opakovaně výše, z odborné expertizy ručního písma (číslo listu 1564 – 1578) nelze učinit kategorický závěr, že by děti dopisoval obžalovaný.
156. Lze připustit, že před rozhodnutím o žádosti měl mít obžalovaný k dispozici další materiály, ale za situace, kdy otcovství obžalovaného prokazuje nejen kopie rodného listu z ■■■■■, ale i osvědčení o státní příslušnosti dítěte z matriky v ■■■■■, nebylo nijak zpochybněno, že by vietnamský žadatel nebyl otcem dítěte, jímž argumentoval v žádosti o trvalý pobyt ve smyslu § 65 odst. 1 písm. a) bod 2 Zákona o pobytu cizinců na území ČR. Lze souhlasit s tím, že absence žadatele jako otce v Centrálním registru obyvatel (CRO) sama o sobě neznamená, že rodný list, na základě něhož obžalovaný vyhodnotil žádost a předložil k rozhodnutí nadřízenému, neodpovídá skutečnosti či je padělaný. Pokud jde o skutečnost, že **žadatel podal žádost v době výjezdu, je nutno poukázat na skutečnost, že právní úprava účinná v tehdejší době umožňovala, aby v té době cizinec neprováděl jen nezbytné úkony k vycestování, ale byl oprávněn v té době požádat o povolení trvalého pobytu.** Zmíněná skutečnost vyplývá z odborného vyjádření, které si zdejší soud vyžádal od Ředitelství Služby cizinecké policie. V tomto směru lze odkázat na zprávu ze dne 5. 10. 2018, jejíž číslo jednací již zdejší soud výše uváděl. Podmínka, že v době platnosti vydání výjezdního příkazu není cizinec za pobytu na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 a § 42e Zákona o pobytu cizinců, byla totiž do zákona vložena až změnou provedenou zákonem č. 314/2015 Sb., s účinností od 18. 12. 2015.
157. Pokud jde o dále uváděné vietnamské děti, zdejší soud se snažil zjistit, jestli alespoň Ministerstvo vnitra v rámci hromadných žádostí o prověření rodných listů požádalo vietnamskou stranu o verifikaci a zda takové žádosti bylo vyhověno. V návaznosti na podobnou žádost z roku 2011

prostřednictvím státního zástupce odvolací soud požádal MV ČR, OAM o novou zprávu. Ze zprávy založené na čísle listu 3191 a následující ze dne 17. 10. 2018 vyplývá, že ministerstvo se teprve zavázalo, že do budoucna prověří, zda N■■■■■■ V■■■■ I■■■■ nezískal trvalý pobyt účelovým zápisem do rodného listu. Lze tedy uzavřít, že nebylo bez důvodných pochybností zjištěno, že nedostatečná lustrace, nerespektování zákonné úpravy a metodických pokynů by se promítly do chybného rozhodnutí. Je nutno poukázat právě na to, co vyplývalo z šetření OO P ČR ■■■■■ a výslechů účastníků správního řízení kolegou obžalovaného, tedy, že vietnamské děti s žadatelem v ČR nebydlí.

158. Ve vztahu k tomuto projednávanému dílčímu skutku č. 237) je nutno znovu zdůraznit, že žadatel neuváděl, že by s ním na území ČR žily další děti vietnamského původu. Argumentoval toliko tím, že je otcem R■■■■ N■■■■, nar. ■■■■■, čemuž nasvědčuje rodný list i osvědčení o státním občanství dítěte. Pokud jde o rozpor mezi uvedením otce v rodném listu a tím, že není uveden v Centrálním registru obyvatel (CRO), je třeba poukázat na to, že podobná pochybení byla v tomto přezkumném řízení zjištěna i ohledně jiných dílčích skutků, lze souhlasit s obhajobou v tom směru, že obžalovaný neodpovídá za obsah evidence CRO a ohledně jiného dílčího skutku bylo zjištěno, že se jedná o pochybení této evidence. Za té situace přetrvává důkazní nouze, kterou podle názoru odvolacího soudu okresní soud správně vyhodnotil ve prospěch obžalovaného a zprostil ho obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu.
159. Zdejší soud si je vědom, že ve vztahu k tomuto dílčímu skutku by se měl zabývat i **případným zaviněním obžalovaného z hlediska znaků dílčího útoku pokračujícího trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele.**
160. Proto uvádí, opět s univerzálním přesahem, že **skutečnost, že obžalovaný neplnil řádně svoje povinnosti cizineckého policisty, nepostačuje bez dalšího ke kategorickému závěru o tom, že byl alespoň srozuměn či smířen s tím, že svojí nečinností či nedůsledností může opatřit nějakému cizinci neoprávněný prospěch spočívající v povolení pobytu na území ČR či zapsání dítěte, které ve skutečnosti není potomkem osoby, již bylo „připsáno“.** V této souvislosti je totiž znovu nutno připomenout, že obžaloba byla podána celkem pro 333 dílčích skutků. Již v době, kdy se zdejší soud zabýval touto věcí poprvé, bylo 220 dílčích skutků zproštěno s tím, že se nejednalo o trestný čin, přičemž značná část zprošťujících výroků souvisela s tím, že státní zástupce mechanicky vycházel ze závěrů hloubkových kontrol, v nichž ovšem kontrolní orgán dával obžalovanému za vinu ve smyslu trestního zákona i pouhá administrativní pochybení jako nevyplnění všech příslušných kolonek či chybějící data převzetí a podpisy cizinců. Přitom nelze odhlédnout od toho, že již první odvolání státního zástupce proti zprošťujícím výrokům bylo podáváno čistě z formálních důvodů, jelikož okresní soud označil zproštěné dílčí skutky toliko jejich číselným označením. Zdejší soud kriticky nahlížel na zápisy o provedených kontrolách, poukázal na to, že ty nelze považovat za důkaz ve smyslu trestního řádu, ale za způsob hodnocení důkazů jiným orgánem a nejen při prvním rozhodování v odvolacím řízení, kdy tento senát zprostil 220 dílčích skutků, ale i při aktuálním přezkumném řízení zdejší soud shledal, že **obžalovanému jsou dávána za vinu i čistě formální pochybení, která neměla žádnou relevanci z hlediska trestního práva, tím spíše, že trestné činnosti se obžalovaný měl dopouštět v době, kdy platilo formálně materiální pojetí trestného činu a nestačilo jen naplnění formálních znaků uvedených ve zvláštní části trestního zákona,** ale soud se musel vypořádat a měl se s tím vypořádat i státní zástupce v předchozím stádiu řízení, s tím, na kolik bylo konkrétní jednání dáváno za vinu společensky nebezpečné ve smyslu § 3 odst. 4, respektive § 88 odst. 1 trestního zákona. Za situace, kdy z původně medializované obrovské kauzy více než 330 dílčích skutků se rozhoduje o zbývajících 74 dílčích útocích, nelze při absenci konkrétních důkazů dovozovat trestnost jednání obžalovaného ze spáchání úmyslného trestného činu zneužití pravomoci veřejným činitelem z toho, že obžalovaný byl vysoce neukázněným policistou, který si usnadňoval svoji práci a v některých případech rozhodoval ze dne na den bez toho, aby měl dostatek podkladů pro spolehlivé závěry.

161. Pokud zdejší soud v tomto směru ukládal okresnímu soudu, aby porovnával jednotlivé správní spisy cizinecké policie ve vztahu k dílčím skutkům dávaným za vinu s postupem obžalovaného v jiných případech, lze konstatovat, že krajský soud jako tzv. negativní spisy vyhodnotil právě spisy ohledně dílčích skutků, které, ať už ve fázi odvolacího řízení či v dalších fázích hlavních líčení před okresním soudem, skončily zproštěním. Zdejší soud totiž zjistil, že jeho dřívější pokyn zjišťovat, zda rychleji či benevolentněji nevyřizoval obžalovaný žádosti předkládané cizinci doprovázenými překladateli – Vietnamci, s nimiž měl bližší vztahy oproti žádostem ostatním je nerealizovatelný. V MCE se totiž jména prostředníků či neoficiálních tlumočnicků vůbec neobjevují, účast další osoby je doložitelná výhradně tehdy, pokud ve věci působil zplnomocněnec, jako tomu bylo v několika případech u OCP Liberec. V žádných z MCE týkajících se skutků dávaných obžalovanému za vinu však není založena plná moc. Proto lze uzavřít, že obžalovaný v mnoha případech neměl dostatek podkladů pro spolehlivé rozhodnutí, neprováděl lustrace způsobem předepsaným (teď zdejší soud vynechává skutečnost, že v některých časových obdobích nefungoval Centrální informační systém spolehlivě, jak potvrzují svědci, neboť o tom bude řeč v té části rozhodnutí, která se bude zabírat další trestnou činností dávanou obžalovanému za vinu), tudíž nelze bez dalšího paušálně vyhodnotit skutečnost, že ulehčování si práce obžalovaným, jemuž nebylo prokázáno, že by jednal zjiště a na podkladě poskytovaných či požadovaných úplatků, muselo být kryto v každém jednotlivém posuzovaném případě alespoň eventuálním úmyslem ve vztahu ke všem zákonným znakům trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele. To je třeba hodnotit na podkladě provedených důkazů ve vztahu ke každému dílčímu útoku, skutku.
162. Proto **z rychlosti vyřizování i toho, že obžalovaný neprověřoval všechny podklady pro každou žádost v souladu se zákonnými předpisy a metodickými pokyny, nelze bez dalšího, při absenci konkrétních usvědčujících důkazů ohledně toho kterého dílčího skutku, dovozovat, že by jednal úmyslně.** Přitom projednávaná trestná činnost je trestnou činností, kterou nelze spáchat z nedbalosti, ale jen úmyslně. Navíc i kdyby – hypoteticky - zdejší soud připustil, že obžalovaný s ohledem na to, že ve velkém počtu případů nerespektoval pokyny k provedení úplné lustrace, neopatřoval si tedy dostatek podkladů pro rozhodnutí, ač byl povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, jednal alespoň v úmyslu nepřímém podle § 4 písm. b) trestního zákona č. 140/1961 Sb. ve znění účinném v kritické době, nelze odhlédnout od toho, že u trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 trestního zákona by musel být bez důvodných pochybností prokázán pachatel i **tzv. druhý úmysl (*dolus coloratus*)** ve vztahu ke způsobení škody, nebo opatření sobě nebo jinému neoprávněného prospěchu. Zdejší soud někdy v následujících pasážích při hodnocení důkazů u některého dílčího skutku argumentuje i tím, že nebyla prokázána či dokonce opatřena „neoprávněná výhoda“. Činí to jen z toho důvodu, aby nepoužíval stále dokola stejný obrat. Vždy má však na mysli, že nebyl prokázán ani takový prospěch opatřený obžalovaným jemu samému, ani imateriální „*neoprávněný prospěch*“ žadatelů – cizinců či úmysl k němu přímo směřující či alespoň eventuelní.
163. **Ne každé úmyslné jednání spočívající v neplnění či porušení povinností stanovených zákonem, podzákonnými akty, interními předpisy vydanými k provedení nebo na základě zákona či rozkazem je současně zneužitím pravomoci ve smyslu zákonného ustanovení § 158 tr. zákona. Rozhodující je právě prokázání pohnutky – druhého úmyslu způsobit úmyslným jednáním škodu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch.** To měl okresní soud vyhodnocovat při rozhodování o každém dílčím skutku (§ 12 odst. 12 tr. řádu). Jelikož argumentace nalézacího soudu byla zcela nedostačující, nezbylo, než aby v tomto směru jeho pochybení napravit, případně doplnil, zdejší soud.
164. Ve vztahu k bodu **238)** dávanému obžalovanému za vinu byl žadatelem T ■■■ Q ■■■ H ■■■,

nar. [REDAKCE], za něhož podával žádost jeho otec T. D. V., nar. [REDAKCE]. Lze k tomu uvést následující. Obžaloba uvádí, že v žádosti o trvalý pobyt z roku 1997 je dopsáno dítě uvedené shora s tím, že bylo přepisováno příjmení a datum narození a fotografie z hraniční průvodky z roku 1994 a fotografie nalepená na MCE nepatří k téže osobě a rozlišné jsou i podpisy na žádosti a hraniční průvodce. Znovu lze poukázat na to, že obžalovanému bylo obžalobou dáváno za vinu, že trestné činnosti se dopouštěl v období od 21. 1. 2002 do 10. 1. 2005. Za té situace mu **nemůže být dáváno k tíži, že nějaké dítě bylo dopisováno v žádosti z roku 1997 (!)**. Jinak však obžaloba argumentuje žádostí o trvalý pobyt podanou 10. 5. 2004 údajným otcem dítěte. Obžalovanému se vytýká, že byl vydán průkaz k pobytu proti podpisu nezletilého cizince, přestože podle zákona č. 326/1999 Sb., má podepisovat převzetí průkazu zákonný zástupce.

165. Obžalovaný ve svém vyjádření uvedl, že nemohl srovnat materiály cizinců – syna a jeho otce. Podle okresního soudu zde panuje podobná situace jako u bodu 225), tj. obžaloba nezpochybňuje samotné povolení trvalého pobytu dítěte. Pokud pochybení obžalovaného spatřuje v tom, že existují nesrovnalosti mezi obsahem spisu tehdy nezletilého dítěte a obsahem spisu jeho otce (v uvádění dětí v jednotlivých žádostech ve spisu otce), pak takové skutečnosti obžalovaný ze spisu týkajícího se tehdy nezletilého cizince nemohl zjistit.
166. Zdejší soud znovu s velkou nelibostí vnímá, že státní zástupkyně v obžalobě nebyla schopna popsat skutek tak, aby z něj bylo buď v návaznosti na návěti a dovětek obžaloby, nebo alespoň samostatně dovoditelné, co přesně se obžalovanému dává za vinu. Přímo v popisu skutku obžaloba uvádí, že v žádosti je prokazatelně dopsáno dítě, přepisováno příjmení a datum narození, tudíž vzniká důvodné podezření, že osobě, již byl povolen trvalý pobyt, byla změněna totožnost (nebylo konzultováno s evidenčním odborem v Praze). Srovnáním fotografie z hraniční průvodky z roku 1994 a fotografie nalepené na MCE je možno se domnívat, že se nejedná o stejného cizince. Rozlišné jsou i podpisy na žádosti a hraniční průvodce.
167. Podle názoru zdejšího soudu je třeba jednak poukázat na důkazní situaci, již se okresní soud blíže nezaobíral, z logických důvodů, neboť zcela zjevně neprostudoval spisové materiály. Pokud jde o rozdílné fotografie, lze odkázat na to, že v tomto směru státní zástupkyně v obžalobě neargumentuje ani odborným vyjádřením, ani znaleckým posudkem, stejně tak lze odmítnout domněnky uvedené v popisu skutku. Zdejší soud ze spisového materiálu MCE sp. zn. SCPP-1791/PL-VI-2004 zjistil, že obžalovaný ověřil kopii překladu rodného listu a žádost vyhodnotil 19. 5. 2004. Ještě předtím 12. 5. 2004 bylo provedeno šetření Obvodního oddělení Policie ČR [REDAKCE] v místě bydliště, dne 13. 5. téhož roku byla vytěžena i majitelka domu. Otec, jako zákonný zástupce, byl vyslechnut 13. 5. 2004, stejně jako jeho manželka. Zdejší soud se prostřednictvím státního zástupce opět obrátil na Ministerstvo vnitra, OAM. Ze zprávy ze dne 17. 10. 2018 (číslo listu 3193) jednoznačně vyplývá, že Ministerstvo vnitra dosud neprovéřovalo rodný list dítěte ve Vietnamu. Ve zprávě uvedlo, že pokud dohledá MCE cizince, pokusí se tak učinit. Nadále tedy trvá důkazní nouze, jestli v době rozhodování o žádosti o trvalý pobyt nezletilý žadatel je či není dítětem otce, který ho v předchozí žádosti o povolení dlouhodobého pobytu podané dne 25. 11. 1994, neuvedl. Obžalovanému lze vytknout, že v rámci povinností, především upravených v § 32 odst. 2 správního řádu, měl předložit materiály s žádostí svému nadřízenému jen tehdy, pokud by spolehlivě mohl vyhodnotit žádost a k ní přiložené podklady. Pokud by však postupoval podle § 29 správního řádu a přerušil řízení, podle názoru zdejšího soudu přetrvává důvodná pochybnost, jestli by jako řadový policista mohl zpochybnit, že žadatel je dítětem otce, v jehož MCE byl uveden.
168. Pokud jde o tvrzení, že fotografie jsou rozdílné, lze stejně laicky, jak posuzoval fotografie státní zástupce, vyhodnotit, že přiložené foto je identické s fotografií na obálce, zatímco fotografie na cestovním pasu se laickým pohledem jeví jako poněkud odlišná, masitější ústa v obličejí však odpovídají jedné ze tří fotografií na obálce. Proto lze uzavřít, a to jednoznačně, že obžalovaný

žádné dítě v tomto skutku, dávaném mu za vinu, nedopisoval, a pokud vycházel z informací doložených k žádosti, kterou zpracovával, ani v případě, že by opatřil MCE otce vztahující se k žádosti z roku 1997, nemohl by najisto vycházet z toho, že byla změněna totožnost dítěte. Navíc z popisu skutku nevyplývá, že by se obžalovanému dávalo za vinu, že rodný list dítěte nebyl ověřen ve Vietnamu nebo nějakým technickým způsobem, protože obžaloba skutečně nezpochybňuje povolení pobytu. Podle názoru zdejšího soudu tak není bez důvodných pochybností prokázáno, že by obžalovaný žadateli – nezletilému opatřil neoprávněnou výhodu ani to, že by jeho nečinnost byla vedena aspoň nepřímým úmyslem tak učinit. Případné formální pochybení nemůže být považováno za trestný čin. Proto zdejší soud potvrdil správnost závěru okresního soudu, který zprostil obžalovaného v tomto bodě podle § 226 písm. b) trestního řádu.

169. Další dílčí skutek, jímž mělo dojít podle obžaloby k dopisování dětí do MCE jiných vietnamských občanů než jejich rodičů, je specifikován pod bodem **259)**. Žadatelkou v této věci byla T ■■■■■, nar. ■■■■■. Přicestovala dne 17. 5. 2004 na vízum nad 90 dnů platné od 29. 4. 2004 do 28. 4. 2005 za účelem sloučení rodiny s otcem H ■■■■■ Q ■■■■■ C ■■■■■, nar. ■■■■■. Obžalobou je obžalovanému dáváno za vinu, že o žádosti o trvalý pobyt podané dne 2. 8. 2004 bylo rozhodnuto 25. 8. 2004, v MCE chybí datum vyhotovení rozhodnutí a datum převzetí tohoto rozhodnutí. MCE otce nebyly zkoumány. Ten v protokolu o podání vysvětlení uváděl, že má dítě s vietnamskou milenkou a takto hovořil celkem o třech dětech, ačkoli v předchozích vlastních žádostech děti neuváděl a uváděl stav svobodný.
170. Obžalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v žádosti o trvalý pobyt, kterou vyřizoval, je uveden datum převzetí dne 25. 8. 2004. Ke skutečnosti, že žadatel neuváděl děti v předchozích žádostech, se nemůže vyjádřit, protože mu materiály otce dítěte nebyly předloženy. Okresní soud ve své argumentaci poukázal na to, že stejně jako u bodu 225) obžaloba spatřovala pochybení obžalovaného v tom, že existují nesrovnalosti v uvádění dětí ve spise samotného dítěte a ve spise jeho otce. Takový rozdíl podle okresního soudu obžalovaný ze spisu týkajícího se tehdy nezletilého dítěte zjistit nemohl. Navíc datum převzetí na rozhodnutí skutečně uveden je.
171. Zdejší soud v rámci apelačního principu řízení znovu provedl k důkazu spis MCE SCPP-00355/PL-VI-CI-2004. Zjistil, že ve spisovém materiálu je založen opis rodného listu s jeho překladem, obojí ověřeno razítkem a podpisem obžalovaného, že odpovídají originálu. Podle vyhodnocení žádosti z 19. 8. 2004 je otec svobodný, v ČR žije přes deset let. Jako účastník správního řízení byl vyslechnut 3. 8. 2004, v rámci svého vyjádření uváděl tři děti včetně žadatelky s tím, že všechny děti má s bývalými milenkami, ty jsou všechny ve Vietnamu vdané. Děti mu říkaly, že se o ně matky špatně staraly, všechny přijely na jaře roku 2004, chodí na výuku češtiny a od září zastupují do školy. Ani okresnímu, ani krajskému soudu nebyly předloženy spisové materiály týkající se předchozích žádostí otce žadatelky. Z důvodů již výše uvedených zdejší soud má nadále za to, že nelze bez dalšího vycházet ze skutečností uváděných v zápisech o provedených hloubkových kontrolách, protože bylo prověřeno, že řada výstupů neodpovídá skutečnosti. Za té situace se zdejší soud soustředil na to, zda bylo věrohodným způsobem prokázáno, zda žadatelka byla nezletilým dítětem uváděného otce či nikoliv. Přestože lze učinit opětovně závěr, že obžalovaný připravil podklady bez toho, aby na jejich podkladě bylo možno spolehlivě rozhodnout ve smyslu zákonných povinností i povinností uložených mu metodickými pokyny, má zdejší soud za to, že nebylo lze dovodit, že tyto skutečnosti vedly či směřovaly k poskytnutí neoprávněné výhody jiné osoby. Za celou dobu od zahájení trestního stíhání až po předložení spisu odvolacímu soudu dne 24. 1. 2018 nebyl ve Vietnamu prověřen rodný list dítěte. Ze zprávy vyžádané od MV, OAM (č. l. 3194) vzal zdejší soud za prokázané, že teprve dne 9. 10. 2018 byl do Vietnamu vznesen požadavek na prověření pravosti rodného listu dítěte (!). Za té situace přetrvává důkazní nouze, kterou nelze vyhodnotit jinak než potvrzením zprošťujícího výroku podle § 226 písm. b) trestního řádu. Skutečnost, zda na rozhodnutí či ve spisovém materiálu je uveden den převzetí rozhodnutí, sama o sobě nemůže být považována za trestný čin,

ale případně ryze formální pochybení bez takových následků, které by mohly vést k trestněprávní odpovědnosti obžalovaného jako zpracovatele tohoto případu.

172. Další skutek uváděný v obžalobě s tím, že mělo jít o dílčí útok pokračování praktiky obžalovaného v dopisování dětí do MCE nepřibuzných osob je uveden pod číslem **262)**. Žadatelkou byla V. M. P., nar. [REDACTED]. Dne 3. 5. 2004 byla podána žádost o povolení jejího přechodného pobytu jako rodinného příslušníka občana ČR. Jako doklad potvrzující účel pobytu byla doložena kopie rodného listu, podle níž je matkou cizinky občanka ČR jménem T. D., nar. [REDACTED], dále byla předložena kopie občanského průkazu matky. Podle obžaloby přiložená kopie rodného listu nebyla pořízena z originálu, ale z další kopie. Podle informačních systémů Policie ČR a MV údajná matka cizinky nemá výše jmenovanou nikde uvedenou jako dceru. Pobyt dítěte byl povolen dne 31. 5. 2004 a 1. 6. 2004 byl převzat průkaz s platností od 1. 6. 2004 do 27. 5. 2005. Dne 2. 8. 2004 byla podána žádost o povolení trvalého pobytu žadatelky jakožto rodinného příslušníka občana ČR. Doklad potvrzující účel pobytu byl stejný jako u předešlé žádosti. Pobyt byl povolen 6. 8. 2004, kdy si cizinka, přestože byla mladší 15 let, osobně převzala rozhodnutí o trvalém pobytu a povolení k pobytu s platností až do 21. 5. 2005. Obžalovanému je výslovně dáváno za vinu, že na rozhodnutí o trvalém pobytu je nesprávně uvedena právní kvalifikace, v evidenci CIS je nesprávně uvedena kategorie a účel trvalého pobytu a nebyl ukončen předchozí pobyt ani povolení k pobytu.
173. Obžalovaný ve svém vyjádření poukazoval na to, že v první žádosti ze dne 3. 5. 2004 byl doložen soudním tlumočnickem přeložený rodný list žadatelky, v němž byla uvedena jako její matka D. T. Byl notářsky ověřen. Podle něj není zřejmé, z čeho obžaloba vychází při tvrzení, že kopie nebyla pořízena z originálu. V žádostech ze dne 3. 12. 2004 a ze dne 8. 6. 2005, které vyřizoval pan B., je uveden tentýž rodný list, jaký byl předložen obžalovanému. Obžalovaný připustil, že na vydaném rozhodnutí chybně uvedl právní kvalifikaci kvůli špatnému vzoru, což lze hodnotit pouze jako formální pochybení a navíc 10. 11. 2005 došlo k opravě provedením změny ve správním rozhodnutí, které učinil poručík S. Podle okresního soudu podstata pochybení podle obžaloby stejně jako u bodu č. 236) nespočívá ve zpochybnění rodného listu, nýbrž v tom, že obsah rodného listu neodpovídá obsahu informačních systémů. V rodném listu je D. T. uvedena jako matka, v informačním systému není uvedeno, že má takovou dceru. Podle napadeného rozhodnutí to samo o sobě neznamená, že rodný list, na základě něhož obžalovaný opakovaně rozhodl, neodpovídá skutečnosti či je přímo padělaný. Rozdílnost obsahu může být způsobena např. chybným nezanesením údaje do informačního systému. Pokud na rozhodnutí o trvalém pobytu byla nesprávně uvedena právní kvalifikace apod., okresní soud zdůrazňuje, že se jednalo o formální pochybení, které samo o sobě nemohlo způsobit, že by pobyt byl povolen nezákonně, resp. že by tím někomu vznikla újma či naopak neoprávněný prospěch.
174. V bodě **236)** – žadatelka T. T. T. H., nar. [REDACTED], byla žádost o přechodný pobyt pro rodinného příslušníka občana ČR podána 3. 5. 2004, pobyt byl povolen 31. 5. 2004 a 1. 6. byl převzat průkaz s platností do 27. 5. 2005; dne 2. 8. 2004 byla podána žádost o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana ČR s tím, že doklad potvrzující účel pobytu byl stejný jako u předešlé žádosti. Trvalý pobyt byl povolen 6. 8. 2004 s platností do 6. 8. 2014. Rovněž na tomto rozhodnutí o trvalém pobytu byla nesprávně uvedena právní kvalifikace, v evidenci CIS je nesprávně uvedena kategorie a účel trvalého pobytu a nebyl ukončen předchozí pobyt ani povolení k pobytu.
175. Obžalovaný v tomto směru poukazoval opět na to, že žádost o přechodný pobyt byla doložena notářsky ověřenou kopií rodného listu, ostatní matriční doklady okopíroval sám a kopii ověřil svým razítkem. Okresní soud rovněž poukázal na to, že podstata pochybení dle obžaloby opět nespočívá ve zpochybnění rodného listu, nýbrž v tom, že obsah rodného listu neodpovídá obsahu informačních systémů a učinil stejný závěr, jako v předešlém případě, a to i ve vztahu k formálním

pochybením.

176. Zdejší soud postupoval ve vztahu k oběma dílčím skutkům spojeným osobou matky žadatele stejným způsobem.
177. Ve vztahu k bodu 262) prostudoval MCE SCPP-00164/PL-VI-CI-2004 a zjistil, že v něm je vloženo SCPP-1651/PL-VI-2004. Žádost byla podána 3. 5. 2004, bylo jí vyhověno 1. 6. 2004. Rodný list byl s předkladem ověřen notářem, nelze z něj zjistit, zda opis byl z originálu nebo z fotokopie, ale lze připustit laicky, že fotokopie vietnamského rodného listu rozhodně nemohla být pořízena z originálu. Pokud jde o následující žádosti v tomto případě, měl zdejší soud k dispozici podklady MCE SCPP-2904/PL-VI-2004. Žádost byla podána 2. 8. 2004, trvalý pobyt povolen 6. 8. 2004, a to až do 21. 5. 2005. Fotokopii rodného listu s předkladem ověřil obžalovaný razítkem a svým podpisem, že odpovídá originálu, špatná právní kvalifikace byla dodatečně opravena rozhodnutím z 10. 11. 2005. Nutno zdůraznit, že k dispozici měl zdejší soud (ostatně jako soud okresní, který tyto důkazy vůbec nehodnotil) také žádost o výměnu rozhodnutí o povolení za průkaz o povolení pobytu SCPP-1417/PL-VI-c-2005. Žádost byla podána 13. 4. 2005, průkaz o povolení k pobytu pro cizince byl vydán 8. 6. 2005 a týž den byl převzat. I u této žádosti byla ověřena kopie identického rodného listu s tím, že souhlasí s předloženým originálem. **Ověřil jej policista N■■■■ B■■■■ s razítkem č. 61, ten také prováděl úplnou lustraci.**
178. K bodu 236) provedl zdejší soud důkaz spisem MCE SCPP-00165/PL-VI-CI-2004. Na jeho obálce je již uvedeno rodné číslo ■■■■■. Ze spisu bylo prokázáno, že fotokopie rodného listu ve vietnamském jazyku byla notářsky ověřena, a to i s překladem. Razítkem a podpisem byla ověřena shoda s originálem. Totožnost matky byla prokázána českým občanským průkazem. Z úředního záznamu vyplývá, že matka byla při podání žádosti vytěžena. Pokud jde o vyhodnocení žádosti, u výsledků lustrace není uvedeno, v čem obžalovaný lustroval, stejné to je i s žádostí o následné povolení trvalého pobytu.
179. K oběma dílčím skutkům byla vyslechnuta svědkyně D■■■■ T■■■■, matka obou dětí podle zpochybňovaných rodných listů. Vyslechnuta byla 11. 4. 2007 za přítomnosti obhájce obžalovaného (č. l. 1353-1356). Trvala na tom, že je matkou obou dětí a uváděla, že s vyřizováním žádostí jí pomáhal prostředník N■■■■. Ten byl k tomu jako svědek slyšen 13. 12. 2006 (č. l. 1302-1303 p. v., celým jménem se jednalo o svědka B■■■■ D■■■■ N■■■■). Ten potvrdil výpověď matky dětí.
180. Za této situace se zdejší soud zajímal o to, zda byl prověřován rodný list dětí ve Vietnamu. Krajský soud proto vyžádal zprávu MV, OAM. Z této zprávy ze dne 17. 10. 2018 (č. l. 3193) vyplývá, že ve vztahu k bodu 236) vše nasvědčuje tomu, že se jedná o padělaný rodný list. Pokud je totiž uváděna matka D■■■■ T■■■■, která je občankou ČR, její dcera by získala občanství po matce a žádost o pobyt by tak byla zcela zbytečná. V CEO není uvedena rodinná vazba matky a uváděné dcery, MV však upozornilo na to, že matriční doklady budou zaslány do Vietnamu k prověření. Ohledně souvisejícího skutku 262) bylo zjištěno, že od zahájení trestního stíhání až do 9. 10. 2018, kdy byl rodný list zaslán do Vietnamu s žádostí o prověření (č. l. 3194) nikdo tyto skutečnosti ve Vietnamu neprověřoval. Zdejší soud si ve vztahu k bodu 236) opatřil nový výpis z Centrální evidence občanů. Zjistil, že T■■■■ T■■■■ T■■■■ H■■■■, nar. ■■■■■ (č. l. 3181), má přiděleno rodné číslo. Přes určité pochybnosti ve vztahu ke skutku 236) zůstává určitá důkazní nouze, pokud byl k žádosti předložen notářsky ověřený rodný list, který na rozdíl od druhého případu ani laicky nepůsobil jako pořízený z předchozí kopie, je nutno i na podkladě dosavadní nečinnosti orgánů činných v trestním řízení potvrdit zproštění podle § 226 písm. b) trestního řádu, jelikož nelze i s ohledem na výsledky svědků jednoznačně uzavřít, že by se obžalovaný dopustil žalovaných trestných činů. Proto zdejší soud u skutku č. 236) potvrdil

zproštění podle § 226 písm. b) trestního řádu.

181. Pokud jde o navazující skutek 262), lze znovu odkázat na výpovědi obou svědků potvrzujících verzi obžalovaného. Podle názoru zdejšího soudu nadále přetrvává důkazní nouze, nebyla vyvrácena obhajoba, že matka nemá žadatelku uvedenou jako dceru kvůli chybnému zadání do systému CIS. Bez důvodných pochybností nebylo prokázáno, že měla být zamýšlena či že vznikla neoprávněná výhoda, protože teprve 9. 10. 2018 byl rodný list zasílán do Vietnamu k posouzení jeho pravosti. Proto i v tomto bodě zdejší soud potvrdil zproštění podle § 226 písm. b) trestního řádu.
182. Dopisování dítěte bylo obžalovanému dáváno za vinu i v bodě **263)** obžaloby. Žadatelem byl N██████ T██████ D██████, nar. ████████. Dne 4. 8. 2004 byla podána jeho žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s údajným otcem T██████ V██████ C██████, nar. ████████. Obžaloba poukazuje na to, že ve výsledku údajného otce je opětovně použita formulace o dítěti, které má se svou milenkou z Vietnamu, dále je tam zmiňována skutečnost, že otec dítěte má povolený trvalý pobyt na základě pobytu na vízum po deseti letech, přitom šlo o situaci, kdy se jednalo o pobyt za účelem sloučení rodiny s občanem ČR. Otec má povolen pobyt na území ČR od 11. 3. 1993. V žádostech podaných ve dnech 8. 1. 1993 a 7. 4. 1997 o povolení nebo prodloužení dlouhodobého pobytu, následně v žádosti o trvalý pobyt dne 7. 7. 1997, kdy se slučoval s dítětem – občanem ČR sice uváděl děti, avšak nikdy ne žadatelku N██████ T██████ D██████. Neučinil tak ani v poslední žádosti o prodloužení trvalého pobytu ze dne 26. 1. 2004.
183. Obžalovaný ve svém vyjádření poukázal na to, že při výsledku ve správním řízení uváděný otec dítěte uvedl, že pobyt na území ČR má povolen po deseti letech pobytu na vízum nad 90 dnů, čemuž odpovídala i kopie průkazu PKP č. ████████, kde je jako účel trvalého pobytu na území ČR uveden pobyt po deseti letech. Ve stejné výpovědi otec dítěte uvedl, že dítě má se svou milenkou žijící ve Vietnamu N██████ T██████ M██████, nar. ████████. Podstata pochybení podle obžaloby spočívá v tom, že dítě – cizinec v žádosti o trvalý pobyt – nebylo uváděno v předchozích žádostech otce, kde uváděl jiné děti. Podle okresního soudu platí to, co bylo již uvedeno u bodu 225) a 259), tedy že takový rozdíl obžalovaný ze spisu týkajícího se jen nezletilého dítěte nemohl zjistit, respektive že takový nesoulad by mohl zjistit pouze komparací spisu cizince – dítěte a spisu jeho otce, kdy by ovšem musel kontrolovat žádosti deset let nazpět.
184. Ze zpráv ke spouštění systému CIS vyplývá, že v době, kdy byla podána žádost o trvalý pobyt dítěte, fungoval systém TUDU, systém CIS fungoval pouze zkušebně. Zdejší soud na rozdíl od soudu okresního prostudoval i spisové materiály. Z MCE SCPP-00711/PL-VI-CI-2004 zjistil, že dítěti bylo již přiděleno rodné číslo. Ve spisovém materiálu je založeno další SCPP 1591/PL-VI-C-2004 s žádostí ze dne 28. 4. 2004. Rovněž je založeno vyhodnocení povolení k pobytu na vízum nad 90 dnů. Otec podle vyhodnocení žádosti z 18. 5. 2004 uvedl, že matka ve Vietnamu se o syna špatně stará a souhlasí s tím, aby syn žil trvale v ČR. Ve vyhodnocení je rovněž uvedeno, že dítě je v materiálech otce opakovaně uváděno. Ze spisového materiálu není dokladováno, zda a v jakém rozsahu byla prováděna lustrace, je pouze uvedeno, že prověrka byla negativní.
185. Oproti tomu lze souhlasit s tím, že na zadní straně žádosti je poznámka obžalovaného, že otec je svobodný, matka dítěte žije ve Vietnamu a toto POST doloženo otcem. Z MCE SCPP-2936/PL-VI-2004 zdejší soud zjistil, že je založena žádost o povolení k pobytu z 5. 8. 2004, otec byl vyslechnut dne 27. 8. 2004, uvedl, že s milenkou má dvě děti, podniká. Obě děti (druhý syn N██████ T██████ A██████, nar. ████████) zůstanou s ním. V České republice podniká a má tu trvalý pobyt po deseti letech. Dne 9. 9. 2004 byla provedena kontrola v bydlíšti obžalovaného, kterou prováděli obžalovaný a další policista OCP ████████ P██████. Děti nebyly doma, podle jiného přítomného Vietnamce byly obě na soukromé výuce českého jazyka. Pokud jde o kolonky, jejichž nevyplnění považovala obžaloba za natolik zásadní, že jimi argumentuje v popisu skutku údajného trestného činu, nebyla vyplněna kolonka 28 – sourozenci a kolonka 19 – předchozí

adresa v ČR. Zdejší soud prostudoval i MCE druhého syna vedené u OCP Klatovy pod SCPP-1878/PL-I-2003. Nebyly zjištěny žádné skutečnosti relevantní pro posouzení projednávané věci.

186. Oproti tomu je třeba zdůraznit, že **státní zástupce nedoložil žádné spisy týkající se předchozích žádostí otce**. To připouští i samotná zpráva KSZ Plzeň. Zdejší soud se zajímal i o to, zda ve Vietnamu byl prověřován rodný list dítěte uvedeného jako žadatele. Zjistil, že žádná taková žádost na vietnamské orgány učiněna dosud nebyla (č. l. 3194 p. v.). Podle názoru zdejšího soudu měl obžalovaný provádět širší lustraci a především při poslední žádosti otce o trvalý pobyt z 26. 1. 2004 měl zjišťovat, jaké uvádí děti. Správně měl přerušit správní řízení podle § 29 správního řádu a prověřit rodný list dítěte, protože nelze uzavřít, že by měl dostatek podkladů pro spolehlivé rozhodnutí. Za situace, kdy nebylo možno spoléhat na tzv. mikrovlnku a z výsledků cizineckých policistů jako svědků vyplývá, že s Vietnamem byla velice špatná spolupráce, o tom ostatně svědčí i řada citovaných zpráv MV, OAM, je zdejší soud toho názoru, že **není prokázáno, že nezletilý žadatel nebyl dítětem otce, který vystupoval jako jeho rodič. Přetrvávající důkazní nouzi nutno vykládat ve prospěch obžalovaného**. Nebyla prokázána neoprávněná výhoda, ani nelze spolehlivě bez důvodných pochybností dojít k závěru, že přinejmenším v eventuelním úmyslu směřovalo jednání obžalovaného k takové neoprávněné výhodě. Za té situace zdejší soud potvrdil závěr okresního soudu o zproštění podle § 226 písm. b) trestního řádu.
187. Dalším dílčím skutkem téhož charakteru je podle obžaloby skutek č. **266**). Žadatel N ■■■■■ CH ■■■■■ T ■■■■■, nar. ■■■■■, požádal o udělení azylu, přičemž ve svých žádostech o udělení víza nikdy neuváděl děti. První dítě je uvedeno ve výjezdním příkazu vydaném u OCP Ostrava s dobou platnosti od 13. 8. 2004 do 27. 8. 2004, a to N ■■■■■ H ■■■■■ I ■■■■■, nar. ■■■■■. V žádosti o povolení k trvalému pobytu podané dne 23. 8. 2004 žadatel uvedl jiné děti – T ■■■■■ V ■■■■■ K ■■■■■, nar. ■■■■■, a H ■■■■■ T ■■■■■ I ■■■■■, nar. ■■■■■. V popisu skutku v obžalobě není konkretizováno, čeho se měl obžalovaný v konkrétním případě dopustit, trestnost jeho jednání lze dovozovat pouze v souvislosti s uplatněným návrhem a dovětkem obžaloby.
188. Obžalovaný poukazuje na to, že měl k dispozici **spis k cizinci stejného jména, avšak ročníku ■■■■**, zatímco obžalobou je mu dáváno za vinu jednání vůči cizinci narozenému v roce ■■■■. Okresní soud poukazuje na to, že podstata tohoto bodu podle obžaloby spočívá v tom, že v žádosti o trvalý pobyt uvedl cizinec jiné děti než v žádosti o azyl. Obžaloba neuvádí, že by obžalovaný povolil trvalý pobyt nezákonně, například bezdůvodně. Platí tedy podobně jako v bodě 221), že cizinec o dalším dítěti v době žádosti o azyl ještě vůbec nemusel vědět, či je mohl zatajit z taktických důvodů, nicméně pokud byl zákonný důvod pro povolení trvalého pobytu, neměl obžalovaný důvod porovnávat obsah všech předchozích žádostí. Pro úplnost je nutno poukázat na to, že právě v tomto řízení mělo dojít k obnově řízení (č. l. 2364-2365).
189. Zdejší soud shledal, že **spis vedený pod MCE SCPP-749/PL-VI-02 se vztahuje k žadateli téhož jména, ale jiného data narození**. Z vyžádané zprávy MV, OAM ze dne 17. 10. 2018 (č. l. 3194 p. v.) zdejší soud zjistil, že pokud se podaří dohledat správné MCE, bude dále prověřováno, zda se nejedná o účelový sňatek, protože manželka A ■■■■■ V ■■■■■ má v CRO stav svobodná. Pokud se podaří dohledat MCE uvedených dětí, budou jejich rodné listy odeslány do Vietnamu. Tam byl 15. 10. 2018 odeslán rodný list dítěte T ■■■■■ V ■■■■■ K ■■■■■, nar. ■■■■■. Oproti tomu, pokud jde o dítě N ■■■■■ H ■■■■■ I ■■■■■, nar. ■■■■■ ve Vietnamu, ministerstvo sdělilo, že to má povolen trvalý pobyt na sloučení s matkou a ministerstvo nedisponuje poznatky ke zrušení jeho pobytu. Za této důkazní nouze, kdy obžaloba nepředložila správný spis MCE a přitom podle státního zástupce již další spisy nejsou, takže nelze aplikovat základní zásadu bezprostřednosti podle § 2 odst. 12, § 220 odst. 2 tr. řádu, nesmí soud vycházet ze skutečností, jež nemůže v řízení před soudem sám z příslušného pramene důkazu provést, proto nutno uzavřít, že

vina obžalovaného bez důvodných pochybností prokázána nebyla. Proto zdejší soud potvrdil zprošťující výrok napadeného rozsudku.

190. Okresní soud ve své argumentaci k posledně uvedenému dílčími skutku odkazoval i na podobné jednání uváděné pod bodem 221) obžaloby. Pod tímto skutkem je uvedena žadatelka N [REDAKCE] T [REDAKCE] H [REDAKCE], nar. [REDAKCE]. Podle obžaloby za ni dne 22. 10. 2003 požádal o vízum za účelem sloučení rodiny otec N [REDAKCE] H [REDAKCE] D [REDAKCE], nar. [REDAKCE]. Dne 10. 3. 2004 podal zákonný zástupce žádost o povolení trvalého pobytu cizinky. Ten byl povolen 28. 4. 2004. V evidenci CIS je uvedeno jen vygenerované číslo [REDAKCE] s platností od 27. 4. 2004 do 6. 7. 2005 a vztažná osoba není uvedena. Uváděný otec přitom v žádostech o azyl v roce 2001 uváděl, že je bezdětný.
191. Obžalovaný se vyjádřil v tom směru, že mu není zřejmé, čeho se měl v tomto bodě dopustit, když ve spisu je notářsky ověřená kopie rodného listu. Podle okresního soudu lze uzavřít, že s ohledem na existenci rodného listu byly dány podmínky pro povolení k pobytu. Pokud obžaloba spatřovala pochybení obžalovaného v tom, že neporovnal obsah žádosti s obsahem žádosti o azyl z roku 2001, kde cizinec uváděl, že je bezdětný, okresní soud uváděl, že od roku 2001 do roku 2003 uběhla delší doba a cizinec o svém dítěti v roce 2001 ještě vůbec nemusel vědět či je mohl zatajit z taktických důvodů. V každém případě v roce 2003 až 2004 byl v příslušném spisovém materiálu cizince řádný doklad – rodný list, na jehož základě obžalovaný rozhodl. Ve svém vyjádření na č. l. 2717e i stanovisku na č. l. 2732 p. v. obžalovaný poukazoval na to, že se jednalo o notářsky ověřenou kopii rodného listu přeloženou tlumočnickem.
192. Zdejší soud z evidenční karty cizince s trvalým pobytem v ČR sp. zn. SCPP-877/PL-VI-2004 zjistil, že skutečně je v ní založena notářsky ověřená kopie rodného listu z 30. 4. 1992, na rubu vyhodnocení zpracovaného obžalovaným je uvedeno, že jde o nemanželské dítě, matka je ve Vietnamu, nemá peníze a souhlasila s tím, že dítě bude u otce v ČR, také manželka otce souhlasí s tím, že dítě bude u nich. Stejné skutečnosti vyplývají z protokolu o vyjádření otce jako účastníka správního řízení z 25. 3. 2004. Zdejší soud se prostřednictvím státního zástupce znovu obrátil na MV, OAM. Ze zprávy ze dne 17. 10. 2018 (č. l. 3193) vyplývá, že 11. 10. 2018 byl vyžádán rodný list z MCE, pokud bude dohledán, bude teprve odeslán do Vietnamu k prověření. Lze uzavřít, že ze strany správních orgánů i státního zastupitelství šlo o naprostou nečinnost, kterou je nutno vyhodnotit jako **důkazní nouzi ve prospěch obžalovaného**. Takový závěr lze učinit i k případným rozporům mezi vygenerovanými čísly uvedenými v Centrálním informačním systému cizinecké policie. **Nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že uváděné dítě není dítětem otce, který za něj o vízum a následně trvalý pobyt žádal.** Nelze tedy ani při zřejmém závěru, že nebyl opatřen dostatek podkladů ze strany obžalovaného, dojít k závěru, že by se ze strany obžalovaného jednalo aspoň o pokus trestného činu zneužití pravomoci veřejným činitelem, neboť pro takový závěr by nepostačoval eventuální úmysl prostý, ale muselo by být prokázáno i to, že směřoval k opatření neoprávněné výhody či neoprávněného prospěchu, což v tomto případě prokázáno nebylo. Zdejší soud se tedy ztotožnil s argumentací a závěry napadeného rozsudku, jím prováděné dokazování neumožnilo odchytil se od hodnocení důkazů provedeného okresním soudem ve smyslu § 263 odst. 7 věta druhá trestního řádu. Proto byl potvrzen zprošťující výrok z napadeného rozsudku.
193. Dalším skutkem, vůči němuž obžaloba uplatňuje obdobnou konstrukci z nelegálního dopisování vietnamských dětí cizím osobám, je skutek pod číslem 275), přestože ohledně něj platí i to, že jím alespoň podle popisu skutku v obžalobě mělo dojít také k fungovanému sňatku jako podkladu pro trvalý pobyt žadatele, kterým byl N [REDAKCE] V [REDAKCE] T [REDAKCE], nar. [REDAKCE]. Ten 30. 7. 2004 podal žádost o azyl na OCP Cheb. Azylové řízení bylo ukončeno 2. 9. 2004 a vydán výjezdní příkaz k opuštění ČR od 2. 9. 2004 do 16. 9. 2004. Dne 10. 9. 2004 podle obžaloby žadatel uzavřel sňatek s občankou ČR M [REDAKCE] H [REDAKCE], nar. [REDAKCE]. Dne 13. 9. 2004 podal žádost o trvalý pobyt, který mu byl povolen 15. 9. 2004, a to až do 14. 9. 2014. V žádosti uvedl dvě děti,

N[redacted] T[redacted] T[redacted] H[redacted], nar. [redacted], a N[redacted] H[redacted] H[redacted], nar. [redacted], ačkoliv v úředním záznamu o úmyslu požádat o azyl v ČR uváděl stav svobodný a bezdětný. U prvního z dětí obžaloba uvádí, že má povolen trvalý pobyt od 21. 12. 2004, druhé z dětí od 17. 12. 2004.

194. Obžalovaný ve svém vyjádření na č. l. 2717 l) poukazuje na to, že obžaloba se vůbec nepozastavuje nad tím, že žadatel v žádosti o azyl nejenže neuváděl manželku (logicky proto, že se oženil až po podání žádosti o azyl), ale ani děti, byť je na OCP [redacted] v žádosti o pobyt uvedl. Zdůraznil, že sňatek se uskutečnil v době vydaného výjezdního příkazu, ale v souladu se zákonem. Připustil pouze chybnou právní kvalifikaci. Upozornil na to, že v žádosti o azyl jsou vyplněny pouze v položkách: jméno žadatele, datum narození, státní příslušnost, pohlaví a datum podání žádosti, tj. pouze v pěti ze 48 položek, ačkoliv jemu je kladeno za vinu neúplné vyplnění žádostí. Podle okresního soudu s touto argumentací nelze než souhlasit. Bližší odůvodnění zprošťujícího výroku podle § 226 písm. b) trestního řádu v napadeném rozsudku chybí.
195. Nejprve považuje zdejší soud za potřebné vyjádřit se v návaznosti na předchozí dílčí skutky k tomu, že obžalovanému se dává za vinu, že byla dopisována jména dětí do MCE nepřibuzných osob. K tomu je třeba zdůraznit, že **ve vztahu k dětem nebyl prováděn žádný důkaz.** Z podkladů poskytnutých státním zástupcem i důkazů prováděných před okresním soudem nevyplývá, zda bylo ve Vietnamu prováděno šetření, zda uváděné děti jsou skutečně potomky žadatele a nebylo ani zjištěno, jak dopadla obnova řízení v této věci. Zdejší soud zjistil u volné přílohy č. 15 spisu založenou žádost SCPP-3450/PL-VI-2004 z 13. 9. 2004 o povolení trvalého pobytu. Otec žádal o povolení trvalého pobytu na podkladě sloučení rodiny s manželkou M[redacted] H[redacted]. V dostupné kopii MCE není založen oddací list. Oproti tomu ze spisového materiálu vyplývá, že je k dispozici úřední záznam o šetření OCP Cheb ze dne 30. 8. 2004 v řízení o azylu, že žadatel uváděl, že je svobodný a bezdětný. Bylo mu uděleno vstupní vízum C/VK/81 č. AAA0071564 s dobou platnosti do 31. 8. 2004.
196. Z MCE SCPP-00749/PL-VI-CI-2004 zdejší soud zjistil, že žadateli již bylo uděleno rodné číslo. Pokud jde o nesprávně použitou právní kvalifikaci, ta byla opravena 14. 2. 2006. Z dokumentů o azylu zdejší soud vzal za prokázané, že výjezdní příkaz byl vystaven 2. 9. 2004 s platností do 16. 9. 2004. Ze zprávy MV, OAM ze dne 17. 10. 2018 zdejší soud zjistil, že bývalá manželka žadatele je hlášena na úřadě, kromě prověření účelového jednání budou do Vietnamu zaslány i rodné listy dětí, pokud se je podaří dohledat. V tomto směru tedy **nebylo vyvráceno, že děti uváděné v žádosti o trvalý pobyt byly skutečně dětmi žadatele**, a to bez ohledu na to, že obžalovaný opětovně neprováděl ve správním řízení dokazování tak, aby měl dostatek podkladů pro vyhodnocení žádosti pro svého nadřízeného. K obhajobě obžalovaného je nutno uvést, že správně namítl, že žádost o udělení českého víza v azylovém řízení nebyla dostatečně vyplněna. Nelze tedy vytýkat žadateli, že by v azylovém řízení uvedl všechny relevantní požadované údaje a cíleně neuvedl děti. Není ani pravdou, že by uvedl, že je svobodný a bezdětný, jeho stav nebyl v žádosti o azyl uveden vůbec a vyplývá pouze z úředního záznamu policejního orgánu, avšak nikde nebylo dokumentováno, že žadatel to policistům skutečně řekl, ani to, zda jim to řekl za využití tlumočnicka. Ve spisu nejsou založeny ani žádné údaje o manželce žadatele, ani výsledek obnovy řízení. Navíc zdejší soud zastává názor, že i kdyby uváděl žadatel postupně různé údaje o dětech, musel by mu být stejně povolen trvalý pobyt na území ČR.
197. Pokud se obžalovanému v tomto bodě dává za vinu i to, že nezákonně povolil pobyt cizince na území ČR a opatřil mu tím neoprávněnou výhodu, je nutno uvést následující, opět **s univerzálním přesahem na všechny další skutky, jimiž měl obžalovaný spáchat žalovaný trestný čin v důsledku povolení pobytu Vietnamcům na podkladě údajných „fingovaných“ sňatků.** Zdejší soud se již na straně 51 až 53 tohoto usnesení vyjadřoval k náležitostem a předpokladům pro povolení trvalého pobytu obecně, i k podstatné změně, k níž došlo v souvislosti se vstupem ČR do EÚ k 1. 5. 2004. Jak již bylo výše naznačeno, obecně byly

povinnosti cizince při podání žádosti o povolení k pobytu upraveny v ustanovení § 70 zákona č. 326/1999 Sb. a ustanoveních následujících. Podle § 70 odst. 1 zmíněného ustanovení účinného v době, kdy se měl obžalovaný dopouštět po 1. 5. 2004 nelegálního povolování trvalého pobytu cizincům na podkladě fingovaných sňatků, stanovil následující: „Cizinec je povinen, není-li dále stanoveno jinak, k žádosti o povolení k pobytu připojit tyto náležitosti:

- a) fotografie,
- b) cestovní doklad,
- c) listinný doklad potvrzující účel pobytu na území, např. oddací list, rodný list nebo jinou listinu dokládající příbuzenský vztah, doklad o tom, že cizinec byl v minulosti státním občanem ČR,
- d) doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (§ 71),
- e) výpis z evidence Rejstříku trestů a obdobný doklad státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž má trvalé bydliště, jakož i států, v nichž cizinec v posledních třech letech pobýval nepřetržitě po dobu delší než 6 měsíců, jako doklad k posouzení trestní záchovalosti nebo čestné prohlášení v případě, že tento stát takový doklad nevydává; tato povinnost se nevztahuje na cizince mladšího 15 let, v případě cizince, jemuž bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území, který je starší 15 let, lze požadovat toliko výpis z evidence Rejstříku trestů,
- f) doklad o zajištění ubytování na území.“

198. Podle odstavce 2 téhož ustanovení „cizinec, který je manželem či nezletilým dítětem azylanta či dítětem, které je závislé na péči azylanta, je povinen k žádosti o povolení k pobytu předložit náležitosti podle odst. 1 písm. a) až c)“.
199. Podle odstavce 3 „k žádosti podle odstavce 1 nebo 2 cizinec na požádání zastupitelského úřadu nebo policie předloží lékařskou zprávu, že netrpí závažnou nemocí. Po předložení lékařské zprávy lze požádat pouze v případě důvodného podezření, že závažnou nemocí trpí.“
200. Podle odstavce 4 „k žádosti o povolení k pobytu je cizinec povinen uvést příjmení, jméno, všechna dřívější příjmení, den, měsíc a rok narození, místo a stát narození, státní občanství, národnost, rodinný stav, nejvyšší dosažené vzdělání, povolání, zaměstnání před příchodem na území (pracovní zařazení, název a adresa zaměstnavatele), účel pobytu na území, zaměstnání po vstupu na území (pracovní zařazení, název a adresa zaměstnavatele), poslední bydliště v cizině, adresu bydliště na území, přechodný pobyt na území delší než 3 měsíce (důvod a místo pobytu), den vstupu na území, číslo a platnost cestovního pasu. V této žádosti je cizinec dále povinen uvést jméno a příjmení, dřívější příjmení, státní občanství, datum narození, místo a stát narození, bydliště a povolání manželky, jméno, příjmení, datum narození, státní občanství, bydliště a povolání rodičů, jméno, příjmení, datum a místo narození, státní občanství, bydliště a povolání dětí, jméno, příjmení, datum narození, státní občanství, bydliště a povolání sourozenců“.
201. Podle § 71 téhož zákona v témže znění „u žádosti o povolení k pobytu se za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území považuje
 - a) doklad prokazující možnost vynaložit měsíčně finanční částku ve výši nejméně dvojnásobku částky životního minima na osobní potřeby k úhradě pobytových nákladů, nebo
 - b) doklad o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů“.
202. Podle § 72 téhož zákona „náležitosti žádosti o povolení k pobytu nesmí být starší 180 dnů, s výjimkou cestovního dokladu, matričních dokladů a fotografie cizince, pokud odpovídá jeho skutečné podobě. Trvalý pobyt na území na základě povolení k pobytu byl upraven v ustanovení

§ 65 téhož zákona, kdy o povolení k pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území je podle odst. 1 oprávněn požádat cizinec

- a) který o vydání tohoto povolení žádá **za účelem společného soužití se státním občanem České republiky, který má na území hlášen trvalý pobyt, za podmínky**, že cizinec je
 1. manželem státního občana České republiky,
 2. rodičem nezletilého nebo zletilého nezaopatřeného státního občana ČR, jenž mu byl svěřen do výchovy nebo se kterým sdílí společnou domácnost,
 3. osamělým rodičem starším 70 let státního občana ČR a tento občan je starší 18 let,
 4. nezletilým dítětem státního občana ČR,
 5. zletilým dítětem státního občana ČR a tento občan je osamělý a starší 70 let,
 6. osobou, která osvojila dítě, které bylo státním občanem ČR, nebo osobou, které bylo nezletilé dítě, které je státním občanem ČR, svěřeno do náhradní rodinné péče, popř., jemuž byla tato osoba ustanovena poručníkem, pokud se bude péče o toto dítě vykonávat na území, nebo
 7. nezletilým dítětem, které bylo ke dni osvojení v cizině státním občanem ČR,
- b) který o vydání tohoto povolení žádá z humanitárních důvodů nebo z jiných důvodů vhodných zřetele, zejména je-li manželem či nezletilým dítětem azylanta či dítětem, které je závislé na péči azylanta, pokud nepožádá o přiznání azylu nebo byl v minulosti státním občanem ČR, anebo
- c) jehož pobyt na území je v zahraničně politickém zájmu ČR,
- d) který je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k pobytu, je-li důvodem k žádosti společné soužití těchto cizinců.“.

203. Podle odstavce 2 „se osamělou osobou pro účely tohoto zákona rozumí osoba rozvedená, svobodná nebo ovdovělá.“.
204. Všechny rozhodné skutečnosti měly být v řízení o žádosti zkoumány a ověřovány i tzv. lustrací v informačních systémech, jak již bylo uvedeno.
205. Jak již uváděl zdejší soud v odstavci 106, právní úprava s účinností od 1. 5. 2004 byla novelizována zavedením § 87e, jehož znění zdejší soud již prezentoval výše. **Podstatným je, že podle první věty prvního odstavce zmíněného ustanovení policie vydala na žádost rodinného příslušníka státního občana České republiky povolení k trvalému pobytu.**
206. Obžalovaný se opakovaně hájí tím, že jde o právní úpravu, kterou byl vázán, a že dokonce byl vydán metodický pokyn prezentovaný svědkyní JUDr. T. [REDAKCE] z [REDAKCE] Oblastního ředitelství cizinecké policie, a to na školení konaném v [REDAKCE] dne 14. 10. 2004. Tato svědkyně sice nepotvrdila obhajobu obžalovaného, že dala nějaký podobný pokyn, a to s argumentací, že pokyny vycházely z rozhodnutí ředitelství v Praze a ona pouze metodicky řídila. Nicméně podle názoru zdejšího soudu je třeba vycházet z toho, že **výše prezentovaná úprava § 87e odstavce 1 věty první byla úpravou kogentní a z hlediska práva se jednalo o speciální úpravu ve vztahu k dřívější úpravě § 65 a § 70 Zákona o pobytu cizinců na území ČR.** Bez ohledu na to, zda byl vydán nějaký pokyn k výkladu předmětného ustanovení - a v tomto směru zdejší soud znovu s nelibostí poukazuje na to, že státní zástupce nebyl schopen opatřit i další pokyny k aplikační praxi vztahující se právě k novele vyplývající ze závazků ČR po vstupu do Evropské unie, **senát odvolacího soudu souhlasí s obhajobou v tom směru, že ustanovení § 87e zmíněného zákona kogentně stanovilo bez dalšího, že policie VYDÁ (nikoli že „rozhodne“ nebo že „po přezkoumání vydá“) na žádost rodinného příslušníka státního občana České republiky povolení k trvalému pobytu.** Z dikce předmětného ustanovení i toho, že se jednalo o *lex specialis*, lze dovodit, že neumožňuje jiný výklad, a to i v případě, že by

metodické pokyny uváděly jiné skutečnosti. Podzákonné akty a metodické pokyny mohly pouze upřesňovat postup, nikoliv však měnit výklad předmětného ustanovení, které neuvádělo, že policie po posouzení podkladů povolí pobyt, ani nemožňuje výklad v tom směru, že k takovému povolení je třeba nějakého dalšího šetření, byť stále šlo o správní řízení. **Z toho lze dovodit, že pokud byl uzavřen platný sňatek cizince – žadatele s občanem/občanskou České republiky, policista neměl jinou možnost, než trvalý pobyt žadateli povolit.** Takový výklad vyplývá i z ustanovení § 80, jehož dikci zdejší soud v tomto rozhodnutí rozebral v odstavcích 104 a 105. Z tohoto ustanovení vyplývá možnost až následného zrušení platnosti povolení k pobytu v případě, že se zjistí (míněno prokáže), že cizinec uzavřel manželství pouze s cílem získat povolení k pobytu, jinými slovy, pokud se prokáže, že byl uzavřen fingovaný sňatek.

207. Obžaloba přitom vychází z toho, že obžalovaný nepřezkoumával okolnosti pobytu před uzavřením sňatku. K tomu je třeba uvést, že doklady potřebné k uzavření manželství upravoval v předmětné době Zákon č. 301/2000 Sb., o matrikách, jméno a příjmení, ve znění účinném k 30. 6. 2006. Ten v ustanovení § 35 odst. 1 výslovně stanovil, že „snoubenec, který je cizincem, k předepsanému tiskopisu (§ 32) připojí

rodný list,
doklad o státním občanství,
doklad o právní způsobilosti k uzavření manželství,
potvrzení o osobním stavu a pobytu, je-li cizím státem vydáváno,
úmrtní list zemřelého manžela, jde-li o ovdovělého cizince; tento doklad není třeba předkládat, je-li tato skutečnost uvedena v dokladu o právní způsobilosti k uzavření manželství,
pravomocný rozsudek o rozvodu manželství, je-li cizinec, který chce uzavřít manželství, rozvedený,
potvrzení o tom, že bude manželství v domovském státě cizince uznáno za platné, je-li uzavíráno zástupcem,
doklad, kterým je možné prokázat totožnost“.

208. Podle odstavce 2 téhož ustanovení „snoubenec, který je cizincem, předloží matričnímu úřadu nejpozději v den uzavření manželství **potvrzení o oprávněnosti pobytu na území České republiky**, vydané Policií České republiky, které nesmí být ke dni uzavření manželství starší 7 pracovních dnů“. Jde přitom o potvrzení o oprávněnosti pobytu na území ČR uváděné v odstavci 100.

209. Jak ze způsobu obhajoby obžalovaného, tak z výpovědí cizineckých policistů jako svědků, včetně nadřízeného obžalovaného, svědka J■■■■, i metodičky JUDr. T■■■■ lze učinit závěr, že – jak uváděl před soudem výslovně svědek J■■■■ – „*především vietnamská komunita byla na tuto zákonnou změnu předem připravena*“. Změna zákonné úpravy vedla k velkému počtu žádostí o trvalý pobyt dokládáných uzavřením manželství. S obžalobou lze souhlasit v tom směru, že bylo prokázáno, že docházelo k hromadně organizovaným svatbám cizinců s občany ČR za úplaty, přitom občané ČR ani cizinci nevstupovali do manželského svazku s cílem uzavřít manželství a plnit jeho funkce. Šlo tedy masivně o **fingované sňatky**. Tím docházelo i k přetížení cizineckých policistů na OCP v okresech, kde tyto sňatky byly hromadně uzavírány, což platí plně i o OCP ■■■■■. Do organizování fingovaných sňatků byly přitom zapojeny i některé matrikářky, které byly posléze za trestnou činnost odsouzeny. Obžaloba dává obžalovanému za vinu, že nevěnoval pozornost tomu, že řada cizinců žádala o povolení trvalého pobytu na podkladě manželství uzavřeného s občanem ČR v době, kdy se na území ČR zdržovali nelegálně, nebo v době, kdy měli lhůtu na opuštění republiky stanovenou výjezdním příkazem. Státní zástupkyně z toho dovozuje, že s ohledem na časovou návaznost si obžalovaný musel být vědom, že potvrzení o oprávněnosti pobytu na území ČR, dokladované při uzavírání sňatku, muselo být padělané nebo pozměněné.

210. K tomu je nutno uvést následující. Zdejší soud na podkladě právní úpravy účinné v době, kdy se

obžalovaný měl dopouštět údajného úmyslného povolování trvalých pobytů cizincům na podkladě fingovaných sňatků, zastává názor, že **skutečnost, že cizinec měl výjezdní příkaz, mu umožňovala jak uzavřít sňatek, tak požádat o trvalý pobyt.** Přesto se zdejší soud obrátil na Ředitelství Služby cizinecké policie PPČR s žádostí o odborné vyjádření. Z odborného vyjádření ze dne 5. 10. 2018 č. j. CPR-30250-4/ČJ-2018-930310-258 vyplývá, že ředitel Služby cizinecké policie zaujímá stejný výklad, k němuž došel tento odvolací senát. Podle aktuálního ustanovení § 50 odst. 3 Zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území, po dobu která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území; v době jeho platnosti není cizinec za pobytu na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 a § 42e Zákona o pobytu cizinců. V době platnosti výjezdního příkazu je oprávněn podat pouze žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 Zákona o pobytu cizinců a žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území podle § 42a téhož zákona.

211. Oproti tomu v době dávané obžalovanému K[REDAKCE] za vinu, tento zákon stanovil odlišné podmínky a cizincům bylo v té době vydáváno tzv. výjezdní vízum, a to podle § 20 Zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 4. 2004. Výjezdní vízum za podmínek uvedených v tomto ustanovení udělovala a vyznačovala policie, buďto na žádost cizince, který pobýval na území bez víza podle § 18 písm. a) nebo b) téhož zákona, anebo z moci úřední. Doba platnosti výjezdního víza byla 60 dnů. Výjezdní vízum udělené na žádost opravňovalo cizince k pobytu na území na dobu v něm stanovenou a k vycestování z území. **Výjezdní vízum udělené z moci úřední – vztahující se k pobytu cizince po neúspěšném azylovém řízení či zpětvzetí žádosti o udělení azylu či neúspěšné kasační žalobě** – opravňovalo cizince k pobytu na území pouze po dobu, která byla nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území. Zákon o pobytu cizinců doznal změn a ve znění účinném do 31. 12. 2010 již nově stanovil podmínky pro vydávání výjezdního příkazu podle § 50 a ustanovení § 20, které se týkalo výjezdního víza ve znění účinném do 30. 4. 2004, bylo novelizací zrušeno.
212. Zákon o pobytu cizinců ve znění účinném do 31. 12. 2010 upravoval ustanovením § 50 podmínky vydávání výjezdního příkazu tak, že jej bylo možno udělit za podmínek v tomto ustanovení uvedených policií jen z moci úřední. Byla stanovena pouze obecná klauzule, podle které výjezdní příkaz opravňoval cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která byla nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území. **Podmínka, že v době platnosti vydání výjezdního příkazu není cizinec za pobytu na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 a § 42e Zákona o pobytu cizinců, byla do zákona vložena až změnou provedenou Zákonem č. 314/2015 Sb., s účinností od 18. 12. 2015.**
213. **Jinými slovy, cizinci v době, kdy se zdržovali na území ČR, kterou jim stanovil výjezdní příkaz, měli právo požádat o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu.**
214. Zdejší soud si sice další otázku vyřešil rovněž sám, jako otázku předběžnou ve smyslu § 9 odst. 1 trestního řádu, ale přesto požádal o odborné vyjádření k vyřešení i této otázky, aby zjistil, zda v rámci cizinecké policie nebyl uplatňován vadný právní názor, jemuž by se případně mohl přiblížovat i obžalovaný. Proto se dotázal, zda mohl cizinec v kritické době, v době legálního pobytu stanoveného výjezdním příkazem, uzavřít na území ČR sňatek. Z téhož odborného vyjádření vyplývá, že podle již výše citovaného § 35 odst. 2 Zákona o matrikách, je povinnost cizince doložit k tiskopisu předepsanému k uzavření sňatku potvrzení vydané Policií ČR o oprávněnosti pobytu na území ČR. **Vzhledem k tomu, že výjezdní příkaz je podle zákona**

o pobytu cizinců dokladem, který opravňuje cizince k pobytu na území ČR, mohl v té době na základě vydaného výjezdního příkazu tento cizinec uzavřít sňatek.

215. Na podkladě uvedených závěrů lze kategoricky uzavřít, že pokud cizinec požádal o povolení trvalého pobytu na podkladě § 87e odst. 1 Zákona o pobytu cizinců na území ČR po 30. 4. 2004, mohl argumentovat sňatkem uzavřeným v době stanoveného výjezdního příkazu, kdy se na území ČR zdržoval legálně. Také byl oprávněn v této době podat příslušnou žádost. **Za té situace lze vyvrátit paušální konstrukci obžaloby v tom směru, že obžalovaný v každém případě, kdy žadatelem byl cizinec, jenž uzavřel sňatek v době, kdy se na území ČR zdržoval již na podkladě výjezdního příkazu, musel mít nutně padělané či pozměněné potvrzení jako podklad pro uzavření manželství, s čímž musel být obžalovaný alespoň srozuměn.** Pokud se cizinec – žadatel zdržoval v době uzavření sňatku na území ČR legálně, byť jinak v režimu výjezdního příkazu či víza pro strpění, v případě, že požádal OCP o vystavení potvrzení jako podkladu pro matriku k uzavření sňatku, bylo mu v každém takovém případě vyhověno a logicky nepotřeboval tedy padělané či pozměněné potvrzení. Obžalovaný pak neměl logický důvod *a priori* zpochybňovat pravost takového potvrzení.
216. Navíc, jak již zdejší soud konstatoval, nové znění § 87e odst. 1 bylo ustanovením kogentním a speciálním. Proto lze uzavřít, že po dni vstupu ČR do EU nebylo povinností obžalovaného jako příslušného policisty zpracovávajícího podklady k žádostem o trvalý pobyt na podkladě uzavřeného sňatku s občanem ČR povinností provádět takové šetření, které má být prováděno při obecné úpravě pro rozhodnutí o povolení trvalého pobytu na území ČR, a to ve vztahu k cizincům, kteří si brali za manžela občana ČR.
217. To výrazným způsobem mění i pohled na případné zavinění obžalovaného ve vztahu k tomu, zda ověřoval či neověřoval, které OCP a zda vůbec vydalo ve smyslu § 35 odst. 2 Zákona o matrikách Potvrzení o oprávněnosti pobytu na území ČR.
218. Žadatel N■■■■ V■■■ T■■■■ podal žádost o trvalý pobyt až 13. 9. 2004, tedy poté, co nabylo účinnosti předmětné ustanovení § 87e zmíněného zákona. V té době měl udělen výjezdní příkaz od 2. 9. 2004 do 16. 9. 2004, takže mohl uzavřít sňatek a mohl podat žádost o trvalý pobyt.
219. Pokud obžalovaný měl případné pochybnosti o sňatku, mohl je promítnout až v následném postupu ve smyslu **§ 80 zmíněného zákona, tedy ke zpětnému prověřování, zda trvalý pobyt nebyl povolen na podkladě účelového fingovaného sňatku.** Navíc nelze odhlédnout od toho, že novelizované ustanovení § 87e odst.1 Zákona o pobytu cizinců na území ČR je nutno vykládat i v souvislosti s novelizovaným ustanovením § 87h) téhož zákona. To jediné upravovalo **důvody pro zamítnutí pobytového povolení podle § 87e odst. 1** (srov. § 87h odst. 1 citovaného zákona v tehdy účinném znění pod písm. a) až e) a v § 154 odst. 1, odst. 3 se dále uvádí, kdo je nežádoucí osobou a kdy může policie označit cizince za nežádoucí osobu. **Právě tímto ustanovením lze vysvětlit, že obžalovaný, ač neprováděl úplnou lustraci, jak mu bylo uloženo, pravidelně prováděl lustraci v pod systému ENO – Evidence nežádoucích osob.** Podle § 154 téhož zákona ve stejném znění, odst. 1 byla **nežádoucí osobou** rozuměna osoba cizince, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, veřejný pořádek, ochranu veřejného zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy. Podle odstavce 2 téhož ustanovení policie rozhodne o označení cizince za nežádoucí osobu na základě vlastních poznatků, požadavků ústředního správního úřadu ČR, požadavku zpravodajské služby ČR anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy. Podle odstavce 3 téhož ustanovení policie označí cizince za nežádoucí osobu na základě

a) pravomocného rozhodnutí soudu o trestu vyhoštění z území, nebo

b) pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění.

220. Podle odstavce 5 je **cizinec označený za nežádoucí osobu evidován v evidenci nežádoucích osob**; přitom je třeba zdůraznit, že v odstavci 4 téhož ustanovení je upraven **princip přiměřenosti** tak, že ten, kdo žádá o zařazení cizince do evidence nežádoucích osob podle odstavce 1, musí dbát na zachování přiměřenosti mezi důvodem pro toto zařazení a důsledky pro toto zařazení. Při prokazování přiměřenosti je třeba zejména posuzovat dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
221. Zpět ke skutku pod bodem 275). Za té situace, kdy ve spise nejsou bližší údaje o manželce žadatele, ani nebyl avizován výsledek obnovy řízení, nelze bez důvodných pochybností dojít k závěru, že případná neúplná lustrace a neověřování podkladů na matrice vedly v tomto konkrétním dílčím skutku k neoprávněné výhodě a nelze prokázat bez důvodných pochybností ani to, že by úmysl obžalovaného směřoval nečinností k takovému výsledku. Z obžaloby vyplývá, že sňatek měl být uzavřen s osobou, která se za M. H. vydávala, neboť ta nahlásila ztrátu občanského průkazu. K tomu však nebyl soudu předložen žádný důkaz a i kdyby byl, nebylo by možno dovozovat trestní odpovědnost obžalovaného v tomto bodě ve smyslu podané obžaloby, protože ze spisového materiálu nemohl takovou skutečnost zjistit.
222. Jen pro úplnost ve vztahu k tomuto dílčímu bodu, ale **i ve vztahu k dalším dílčím skutkům, ohledně nichž je obžalovanému dáváno za vinu povolování trvalých pobytů na podkladě fingovaných sňatků**, je nutno uvést, že až zjištění o masovosti takových sňatků a o určitých pochybnostech o jejich legálnosti vedla nejen k požadavkům na podrobnější zkoumání, ale také k prověřování činnosti matrik na úřadech, kde docházelo k většímu množství takových sňatků a k následnému trestnímu postihu matrikárek či dalších osob podílejících se na fingování sňatků. Zdejší soud se při argumentaci ke každému konkrétnímu dílčímu skutku bude zabývat také tím, zda obžalovaný ověřoval správnost oddacích listů na matrice.
223. Z hlediska systematiky je však nutno se nejprve vrátit k dalším dílčím útokům údajného pokračujícího trestného činu, jimiž měl obžalovaný umožnit či sám nelegálně dopsat vietnamské děti do materiálů cizinecké evidence vztahující se k jiným osobám než k jejich skutečným rodičům.
224. Dalším takovým skutkem je skutek v obžalobě uvedený pod číslem **318)**. Žadatel T. H. B., nar. [REDACTED], podal dne 22. 12. 2004 žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR. Povolení bylo uděleno rozhodnutím následujícího dne (!) podle § 87 písm. e) Zákona o pobytu cizinců za území ČR. V době podání žádosti měl cizinec povolen dlouhodobý pobyt. U žádosti byla fotokopie štítku povolení číslo 00991012 s datem vydání dne 2. 11. 2004 a platností do 1. 11. 2005. Podle obžaloby ve spise žádost o dlouhodobý pobyt chybí a nebylo ověřováno, zda uvedený štítek byl této osobě přidělen, jakož nebylo reagováno ani na rozdílné údaje o dětech. V letech 2000 – 2001 žadatel uváděl, že je bezdětný, v roce 2002 a 2003 uvedl syna T. Q. D., nar. [REDACTED], v žádosti o povolení k trvalému pobytu však uvedl 4 děti – T. H. N., nar. [REDACTED], T. T. T., nar. [REDACTED], T. H. T., nar. [REDACTED] a T. T. P., nar. [REDACTED]. Blíže není v popisu skutku uvedeno, čeho se měl obžalovaný konkrétně dopustit. Ten ve svém vyjádření uvedl, že z předchozích karet, kdy rozhodovali o žádostech i jiní pracovníci OCP vyplývá, že nikdo jiné údaje o dětech neřešil, pouze jemu to obžaloba dává za vinu.
225. Údajně masivně dopisované děti byly zjištěny při kontrole (č. listu 278). Okresní soud vyjma vyjádření obžalovaného neuvedl žádné vlastní hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 trestního řádu.
226. Za té situace nezbylo, než aby v tomto směru doplnil řízení zdejší soud. Ten z MCE SCPP-

02454/PL-VI-CI-2004 zjistil, že žadateli již bylo přiděleno rodné číslo, jeho manželkou je Ž. N., nar. . Byl předložen originál jejího rodného listu a jejího občanského průkazu, obžalovaný úředním záznamem prokazoval, že pravost dokladu byla ověřena na příslušných úřadech. V žádosti byly uvedeny 4 děti shodně se jmény uvedenými v obžalobě. V listinných důkazech nalezl zdejší soud další žádost o povolení k dlouhodobému pobytu z 1. 11. 2004 SCPP-2883/PL-VI-CI-2004. Z ní vyplývá, že důvodem a účelem pobytu podnikání žadatele. Tomu byl 1. 11. 2004 přidělen šůtek CAA0091012 platný do 1. 11. 2005. Z toho lze skutečně dovodit, že předmětný šůtek byl přidělen při předchozí žádosti. Lze souhlasit s tím, že rozpory v počtech dětí obžalovaný odstraňovat nemusel, neboť se jednalo o povolení trvalého pobytu na podkladě sňatku s občankou ČR podle § 87e odst. 1 zmíněného zákona. **Pokud se obžalovanému dává za vinu, že žádost povolil podle § 87e téhož zákona, je nutno zdůraznit, že ve všech takových případech se obžalovaný hájí tím, že poprvé použil nesprávný vzor („mustr“) a dopouštěl se tak špatné právní kvalifikace. Ta byla jen administrativním pochybením a ve většině případů byla následně opravena opravným usnesením.**

227. Kontrola, ze které vychází podaná obžaloba, argumentovala pochybnostmi o přiděleném šůtku. Tyto pochybnosti byly odstraněny prostým nahlédnutím do spisového materiálu. Pokud jde o uvádění dětí, je nutno uvést, že ty uváděl žadatel při podávání žádosti o trvalý pobyt skutečně čtyři. Ve vztahu k tomuto skutku byl opatřen i znalecký posudek Odboru kriminalistické techniky a expertízy (OKTE) založený na čísle listu 1564 – 1578, k projednávanému skutku platí zejména závěr prezentovaný na čísle listu 1570. Ten je však jednoznačně ve prospěch obžalovaného. Souhrnem bylo možno vyloučit, a to u všech zkoumaných případů, že by se jednalo o spontánní rukopis obžalovaného (číslo listu 1577). Na podkladě tohoto důkazního řízení zdejší soud opět vyžádal zprávu od MV, OAM. Z této zprávy ze dne 17. 10. 2018 vzal za prokázané, že došlo ke zrušení trvalého pobytu žadatele z důvodu prokázaného účelového sňatku. Následně bylo rozhodnutí potvrzeno Krajským soudem v Plzni, ale Nejvyšší správní soud zrušil obě rozhodnutí s tím, že výslech manželky cizince Ž. N. neproběhl v souladu se správním řádem. Ihned po rozhodnutí NSS právní zástupce cizince podal žalobu na rozvod manželství, kde v návrhu byl popsán zcela rozdílný skutkový stav, než svědkyně popisovala v minulosti. Ta při opětovném výslechu jako svědkyně vypověděla, že si nepamatuje, co říkala v minulosti a jestli to řekla jinak (míněno ve správním řízení k prokázání účelového sňatku), tak to není pravda. Podle zprávy ministerstva byla tato svědkyně v rámci řízení o zrušení pobytu zcela prokazatelně ovlivněna ve prospěch cizince, **nicméně to nelze jinak jednoznačně prokázat, a proto nebyl zjištěn stav věci, aby o něm nebyly pochybnosti. Proto pobyt cizinci zůstal a 6. 5. 2016 bylo řízení zastaveno.** Za této situace při přetrvávající důkazní nouzi potvrdil zdejší soud napadený rozsudek ve zproštění podle § 226 písm. b) trestního řádu.
228. Pokud jde o skutek pod bodem 323), žadatel H. V. T., nar. , je nutno uvést následující. Podle podané obžaloby tento cizinec pobýval v ČR od 18. 1. 1993 do 21. 5. 2001, kdy mu byl pobyt zrušen. Jeho další pobyt nebyl znám až do 25. 12. 2004, kdy ve Vyšních Lhotách požádal o azyl. Téhož dne vzal úmysl zpět. Předložil zde rodný list dítěte, občana ČR M. H., nar. , který však evidencí obyvatel neprochází. Dne 27. 12. 2004 uzavřel sňatek s občankou ČR – M. O., nar. . Žádost o vydání povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s občanem ČR byla podána dne 27. 12. 2004 a dne 29. 12. 2004 byl pobyt povolen. Nebylo nijak reagováno na skutečnost, že v žádosti dítě uvedeno nebylo.
229. Stanovisko obžalovaného vyjádřil jeho obhájce na čísle listu 2743 p. v. s tím, že pokud nereagoval na to, že v žádosti o trvalý pobyt nebylo uvedeno žádné dítě, nic neporušil. Okresní soud tento skutek odůvodnil jen s tím, že obžalovaný uvedl, že povolil cizinci pobyt za účelem sloučení rodiny s jeho manželkou a že v žádosti uváděl dvě vietnamské děti. Další argumentace

v napadeném rozhodnutí chybí.

230. V tomto směru **zdejší soud poměrně rozsáhle prováděl důkazní řízení**. Zjistil, že matrikářka byla odsouzena i pro uzavření předmětného sňatku rozsudkem Okresního soudu v Kladně sp. zn. 4 T 94/2006 (číslo listu 2536 – 2556) ve znění rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 4. 8. 2009 sp. zn. 13 To 193/2009 (číslo listu 2557 – 2560), projednávaného skutku se týká konkrétně bod 31) kladenského rozsudku. Zdejší soud vyžádal zprávu na M■■■■ H■■■■ z Centrální evidence obyvatel. Z výpisu vyplývá, že uvedenému zadání neodpovídá žádná osoba. Z vyžádané zprávy MV, OAM ze dne 17. 10. 2018 vyplývá, že **osvědčení jako potvrzení o legálnosti pobytu ke sňatku vydalo OCP ■■■■■ v den sňatku**, osvědčení vydané Zastupitelským úřadem ve Vietnamu bylo zfalšováno.
231. Z MCE SCPP-02524/PL-VI-CI-2004 zdejší soud zjistil, že je v něm založena žádost o sloučení s manželkou ze dne 27. 1. 2004. Ve Vyšních Lhotách byl vystaven žadateli výjezdní příkaz AKT0037162 od 25. 12. 2004 do 23. 1. 2005. V řízení uvedl žadatel dvě děti, jejich jména korespondují překladu výňatku z rozvodového rozsudku, neuváděl M■■■■ H■■■■. Lustraci provedl obžalovaný jen v Evidenci nežádoucích osob. Neprovedl ani azylové řízení. Učinil jen obecný záznam, že pravost dokladů byla ověřena na příslušných úřadech. Za podstatné považuje zdejší soud tu skutečnost, že předmětem žádosti bylo povolení trvalého pobytu na podkladě uzavřeného sňatku s občanskou ČR, byť v něm byl předkládán rodný list M■■■■ H■■■■. Z toho lze uzavřít, že **pokud obžalovaný nevěděl, že se jednalo o fingovaný sňatek, neměl jinou možnost, než žádosti o trvalý pobyt ve smyslu § 87e odst. 1 Zákona č. 326/1999 Sb., v tehdy účinném znění povolit**. Ve volné příloze číslo 18 na čísle listu 69 v šanonu Neutajované spisy 3, 557 zdejší soud našel ověření oddacích listů na matrikách. Předmětný oddací list byl ověřen jako pravý s tím, že koresponduje s matriční knihou. Za té situace obžalovaný, který nemohl vědět, že matrikářka spáchala trestný čin, neměl na výběr a musel povolit trvalý pobyt žadateli. Teprve zpětně by mohl prověřovat, zda se nejednalo o fingovaný sňatek, čemuž by nasvědčovalo nejen odsouzení matrikářky, ale také i to, že potvrzení o legálnosti pobytu pro matriku mělo vydat OCP ■■■■■ v den sňatku.
232. Z popisu skutku v obžalobě lze dovodit, že primárně se v tomto dílčím skutku dává obžalovanému za vinu povolení trvalého pobytu na podkladě fingovaného sňatku. Jak již bylo uvedeno, obžalovaný neměl jinou možnost, než sňatek povolit. Měl případně provést šetření ve smyslu § 80 výše uvedeného zákona, které by zpětně mohlo odůvodnit zrušení trvalého pobytu po zjištění, že se jednalo o fingovaný sňatek. Takto však není skutek popsán a jednalo by se o jiný skutek, než je dáván obžalovanému za vinu. Zdejší soud zvažoval ohledně tohoto dílčího útoku, zda s ohledem na nedostatečnou lustraci a prověřování podkladů neměl obžalovaný přerušit řízení podle § 29 správního řádu. S ohledem na smutné zkušenosti, které učinily se zastupitelskými orgány ve Vietnamu i naše centrální orgány (MV), došel zdejší soud k závěru, že trestní odpovědnost proto, že obžalovaný tak nepostupoval, nelze spravedlivě dovozovat. Potvrdil tedy závěr, že **skutek se stal, není však trestným činem**. Pokud jde o skutečnost, že v tomto případě měl být uváděn M■■■■ H■■■■ jako dítě žadatele, je třeba poukázat na odlišnost ve srovnání s ostatními případy davanými obžalobou obžalovanému za vinu. M■■■■ H■■■■ byl totiž prezentován jako občan České republiky, nikoliv jako dítě pocházející z Vietnamu, které bylo dodatečně dopsáno do cizí MCE. Za situace, kdy sňatek byl uzavřen v době, kdy se žadatel zdržoval na území ČR legálně na podkladě výjezdního příkazu, nelze k tíži obžalovaného bez dalšího a bez konkrétních dalších důkazů dávat za vinu, že neprověřoval podrobněji i potvrzení o legálnosti pobytu jako podkladu pro uzavření sňatku. Proto zdejší soud potvrdil zproštění podle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť obžalovaný nemohl zjistit, že i údajné potvrzení o rozvodu z Vietnamu má být falzum.
233. V bodě **325)** je obžalovanému dáváno, byť velice kostrbatým popisem, za vinu, že žadatel

N[redacted] H[redacted] T[redacted], nar. [redacted], měl povolení k dlouhodobému pobytu u OCP v Klatovech. Dne 27. 12. 2004 podal žádost o povolení k trvalému pobytu doloženou usnesením Krajského lidového soudu ve Vietnamu z 28. 1. 2004 o rozvodu manželství a svěření dětí N[redacted] T[redacted] A[redacted] N[redacted], nar. [redacted], a N[redacted] H[redacted] H[redacted], nar. [redacted], do jeho přímé péče a výchovy. V žádosti byly ale uvedeny kromě zmíněných dětí ještě P[redacted] T[redacted] H[redacted], nar. [redacted], a I[redacted] T[redacted] I[redacted], nar. [redacted]. Dne 29. 12. 2004 mu byl povolen pobyt, přestože obžalovaný nevyžádal MCE z OCP Klatovy a nebylo zřejmé, zda se cizinec v době podání žádosti zdržoval na území ČR oprávněně. Podle obžaloby provedením důkladné lustrace bylo možné dojít k závěru, že potvrzení o oprávněnosti k pobytu bylo vydáno v době nelegálního pobytu cizince na území, tedy muselo být padělané nebo neoprávněně vydané.

234. Obžalovaný uvedl, že neví, co měl svým jednáním porušit. Písemně se vyjádřil ve stanovisku obhajoby založeném na čísle listu 2744 s tím, že pokud nereagoval na to, že v žádosti o trvalý pobyt nebylo uvedeno žádné dítě, nic neporušil. Z toho lze dovodit, že se vyjadřoval k jinému skutku. Okresní soud vůbec neprováděl hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 trestního řádu.
235. Zdejší soud zjistil z MCE SCPP-01430-/UL-I-CI-2006, že předmětná žádost byla vedena pod SCPP-5350-/PL-VI-2004. V materiálech je založen překlad vietnamského usnesení o rozvodu a dohodě o svěření výše uvedených dětí do přímé péče žadatele, překlad pořizoval soudní tlumočnick Ing. Son Phan. Obžalovaný provedl jedinou lustraci, a to v systému ENO - Evidence nežádoucích osob. Připravil podklady k rozhodnutí pro majora J[redacted]. Pobyt byl povolen podle § 87e s tím, že se jedná o rodinného příslušníka občana EU. Průkaz byl předán 29. 12. 2004, jako účel je uvedeno sloučení rodiny s manželem.
236. Zdejší soud zjistil, že oproti tomu OCP Klatovy rozhodlo o povolení k dlouhodobému pobytu pod SCPP-1533/PL-I-C-2004 na podkladě podrobné lustrace dne 29. 11. 2004. Žadateli byl vydán průkaz o povolení k pobytu pro cizince č. CAA0048127. Z toho lze uzavřít, že **v době uzavření sňatku 23. 12. 2004 se zdržoval žadatel na území ČR legálně. Z provedeního dokazování nebyly zjištěny žádné pochybnosti o sňatku. Proto obžalovaný neměl jinou možnost než žádosti o trvalý pobyt podle novelizovaného ustanovení zákona vyhovět.** Neexistuje žádný důkaz, že děti byly dopisovány do žádosti nelegálně, už vůbec neexistuje žádný důkaz, že by děti dopisoval přímo obžalovaný sám, nebo že by umožnil dopisování dětí jiné osobě bez vědomí žadatele. Řízení nebylo vedeno ve vztahu k dětem, ale výhradně k tomu, zda lze povolit trvalý pobyt na podkladě sňatku uzavřeného s občankou České republiky. Za té situace, kdy předmětné rozhodnutí, k němuž obžalovaný vyhodnocoval pro svého nadřízeného podklady, směřovalo výhradně k povolení trvalého pobytu, nelze vykládat z hlediska trestní odpovědnosti k tíži obžalovaného skutečnost, že neopatřil dostatek podkladů. Takový závěr by bylo možno dávat obžalovanému za vinu z hlediska právní kvalifikace použité obžalobou výhradně tehdy, pokud by státní zástupce nebo soud měli důkazy k tomu, že v žádosti uváděné děti nejsou skutečnými dětmi žadatele, a že v důsledku povolení trvalého pobytu žadateli neoprávněně jim bylo následně umožněno neoprávněně získat pobyt na území ČR. K tomu však nebylo v přípravném řízení ani v nalézacím řízení prováděno žádné dokazování. Za té situace platí, co zdejší soud uváděl k důvodu, proč potvrdil zproštění obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu ve vztahu k povolení trvalého pobytu na základě uzavřeného sňatku. Ve vztahu k zapsaným dětem skutečně přetrvávají určité pochybnosti, neexistují však žádné jednoznačné důkazy o tom, že by tyto děti byly zapsány do MCE žadatele neoprávněně.

C)

237. Obžalovanému K[redacted] byla obžalobou dávána za vinu další trestná činnost, kdy se měl dopouštět výše uváděných pokračujících trestných činů tím, že povoloval **trvalý pobyt** vietnamským občanům, kteří po vstupu České republiky do Evropské unie žádali o tento druh

pobytu na podkladě sňatku uzavřeného s druhým manželem/manželkou – občany ČR.

238. **Zdejší soud se k této problematice vyjádřil již výše, srov. odstavce 78, 92 – 110, ale především souhrnně v odstavcích 197 – 220 a 222.** Vysvětlil, že souhlasí s právním názorem vysloveným okresním soudem v tom směru, že novelizované ustanovení § 87e odst. 1 Zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, zavedené novelou s účinností od 1. 5. 2004, bylo specializovaným ustanovením, a to ustanovením kogentním, kdy byla stanovena povinnost povolit trvalý pobyt tomu cizinci, který o něj požádal na podkladě platného sňatku uzavřeného s občanem České republiky. Zdejší soud již vyslovil souhlas s tím, že na rozdíl od předchozí obecné úpravy týkající se povolování trvalých pobytů, ani skutečnost, že by při prověřování žádostí obžalovaný zjistil skutečnosti, na jejich podkladě by měl určité pochybnosti, nemohl by postupovat jinak, než žádosti o povolení trvalého pobytu ve smyslu posledně zmíněného novelizovaného ustanovení vyhovět (s výjimkou případů popsanych v ustanovení § 87h, jež specifikoval v kontextu s § 154 upravujícím pojem „nežádoucí osoby“) a potom případně s ohledem na ustanovení § 78 a především ustanovení § 80 téhož zákona účinného ve stejné době by mohly být vedeny kroky ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, jestliže by policie zjistila, že cizinec uzavřel manželství pouze s cílem získat povolení k pobytu, což bylo omezeno ještě tím, že zrušení povolení k pobytu přicházelo do úvahy výhradně tehdy, pokud se z manželství ještě nenarodilo dítě nebo nebylo nezrušitelně osvojeno (§ 80 odst. 1 písm. a) téhož zákona).
239. Tento soud již naznačil, že obžalovaný poukazoval na to, že na jedné z porad metodička [REDAKCE] ředitelství cizinecké policie svědkyně JUDr. T [REDAKCE] dokonce v tomto směru dala závazný pokyn, podle něhož bylo nutno takovým žádostem vyhovět. Jak již zdejší soud právě v odstavcích, na něž výše odkazuje, vysvětlil, závazný pokyn nemohl být ukládán metodičkou, ale výhradně ředitelem SCPP a svědkyně T [REDAKCE] odmítla, že by na poradě konané v termínu uváděném obžalovaným takový pokyn prezentovala. Nicméně i podle názoru zdejšího soudu bylo ustanovení § 87e zmíněného zákona kogentním a speciálním ve vztahu k předchozí obecné úpravě, která se po přijetí zmíněného ustanovení vztahovala toliko na případy, kdy cizinec – žadatel nežádal o povolení trvalého pobytu na podkladě sňatku uzavřeného s občanem ČR.
240. Předmětné rozhodování se týkalo následujících dílčích skutků, ohledně nichž okresní soud opět své rozhodnutí neodůvodňoval v intencích povinností stanovených mu v ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu, jakožto výstupu z volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 trestního řádu. Proto nezbylo, než aby v tomto směru argumentaci doplnil znovu odvolací soud. Ten se při hodnocení důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu podle § 2 odst. 6 trestního řádu u každého dílčího skutku zabýval nejen znaky objektivní stránky, ale i tím, zda z nich lze případně prokázat – s ohledem na skutečnost, že projednávaná trestná činnost může být spáchána jen úmyslně, požadovaný dvojí úmysl obžalovaného. Pokud jde o zavinění obžalovaného obecně, lze v tomto směru odkázat na to, co bylo výše souhrnně uvedeno v odstavcích 160 až 162.
241. Do této části patří skutky uvedené pod body 233), 239), 241), 250), 253), 273), 274), 280), 281), 288), 290), 292), 299), 302), 303), 304), 305), 308), 312), 313), 314), 316), 319), 320), 321), 322), 324), 328), 329), 331) a jediný odsuzující výrok napadeného rozsudku (původně skutek č. 255 obžaloby) a také již v předchozí části B) rozebrané skutky č. 275, č. 318 a č. 323).
242. Pokud jde o dílčí skutek č. 233), žadatelkou byla D [REDAKCE] T [REDAKCE] N [REDAKCE], nar. [REDAKCE]. Dne 14. 5. 2002 podala žádost o azyl, azylové řízení bylo skončeno 8. 4. 2004 zamítnutím kasační stížnosti. Žadatelka uzavřela sňatek s I [REDAKCE] B [REDAKCE], nar. [REDAKCE], dne 27. 3. 2004; dne 26. 4. 2004 jí byl na OCP Cheb vydán výjezdní příkaz s platností do 13. 5. 2004 s tím, že je bez pasu. Dne 28. 4. 2004 podala žádost o trvalý pobyt, k žádosti byl doložen cestovní doklad vydaný 27. 8. 2003. Trvalý pobyt jí byl povolen a průkaz o povolení pobytu vydán 10. 5. 2004.

243. Obžalovaný ve svém vyjádření uvedl, že mu není zřejmé, co měl v tomto skutku porušit. Okresní soud argumentoval k tomuto bodu až po odůvodnění k bodu č. 266) na straně 24 přezkoumávaného rozsudku. Uvedl, že podstata pochybení podle obžaloby spočívá u tohoto bodu v tom, že obžalovaný povolil trvalý pobyt na základě uzavřeného sňatku s občanem ČR ze dne 27. 3. 2004, přestože dne 26. 4. 2004 vydalo OCP Cheb též cizince výjezdní příkaz s platností do 13. 5. 2004.
244. Zdejší soud z MCE SCPP-1593/PL-VI-2004 zjistil, že žádost žadatelky o azyl byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná rozhodnutím z 1. 6. 2002. Krajský soud v Ústí nad Labem v řízení o žalobě proti zmíněnému rozhodnutí dne 14. 7. 2003 zastavil řízení pro nezjištění místa pobytu žalobkyně – žadatelky. Žadatelka podala kasační stížnost (jak vyplývá z vložené evidenční karty cizince s trvalým pobytem 2444/OV-III-02, evidenční číslo V 034411), posléze ji vzala zpět a řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno pravomocně až 8. 4. 2004. Z toho lze dovodit, že **v době uzavření sňatku se žadatelka na území ČR zdržovala legálně**. Zdejší soud ze spisového materiálu zjistil, že skutečně žadatelka v žádosti o azyl uvedla, že je bez cestovního dokladu, zatímco u žádosti o trvalý pobyt byl doložen cestovní doklad vydaný 27. 8. 2003. Až do doby rozhodnutí odvolacího soudu nebylo nijak zpochybněno, že se jedná o pravý cestovní doklad. Mezi zmíněnými listinnými důkazy je i notářsky ověřený oddací list z 29. 3. 2004 a potvrzení o změně rodinného stavu manžela L. B. ■■■■■. **Žádost o trvalý pobyt žadatelka podala 28. 4. 2004, tedy v době platnosti výjezdního příkazu, jenž ji opravňoval nejen k pobytu na území ČR, ale i k podání žádosti o trvalý pobyt, neboť tehdejší úprava to – jak už vysvětlil zdejší soud výše – umožňovala.**
245. Ze zprávy MV, OAM (č. l. 3193) vzal zdejší soud za prokázané, že podle ministerstva mělo jít pravděpodobně o účelový sňatek, avšak dosud nebyly činěny žádné kroky ke zrušení trvalého pobytu. Je třeba zdůraznit, že manžel žadatelky nebyl v tomto řízení jako svědek vyslýchán. Nebyl předložen žádný důkaz o tom, že by došlo ke zrušení manželství či jeho rozvodu. Za té situace lze uzavřít, že i kdyby prováděl obžalovaný řádně lustraci, postupoval striktně podle správního řádu i metodického pokynu, nezjistil by nic, co by mu podle speciální úpravy § 87e bránilo povolit trvalý pobyt. Proto zdejší soud potvrdil zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu.
246. Stejně postupoval zdejší soud i u skutku pod bodem **239)**. Žadatelkou o trvalý pobyt byla P. ■■■■■ T. ■■■■■, nar. ■■■■■. Ta přijela do ČR dne 9. 5. 2004 na vízum s platností do 20. 5. 2004 a 18. 5. 2004 uzavřela v Chrástavě sňatek. To podle tehdy platné úpravy bylo možné. Dne 19. 5. 2004 podala žádost o povolení trvalého pobytu, 21. 5. 2004 převzala doklad k pobytu.
247. Obžalovaný se k tomuto skutku vyjádřil výhradně v rámci stanoviska zpracovaného jeho obhájcem na č. l. 2740, není si vědom žádného pochybení. Připustil jen nesprávnou kvalifikaci z důvodu chybně užívaného vzoru. Okresní soud to považuje za formální vadu a argumentuje tím, že sama obžaloba operuje v popisu skutku povolením pobytu na základě uzavřeného a nezpochybněného sňatku (strana 25 napadeného rozsudku).
248. Na podkladě odborného vyjádření ředitele SCPP zastává zdejší soud názor, že samotná chybná právní kvalifikace argumentující § 87e byla ryze administrativním pochybením, nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného, že si špatně uložil vzor a ten potom mechanicky používal ve všech podobných případech. Skutečnost, že na rozhodnutí podle kontroly chybí datum převzetí, nemůže být sama o sobě považována za trestný čin. Za této situace nebylo možno dojít k závěru, že by úmyslným jednáním obžalovaného v tomto případě mělo dojít k opatření neoprávněné výhody či neoprávněného prospěchu. Proto zdejší soud potvrdil závěr o zproštění podle § 226 písm. b) trestního řádu.

249. Další útok téže povahy je specifikován pod bodem 241). Žadatel P██████ V██████ I██████, nar. ████████, dne 22. 10. 2001 podle obžaloby požádal o azyl po ilegálním příchodu na území ČR. Jeho žádost byla zamítnuta, poslední rozhodnutí ve věci kasační stížnosti nabylo právní moci 3. 2. 2004. Dne 24. 5. 2004 mu na OCP Tachov byl vystaven cestovní průkaz a výjezdní příkaz do 22. 7. 2004. Dne 24. 5. 2004 cizinec podal žádost na OCP ████████ o povolení trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR, přičemž předložil cestovní pas vydaný již 22. 5. 2002. Sňatek byl uzavřen v Chodově dne 22. 5. 2004. Obžaloba vytýkala obžalovanému, že neproověřil, který útvar OCP vydal potvrzení o oprávněnosti pobytu na území vzhledem k datu skončení řízení o kasační stížnosti.
250. Obžalovaný se vyjádřil s tím, že není uvedeno, co porušil (č. l. 2717c, 2731 p. v.). Okresní soud argumentuje obhajobou obžalovaného, který poukázal na to, že na poslední straně žádosti o trvalý pobyt je přiložen originál cestovního průkazu totožnosti vystaveného na jméno žadatele OCP Tachov dne 24. 5. 2004. Podle něj tedy i toto oddělení muselo vystavit potvrzení o oprávněnosti pobytu na území ČR.
251. Okresní soud vycházel z toho, že jak k vystavení cestovního průkazu, tak výjezdního příkazu na OCP Tachov, jakož i k podání žádosti o povolení trvalého pobytu na OCP ████████ došlo téhož dne, tj. dne 24. 5. 2004 s tím, že nelze přitom vyloučit, že k podání žádosti v ████████ došlo dříve, než k rozhodnutí v Tachově.
252. Takovou konstrukci zdejší soud odmítá. Pokud by tomu tak bylo, nemohl by mít žadatel v MCE OCP ████████ doklad vystavený OCP Tachov. Nicméně za situace, kdy došlo k podání žádosti téhož dne, kdy byl povolen a vystaven výjezdní příkaz, **nelze vyloučit, že případná lustrace cizince v CIS provedená toho dne by byla negativní.**
253. Zdejší soud vycházel z MCE SCPP-2000/PL-VI-2004. V něm byla založena i dokumentace OCP Tachov SCPP-1295/PL-III-C-2007. Z něj bylo zjištěno, že řízení o zrušení povolení trvalého pobytu zahájené z důvodu výpovědi manželky žadatele, J██████ H██████, nar. ████████, v řízení vedeném u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp. zn. 15 C 14/2007 bylo podle § 66 odst. 2 správního řádu zastaveno. Nutno zdůraznit, že manželka žadatele vypovídala o formálním manželství, ve správním řízení byla opakovaně vyslechnuta, odporovala si a žadatel se vyjádřil tak, že tvrzením o pouze formálním manželství chtěla urychlit rozvod. V cizinecké evidenci žadatele je založena kopie rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech shora uvedené spisové značky ze dne 15. 5. 2007. Manželství bylo rozvedeno pravomocně ke dni 4. 6. 2007. **V odůvodnění soud použil obrat „formální manželství“ v jiném kontextu než v tom, jak jej chápala státní zástupkyně.** Poukázal na to, že manželství bylo formální, protože nesplnilo své funkce.
254. Ze shora zmíněné MCE zjistil zdejší soud, že byl předložen oddací list z 24. 5. 2004, byla z něj pořízena fotokopie. Z téhož úřadu v Chodově byl doložen další oddací list, nikoliv však z 24. 5. 2004, ale z 28. 5. 2004. Podle obou oddacích listů byl sňatek uzavřen 22. 5. 2004. Z toho lze dovodit, že ani nedostatečná lustrace neměla vliv na věcnou správnost postupu obžalovaného, uzavření sňatku potvrzovaly dva oddací listy postupně vydané. **Sňatek byl uzavřen v době, kdy se žadatel zdržoval na území ČR oprávněně a mohl podle odborného vyjádření uzavřít sňatek.** V Evidenční kartě cizince s trvalým pobytem evidenční číslo V 029039 je založena fotokopie Potvrzení o oprávněnosti pobytu cizince na území ČR vystaveného OCP Tachov dne 17. 5. 2004 č. j. SCPP-90/PL-III-C-2004. Jde o doklad podle zákona o matrikách, jímž žadatel prokazoval legálnost svého pobytu na matrice. Lze připustit, že **obžalovaný neměl důvod, aby pochyboval o pravosti tohoto dokladu tím spíše, že v té době se skutečně žadatel zdržoval na území ČR legálně a byl oprávněn uzavřít sňatek. Proto neplatí konstrukce obžaloby, že obžalovaný měl za situace, kdy sňatek byl uzavírán v době vystaveného výjezdního**

příkazu vědomost o tom, že případné potvrzení musí být buď padělkem, nebo bylo pozměněno.

255. Mezi listinnými důkazy je výjezdní příkaz OCP Tachov, umožňující pobyt na území ČR v době od 24. 5. 2004 do 22. 7. 2004. U žádosti o udělení českého víza SCPP-177/PL-III-C-2004 je založeno usnesení Nejvyššího správního soudu (NSS) č. j. 6 Azs 1/2003-36 ze dne 27. 11. 2003, jímž byla odmítnuta kasační stížnost. K dispozici je i protokol o výsledku žadatele, jemuž končilo vízum pro strpění. Z žádosti o udělení českého víza – strpění SCPP-1538/PL-III-2003 ze dne 26. 5. 2003 a vízového štítku AA 0007353 je zřejmé, že byl oprávněn se zdržovat na území ČR do 27. 5. 2004, v té době tedy **mohl podle tehdejší úpravy uzavřít sňatek i podat žádost o trvalý pobyt**. Za té situace, kdy obžalovanému není dáváno za vinu, že zpětně neproověřoval, zda se nejednalo o fingovaný sňatek ve smyslu § 78 a především § 80 odst. 1 písm. a) Zákona o pobytu cizinců na území ČR, nejednalo se přitom o nežádoucí osobu, zdejší soud potvrdil v důkazní nouzi správnost zprošťujícího výroku podle § 226 písm. b) trestního řádu.
256. Další skutek dávaný za vinu je popsán pod číslem **250**). Žadatel I. D. T., nar. [redacted], dne 20. 11. 2001 požádal o azyl. Azylové řízení bylo skončeno 3. 6. 2004 a byl mu vydán výjezdní příkaz do 1. 7. 2004. V době trvání azylového řízení dne 2. 2. 2004 žadatel uzavřel sňatek s občankou ČR. Dne 7. 6. 2004, tedy **v době vystaveného výjezdního příkazu, podal žádost o trvalý pobyt**. Té bylo vyhověno a průkaz mu byl předán 10. 6. 2004. Obžaloba výslovně vytýká obžalovanému, že bylo vydáno rozhodnutí o trvalém pobytu s chybnou citací § 87e a v žádosti o trvalý pobyt byly vyplněny nesprávně či neúplně body 17, 23, 24, 25 a 26.
257. Obžalovaný se vyjádřil k tomu, že špatně uváděl paragraf vícekrát, a to z již uváděných důvodů, protože špatně vyplnil vzor. Je třeba poukázat na to, že v té době systém CIS platil jen zkušebně, platila lustrace TUDU. Obžalovaný namítl, že položka č. 24 – otec byla v žádosti vyplněna, stejně jako položka č. 23 – děti. Poukázal na již zmíněný chybný vzor právní kvalifikace uložený v počítači.
258. Okresní soud poukázal na to, že podstata pochybení podle obžaloby spočívá v tom, že obžalovaný povolil trvalý pobyt na základě uzavřeného sňatku s občanem ČR ze dne 2. 2. 2004, přestože byl vydán výjezdní příkaz do 1. 7. 2004. Materiály týkající se žadatele jsou založeny na č. l. 1038-1055. Byl učiněn pokus o doplňující výslech obviněného k tomuto dílčímu skutku dne 5. 9. 2005, ten za přítomnosti svého obhájce k němu odmítl vypovídat (č. listu 1058). Ze zprávy MV OAM (č. listu 3194) vyplývá, že je naznačeno uzavření účelového sňatku s cílem získat trvalý pobyt s tím, že tato skutečnost bude dále prověřována. Z toho lze učinit závěr, že **do současné doby přetrvává důkazní nouze**. Zdejší soud měl k dispozici MCE SCPP-2193/PL-VI-2004. V něm je založena ověřená fotokopie oddacího listu, kterou ověřil Obecní úřad v Horní Blatné. Založena je i fotokopie občanského průkazu manželky V. V., nar. [redacted]. Z rozhodnutí MV, OAM ze dne 17. 5. 2004 č. j. OAM-11329/VL-19-BE05-2001, které nabylo právní moci 3. 6. 2004, zdejší soud zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zastaveno pro zpětvzetí žádosti podané 17. 5. 2004. Z rozvodového rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 18 C 106/2005 ze dne 26. 9. 2005, který nabyl právní moci 9. 11. 2005, vzal zdejší soud za prokázané, že žalobkyně byla manželka žadatele. Protože se v civilním řízení nepodařilo zjistit aktuální pobyt žalovaného, byl mu ustanoven opatrovník. Z rozsudku vyplývá i konkrétní důvod rozvodu, jímž byla skutečnost, že žalobkyně se od žadatele odstěhovala, protože hrál automaty a potom dva roky nevedli společnou domácnost a našla si jiného muže, s nímž chce uzavřít sňatek. **Ani z tohoto důkazu nelze bez důvodných pochybností prokázat, že měl být uzavřen fingovaný sňatek**. Do shora uvedeného MCE byla vložena košilka Evidenční karta cizince s trvalým pobytem AZYL – spis již byl archivován. V ní je založena další košilka týkající se azylového řízení PSM-11352/2001 včetně žádosti o udělení víza SCPP-27-675/PHXII-c2004 ze dne 9. 2. 2004, v níž je založeno výjezdní vízum do 10. 2. 2004.

259. Na podkladě shora uvedených důkazů **nebylo prokázáno bez důvodných pochybností**, že nedostatečným prověřováním podkladů by jednání obžalovaného směřovalo či způsobilo cizinci – žadateli neoprávněnou výhodu či neoprávněný prospěch. Jak sňatek, tak žádost o povolení trvalého pobytu se vztahovaly k období, kdy žadatel se na území ČR zdržoval legálně a podle tehdy účinné úpravy měl možnost a právo uzavřít sňatek a požádat o povolení trvalého pobytu na základě uzavřeného sňatku. Proto zdejší soud potvrdil zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu.
260. Podobný případ je popsán pod **č. 253)** obžaloby. Žadatel N■■■■ V■■ H■■■■, nar. ■■■■■, po ilegálním příchodu podal 1. 7. 2001 žádost o azyl, v té době neměl mít cestovní doklad. Dne 15. 3. 2004 nabylo právní moci rozhodnutí o zamítnutí žaloby ve věci neudělení azylu. Dne 2. 6. 2004 byl žadateli vydán cestovní pas s platností do 2. 6. 2009 a výjezdní vízum s dobou platnosti od 16. 4. 2004 do 14. 6. 2004. Dne 5. 6. 2004 cizinec uzavřel v Bečově sňatek a dne 14. 6. 2004 podal žádost o povolení trvalého pobytu, 17. 6. toho roku převzal doklad o pobytu. Podle obžaloby na rozhodnutí byla uvedena chybná právní kvalifikace a v CIS je chybně vyplněna kategorie a účel pobytu, není vyplněno datum zahájení a ukončení řízení.
261. Obžalovaný ve svém vyjádření poukázal na to, že se dopustil pouze administrativních pochybení (č. l. 2717h). Okresní soud argumentuje stejně jako u bodu 233), tedy tím, že podstata pochybení podle obžaloby u tohoto bodu spočívá v tom, že obžalovaný povolil trvalý pobyt na základě sňatku uzavřeného s občanem ČR dne 5. 6. 2004, přestože dne 16. 4. 2004 bylo vydáno výjezdní vízum s platností do 14. 6. 2004.
262. Ze zprávy MV OAM (č. listu 3194) vzal zdejší soud za prokázané, že **dne 26. 7. 2013 byl cizinci pravomocně zrušen trvalý pobyt po prokázání fingoaného sňatku**. Žadatel byl podle rejstříku trestů i v době, kdy žádal o trvalý pobyt, odsouzen Okresním soudem v Klatovech sp. zn. 3 T 12/2003 k podmíněnému trestu odnětí svobody, zkušební doba končila 17. 6. 2004, tedy ve stejný den, kdy si převzal povolení k pobytu. Dne 19. 5. 2015 byl žadatel odsouzen pravomocně pro drogový delikt podle § 283 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání osmi roků a vyhoštění na neurčito. K tomu je nutno zdůraznit, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nebylo doloženo a není založeno ani v MCE. Znovu lze odkázat na odborné vyjádření z 5. 10. 2018 (**č. l. 3177-77 p. v.**) s tím, že žadatel mohl na základě vydaného výjezdního příkazu uzavřít sňatek a požádat o povolení k pobytu.
263. Z MCE SCPP-2274/PL-VI-2004 zdejší soud shledal, že obžalovaný provedl lustraci CIS – TDU 22. 1. 20014. Zjistil rovněž, že byla provedena oprava právní kvalifikace opravným rozhodnutím ke dni 10. 11. 2005. V evidenci cizince byl založen i rozsudek NSS Azs 50/03 ze dne 26. 2. 2004, který nabyl právní moci 15. 3. 2004. Bylo opatřeno i CRO k manželce žadatele. Z vyhodnocení žádosti ze dne 15. 6. 2004 vyplývá, že obžalovaný hodnotil pouze uzavření sňatku, neměl žádné podklady ke společnému bydlišti, ve spisovém materiálu není žádný záznam o ověřování pravosti oddacího listu na matrice. O žádosti ze dne 14. 6. rozhodl obžalovaný již 17. 6.
264. Zdejší soud dále zjistil z listinných důkazů, že sňatek byl uzavřen s A■■■■ B■■■■, nar. ■■■■■ v ■■■■■, dne 5. 6. 2004 před matrikářkou J■■■■ N■■■■. Při žádosti předložil žadatel cestovní pas vydaný 2. 6. 2004 a platný do 2. 6. 2009 a v něm nalepené vízum CZE 0184235 od 16. 4. 2004 do 14. 6. 2004.
265. Zdejší soud vyžádal důkaz, a to rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu MV OAM č. j. OAM-491-5/ZR-2013, které nabylo právní moci 26. 7. 2013. Toto rozhodnutí odkazuje na rozsudek Okresního soudu v Kladně sp. zn. 20 C 86/2012, jímž bylo popřeno otcovství žadatele k nezletilému P■■■■ B■■■■. Důkazní situace u tohoto dílčího skutku je poněkud složitější.

Přesto lze na podkladě speciální zákonné úpravy mít za to, že obžalovaný nejednal v úmyslu opatřit žadateli neoprávněný prospěch či neoprávněnou výhodu a nemohl postupovat jinak, než povolit trvalý pobyt na podkladě sňatku uzavřeného s občanskou ČR v době, kdy žadatel byl na území ČR legálně. **Za té situace neměl důvodu pochybovat o pravosti či úplnosti potvrzení vydaného pro matriční účely.** Proto nezbylo než potvrdit zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu. Zdejší soud je přitom toho názoru, že uváděná formální pochybení nemohla být rovněž trestným činem. **Pokud by však prováděl obžalovaný řádnou lustraci, zjistil by údaj z rejstříku trestů a měl by důvod k opatření ke zpětnému zrušení trvalého pobytu. To se mu však v tomto skutku obžalobou nedává za vinu a jednalo by se o jiný skutek.**

266. S obdobným závěrem skončilo i přezkumné řízení vůči dílčímu skutku uvedenému pod číslem 273) obžaloby. Žadateli P■■■■ Q■■■■ T■■■■, nar. ■■■■■, byl 10. 9. 2004 vydán výjezdní příkaz s platností od 10. 9. 2004 do 14. 9. 2004. Podle obžaloby přesto dne 13. 9. 2004 v Chodově uzavřel sňatek a téhož dne podal žádost o povolení k trvalému pobytu, k němuž předložil cestovní pas s platností od 23. 6. 2004 do 23. 6. 2009, přestože v řízení o azylu uváděl, že nemá cestovní doklad. Dne 15. 9. 2004 cizinec převzal doklad k pobytu, na rozhodnutí byla uvedena chybná právní kvalifikace a v CIS byla chybně uvedena kategorie a účel pobytu. Lustrace byla provedena toliko v agendě Spisovna.
267. Obžalovaný ve svém vyjádření (na č. listu 2717m) uvedl, že položky byly vyplněny jako jindy, což obžaloba nenamítá. Nesprávná právní kvalifikace vycházela z chybně vyplněného mustru, šlo jen o formální chybu, která byla opravena 10. 11. 2005. Sňatek byl uzavřen v době výjezdního příkazu.
268. Okresní soud poukázal na to, že pochybení mělo spočívat v tom, že obžalovaný povolil trvalý pobyt na základě sňatku uzavřeného s občanem ČR 13. 9. 2004, přestože byl vydán výjezdní příkaz do 14. 9. 2004.
269. Zdejší soud shledal, že obžalovaný neprováděl dostatečnou lustraci, nicméně obžaloba neargumentuje tím, že by žadatel měl být v té době na území ČR nežádoucí osobou, z MCE SCPP-00750/PL-VI-CI-2004 zdejší soud zjistil, že byl předložen originál oddacího listu a ten byl ověřen, v cestovním dokladu měl žadatel výjezdní vízum v té době platné a také bylo zjištěno, že chybná kvalifikace byla opravena 10. 11. 2005. Další nedostatky byly formální. Za situace, kdy i ze zprávy MV, OAM (č. listu 3194 p. v.) vyplývá jen silné podezření na účelový sňatek s tím, že **záležitost bude do budoucna prověřována**, lze konstatovat, že ke dni rozhodování odvolacího soudu neexistuje dostatek podkladů pro rozhodnutí o vině obžalovaného ve smyslu podané obžaloby. Obžalovanému se nedává za vinu ani to, že nepřerušoval správní řízení podle § 29 správního řádu, ani to, že zpětně neprověřoval fingovaný sňatek. Za té situace byl potvrzen zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu.
270. Podobný skutek je popsán i pod číslem 274) obžaloby. Žadatelka D■■■■ T■■ H■■■■, nar. ■■■■■, po ilegálním příchodu podala 21. 2. 2002 žádost o azyl, a to bez cestovního dokladu. Dne 8. 7. 2004 nabylo právní moci rozhodnutí o zamítnutí žaloby ve věci neudělení azylu. Dne 2. 9. 2004 uzavřela v Jáchymově sňatek na podkladě potvrzení sňatku vydaného téhož dne na OCP Cheb. OCP Cheb vydalo cizince výjezdní příkaz s platností od 20. 9. 2004 do 19. 10. 2004. Dne 4. 10. 2004 byly materiály zaslány na OCP ■■■■■. Tam žadatelka 13. 9. 2004 podala žádost o povolení trvalého pobytu, na její vlastní žádost bylo řízení zastaveno. Dne 22. 9. 2004 podala žadatelka novou žádost, následujícího dne (!) jí byl pobyt povolen. Rozhodnutí o trvalém pobytu je podle obžaloby zcela chybné včetně právní kvalifikace a v CIS byla chybně vyplněna kategorie a účel pobytu.
271. Obžalovaný se vyjádřil v tom směru, že kolonky vyplnil stejně jako vždy, právní kvalifikace byla

chybná na podkladě „*blbě vyplněného mustru*“. Sňatek se uskutečnil v době vydaného výjezdního příkazu, tedy v souladu se zákonem. Okresní soud ve své argumentaci pouze poukázal na to, v čem podle obžaloby spočívá podstata pochybení.

272. Zdejší soud vzal z MCE SCPP-00876/PL-VI-CI-2004 za prokázané, že manželem byl P [REDACTED] Š [REDACTED], nar. [REDACTED]. Fotokopie oddacího listu byla ověřena z originálu vydaného 3. 9. 2004 v [REDACTED], matrikářkou V [REDACTED]. Výjezdní příkaz byl vystaven na dobu od 20. 9. 2004 do 19. 10. 2004. Žádost o trvalý pobyt v důsledku sňatku byla podána v době výjezdu. Ve vyhodnocení žádosti není zmínka o tom, jestli obžalovaný ověřoval potvrzení OCP k sňatku. Mezi listinnými důkazy je potvrzení o oprávněnosti pobytu cizince na území ČR za účelem sňatku ze dne 2. 9. 2004 vystavené OCP Cheb č. j. SCPP-2655/PL-IV-C-2004 na základě víza nad 90 dnů č. AA 0071471 od 22. 7. 2004 do 19. 9. 2004 podle azylového zákona. Ve spisu je založena jen jeho fotokopie. Vízum však nebylo zpochybněno a **sňatek byl tedy uzavřen v době legálního pobytu žadatelky na území ČR bez ohledu na to, zda příslušné potvrzení bylo skutečně vystaveno OCP Cheb či nikoliv. Za té situace neměl obžalovaný důvod považovat takové potvrzení za padělané či pozměněné, a pokud je neprověřoval, nelze prokázat úmysl k opatření neoprávněné výhody či neoprávněného prospěchu.** Ze žádosti o výjezdní příkaz SCPP-2947/PL-IV-C-2004 OCP Cheb vyplývá, že ta navazovala na zamítnutí kasační stížnosti s právní mocí 8. 7. 2004. Žádost je označena razítkem z 20. 9. 2004 a výjezdní příkaz byl vydán s platností do 19. 10. 2004. **Obě žádosti o povolení trvalého pobytu byly tedy podány v době, kdy se žadatelka zdržovala na území ČR legálně.** V té souvislosti je nutno připomenout, že u volné přílohy č. 15 spisu je založena fotokopie žádosti z 13. 9. 2004 – Potvrzení o oprávněnosti pobytu cizince za účelem sňatku a zpětvzetí žádosti z 15. 9. 2004. Laicky nevykazuje známky padělku či pozměnění. V další košilce MCE je založena Evidenční karta cizince s trvalým pobytem v ČR s tím, že bylo vystaveno vízum AA 0138405 do 21. 7. 2004, vízum bylo prodlouženo do 19. 9. 2004 (AAA 0071471). Jednalo se o žádost o udělení českého víza – strpění azyl SCPP-1812/PL-IV-C-2004 u OCP Cheb.
273. Sňatek byl uzavřen v době víza za účelem strpění pobytu. Z toho lze dovodit, že **nedostatečná lustrace nevedla k neoprávněné výhodě a nelze přisvědčit konstrukci obžaloby**, že s ohledem na dobu uzavření sňatku měl obžalovaný věnovat zvýšenou pozornost prověření potvrzení o oprávněnosti pobytu cizince za účelem sňatku s tím, že by nutně muselo být padělané či pozměněné. Proto nelze dovodit ani úmysl obžalovaného ve smyslu podané obžaloby. Navíc je třeba zdůraznit, že až do doby, kdy se věci začal zabývat na podkladě aktuálně přezkoumávaného rozsudku zdejší soud, nebylo provedeno dostatečné vyhodnocení listinných důkazů a i konstrukce státní zástupkyně neodpovídá provedeným důkazům. Proto zdejší soud potvrdil zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu.
274. Ke skutku **č. 275)** se zdejší soud vyjádřil již výše při odůvodňování závěrů ohledně předmětného dílčího skutku ve vztahu k údajnému dopisování dětí do MCE cizích osob.
275. V dílčím skutku obžaloby č. **280)** státní zástupkyně poukazuje na to, že žadatel T [REDACTED] H [REDACTED] S [REDACTED], nar. [REDACTED], uvedl v žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dne 4. 10. 2004, že má manželku N [REDACTED] T [REDACTED] K [REDACTED] I [REDACTED], nar. [REDACTED]. Přesto dne 3. 12. 2004 v Lomu uzavřel sňatek s občanskou ČR V [REDACTED] P [REDACTED], nar. [REDACTED]. Povolení k trvalému pobytu mu bylo uděleno podle § 87 písm. e) Zákona č. 326/1999 Sb. dne 8. 12. 2004.
276. Obžalovaný uvedl, že mu není zřejmé, čeho se měl v tomto bodě dopustit. Obhájce ve svém stanovisku na čísle listu 2741 p. v. až 2742 poukázal na to, že cizinec se nadále zdržuje na území ČR a má trvalý pobyt v [REDACTED].
277. Okresní soud došel k závěru, že obžaloba dává obžalovanému za vinu, že neřešil případné

podezření na bigamii. K tomu uvedl, že obžalovaný povolil trvalý pobyt dne 8. 12. 2004 na základě sňatku s občanem ČR ze dne 3. 12. 2004, tedy evidentně ze zákonného důvodu. Cizinec měl přitom podle spisového materiálu v době před sňatkem povolen dlouhodobý pobyt v ČR, a to ze zcela jiného důvodu – kvůli podnikání. Obžalovaný jako řadový policista neměl důvod zpochybňovat oddací list z ČR a porovnávat obsah kolonky „stav“ na předchozích žádostech. I v případě zjištění, že na některé předchozí žádosti by bylo uvedeno „ženatý“, mohlo podle okresního soudu dojít v mezidobí k rozvodu, úmrtí manžela a podobně. Poněkud jiná situace by byla, kdyby předchozí pobyt v ČR byl povolen kvůli sloučení rodiny s jinou osobou než s aktuální manželkou, ten však byl povolen kvůli podnikání.

278. Zdejší soud se obrátil prostřednictvím státního zástupce na MV, OAM. Z jeho zprávy ze dne 17. 10. 2018 vzal za prokázané, že OCP [REDAKCE] zrušilo trvalý pobyt cizinci v řízení SCPP-1336-1-PL/VI/c/2006 a tomu byla stanovena lhůta 60 dnů na vycestování od 11. 1. 2007. V současné době již nemá povolen pobyt na území ČR.
279. Zdejší soud měl k dispozici dva materiály cizinecké evidence. Jednak MCE SCPP-02041/PL-VI-CI-2004, z něhož zjistil, že **v oddacím listu založeném ve svazku 1, ročník 2004, list 73, pořadové číslo 45 ze dne 3. 12. 2004 má žadatel uvedeno „rozvedený“**. Kopie oddacího listu byla ověřena. V tomto MCE je založen e-mail z 30. 7. 2004 – cizinecké pobyty, byl odeslán SCPP Ústí nad Labem OCP Most s avizováním problémů se systémem EVC (evidence cizinců) a doporučením stornovat žádosti, založit novou a vyčkat na nové stanovisko. V žádosti o udělení českého víza SCPP-332 vyplývá, že v této žádosti za účelem podnikání ze dne 31. 4. 2004 skutečně žadatel uvedl vietnamskou manželku. V té době bylo vedeno řízení u cizinecké policie v Ústí nad Labem. Stejně tak v žádosti o povolení dlouhodobého pobytu adresované cizinecké policii v Mostu žadatel uvedl vietnamskou manželku. Dlouhodobý pobyt mu byl povolen 5. 10. 2004.
280. K tomu je nutno zdůraznit, že pokud měl v oddacím listu uvedeno, že je rozvedený, **musel jeho osobní stav ověřovat matrikář** jako jednu z podmínek pro uzavření sňatku a tato skutečnost musela být doložena rozvodovým rozsudkem.
281. Z druhého MCE SCPP-332/2004 zdejší soud zjistil, že je v něm založen protokol o podání vysvětlení žadatele ze dne 11. 7. 2006 na OCP Praha, a to k prověření podezření, zda P [REDAKCE] neuzavřela sňatek za úplatu. Vyplynulo z toho, že paní P [REDAKCE] se s cizincem rozvedla 26. 10. 2005, což ten se dozvěděl od cizinecké policie až v červnu 2006. Dozvěděl se to z rozvodového rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 7. 9. 2005 č. j. 8 C 56/2005-20 s právní mocí 26. 10. 2005, který mu byl doručen prostřednictvím OCP Most. Dne 21. 8. 2006 bylo zahájeno správní řízení o obnově řízení za účelem zrušení trvalého pobytu (list č. 35 zmíněného spisu). Rozhodnutí o povolení obnovy řízení je z 18. 12. 2006, s právní mocí 19. 12. 2006, a to ve věci OCP [REDAKCE] SCPP-1336-1/PL-VI-C-2006. Důvodem obnovy řízení mělo být vysvětlení P [REDAKCE], že za sňatek dostala ihned po obřadu 10 000 Kč. To vedlo k rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu a následnému stanovení lhůty k vycestování do 60 dnů (OCP [REDAKCE] pod sp. zn. SCPP-1336-1/PL-VI-C-2006 ze dne 27. 12. 2006 s právní mocí 11. 1. 2007).
282. Je nutno připomenout, že **okresní soud na podkladě závazného pokynu zdejšího soudu požadoval po státním zástupci spisy o výsledcích obnov řízení uvedených v obžalobě, ty však nebyly státním zástupcem soudu dosud předloženy**.
283. Z popisu skutku v obžalobě nelze dovodit, že by obžalovanému bylo dáváno za vinu, že nevedl kroky ke zpětnému prověření fingovaného sňatku. Lze připustit, že pokud by obžalovaný prováděl podrobnější lustraci (lustraci provedl jen v systému ENO a TUDU, zjistil předchozí účel

pobytu podnikání), mohl by věnovat větší pozornost případnému ověření pravosti oddacího listu potvrzujícího uzavření sňatku s paní P. Nicméně skutečnost, že v tomto oddacím listu měl žadatel uveden stav rozvedený, nasvědčuje tomu, že nějakým způsobem byl tento stav prokazován matrikáři. **Nevznikly žádné pochybnosti o tom, že by manželství žadatele s paní P. nebylo uzavřeno.** Naopak, manželství zaniklo až rozvodem na podkladě pravomocného rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 7. 9. 2005 č. j. 8 C 56/2005 – 20 v době, která již není dávana obžalovanému za vinu. Na podkladě novelizace příslušného ustanovení byl obžalovaný povinen po předložení oddacího listu a jeho případném prověření trvalý pobyt povolit. Pokud tak učinil, nelze mu to dávat k tíži a dovozovat z toho jeho trestní odpovědnost za situace, kdy z doplněného dokazování vyplývá, že sňatek byl právoplatně uzavřen.

284. Pokud státní zástupkyně měla za to, že obžalovanému je nutno dávat za vinu, že zpětně nevedl úkony ke zjištění, zda nešlo o fingoovaný sňatek, a nejsou dány skutečnosti podle § 80 odst. 1 písm. a) Zákona č. 326/1999 Sb., ke zrušení trvalého pobytu, není možno obžalovaného uznat vinným touto nečinností. To by musel být skutek formulován takovým způsobem, aby z něj bylo jednoznačně zřejmé, že obžalovanému se dává za vinu i následná nečinnost. Z důkazů předložených odvolacímu soudu nevyplývá jednoznačně závěr, že by se žadatel dopustil bigamie, ostatně – jak již bylo opakovaně uvedeno, ani takový závěr by neopravňoval obžalovaného podle tehdy účinné zákonné úpravy k jinému postupu než povolení trvalého pobytu a následnému vyvolání řízení o jeho zrušení. Proto byl potvrzen zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu.
285. Dílčím skutkem **281)** se měl obžalovaný dopustit dílčího skutku pokračujících trestných činů uvedených v obžalobě tím, že na podkladě žádosti cizince T. T. A., nar. , podané 4. 10. 2004 povolil trvalý pobyt s ohledem na sňatek uzavřený 30. 9. 2004 v Hroznětíně s občankou ČR. Obžaloba mu dává za vinu, že na rozhodnutí je uvedena chybná právní kvalifikace, v CIS je chybně vyplněna kategorie a účel pobytu. Sňatek byl přitom uzavřen v době výjezdního příkazu s dobou platnosti od 29. 9. 2004 do 28. 10. 2004.
286. Obžalovaný ve svém vyjádření (založeném na č. l. 2717k-l) poukazuje na to, že všechny položky byly vyplněny jako v jiných případech, kdy to obžaloba namítá. Jde o formální pochybení, které se v jeho rozhodnutích opakuje kvůli chybně vyplněnému mustru. Sňatek se uskutečnil v době vydaného výjezdního příkazu, tedy v souladu se zákonem. Špatná právní kvalifikace byla opravena rozhodnutím ze dne 10. 11. 2005. Okresní soud se konkrétně k tomuto dílčímu skutku blíže nevyjádřil.
287. Zdejší soud z MCE SCPP-0120/PL-VI-CI-2004 zjistil, že lustraci prováděl obžalovaný jenom v systému ENO, v němž žadatel nebyl uveden. Ve vyhodnocení žádosti je záznam, že pravost dokladů byla telefonicky ověřena na příslušných pracovištích. Není pravda, jak uvádí obžaloba, že na rozhodnutí chybí datum převzetí. Tento údaj byl vyplněn a jde o datum 6. 10. 2004. Oprava právní kvalifikace byla skutečně provedena 10. 11. 2005. Z vyžádané zprávy MV OAM (č. listu 3194 p. v.) vyplývá, že ministerstvo má podezření na účelový sňatek, cizinec do dne vystavení žádosti 17. 10. 2018 nenahlásil rozvod z roku 2013. K tomu je třeba zdůraznit, že žadatel měl právo v době, kdy se zdržoval na území ČR na podkladě výjezdního příkazu uzavřít sňatek i požádat o povolení trvalého pobytu. **K rozvodu manželství mělo podle zprávy ministerstva dojít až v roce 2013, to znamená, že až do této doby manželství trvalo a ve spise není žádný konkrétní důkaz umožňující závěr, že obžalovaný jednal neoprávněně, pokud na podkladě ustanovení § 87e Zákona č. 326/1999 Sb., v tehdy účinném znění, na podkladě uzavřeného sňatku s občanskou ČR povolil trvalý pobyt.** Bez dalšího nelze dovodit ani tu skutečnost, že s ohledem na dobu uzavření sňatku v době, kdy byla stanovena lhůta pro opuštění republiky, se obžalovaný musel spokojit s tím, že potvrzení o legálnosti pobytu vystavené pro

účely matriky, muselo být nutně padělané či pozměněné. Jak již bylo uvedeno, a to i na podkladě odborného vyjádření, cizinec mohl uzavřít sňatek na základě vydaného výjezdního příkazu. Za té situace nedostatečné prověření vystaveného potvrzení nepostačuje pro kategorický závěr o tom, že jednání obžalovaného směřovalo alespoň k pokusu žalovaného trestného činu. Proto zdejší soud potvrdil správnost zprošťujícího výroku podle § 226 písm. b) trestního řádu.

288. Obdobným jednáním se podle obžaloby měl obžalovaný dopustit dalšího dílčího skutku uvedeného pod bodem 288). Žadatelka T■■■■ T■■ K■■ T■■■■■, nar. ■■■■■, podala žádost o trvalý pobyt na OCP ■■■■■ dne 18. 10. 2004, tj. v den, kdy jí končila platnost výjezdního příkazu vydaného na OCP Kolín. Sňatek s občanem ČR byl podle obžaloby uzavřen 1. 10. 2004, tj. v době, kdy cizinka neměla žádné povolení k pobytu na území ČR. Žádnou provedenou lustrací nebylo možno zjistit její předchozí pobyt na území, ani dobu jejího příjezdu. A konečně - podle obžaloby podoba na fotografii, která je součástí žádosti, zřejmě zjevně neodpovídá datu narození žadatelky. Vedle toho obžaloba dávala za vinu nesprávnou právní kvalifikaci a nevyplnění či neúplné vyplnění dílčích bodů žádosti.
289. Obžalovaný uvedl, že v materiálech cizinecké evidence cizinky jsou dvě shodné fotografie a dále fotokopie cestovního pasu, která odpovídá fotografiím v žádostech. Na druhé straně vyhodnocení žádosti o povolení trvalého pobytu je úřední záznam ze dne 21. 10. 2004, kde se uvádí, že se podařilo ověřit pravost oddacího listu a že se nepodařilo ověřit pravost Potvrzení o pobytu na OCP Praha-město a podle pokynu mjr. T■■■■ ze dne 14. 10. 2004 bylo požádáno a zaslání kopie na OCP ■■■■■. Není tedy pravda, že obžalovaný neřešil pravost vydaného potvrzení. Obžalovaný trval na tom, co již bylo naznačeno, že 14. 10. 2004 musela být svědkyně JUDr. T■■■■ na OCP ■■■■■, kde vydala tento pokyn, tedy, že nastal sňatek s občanem ČR, a proto musí být trvalý pobyt povolen. Tomu musel být přítomen i vedoucí mjr. J■■■, který žádost podepsal.
290. Okresní soud převzal argumentaci obžalovaného (str. 26 napadeného rozsudku). Zdejší soud se k oprávněnosti a legálnosti postupu obžalovaného již vyjádřil výše souhrnně, zdůrazňuje v té situaci, že byla vyslechnuta okresním soudem JUDr. T■■■■ – metodička RCP ■■■■, a to k metodickým pokynům (č. l. 2748-2758). Ta na jednu stranu potvrdila verzi obžalovaného, že jeden den skončil předchozí informační systém, druhý den začal nový (CIS) a všichni se s ním učili pracovat, potvrdila i to, že v CIS byl nějaký problém „kolem jmen“. Trvala však na tom, že metodické pokyny vydávalo výhradně Ředitelství cizinecké policie v Praze (č. listu 2748), i když na OCP vnímali i pokyny metodiků z ■■■■ jako závazné (č. listu 2753). Uváděla, že porušení těchto pokynů nesankcionovali, to bylo na úrovni vedoucích a mohlo se to promítnout v odměnách nebo v osobním ohodnocení. Stejně tak svědkyně T■■■■ k dotazu státního zástupce výslovně uvedla, že problémy okolo právní kvalifikace byly spíše formálními chybami (č. listu 2757). Nepamatovala si, zda v průběhu října 2004 byla na OCP ■■■■■, nepodařilo se prokázat, že by měla dát písemný pokyn, jak uváděl obžalovaný, ani to, že takový pokyn měl zaznít na poradě.
291. Okresní soud za tím účelem znovu vyslechl i bývalého vedoucího OCP ■■■■■, svědka I■■■■ J■■■. Ten potvrdil verzi obžalovaného, že policisté neměli nástroje, jak ověřovat podklady z Vietnamu. Výslovně uvedl, že na změnu právní úpravy k 1. 5. 2004 byla vietnamská enkláva připravena a začaly masové případy žádostí o povolení trvalého pobytu na podkladě manželství uzavřených s občany ČR. Nepotvrdil verzi obžalovaného, že by na poradě 14. 10. 2004 zazněl metodický pokyn uváděný v předmětném MCE.
292. Zdejší soud již vysvětlil, že skutečnost, zda byl skutečně dán takový pokyn, neměla vliv na legálnost postupu obžalovaného, který na podkladě díkce kogentního ustanovení § 87e odst. 1 od 1. 5. 2004 připravoval podklady k povolení trvalého pobytu na podkladě uzavřeného sňatku s občanem ČR bez toho, aby žádosti musela být věnována taková pozornost jako za doby, kdy

platila předchozí, obecná úprava. Pokud jde o konkrétní nevyplněné body, obžaloba vycházela ze závěrů již zmíněných kontrol. **Tyto závěry opětovně neodpovídaly skutečnosti.** Zdejší soud zjistil, že body 14 a 17, 24 a 25 byly vyplněny, proškrtnuty byly položky 23 a 26, a to logicky, protože žadatelka neměla sourozence a neuváděla děti.

293. Zdejší soud se obrátil na MV ČR, OAM. Z jeho zprávy ze dne 17. 10. 2018 vyplývá, že v této věci je podezření na účelový sňatek, cizinka je od roku 2008 hlášena na pracovišti ICP [REDAKCE], manžel hlášen na úřadě. Věc bude dále prověřována. Lze tedy konstatovat, že **k době podání zprávy 17. 10. 2018 přetrvává důkazní nouze**, neboť ve správním řízení nebylo prováděno dostatečné šetření o tom, zda se jednalo o fingoovaný sňatek. Pokud jde o námitky vůči podobě žadatelky na fotografii a tomu, že s ohledem na datum narození [REDAKCE] zmíněná fotografie neodpovídá datu narození žadatelky, je nutno zdůraznit, že se jedná o subjektivní vjem státní zástupkyně nepodložený jakýmkoliv konkrétním provedeným důkazem. Proto také stanovisko obhajoby na č. listu 2736 a následujícím žádalo případně v tomto směru o vypracování znaleckého posudku.
294. Zdejší soud prověřil MCE SCPP-01313/PL-VI-CI-2004. Zjistil, že kolonky byly řádně vyplněny či jsou logicky proškrtnuty. Rovněž shledal, že pravost oddacího listu byla ověřena, naproti tomu na vyhodnocení je **záznam o tom, že Potvrzení o pobytu se nepodařilo na OCP Praha-město dohledat, proto obžalovaný požádal o zaslání kopie tohoto potvrzení na OCP [REDAKCE]**. Mezi listinnými důkazy je založena i zpráva ÚMO Praha 17 vystavená pro Okresní soud v Sokolově sp. zn. 3 T 92/2002, která potvrzovala uzavřený sňatek s I [REDAKCE] B [REDAKCE] dne 1. 10. 2004. Ostatně ještě 5. 5. 2005 vydávalo Oblastní ředitelství cizinecké policie Plzeň zprávu, že manžel I [REDAKCE] B [REDAKCE], nar. [REDAKCE], má adresu [REDAKCE].
295. Dne 17. 8. 2005 byla poskytnuta OŘ CP Brno zpráva OCP [REDAKCE], na podkladě zprávy ÚMO Praha 17 z 16. 8. 2005, že žadatelka měla falešné potvrzení o pobytu (!). Jeho kopie byla přiložena. Měla mít přechodný pobyt od 10. 9. 2005 za účelem podnikání. Oba manželé byli opakovaně předvoláváni k podání vysvětlení a v roce 2008 byla vyslechnuta jako svědkyně M [REDAKCE] K [REDAKCE], jako majitelka objektu v [REDAKCE], [REDAKCE], kde žadatelka uváděla adresu, svědky K [REDAKCE] dům koupila v roce 2005 od manžela a v té době již cizinka tam nebydlela. **V MCE je založeno vyhodnocení z roku 2008, že není zákonný důvod rušit žadatelce trvalý pobyt a že se nedopustila ani přestupku, ani trestného činu.**
296. V MCE je pod ŘSCPP č. 5/2003 založena žádost o udělení českého víza podaná rovněž 18. 10. 2004. Cizince byl vydán výjezdní příkaz OCP [REDAKCE] na dobu od 19. 10. 2004 do 30. 10. 2004. Pokud je o porovnání fotografie a věku žadatelky, zdejší soud k tomu již uvedl, že nelze vycházet ze subjektivního vnímání případných rozporů za situace, kdy – aniž by zdejší soud hodlal v tomto řízení argumentovat notorietami – mnohé Vietnamky vypadají mladší oproti svému skutečnému věku.
297. **Sňatek i žádost o povolení trvalého pobytu se datují k době, kdy žadatelka se na území ČR zdržovala oprávněně.** Proto obžalovaný nemůže být za situace, kdy ve spisovém materiálu je doklad, úřední záznam, že se nepodařilo ověřit pravost potvrzení o pobytu na OCP Praha-město a bylo zažádáno o zaslání kopie, uznán vinným ve smyslu podané obžaloby. Pokud obžalovaný musel udělit trvalý pobyt ze zákona, nemohl svým jednáním způsobit neoprávněnou výhodu či neoprávněný prospěch. Obžalovanému nikdo nedává za vinu, že povolil pobyt jiné osobě a z popisu skutku vyplývá, že mu není dáváno za vinu ani to, že neprovedl dílčí úkony ke zpětnému prověření případného fingoovaného sňatku ve smyslu již opakovaně uváděného ustanovení § 80 odst. 1 písm. a) Zákona o pobytu cizinců na území ČR. V této věci přetrvává určitá důkazní nouze, ostatně i obžaloba byla velice opatrně koncipována tak, že „*se lze důvodně domnívat, že sňatek byl uzavřen v době, kdy cizinka neměla žádné povolení k pobytu*“. Za té situace nemohl

zdejší soud jinak, než potvrdit zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu.

298. Pod bodem **290)** je obžalovanému kostrbatě dáváno za vinu, že dne 22. 10. 2004 v pátek, v poslední den k opuštění ČR na podkladě vydaného výjezdního příkazu žadatel T [REDACTED] N [REDACTED] D [REDACTED], nar. [REDACTED], uzavřel sňatek s občanskou ČR ve Slaném a téhož dne podal žádost o trvalý pobyt na OCP v [REDACTED]. Jeho osoba byla lustrována v 12:29 hodin v úloze „Spisovna“ a 26. 10. 2004 mu byl předán průkaz a rozhodnutí o povolení trvalého pobytu, avšak podle § 87e, v žádosti o pobyt nejsou vyplněny či neúplně vyplněny body 13, 14, 16, 17, 24 a 25 a v CIS je datum povolení již 25. 10. 2004.
299. Obžalovaný uvedl, že položky 13, 16, 17, 24 a 25 v žádosti vyplněny jsou. Cizinec požádal dne 29. 11. 2002 o **azyl, a proto nesměl legálně na území ČR pracovat**. Proto je zcela pochopitelné, že nevyplnil položku 14 – zaměstnání po příjezdu do ČR. Okresní soud se konkrétně k tomuto dílčímu skutku nevyjádřil, lze odkázat na jeho hodnocení společné všem těmto skutkům, kdy se obžalovanému dává za vinu, že měl povolovat trvalé pobyty na podkladě fingoovaných sňatků.
300. Ze zprávy MV, OAM ze dne 17. 10. 2018 vyplývá, že ministerstvo má podezření na účelový sňatek. V roce 2007 došlo k rozvodu manželství, cizinec do dne vystavení zprávy rozvod neoznámil. Příslušný odbor bude věc dále prověřovat. Jinými slovy, **za dlouhou řadu let nic prověřeno nebylo a přetrvává důkazní nouze**. Jak již bylo uvedeno, zdejší soud potvrdil obhajobu v tom směru, že relevantní body v žádosti byly vyplněny (srov. vyjádření obžalovaného č. 1. 2717c). Z MCE SCPP-01311/PL-VI-VI-2004 zdejší soud zjistil, že oddací list vystavený 22. 10. 2004 Městským úřadem ve [REDACTED], konkrétně matrikářkou H [REDACTED] V [REDACTED] P [REDACTED], prokazuje uzavření sňatku žadatele s manželkou N [REDACTED] O [REDACTED], nar. [REDACTED]. Fotokopii ověřil obžalovaný podle originálu svým razítkem a podpisem. Ve fotokopii cestovního dokladu ověřené obžalovaným podle originálu byl zaznamenán příjezd do ČR dne 26. 11. 2002. Přestože v té době již CIS celostátně běželo s osmnácti možnostmi lustrace, obžalovaný prověřil jen Evidenci nežádoucích osob, zřejmě s ohledem na ustanovení § 87h), s nulovým záznamem. Ve vyhodnocení žádosti je záznam, že obžalovaný pravost dokladu ověřil na příslušných úřadech. Žádost byla podána v pátek, soud prověřoval podklady v pondělí a rozhodnuto bylo v úterý následujícího týdne. Ve spisu je doložena oprava právní kvalifikace a je v něm založen i originál víza vystaveného OCP Ostrava s výjezdním příkazem od 18. 10. 2004 do 22. 10. 2004.
301. **Obžalovaný se nedopustil tolika administrativních pochybení, jaká mu dávala za vinu obžaloba, nesprávná právní kvalifikace je vysvětlitelná stále tím, že do počítače zadal obžalovaný nesprávný vzor, následně došlo k opravě právní kvalifikace.** Ze skutečnosti, že manželství trvalo až do roku 2007, kdy podle zprávy ministerstva mělo být ukončeno rozvodem, lze dovodit, že **předpoklad pro povolení trvalého pobytu podle § 87e – tedy sňatek s občankou ČR – byl naplněn**. Přetrvávají pochybnosti o tom, zda žadateli bylo vystaveno potvrzení o legálnosti pobytu na území ČR pro matriční úřad. Za situace, kdy sňatek a následně i žádost o trvalý pobyt se datují k době, kdy se žadatel zdržoval na území ČR oprávněně a kdy měl podle tehdy platné právní úpravy možnost uzavřít sňatek i požádat o trvalý pobyt, lze dovodit, že obžalovanému nelze dávat za vinu to, že by nutně s ohledem na časové souvislosti musel vědět, že takové potvrzení je padělkem, nebo bylo pozměněno. Lze tedy uzavřít, že **dosud nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se mělo jednat o účelový sňatek**. Obžalovaný sice nepostupoval striktně podle zákonných povinností ani nerespektoval metodický pokyn, ale s ohledem na speciální úpravu účinnou od 1. 5. 2004 povolil trvalý pobyt na základě uzavřeného sňatku, jenž nebyl zpochybněn. Za té situace nelze bez dalšího při důkazní nouzi dovodit, že by jeho jednání směřovalo či že by obžalovaný alespoň připouštěl takovou eventualitu, že by směřovalo k opatření neoprávněného prospěchu. Proto zdejší soud potvrdil správný závěr okresního soudu o zproštění tohoto dílčího skutku podle § 226 písm. b) trestního řádu.

302. Obdobná situace se vztahuje i k dílčímu skutku uvedenému pod bodem **292)** obžaloby. Žadatelka D. T. P., nar. [REDACTED], požádala na OCP Cheb dne 13. 10. 2004 o azyl. Azylové řízení bylo ukončeno 18. 10. 2004, kdy byl vydán výjezdní příkaz od 18. 10. 2004 do 1. 11. 2004. Dne 25. 10. 2004 podala žadatelka žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny z důvodu uzavření sňatku s občanem ČR. Průkaz jí byl předán 26. 10. 2004. Obžalovaný provedl lustraci pouze v úloze Spisovna CIS. V žádosti nejsou podle obžaloby řádně vyplněny body, 13, 16, 17, 24, 25 a 26, jméno otce žadatelky v bodě 24 je nečitelné. Nebyl nalezen doklad, kterým je potvrzení o pobytu k sňatku. Občan ČR B. nemá dosud záznam o sňatku v CRO. Oddací list byl vydán ve stejný den jako sňatek v obci Stanovice, okres Karlovy Vary.
303. Obžalovaný ve svém vyjádření (na čísle listu 2717i – j) argumentuje tím, že obžaloba se mýlí. Body 13, 16 a 24 jsou v žádosti vyplněny a jméno otce žadatelky je čitelné. Dále namítá, že neprováděl lustraci jen v úloze Spisovna, ale také v Evidenci nežádoucích osob. Pokud B. nemá záznam v CRO, chybovala podle něj matrika. Žadatelka mu předložila kopii oddacího listu a kopii občanského průkazu (OP) manžela a dokonce i potvrzení o změně rodinného stavu vydané Obecním úřadem ve Stanovicích.
304. Okresní soud ve své argumentaci poukázal na obhajobu obžalovaného ve vztahu k tomu, že je mu dáváno za vinu neúplné vyplnění určitých položek žádosti. Z toho, že v žádosti je kopie oddacího listu, kopie OP manžela a kopie potvrzení o změně rodinného stavu, dovozuje, že ověřil veškeré dostupné doklady. Na poslední straně žádosti je výtisk z lustrace v evidenci CIS – ENO ze dne 25. 10. 2004 s negativním výsledkem. Musel pobyt povolit, neboť se jednalo o úpravu po 1. 5. 2004.
305. Prostřednictvím státního zástupce se zdejší soud obrátil na MV, OAM. Z jeho zprávy ze dne 17. 10. 2018 vyplývá, že manžel je hlášen na úřadě, MCE je nejspíš stále u soudu. Věc bude dále prošetřována. Za té situace nelze učinit závěr, že by bylo provedeno úplné důkazní řízení, které by umožnilo jediný kategorický závěr o vině obžalovaného.
306. Zdejší soud prostudováním MCE SCPP-01335/PL-VI-CI-2004 zjistil, že fotokopie oddacího listu souhlasila s originálem. **Obžalovaný skutečně lustraci provedl nejen ve Spisovně, ale i v ENO.** Jeho špatná právní kvalifikace byla opravena usnesením z 10. 11. 2005. Pokud jde o jednotlivé kolonky žádosti, s výjimkou řádky 26 – sourozenci, byly vyplněny, jméno otce bylo sice přepisováno, ale je shodné jako zcela čitelné jméno otce za svobodna. **Lze znovu uzavřít, že závěry hloubkové kontroly jsou v rozporu s realitou.**
307. **Žadatelka uzavřela sňatek v době, kdy se zde zdržovala legálně,** podle názoru zdejšího soudu i již zmiňovaného odborného vyjádření mohl být sňatek uzavřen i v době výjezdního příkazu. Lze souhlasit s tím, že obžalovaný neprovedl všechny lustrace, rozhodl týž den a ani rychlost uzavření sňatku a podání žádosti v týž den ho nevedly k tomu, aby prováděl podrobnější lustraci, navíc u žádosti není žádné potvrzení matriky, o němž obžalovaný hovoří. Podle tehdy platné dílce ustanovení § 87e musel obžalovaný žádosti vyhovět, lustrací v podsystemu ENO zjistil, že žadatelka není nežádoucí osobou. Podle názoru zdejšího soudu měl sice provádět podrobnější lustraci, případně přerušit podle § 29 správního řádu řízení, neboť rychlost řízení nebyla podložena spolehlivě opatřenými podklady, nicméně nelze na podkladě provedeného dokazování, tím spíše, že přetrvává důkazní nouze, rozhodnout jinak, než potvrdit zproštění obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu.
308. Další podobný případ je popisován v obžalobě pod bodem **299)**. Podle něj žadatelka T. B., nar. [REDACTED], požádala 24. 10. 2004 o azyl a následujícího dne svůj úmysl vzala zpět. V úloze CIS Azyl jsou uloženy informace, že v azylovém řízení uvedla, že dne 17. 6. 2004

uzavřela v Tachově sňatek s občanem ČR a předložila oddací list s I. S. S. , nar. , který ale neprochází evidencí obyvatel. Datum příjezdu jmenované cizinky do ČR nebyl zjištěn. Dne 1. 11. 2004 podala žádost o trvalý pobyt z důvodu sloučení rodiny s občanem ČR a následujícího dne jí bylo vydáno povolení k trvalému pobytu podle § 87e Zák. č. 326/1999 Sb. K žádosti byl předložen oddací list dokladující sňatek jmenované s I. S. S. , nar. , uzavřený dne 1. 11. 2004 ve Slaném. Uvedené rozdíly v údajích o sňatku bylo možno zjistit lustrací v CIS, případně následnou prověrkou ve Vyšních Lhotách.

309. Obžalovaný uvedl, že jestli cizinka předložila na policii ve Vyšních Lhotách nepravý oddací list, mělo tuto věc řešit tamní oddělení, pokud informaci mělo k dispozici. V žádosti, kterou vyřizoval on, měl pravý oddací list, z něhož pořídil kopii a ověřil pravost razítkem. Na vyhodnocení žádosti ze dne 2. 11. 2004 je záznam o ověření pravosti na příslušných úřadech. Cizinka má stále platný trvalý pobyt na adrese , a výše uvedenou skutečnost nikdo z policistů, kteří vyřizovali její žádosti po obžalovaném, lustrací nezjistil.
310. Okresní soud argumentoval výhradně obhajobou obžalovaného, lze připustit, že souhrnně se vyjadřoval i k situaci při povolování sňatků při úpravě účinné do 1. 5. 2004.
311. Ze zprávy vyžádané zdejší soudem od MV, OAM zdejší soud zjistil, že 10. 7. 2006 se žadatelce narodila dcera A. S. , která má české občanství. I kdyby se tedy prokázal účelový sňatek, je zrušení trvalého pobytu neúčelné, neboť cizinka by mohla ihned požádat o trvalý pobyt za účelem sloučení s dcerou.
312. Zdejší soud zjistil z materiálů cizinecké evidence SCPP-01491/PL-VI-CI-2004, že v souvislosti se zpětvzetím úmyslu požádat o azyl byl vystaven výjezdní příkaz od 25. 10. 2004 do 23. 11. 2004. **Žádost byla tedy podána v době, kdy se žadatelka zdržovala na území ČR legálně a podle tehdy platné úpravy mohla požádat o trvalý pobyt.** Ve stejných materiálech je založeno i Potvrzení o oprávněnosti pobytu cizince na území ČR za účelem sňatku č. j. SCPP-4191/PL-VI-2004 ze dne 29. 10. 2004 zpracované obžalovaným a podepsané mjr. J. . Na fotokopii potvrzení je patrné, že kulaté razítko na kolku bylo obžalovaného. K tomu se obžalovaný vůbec nevyjádřil.
313. Ve volné příloze č. 18 na č. listu 41 v šanonu Neutajované spisy 3, 557-Ověření oddacích listů na matrikách, zdejší soud zjistil, že oddací list z 1. 11. 2004 ze Slaného, založený ve svazku 3, roč. 2004, list 44, pořadové číslo 161, potvrzuje, že 1. 11. 2004 uzavřela žadatelka sňatek s I. S. S. . Bylo tedy ověřeno, že **oddací list, na jehož podkladě připravil obžalovaný podklady svému nadřízenému pro rozhodnutí o povolení trvalého pobytu, je pravý.** Tamtéž na č. l. 102-103 je založena zpráva Městského úřadu v Tachově ze dne 31. 10. 2005, z níž vyplývá, že 17. 6. 2004 nebyl uzavřen žádný sňatek žadatelky, navíc tiskopis, na kterém byl oddací list se S. , byl starý a v té době již nepoužívaný. Z toho lze dovodit, že padělkem byl oddací list o údajném sňatku s I. S. S. , předložený v azylovém řízení. Proto lze souhlasit s obhajobou, že obžalovaný měl v řízení pravý oddací list a **na jeho podkladě byl oprávněn a také musel podle stávající úpravy povolit trvalý pobyt z důvodu sloučení rodiny s občanem ČR – S. .** V případě, že by obžalovaný prováděl podrobnější lustraci, alespoň v kategorii AZYL, zřejmě by zjistil první údajný sňatek se S. . Za situace, kdy se jednalo o padělek a nový sňatek byl následně řádně uzavřen, a obžalovaný tím byl vázán, nemohl by postupovat jinak. Podle názoru zdejšího soudu měl obžalovaný spíše iniciovat další šetření, které by následně mohlo vést k řízení o zrušení trvalého pobytu ve smyslu § 80 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. Přestože zdejší soud má vážné pochybnosti o tom, zda Potvrzení o oprávněnosti pobytu cizince na území ČR za účelem sňatku vystavené 29. 10. 2004 nebylo vyhotoveno obžalovaným až zpětně, nemění to nic na tom, že žadatelka byla oprávněna uzavřít sňatek a na jeho podkladě byl obžalovaný povinen povolit jí trvalý pobyt na území ČR. Proto zdejší soud

potvrdil i v tomto případě zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu.

314. Bod obžaloby č. 302) se týká žadatelky N██████ T██████ H██████, nar. ████████. Ta dne 9. 11. 2004 požádala ve Vyšních Lhotách o azyl. Následujícího dne vzala svůj úmysl zpět. V úloze Azyl CIS jsou uloženy informace, že v azylovém řízení žadatelka uvedla, že uzavřela sňatek s občanem ČR. Datum jejího příjezdu do ČR není znám, sama uvedla rok 2002. Sňatek uzavřela v Bečově se Z██████ S██████, nar. ████████, dne 14. 8. 2004, tj. v době, kdy se na území ČR zdržovala neoprávněně. Ve spise je založeno Vyhodnocení na jinou osobu – H██████ X██████ T██████, nar. ████████. Vyhodnocení žadatelky není součástí spisu. Podle státní zástupkyně by provedením důkladné lustrace mohl obžalovaný dojít k závěru, že potvrzení o oprávněnosti pobytu bylo vydáno v době nelegálního pobytu cizinky na území ČR, tedy muselo být padělané nebo neoprávněně vydané.
315. Podle okresního soudu obžalovaný uvedl, že připouští, že v žádosti je vyhodnocení na jinou žadatelku, protože jeho pochybením došlo k záměně a u této jiné žadatelky bude přiloženo vyhodnocení na N██████ T██████ H██████. Na straně 5 je písemný doklad o provedené lustraci v evidenci CIS – Evidence nežádoucích osob ze dne 22. 11. 2004 ve 14:12 hodin s negativním výsledkem. Obžalovaný argumentuje také tím, že zjistil manipulaci se spisem, a to vytržení listiny před vyhodnocením žádosti.
316. Jak již bylo opakovaně vysvětleno, **výjezdní příkaz v té době opravňoval cizinku k pobytu na území ČR a ve zmíněné době mohla i uzavřít sňatek**. V té době již měl běžet CIS celostátně v řádném režimu a obžalovaný měl lustrvat v 18 dílčích evidencích, včetně viz a azylového řízení.
317. Zdejší soud zjistil z MCE sp. zn. SCPP-01807/PL-VI-2004, že byl vydán výjezdní příkaz AKT0080687 od 10. 11. 2004 do 9. 12. 2004. Obžalovaný skutečně provedl lustraci jen v systému ENO. Ve spisovém materiálu je, jak uváděl obžalovaný, založeno vyhodnocení žádosti na zcela jinou osobu a je reálná obhajoba obžalovaného i v tom směru, že **stránka dokumentace před vyhodnocením je vytržena. Ani okresnímu soudu, ani odvolacímu soudu nebyl předložen MCE na osobu, jejíž vyhodnocení je založeno ve spisovém materiálu týkajícím se žadatelky. Proto nelze vyvrátit obhajobu obžalovaného, že prohodil vyhodnocení**. Zdejší soud se obrátil na MV, OAM a z jím podané zprávy ze dne 17. 10. 2018 zjistil, že tento případ má být teprve do budoucna prověřován, jinými slovy, až do žádosti zdejšího soudu o součinnost nebyly žádné skutečnosti prověřovány. Z volné přílohy číslo 18 č. 1. 21 v šanonu Neutajované spisy 3, 557-Ověření oddacích listů na matrikách, zdejší soud zjistil, že matrika v Bečově potvrdila, že sňatek byl uzavřen 14. 8. 2004, oddací list je zapsán ve svazku 2, ročník 2004, list 69 a pořadové číslo 47. **Matrika tedy potvrdila pravost oddacího listu**. Žadatelka požádala o povolení trvalého pobytu na podkladě uzavřeného sňatku po změně právní úpravy, tedy po 1. 5. 2004. Za té situace platilo ustanovení § 87e odst. 1 Zákona o pobytu cizinců na území ČR a obžalovaný musel trvalý pobyt povolit. Je skutečností, že z MCE nevyplývá, že by obžalovaný ověřoval pravost Potvrzení o legálnosti pobytu jako podkladu pro uzavření sňatku. Protože však sňatek byl uzavřen v době, kdy se žadatelka zdržovala na území ČR legálně, nelze bez dalšího dovodit, že obžalovaný svou nečinností byl alespoň srozuměn s tím, že předmětné povolení o oprávněnosti k pobytu musí být padělané nebo neoprávněně vydané, neboť konstrukce obžaloby neplatí s ohledem na skutečnost, že legálnost pobytu vyplývající z doby stanovené ve výjezdním příkazu opravňovala k uzavření sňatku i podání žádosti o trvalý pobyt a povolení pobytu jako potvrzení pro matriku by správně jen osvědčovalo legálnost pobytu vyplývající ze samotného výjezdního příkazu. Za té situace nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že obžalovaný jednal alespoň v eventuálním úmyslu přivodit jiné osobě neoprávněnou výhodu či neoprávněný prospěch. Proto zdejší soud při absenci usvědčujících důkazů potvrdil správnost zprošťujícího výroku podle § 226 písm. b) trestního řádu.

318. Ke stejnému závěru došel odvolací soud i ve vztahu k bodu č. **303)**. Podle obžaloby žadatelka B. T. X., nar. [REDACTED], požádala ve Vyšních Lhotách o azyl dne 6. 11. 2004 a téhož dne vzala svůj úmysl zpět. Tehdy byla údajně bez cestovního dokladu. Byl jí vystaven výjezdní příkaz na dobu od 6. 11. 2004 do 20. 11. 2004. Dne 22. 11. 2004 se žadatelka dostavila na OCP [REDACTED], byl s ní sepsán úřední záznam a byl jí vydán výjezdní příkaz od 22. 11. 2004 do 6. 12. 2004. Na OCP [REDACTED] předložila spolu s žádostí o trvalý pobyt odůvodněnou sňatkem s občanem ČR M. M., nar. [REDACTED], i cestovní pas vydaný 27. 10. 2003. Sňatek byl uzavřen 19. 6. 2004, podle obžaloby v době neoprávněného pobytu na území ČR. Obžaloba dává za vinu obžalovanému také to, že v systému CIS je chybný zápis ve tvaru jejího příjmení B. [REDACTED].
319. Obžalovaný ve svém vyjádření založeném na č. l. 2717d uvedl, že v obžalobě není uvedeno, co porušil. Ve stanovisku na č. l. 2732 poukázal na to, že ve vyhodnocení žádosti ze dne 2. 12. 2004, které provedl, je záznam o provedeném šetření na Obecním úřadě v Bečově k ověření pravosti oddacího listu a ke sňatku. Okresní soud tento dílčí útok podrobněji neodůvodnil, lze vycházet z jeho obecné argumentace vztahující se ke všem případům žádostí o trvalý pobyt na podkladě sloučení s manželem – občanem ČR podaných na OCP [REDACTED] po 1. 5. 2004.
320. Z odborného vyjádření vyplývá, že platnosti sňatku nebrání případné nepovolení pobytu, z vyžádané zprávy MV, OAM ze dne 17. 10. 2018 bylo prokázáno, že cizinka má dvě děti, které mají české občanství, proto nebude zahájeno řízení o zrušení jejího trvalého pobytu.
321. Zdejší soud prostudoval i MCE SCPP-06768/PL-IV-CI-2007. Zjistil, že oddací list byl vydán 19. 6. 2004 Obecním úřadem v Bečově, je založen ve svazku 2, ročník 2004 na listu 43 pod pořadovým číslem 22. Předložený oddací list byl notářsky ověřen. Ve spise je záznam o tom, že žadatelka předložila cestovní pas [REDACTED] vydaný dne 27. 10. 2003 s platností do roku 2008. V rámci vyhodnocení žádosti je úřední záznam obžalovaného, že ověřil pravost oddacího listu na OÚ Bečov. Současně zaznamenal, že **požádal pracovníci OÚ [REDACTED] paní N. [REDACTED] o zaslání kopie potvrzení o legálnosti pobytu jako dokladu pro matriku k uskutečnění svatby**. Obhajoba obžalovaného nebyla vyvrácena. Za té situace, byť obžalovaný prováděl lustrace jen v systémech Azyl a ENO, nelze bez dalších důkazů s ohledem na kogentní úpravu § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. v tehdy účinném znění dávat obžalovanému za vinu, že jeho jednání směřovalo či způsobilo neoprávněný prospěch. Proto zdejšímu soudu nezbylo, než potvrdit zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu. V té souvislosti je nutno poznamenat, že zdejší soud citelně vnímá skutečnost, že obžalobou nebylo dáváno obžalovanému za vinu, že nečinil kroky, které by mohly vyvolat řízení vedoucí případně k postupu podle § 80 odst. 1 výše uvedeného zákona, tedy ke zrušení trvalého pobytu pro případný fingoaný sňatek. Naproti tomu, pokud státní zástupkyně dává obžalovanému za vinu, že v systému CIS je příjmení žadatelky přechýleno, není třeba se podrobněji rozepisovat o tom, proč zmíněné pochybení není trestným činem.
322. Pod bodem č. **304)** dává obžaloba obžalovanému za vinu, že připravil podklady k rozhodnutí o udělení povolení k trvalému pobytu za situace, kdy žadatel N. T. H., nar. [REDACTED], přicestoval na krátkodobé vízum s dobou pobytu na 30 dnů dne 22. 10. 2004. Platnost jeho pobytu skončila 20. 11. 2004 a teprve 22. 11. 2004 podal žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR na podkladě sňatku uzavřeného v Chodově dne 9. 11. 2004. Pobyt mu byl povolen a doklady o povolení k pobytu byly cizinci předány dne 23. 11. 2004. Rozhodnutí o udělení povolení k trvalému pobytu bylo vydáno podle § 87 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., ačkoliv se v době podání žádosti zdržoval na území neoprávněně a nebylo to s ním nijak řešeno.

323. Obžalovaný se k tomuto skutku vyjádřil s tím, že na straně č. 5 MCE je výpis z lustrace CIS – ENO negativní a nebyl uveden žádný negativní poznatek. Pravost oddacího listu ověřil na matrice. Trval na tom, že žadatel měl platný pobyt do 23. 11. 2004. Stejně formuloval své stanovisko i obhájce obžalovaného (č. l. 2717ch, č. l. 2734n).
324. Zdejší soud studiem MCE SCPP-01333/UL-VIII-CI-2007 zjistil, že dne [REDACTED] se žadateli narodil v [REDACTED] syn N [REDACTED] V [REDACTED] T [REDACTED] B [REDACTED]. V tomto MCE je založena i Evidenční karta cizince SCPP-01816/PL-VI-CI-2004. V ní je založena žádost z 22. 11. 2004 i oddací list z 9. 11. 2004 vystavený matrikářkou N [REDACTED] v [REDACTED]. Z pasu žadatele bylo ofoceno krátkodobé vízum vydané v Berlíně. Na rozdíl od chybných údajů v obžalobě vycházejících z nesprávných závěrů kontroly bylo toto vízum vystaveno na dobu od 4. 10. 2004 do 30. 12. 2004. Ani obžaloba, ani ministerstvo nezpochybňují pravost víza vydaného zastupitelským úřadem v Berlíně.
325. Na podkladě shora uvedeného zjištění existuje sice pochybnost, zda žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR byla podána v době, kdy se žadatel zdržoval na území ČR legálně. Sňatek však byl uzavřen v době, kdy se žadatel zdržoval na území ČR legálně. Nebyl zpochybněn oddací list, obžalovaný musel žádosti podle tehdy účinné úpravy vyhovět. Pokud jde o datum žádosti, nelze vyloučit pochybení obžalovaného, to však mohlo být způsobeno nedbalostí, úmysl jako znak žalovaného trestného činu nebyl bez důvodných pochybností prokázán. Skutečnost, že prováděl neúplnou lustraci, nemůže nic změnit na správnosti zprošťujícího výroku podle § 226 písm. b) trestního řádu. Proto ho zdejší soud potvrdil.
326. Pod bodem č. 305) je obžalovanému dáváno za vinu, že svému nadřízenému připravil podklady a vyhodnocení žádosti tak, že byl žadateli I [REDACTED] V [REDACTED] CH [REDACTED], nar. [REDACTED], povolen trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s občanem ČR. Zmíněný žadatel podle obžaloby přicestoval 22. 10. 2004 na krátkodobé vízum s dobou pobytu na 30 dnů udělené na ZÚ Berlín. Platnost jeho pobytu skončila 20. 11. 2004. Přesto 22. 11. 2004 podal předmětnou žádost, té bylo vyhověno a doklady o povolení k pobytu byly cizinci předány 23. 11. 2004. Žádost se opírala o sňatek uzavřený v Chodově dne 16. 11. 2004. Rozhodnutí o udělení povolení k trvalému pobytu bylo chybně vydáno podle § 87 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., ačkoliv se cizinec v době podání žádosti zdržoval na území neoprávněně a nebylo to nijak řešeno.
327. Obžalovaný uvedl, že potvrzení o pobytu bylo vystaveno 15. 11. 2004, proto se žadatel mohl dalšího dne oženit (č. l. 2717ch). Na straně 6 MCE je záznam o provedené lustraci v systému CIS – ENO a záznam o ověření pravosti oddacího listu. Okresní soud poukázal na to, že obžalovaný poukázal na to, že potvrzení o oprávněnosti pobytu žadatele bylo platné od 4. 10. 2004 do 30. 12. 2004. Ke sňatku došlo na základě tohoto potvrzení vystaveného 15. 11. 2004 následujícího dne při legálním pobytu na území ČR.
328. Zdejší soud se obrátil na MV, OAM. Z jeho zprávy ze dne 17. 10. 2018 vzal za prokázané, že tento případ bude do budoucna prověřen, zda lze zrušit trvalý pobyt. Z této odpovědi lze dovodit, že **až do doby, kdy se o věc začal zajímat zdejší soud, nikdo situaci ve správním řízení neřešil.** Zdejší soud prostudoval MCE SCPP-01814/PL-VI-CI-2004. Zjistil, že cizinci již bylo přiděleno rodné číslo. Žádost o trvalý pobyt byla podána 22. 11. 2004, opírala se o sňatek uzavřený 16. 11. 2004 s manželkou I [REDACTED] B [REDACTED], nar. [REDACTED]. Oddací list vystavila matrikářka N [REDACTED]. V MCE je doloženo potvrzení OCP [REDACTED] z 15. 11. 2004 jako podklad pro uzavření manželství. Krátkodobé vízum bylo skutečně uděleno 4. 10. 2004 a platilo až do 30. 12. 2004. S ohledem na den, kdy přicestoval, **platilo krátkodobé vízum do 22. 11. 2004 včetně. To znamená, že jak žádost, tak sňatek se datují k době, kdy se žadatel zdržoval na území ČR legálně.** Lze připustit, že obžalovaný neprováděl úplnou lustraci, lustroval jen ENO,

na vyhodnocení je záznam o tom, že pravost dokladů byla ověřena na příslušných úřadech. Nebyla tak vyvrácena obhajoba obžalovaného, ani potvrzena konstrukce podané obžaloby. Znovu je třeba připomenout, že krátkodobé vízum vystavil Zastupitelský úřad v Berlíně již 4. 10. 2004, a to na dobu do 30. 12. 2004, potvrzení pro uzavření manželství vystavil kolega obžalovaného K■■■■, podepsala pak svědkyně G■■■■ v zastoupení za vedoucího J■■■■. Zmíněné potvrzení bylo předloženo v opisu, který byl ověřen podle originálu razítkem a podpisem obžalovaného jako správný. Za té situace nebylo prokázáno bez důvodných pochybností, že by jednání obžalovaného mělo za následek neoprávněnou výhodu či neoprávněný prospěch. Proto zdejší soud potvrdil správnost zprošťujícího výroku podle § 226 písm. b) trestního řádu.

329. Důkazní nouze vedla k potvrzení zprošťujícího výroku podle § 226 písm. b) trestního řádu i u skutku pod č. **308)** podané obžaloby. Podle ní žadatel N■■■■ D■■■■ S■■■■, nar. ■■■■, přicestoval do ČR na krátkodobé vízum vydané na ZU Berlín s dobou platnosti od 5. 10. 2004 do 30. 12. 2004. Hranice překročil 29. 10. 2004. Lhůta 30 dnů uplynula 27. 11. 2004, a podle obžaloby se cizinec od 28. 11. 2004 zdržoval na území ČR nelegálně. Přesto dne 4. 12. 2004 uzavřel v Mladé Boleslavi sňatek s občanem ČR a dne 8. 12. 2004 podal žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. Rozhodnutí o udělení povolení k trvalému pobytu podle § 87 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., mu bylo vydáno 10. 12. 2004, přestože sňatek byl uzavřen v době nelegálního pobytu na území ČR a potvrzení o oprávněnosti k pobytu muselo být tedy padělané nebo neoprávněně vystavené.
330. K tomu obžalovaný uvedl, že cizinec má platný trvalý pobyt na území ČR dosud. Během celé doby žádný policista neřešil skutečnost, která je obžalovanému dávána za vinu, protože ji patrně ve složité evidenci CIS nezjistil. Podrobněji okresní soud tento dílčí útok neodůvodnil, lze tedy odkázat na paušální argumentaci k tzv. fingovaným sňatkům.
331. Zdejší soud prostřednictvím státního zástupce vyžádal zprávu MV, OAM. Z této zprávy ze dne 17. 10. 2018 vyplývá, že záležitost bude teprve prověřována. Platí tedy **důkazní nouze**. Tento senát prostudoval MCE SCPP-02135/PL-VI-CI-2004. Zjistil, že oddací list byl vystaven 4. 12. 2004, manželkou žadatele se stala vdova A■■■■ P■■■■, rozená B■■■■. Shodný oddací list byl 7. 12. 2004 doručen i poštou z Magistrátu města Mladá Boleslav ke sp. zn. SCPP-4873/PL-VI-2004. Ve spisové evidenci není žádný záznam o provedené lustraci s výjimkou opatřeného výpisu z katastru. Mezi doklady chybí čestné prohlášení o zajištění bydliště. Přesto obžalovaný v úředním záznamu na vyhodnocení tvrdí, že pravost dokladů ověřil „na příslušných úřadech“. Přes neúplnost podkladů musel odvolací soud připustit, že ani v tomto bodě nebyla prokázána vina obžalovaného bez důvodných pochybností. Státním zástupcem nebyl předložen jiný spisový materiál, přestože – jak již bylo uvedeno výše – zdejší soud zjistil, že u OCP ■■■■■ bylo vedeno řízení ještě pod sp. zn. SCPP-4873/PL-VI-2004, k níž byl poštou zaslán oddací list. **Není vyloučeno, že v dalším řízení u stejné součásti cizinecké policie byl povolen další pobyt žadatele na území ČR.** Proto zdejšímu soudu nezbylo než důvodné skutkové pochybnosti vykládat ve prospěch obžalovaného ve smyslu zásady *in dubio pro reo*. Zdejší soud však považuje za potřebné dodat, že citelně vnímá absenci popisu skutku týkajícího se toho, že obžalovaný následně neprovedl úkony a nevyvolal řízení o zrušení trvalého pobytu pro pochybnosti o tom, zda nebyl fingován. Skutek uvedený v obžalobě se následného případného jednání a protiprávní činnosti obžalovaného netýká, proto musel zdejší soud i ohledně tohoto dílčího útoku rozhodnout tak, jak shora uvedl.
332. Další dílčí útok téže povahy je popsán pod bodem č. **312)**. Podle obžaloby žadatel N■■■■ V■■■■ T■■■■, nar. ■■■■, požádal dne 16. 12. 2004 o azyl. Dne 20. 12. 2004 vzal žádost zpět a byl mu vystaven výjezdní příkaz s dobou platnosti od 20. 12. 2004 do 18. 1. 2005. Dne 16. 12. 2004 podal žadatel žádost o trvalý pobyt z důvodu uzavření sňatku s občankou ČR – M■■■■ R■■■■, nar. ■■■■, který uzavřel 14. 12. 2004 ve Slaném. Podle obžaloby byl

sňatek uzavřen v době nelegálního pobytu cizince na území. Proto Prohlášení o oprávněnosti pobytu cizince na území jako podklad pro matriku muselo být v daném případě padělané nebo neoprávněně vydané, tuto skutečnost však obžalovaný při podání žádosti neprověřoval. Povolení k trvalému pobytu mu bylo vystaveno chybně podle § 87 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. dne 4. 1. 2005. Podle obžaloby (na rozdíl od zkráceného popisu skutku v přezkoumávaném rozsudku) byl zjištěn i další nedostatek porovnáním údajů uvedených k manželce v žádosti a oddacím listu. V žádosti je uvedena M. R., nar. , v oddacím listu P. A., nar. . Ani tento rozpor nebyl odstraněn. Prověřením údajů v evidenci obyvatel bylo podle obžaloby zjištěno, že M. R. má za manžela jiného občana Vietnamu – N. V. Q., nar. (správní vyhoštění a současně udělení povolení k trvalému pobytu) a P. A. manžela T. V. T., nar. . Jedná se tedy o osobu jiného jména, než má cizinec, shodné je pouze datum narození. Z uvedeného podle státní zástupkyně jednoznačně vyplývá podezření, že i oddací list ze dne 14. 12. 2004 je padělek.

333. Obžalovaný se vyjádřil tak, že postupoval podle pokynu JUDr. T. a patrně přehlédl, že dává občanský průkaz jiné ženy (č. l. 2730 p. v.). Okresní soud uvádí, že obžalovaný uvedl, že v žádosti chybně založil kopii OP jiné ženy. V evidenci CIS je však uvedena správná osoba, se kterou cizinec uzavřel sňatek. Není pravda, že obžalovaný neověřil pravost oddacího listu. Na straně 7 je zápis o telefonickém hovoru s paní P. z matriky ve , kde ke sňatku došlo, kterou obžalovaný požádal, aby na OCP zaslała kopii potvrzení ke sňatku. Pobyt povolil, jednal přesně podle pokynu majorky T., protože sňatek byl uzavřen s občanem ČR.
334. V této souvislosti lze znovu odkázat na výsledky svědkyně T. a bývalého vedoucího OCP I. J., které rozebíral zdejší soud v podobném případě výše. Především však zdejší soud vyžádal zprávu MV, OAM. Z této zprávy ze dne 17. 10. 2018 vyplývá, že ministerstvo vnitra si vyžádalo MCE a nechá prověřit pravost matričního dokladu, pokud není předložený oddací list padělkem, bude prověřována možnost účelového sňatku. Z toho lze dovodit, že **až do současné doby byly správní orgány zcela nečinné a ani státní zastupitelství v tomto směru nepředložilo dostatečné podklady.** Zdejší soud totiž zjistil, že k dispozici je MCE SCPP-00021/PL-VI-CI-2005. Na obálce je uvedeno rodné číslo . **V obálce však chybí jakékoliv podklady a formuláře k žádosti a k rozhodnutí, proto nelze prověřit tvrzení v obžalobě.** Zdejší soud se tedy snažil dohledat případné fotokopie. Zjistil, že ve Volné příloze č. 15 není žádná fotokopie z tohoto MCE. Ve volné příloze označené Neutajené spisy č. 557 a 3 zjistil, že je v ní založená na č. l. 201 fotokopie oddacího listu. Jako manželka žadatele je uvedena P. A., nar. . Oddací list vydal Matriční úřad ve Slaném dne 14. 12. 2004 s tím, že sňatek byl 14. 12. 2004. Oddací list je založen v matrice ve svazku 3, ročník 2004, list 93, pořadové číslo 210. Ve stejné volné příloze je založen i detail osoby A. na č. l. 202. Ve stejné volné příloze je založen i oddací list M. R., nar. , RC . Oddací list byl vystaven ve Slaném s tím, že sňatek byl uzavřen 14. 12. 2004, byl vydán téhož dne. Manželem M. R. nebyl žadatel, ale N. V. Q.
335. Nabízí se závěr, že ten, který vyplňoval žádost, vyplňoval i další žádosti a prohodil oddací listy. Za situace, kdy zdejší soud nemá dostatek důkazů pro kategorický závěr, musel postupovat v důkazní nouzi tak, že potvrdil zprošťující závěr podle § 226 písm. b) trestního řádu. Je totiž zřejmé, že skutek se stal, podrobnosti však nelze při absenci listinných důkazů za situace, kdy podle státního zástupce již nejsou další MCE k dispozici, zjistit. Proto nezbylo než potvrdit zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu.
336. Dalšího dílčího útoku téže povahy se podle obžaloby obžalovaný dopustil útokem popsáním pod bodem 313). Je mu dáváno za vinu, že povolil trvalý pobyt žadatelce V. T. H., nar. . Ta dne 19. 12. 2004 požádala ve Vyšních Lhotách o azyl, 20. 12. 2004 vzala svůj úmysl zpět. V CIS je uložena informace, že v azylovém řízení cizinka uvedla, že uzavřela sňatek

s občanem ČR. Datum jejího příjezdu do ČR nebyl zjištěn. Sňatek uzavřela v Lomu s P██████ B██████, nar. ██████, dne 7. 12. 2004, tedy v době, kdy se na území ČR zdržovala neoprávněně. Ačkoliv ve Vyšních Lhotách uváděla, že je bez cestovního dokladu, v řízení o povolení k trvalému pobytu předložila cestovní pas vydaný dne 24. 10. 2000 a platný do 24. 10. 2005. Provedením důkladné lustrace bylo podle státní zástupkyně možno dojít k závěru, že potvrzení o oprávněnosti k pobytu bylo vydáno v době nelegálního pobytu cizinky na území, takže muselo být padělané nebo neoprávněně vydané.

337. Obhajoba ve svém stanovisku argumentovala tím, že v MCE na druhé straně žádosti je úřední záznam obžalovaného ze dne 23. 12. 2004, že se mu podařilo ověřit pravost oddacího listu, ale nepodařilo se mu ověřit pravost potvrzení o pobytu. Proto požádal o zaslání jeho kopie na OCP ██████. Jednal podle pokynu mjr. T██████ jako metodicky ze 14. 10. 2004, že pokud byl uzavřen sňatek s občanem ČR, je to důvodem pro povolení trvalého pobytu. Není tedy pravdou, že neřešil pravost vydaného potvrzení. Okresní soud ve své argumentaci uvedl pouze stanovisko obžalovaného k tomuto bodu obžaloby, jinak lze odkázat na jeho společnou argumentaci k povolování trvalých pobytů na podkladě uzavření sňatku s občanem ČR po 1. 5. 2004.
338. Zdejší soud zjistil z MCE SCPP-02088/UL-V-CI-2007, že žadatelka má povolen trvalý pobyt. Do těchto materiálů cizinecké evidence bylo vloženo další MCE SCPP-02453/PL-VI-CI-2004. Na obálce je uvedeno rodné číslo žadatelky. V dokumentaci je uveden rodný list jejího syna M██████, nar. ██████. K předmětu obžaloby je nutno doplnit, že v materiálech cizinecké evidence je založena žádost o povolení k trvalému pobytu SCPP-5215/PL-VI-2004. Byla podána 22. 12. 2004, trvalý pobyt byl povolen 27. 12. 2004 a téhož dne žadatelka převzala průkaz o povolení k pobytu platný do 23. 12. 2014. Účelem povolení trvalého pobytu bylo sloučení rodiny s manželem, P██████ B██████, nar. ██████. Oddací list byl vystaven 7. 12. 2004 v ██████ matrikářkou, J██████ B██████, v dokumentaci je jeho fotokopie ověřená razítkem a podpisem obžalovaného. Ve spise je založena fotokopie, ale i originál víza AKT0037155 s výjezdním příkazem od 20. 12. 2004 do 18. 1. 2005. Žádost o povolení trvalého pobytu byla tedy podána v době, kdy se žadatelka na území ČR zdržovala legálně. Na vyhodnocení žádosti z 23. 12. 2004 je úřední záznam, že pravost oddacího listu byla ověřena telefonicky na OÚ ██████. **Protože se nepodařilo ověřit pravost vydání potvrzení k uskutečnění svatby, byla pracovnice obecního úřadu J██████ B██████ požádána o zaslání kopie uvedeného potvrzení.**
339. Zdejší soud se prostřednictvím státního zástupce obrátil na MV OAM. Z jeho zprávy ze dne 17. 10. 2018 vzal z prokázané, že cizinec se narodil ██████ syn, který získal po matrikovém otci české občanství. Proto nebude zahajováno řízení o zrušení pobytu.
340. Jak vyplývá z podané obžaloby, datum příjezdu cizinky do ČR nebyl zjištěn a v tomto směru jak okresní soud, tak odvolací soud nemají žádné důkazy. Nelze vyloučit, že provedením důkladné lustrace tak, jak to bylo povinností obžalovaného, by bylo možno dojít k závěru, že potvrzení o oprávněnosti k pobytu jako podklad pro matriku, bylo vydáno v době nelegálního pobytu cizinky na území ČR, takže muselo být padělané nebo neoprávněně vydané. Při absenci dalších podkladů však není vyloučen ani ten závěr, který prezentoval zdejší soud již v několika případech popsanych výše, a to, že při kompletní dokumentaci bylo zjištěno, že ještě před žádostí o azyl se cizinec na území ČR zdržoval na podkladě krátkodobého víza. Z tohoto úhlu pohledu lze mít vážné pochybnosti o tom, zda nedostatečná lustrace ze strany obžalovaného nevedla při alespoň srozumění obžalovaného k opatření neoprávněné výhody spočívající v povolení trvalého pobytu. Jenže stále platí, že pokud byl právoplatně uzavřen sňatek a ten není zpochybněn ani pochybnostmi vztahujícími se k dokladu o legálnosti pobytu předloženému matrikářce, obžalovaný neměl podle zákonné úpravy účinné v době od 1. 5. 2004 podle díkce ustanovení § 87e odst. 1 Zákona č. 326/1999 Sb., jinou možnost, než na podkladě uzavřeného sňatku trvalý

pobyt povolit. Lze tedy konstatovat, že **nesplnění povinností ve vztahu k opatření úplných podkladů ke spolehlivému rozhodnutí ve správním řízení nebylo příčinou povolení trvalého pobytu. Ten byl povolen na podkladě uzavřeného sňatku, pravost oddacího listu přitom byla ověřena.** Za té situace nelze dávat obžalovanému za vinu, že jednal v úmyslu opatřit cizince neoprávněnou výhodu spočívající v povolení trvalého pobytu na podkladě sloučení rodiny s manželem. Proto při důkazní nouzi zdejší soudu nezbylo, než potvrdit zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu, i když právě za těchto okolností popsaných výše citelně vnímá skutečnost, že obžalovanému nebylo dáváno za vinu, že neprovedl či nedal podnět ke zpětnému prošetření, zda nešlo o fingoovaný sňatek ve smyslu § 80 odst. 1 Zákona o pobytu cizinců na území ČR. Je však nutno připustit, že **nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného, že skutečně požádal matrikářku B [redacted] o zaslání kopie uvedeného potvrzení,** aby následně byla prověřena jeho pravost.

341. Pod bodem **314)** dává obžaloba obžalovanému za vinu povolení trvalého pobytu žadatelce N [redacted] T [redacted] H [redacted] Y [redacted], nar. [redacted]. Ta podle obžaloby požádala o azyl 11. 12. 2004 po ilegálním příchodu za území ČR. Dne 12. 12. 2004 vzala svoji žádost zpět a byl jí vystaven výjezdní příkaz s platností od 12. 12. 2004 do 10. 1. 2005. Dne 15. 12. 2004 podala žadatelka žádost o povolení k trvalému pobytu na podkladě sňatku s občanem ČR uzavřeného 7. 12. 2004 v Lomu, a to u OCP Liberec. Dne 17. 12. 2004 vzala žádost zpět poté, co **OCP Liberec došlo k závěru, že se cizinka v den sňatku zdržovala na území ČR nelegálně, a proto potvrzení o oprávněnosti pobytu muselo být padělané nebo vydané neoprávněně.** OCP Liberec na podkladě zpětvzetí žádosti dne 17. 12. 2004 (v pátek) vydalo rozhodnutí o zastavení řízení. Táž cizinka podala v pondělí 20. 12. 2004 u OCP [redacted] žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR. Rozhodnutí podle § 87 písm. e) Zákona č. 326/1999 Sb., bylo vydáno dne 22. 12. 2004 a téhož dne byl žadatelce předán průkaz. Obžalovaný si nevyžádal materiály z OCP Liberec, ačkoliv informace v CIS u něho měly vzbudit podezření o pravosti potvrzení o oprávněnosti pobytu. Obžaloba v té souvislosti argumentuje tím, že v materiálech je zaznamenána lustrace v ENO a rovněž poukazuje na to, že do informačního systému CIS byla cizinka zapsána jako N [redacted] T [redacted] H [redacted] Y [redacted]. Podle státní zástupkyně je v materiálech založeno i oznámení změny, kdy cizinka oznámila (z tiskopisu není patrné, kdy) vydání nového cestovního pasu s platností od 22. 12. 2004 do 22. 12. 2009. Je přiložen i záznam o lustraci cizinky v CIS – AZYL ze dne 13. 1. 2005.
342. Ze zprávy OCP Liberec (č. l. 370) vyplývá, že **doklad – potvrzení o oprávněnosti k pobytu pro matriku nebyl cizineckou policií v Praze vydán.** Vyhodnocení OCP Liberec je založeno na č. l. 371-381.
343. Aktivita obžalovaného v systému CIS byla dokladována č. l. 878 a 884-885. Z tohoto důkazu vyplývá, že obžalovaný provedl 20. 12. 2004 lustraci v systému ENO. Dále prováděl opakovaně lustraci v podsystému TUDU (povolené pobyty). V té souvislosti nelze odhlédnout od stanoviska Ředitelství SCPP z 19. 4. 2005 informačním systémům u SCPP PČR (č. l. 897-898). Zmíněné stanovisko připouští dílčí závady, které nebyly odstraněny během zkušebního provozu. Podobné skutečnosti vyplývaly i z výpovědí svědků – cizineckých policistů.
344. Okresní soud argumentuje tím, že obžalovaný uvedl, že na druhé straně vyhodnocení žádosti o trvalý pobyt našel při studiu MCE úřední záznam z 20. 12. 2004, že se mu podařilo ověřit pravost oddacího listu a **nepodařilo se mu ověřit pravost potvrzení o pobytu. Proto podle pokynu mjr. T [redacted] požádal o zaslání jeho kopie na OPC [redacted].** Není tedy pravdou, že neřešil pravost vydaného potvrzení (č. l. 2742 p. v.). K tomu je třeba poukázat na to, že **pokud by obžalovaný měl k dispozici materiály z OCP Liberec (č. l. 1378, 1400-1413), zjistil by, že doklad nebyl cizineckou policií v Praze vydán (č. l. 370).**

345. Zdejší soud se opět prostřednictvím státního zástupce obrátil na MV, OAM. Z jeho zprávy ze dne 17. 10. 2018 vzal za prokázané, že existuje podezření na účelový sňatek, avšak prokázání bude velmi obtížné, neboť manžel je hlášen na úřadu. Zmíněná zpráva vůbec neřešila údajnou neplatnost pobytu v době uzavření sňatku.
346. Podle článku 5 odst. 4 Metodického pokynu č. 27/04 měl obžalovaný provádět lustraci v 18 podsystémech CIS (č. listu 887a).
347. Zdejší soud se seznámil s MCE SCPP-02393/PL-VI-CI-2004. Zjistil, že oddací list byl vydán 7. 12. 2004 v den údajného sňatku. **Sňatek byl tedy uzavřen před podáním žádosti o azyl**, nutno připomenout, že se tak mělo stát po ilegálním překročení hranic ČR. V dokumentaci je záznam, že na OÚ bylo telefonicky ověřeno, že oddací list je pravý. Protože se nepodařilo ověřit pravost „vydání potvrzení k uskutečnění svatby“, požádal obžalovaný pracovníci výše uvedeného obecního úřadu, paní B██████, o zaslání kopie tohoto potvrzení. **Nebyla tedy zcela vyvrácena obhajoba obžalovaného**, že - přestože neprováděl úplnou lustraci a nevyžádal si materiály OCP Liberec, zabýval se možností fingovaného sňatku z hlediska následného případného zrušení trvalého pobytu za podmínky § 80 odst. 1 Zákona o pobytu cizinců na území ČR. Obžalovaný nepochybně porušil stanovené zákonné povinnosti k provádění lustrace a opatření podkladů pro spolehlivé rozhodnutí, ať už podle Zákona č. 326/1999 Sb., či správního řádu č. 71/1967 Sb., v tehdy platném znění a nerespektoval ani závazný metodický pokyn. **Zůstává však otázkou, jestli by za situace, kdy zpracovával podklady v pondělí poté, co v pátek OCP Liberec zastavilo řízení na podkladě zpětvzetí žádosti o povolení trvalého pobytu, obžalovaný v systému CIS, který byl v té době nespolehlivý**, jak vyplývá i ze stanoviska ředitelství Služby cizinecké a pohraniční policie z 19. 4. 2005, **zjistil rozhodné skutečnosti a našel závěry OCP Liberec**. Je třeba připomenout, že veškeré důvodné skutkové pochybnosti je nutno vykládat ve prospěch obžalovaného. Za té situace je nutno zdůraznit, že podle § 87e odst. 1 Zákona č. 326/1999 Sb., účinného po 1. 5. 2004, byl obžalovaný povinen povolit trvalý pobyt na podkladě žádosti o sloučení s manželem – občanem ČR – za situace, kdy byla potvrzena pravost oddacího listu. **Ve vztahu k následnému šetření, zda se nejednalo o fingovaný sňatek, nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného, že požádal o zaslání kopie předmětného potvrzení matrikářku**. Ta nebyla jako svědek vyslechnuta a z hlediska doby, ve které rozhoduje zdejší soud, ten došel k závěru, že lze obtížně předpokládat, že by si paní B██████ s odstupem patnácti let pamatovala, zda takovou žádost obdržela a jak na ni reagovala. **Závěr zdejšího soudu o tom, že po 15 letech nelze již očekávat relevantní informaci při případném výsledku svědkyň – matrikářek je univerzální a vztahuje se na všechny podobné případy.** Navíc je nutno připomenout, že případné kroky ke zjištění toho, zda se nejednalo o fingovaný sňatek a prověření těchto skutečností, jsou již novým skutkem, který není obžalovanému dáván za vinu. Za té situace nezbylo, než potvrdit zprošťující výrok napadeného rozsudku.
348. Pokud jde o dílčí skutek č. **316)** z podané obžaloby, obžalovanému je dáváno za vinu, že na podkladě žádosti T██████ A██████ Q██████, nar. ████████, ze dne 20. 12. 2004, o povolení trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR – S██████ G██████, nar. ████████, s níž žadatel uzavřel sňatek 20. 12. 2004 ve Stanovicích, připravil podklady pro povolení rozhodnutí a to bylo vydáno 22. 12. 2004 podle § 87 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. Přitom žadatel dne 6. 11. 2004 požádal o azyl ve Vyšních Lhotách a úmysl vzal zpět 10. 11. 2004, načež mu byl vydán výjezdní příkaz. Již v azylovém řízení předložil oddací list z 8. 11. 2003, vydaný na matričním úřadu ve Skalné, prokazující jeho sňatek se S██████ T██████, nar. ████████. Podle obžaloby byla žádost na OCP ████████ podána v době neoprávněného pobytu cizince na území ČR a obžalovaný nereagoval na odlišná jména manželek, kdy původně uváděná manželka S██████ T██████ má za manžela T██████ V██████ V██████, nar. ████████, což vyplývá z evidence obyvatel.

349. Ze stanoviska obhajoby (č. l. 2742 p. v. až 2743) vyplývá, že pokud žadatel ve Vyšních Lhotách předložil oddací list s jiným jménem manželky, musel se následně rozvést. Ve spisu není žádný záznam o rozvodu se S [REDACTED] G [REDACTED], z toho lze dovodit, že obžalovaný je s ní stále ve stavu manželském, což do doby, kdy obžalovaný nahlížel do materiálů cizinecké evidence, nikdo neřešil. Stejným způsobem odůvodnil zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu okresní soud. Další argumentaci neuváděl a nekonfrontoval verzi obžalovaného s dalšími ve věci opatřeními a provedenými důkazy.
350. Především je třeba zdůraznit, že jako svědkyně byla vyslechnuta bývalá matrikářka ve [REDACTED], M [REDACTED] N [REDACTED] (č. listu 1991-1992). Ta připouštěla, že [REDACTED] byly oblíbeným místem pro uzavírání sňatků mezi Rusy a Čechy a Vietnamci a Čechy. Zřejmě pro ně byla zajímavá rychlost, neboť nebyl problém vyřídit administrativu a uspořádat svatbu během týdne. Připustila, že počet svateb stoupl tak, až to nestíhala. Z Magistrátu Karlovy Vary jí pak řekli, že už to nemá dělat. Jednalo se o období asi tří měsíců, připouštěla, že u Vietnamců se jako svědkové vyskytovaly stejné osoby. Někteří chodili přímo, jiní měli zprostředkovatele, kteří ale nebyli vybaveni plnou mocí a šli s nimi, aby překládali. Domluvily se třeba tři páry najednou, převažovaly svatby mezi Vietnamcem a Čechem. Trvala na tom, že dodatečně si ověřovala pravost dokladů (č. listu 1992), potvrzení o legálnosti pobytu jí potvrzovala různá OCP, i OCP v [REDACTED], a další podklady si ověřovala na ruských a vietnamských velvyslanectvích. Postupem podle § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu jí byla přečtena pasáž z předchozí výpovědi založené na č. listu 1419-1422, potvrdila tuto výpověď jako správnou. V původní výpovědi mimo jiné uváděla, že cizinecká policie jí potvrzovala písemně, že předmětná povolení jsou pravá a zmiňovala se o tom, že byla prováděna kontrola a protokoly o svatbách by měly být v [REDACTED], kam byly při pravidelné kontrole odvezeny.
351. Z vyžádané zprávy MV, OAM ze dne 17. 10. 2018 vzal zdejší soud za prokázané, že žadatel byl skutečně manželem S [REDACTED] G [REDACTED], jejich **manželství bylo rozvedeno až v roce 2008** a podle předmětné zprávy bude teprve dále prověřováno, zda nešlo o fingovaný sňatek. Z MCE SCPP-02397/PL-VI-CI-2004 zdejší soud zjistil, že žadatel má již přiděleno rodné číslo. Ve stejném svazku je pod SCPP-8-6097/PH-XIII-2006 založena žádost Okresního soudu v Mostu pod sp. zn. 21 Nc 1261/2006 o sdělení současné adresy otce – žadatele. Pod sp. zn. 10 C 163/2006 vedl zmíněný soud řízení o popření otcovství.
352. Z volné přílohy v obálce č. 18, která obsahuje výpisy z Knihy manželství matričního úřadu Stanovice, zjistil zdejší soud z výpisu ze dne 20. 12. 2004, že byl uzavřen sňatek mezi žadatelem a manželkou S [REDACTED] G [REDACTED], přičemž bylo předloženo **Potvrzení o oprávněnosti pobytu z Policie ČR v [REDACTED] ze dne 15. 12. 2004 č. j. SCPP-5069/PL-VI-2004**. Oproti tomu zdejší soud z další volné přílohy, z šanonu Neutajené spisy č. 557 a 3, na hřbetu č. listu 303, zjistil z oddacího listu ze Skalné, že dne 8. 11. 2003 byl uzavřen sňatek mezi manželkou S [REDACTED] T [REDACTED], nar. [REDACTED], rozenou B [REDACTED], která si vzala T [REDACTED] V [REDACTED] V [REDACTED], nar. [REDACTED]. Z toho lze jednoznačně uzavřít, že **falzifikát oddacího listu byl předložen nikoliv obžalovanému, ale v azylovém řízení**. Ve stejné příloze je založen i úřední záznam o kontrole pravosti oddacího listu ze Skalné, a to na č. listu 301
353. Za této důkazní situace lze i při zjištění, že obžalovaný neprováděl příslušnou lustraci, uzavřít, že **sňatek uzavřený ve Stanovicích dne 20. 12. 2004 se S [REDACTED] G [REDACTED] byl legálním důvodem pro povolení trvalého pobytu podle § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.** Obžalovaný podle zákona neměl jinou možnost, než trvalý pobyt manželovi české občanky povolit. Nicméně je nutno současně uvést, že **sňatek dne 20. 12. 2004 byl uzavřen po ukončení platnosti legálnosti pobytu na podkladě výjezdního příkazu, neboť byl uzavřen po 10. 11. 2004**. Ani okresnímu soudu, ani soudu krajskému nebyl předložen spis týkající se žadatele vedený

údajně OCP [REDAKCE] pod sp. zn. SCPP-5069/PL-VI-2004. Za té situace, kdy další MCE nemají být podle státního zástupce k dispozici, **nelze jednoznačně uzavřít, že sňatek nebyl uzavřen v době, kdy OCP [REDAKCE] udělilo krátkodobé vízum.** Nebylo bez důvodných pochybností vyvráceno ani to, že Potvrzení o oprávněnosti pobytu žadatele ze dne 15. 12. 2004 pod posledně uvedenou spisovou značkou bylo pravé. Za té situace nelze jednoznačně uzavřít, že obžalovaný měl vědět, že předmětné potvrzení jako podklad pro matriku bylo padělkem či bylo pozměněné, nebo vystavené neoprávněně. Proto zdejší soud potvrdil správnost zprošťujícího výroku podle § 226 písm. b) trestního řádu. Takový závěr musí zdejší soud učinit i za situace, kdy z rozsudku Okresního soudu v Mostu sp. zn. 10 C 163/2006 vyplývá, že žadatel není otcem nezletilého M [REDAKCE] G [REDAKCE]. Zmíněný rozsudek nabyl právní moci 1. 11. 2007 (č. l. 3256-3257). V řízení o popření otcovství uvedla bývalá manželka žadatele, že šlo o fingovaný sňatek. Teprve na podkladě této výpovědi bylo možno učinit další kroky, které by mohly vést ke zrušení trvalého pobytu podle § 80 odst. 1 Zákona č. 326/1999 Sb. Obžalovanému však není kladeno za vinu, že neprováděl úkony k prověření fingovaného sňatku.

354. Pokud jde o skutek pod bodem **318)**, lze odkázat na to, co ve vztahu k tomuto dílčímu útoku uvedl zdejší soud v souvislosti s prověřováním zápisů o dětech.
355. Pod bodem **319)** je obžalovanému dáváno za vinu, že povolil trvalý pobyt na území ČR občanu VSR jménem T [REDAKCE] D [REDAKCE] D [REDAKCE], nar. [REDAKCE]. Ten podle obžaloby dne 25. 12. 2004 požádal ve Vyšních Lhotách o azyl, téhož dne vzal svůj úmysl zpět. V informačním systému CIS je uložena informace, že v azylovém řízení uvedl, že uzavřel sňatek s občankou ČR. Datum jeho příjezdu do ČR není znám. Sňatek cizinec uzavřel v Bečově s I [REDAKCE] T [REDAKCE], nar. [REDAKCE], a to dne 22. 12. 2004, tj. v době, kdy se na území ČR zdržoval neoprávněně. Podle státní zástupkyně provedením důkladné lustrace mohl obžalovaný dojít k závěru, že potvrzení o oprávněnosti k pobytu bylo vydáno v době nelegálního pobytu cizince na území, takže muselo být padělané nebo neoprávněně vydané.
356. Okresní soud odkázal na výpověď obžalovaného, který uvedl ve svém stanovisku (č. l. 2743), že na druhé straně vyhodnocení žádosti o povolení trvalého pobytu je úřední záznam ze dne 27. 12. 2004, že se podařilo ověřit pravost oddacího listu a nepodařilo se mu ověřit pravost potvrzení o pobytu. Proto podle pokynu mj. T [REDAKCE] požádal o zaslání kopie na OCP [REDAKCE]. Není tedy pravdou, že neřešil pravost vydaného potvrzení. Obhajoba zdůrazňovala, že cizinka má stále trvalý pobyt, několikrát se stěhovala a nikdo to neřešil.
357. V této souvislosti lze znovu odkázat na obsah výsledků JUDr. T [REDAKCE] a svědka I [REDAKCE] J [REDAKCE]. Na jejich podkladě lze uzavřít, že svědkyně T [REDAKCE] jako metodička Ředitelství cizinecké policie v [REDAKCE] nebyla oprávněna vydávat metodické pokyny, ale připustila, že policisté na OCP považovali i pokyny metodiků z [REDAKCE] za závazné (č. listu 2753). Trvala na tom, že v říjnu 2004 žádný pokyn toho obsahu, o němž hovořil obžalovaný, nedávala. V té souvislosti je na místě znovu připomenout, že zdejší soud již vyslovil právní názor, že v případě uzavření platného manželství cizince – žadatele o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny – v době po 1. 5. 2004 museli policisté podle § 87e odst. 1 Zákona č. 326/1999 Sb., trvalý pobyt bez dalšího povolit.
358. Zdejší soud se opětovně obrátil na MV, OAM. Z jeho zprávy ze dne 17. 10. 2018 zjistil, že záležitost popsaná v tomto skutku bude teprve prověřována. Odvolací soud zjistil z MCE SCPP-02522/PL-VI-CI-2004, že obžalovaný provedl lustraci jen v podsystému ENO. Je však skutečností, že na vyhodnocení žádosti je záznam obžalovaného, že pravost oddacího listu byla ověřena telefonicky na Obecním úřadu v Lomu. **Protože se nepodařilo ověřit pravost vydání potvrzení k uskutečnění svatby, byla pracovnice zmíněného úřadu požádána o zaslání jeho kopie.** Z materiálu cizinecké policie zdejší soud rovněž zjistil, že ještě v roce 2007 bylo vystaveno potvrzení pro Okresní soud Louny k jeho sp. zn. 8 Nc 42/2007, že cizinec má stálou

adresu v [REDAKCE], [REDAKCE]. Přitom podle vysvětlení Ing. K [REDAKCE], která dům koupila v roce 2005 a podávala vysvětlení v několika správních řízeních vedených cizineckou policií, v té době již nebyl v domě žádný cizinec ubytován. Nicméně v roce 2008 byla prověřována nová adresa cizince, kde se skutečně zdržoval. Adresa byla prověřována v souvislosti s řízením o úpravu rodičovské zodpovědnosti a o určení jména.

359. S ohledem na skutečnost, že cizinec jako žadatel o trvalý pobyt prokázal uzavření sňatku s občankou České republiky dne 22. 12. 2004, neměl obžalovaný jinou možnost, než podle kogentního ustanovení § 87e odst. 1 Zákona č. 326/1999 Sb., účinného ve znění od 1. 5. 2004, než trvalý pobyt povolit. Na tom nic nemění ani nedostatečně provedená lustrace, ani to, že obžalovaný neměl dostatek podkladů. Přes opětovné zjištění, že obžalovaný jako cizinecký policista porušoval své povinnosti a nerespektoval příslušné zákony a metodické pokyny upravující jeho činnost, nelze dojít k závěru o vině ve smyslu podané obžaloby. Nebyla totiž vyvrácena obhajoba obžalovaného, že prověřoval předmětné potvrzení předložené cizincem matrice. Za té situace zdejšímu soudu nezbylo než potvrdit zprošťující výrok napadeného rozsudku.
360. Pod bodem 320) je obžalovanému dáváno za vinu, že porušil své povinnosti a dopustil se žalovaného trestného činu tím, že na podkladě žádosti cizinky N [REDAKCE] T [REDAKCE] K [REDAKCE] O [REDAKCE], nar. [REDAKCE], ze dne 27. 12. 2004 připravil podklady pro vyhovění žádosti o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občankou ČR P [REDAKCE] B [REDAKCE], nar. [REDAKCE], s níž měla žadatelka podle oddacího listu vydaného 22. 12. 2004 téhož dne ve Slaném uzavřít sňatek. Podle CRO byl sňatek uzavřen 27. 12. 2004, tj. v době, kdy se žadatelka na území ČR zdržovala neoprávněně. Obžaloba v té souvislosti poukazovala na to, že žadatelka dne 25. 12. 2004 požádala ve Vyšních Lhotách o azyl a téhož dne vzala svůj úmysl zpět, datum jejího příjezdu do ČR není znám. Navíc obžalovaný nereagoval na fakt, že existují dva oddací listy, každý s jiným datem uzavření sňatku.
361. Obžalovaný se hájil tím, že ověřil pravost oddacího listu z 27. 12. 2004 vydaného matrikářkou P [REDAKCE], neměl šanci zjistit, že šlo o fingoovaný sňatek. Sňatek navíc platí, dokud není zrušen v civilním řízení, protože jde o otázku statusovou. Stejným způsobem odůvodňuje své rozhodnutí okresní soud, který vychází výhradně z obhajoby obžalovaného, aniž by ji ověřoval v porovnání s obsahem s dalšími důkazy.
362. Zdejší soud zjistil ze zprávy MV, OAM ze dne 17. 10. 2018, že sňatek byl „uzavřen neoprávněně“. Rozsudkem Okresního soudu v Kladně sp. zn. 4 T 94/2006 změněným rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 4. 8. 2009 sp. zn. 13 To 193/2009 (č. l. 2536-2556, 2557-2560) byla matrikářka P [REDAKCE] odsouzena k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání tří let na zkušební dobu čtyř let se stanovením dohledu a byl jí uložen trest zákazu činnosti na šest let v souvislosti s fingoovanými sňatky. Pod bodem 34) rozsudku Okresního soudu v Kladně je popisován právě sňatek uváděný žadatelem v tomto bodě jako podklad pro rozhodnutí o povolení trvalého pobytu. Z toho lze dovodit, že pokud obžalovaný ověřoval pravost oddacího listu ze dne 27. 12. 2004 u matrikářky P [REDAKCE] a nevěděl o tom, že se zapojila do trestné činnosti, **neměl šanci zjistit, že se jednalo o fingoovaný sňatek.** Z již zmiňované zprávy ministerstva vnitra vyplývá, že Potvrzení o oprávněnosti pobytu bylo vydáno na OCP [REDAKCE] v den sňatku a osvědčení o způsobilosti uzavřít manželství bylo Zastupitelským úřadem Vietnamu vydáno až dne 10. 1. 2005, tedy až poté, co sňatek proběhl.
363. Zdejší soud vzal z materiálů cizinecké evidence SCPP-02521/PL-VI-CI-2004 za prokázané, že žadatelce již bylo přiděleno rodné číslo. Podle obsahu dokumentace byla **pravost dokladů ověřována na příslušných úřadech.** Lustraci provedl obžalovaný jen v podsystému ENO. Za zásadní považuje zdejší soud skutečnost, že ze stejného materiálu zjistil, že ve Vyšních

Lhotách byl cizince vydán výjezdní příkaz AKT0037164 na dobu od 25. 12. 2004 do ledna 2005, asi do 23. 1. 2005 (konkrétní datum je poněkud nečitelné). **Sňatek byl tedy uzavřen v době legálního pobytu** umožňovaného podle již opakovaně zmiňovaného odborného vyjádření a právního názoru zdejšího soudu výjezdním příkazem. Navíc v materiálech je založeno další SCPP-059553/PH-XIII-CI-2007 se zprávou ředitelství Plzeň ze dne 1. 12. 2005 č. j. SCPP-557-24/PL-OVS-3-2005, z nichž vyplývá, že v systému CIS Azyl je záznam o tom, že již v azylovém řízení předložila cizinka oddací list o sňatku s občanem České republiky. To musí znamenat skutečnost, že **předložila oddací list vydaný 22. 12. 2004.**

364. Zdejší soud si ověřil z volné přílohy č. 18, na č. listu 99 v šanonu Neutajované spisy 3, 557, že k ověření byly předloženy oddací listy na matrikách. Mezi nimi je i zpráva matrikářky ve [REDAKCE] M [REDAKCE] H [REDAKCE] ze dne 11. 11. 2005, že oddací list vystavený 22. 12. 2004 (č. listu 100 stejného materiálu), neodpovídá matrice, zatímco oddací list o sňatku s P [REDAKCE] B [REDAKCE] ze dne 27. 12. 2004 souhlasí. Z toho lze uzavřít, že žadatelka předložila nepravý oddací list v azylovém řízení, zatímco **obžalovanému předložila pravý oddací list dokladující uzavřený sňatek v době legálního pobytu na území ČR, tudíž obžalovaný mohl předpokládat, že potvrzení o oprávněnosti pobytu pro matriku bylo vydáno řádně.** Navíc, jak již bylo uvedeno, ze zprávy MV ČR, OAM vyplývá, že předmětné potvrzení vydalo OCP v [REDAKCE] v den sňatku. Ani okresnímu soudu, ani krajskému soudu nebyly předloženy další materiály cizinecké evidence, tudíž nelze kategoricky uzavřít, že předmětné potvrzení bylo padělkem či bylo vydáno neoprávněně.
365. Zdejší soud v tomto směru v rámci apelačního principu přezkumného řízení opatroval i další důkazy. Ze zprávy Městského úřadu ve Slaném – matriky ze dne 5. 4. 2019 vzal za prokázané, že sňatek s P [REDAKCE] B [REDAKCE] byl uzavřen skutečně 27. 12. 2004. Ze zprávy MV, OAM ze dne 8. 4. 2019 č. j. MV-120470/OAM-2018 vzal za prokázané, že informace o udělení výjezdního příkazu ze dne 25. 12. 2004 v evidenci CIS byly a při podání žádosti o trvalý pobyt dne 27. 12. 2004 měly být vyhodnoceny.
366. Jak již bylo uvedeno, bylo potvrzeno, že sňatek (jakkoliv fingovaný, což nemohl obžalovaný zjistit), byl uzavřen v době, kdy se cizinka jako žadatelka o trvalý pobyt, vyskytovala na území ČR legálně. Zmíněný sňatek byl podkladem pro rozhodnutí o povolení trvalého pobytu podle § 87e odst. 1 věta první Zákona č. 326/1999 Sb. Proto zdejší soud potvrdil správnost napadeného rozsudku podle § 226 písm. b) trestního řádu. Co se týče případných dalších kroků vedoucích ke zrušení trvalého pobytu z důvodu uzavření fingovaného sňatku podle § 80 odst. 1 Zákona o pobytu cizinců na území ČR, jde o jiný skutek, jenž není obžalovanému dáván za vinu.
367. V dílčím skutku **321)** obžaloby je uvedeno, že vietnamský občan I [REDAKCE] T [REDAKCE] T [REDAKCE], nar. [REDAKCE], dne 26. 12. 2004 požádal ve Vyšních Lhotách o azyl a téhož dne vzal svůj úmysl zpět. V informačním systému CIS je uložena informace, že zde uvedl, že uzavřel sňatek s občanem ČR a nemá cestovní doklad. Datum příjezdu jmenovaného cizince do ČR není znám. Sňatek uzavřel obžalovaný v Mladé Boleslavi dne 4. 12. 2004, tj. v době, kdy se na území ČR zdržoval neoprávněně, a to s D [REDAKCE] M [REDAKCE], nar. [REDAKCE]. Přestože v azylovém řízení uvedl, že nemá cestovní doklad, při podání žádosti o povolení trvalého pobytu žadatel předložil cestovní doklad – pas vydaný dne 19. 5. 2003 a platný až do 19. 5. 2008. Podle státní zástupkyně by obžalovaný při provedení důkladné lustrace měl dojít k závěru, že potvrzení o oprávněnosti k pobytu bylo vydáno v době nelegálního pobytu cizince na území, tedy muselo být padělané nebo neoprávněně vydané.
368. Za obžalovaného vyjádřil jeho stanovisko jeho obhájce (č. listu 2743 p. v). Poukazuje na to, že na druhé straně vyhodnocení žádosti o povolení trvalého pobytu je úřední záznam ze dne 30. 12. 2004, že obžalovaný ověřil pravost oddacího listu, **nepodařilo se mu ověřit pravost**

potvrzení o pobytu, proto vyžádal jeho opis. Trvalý pobyt povolil kvůli pokynu svědkyně T[REDAKCE] ze 14. 10. 2004. Navíc obhajoba poukazovala na to, že až do doby nastudování MCE dne 10. 4. 2014 trvalý pobyt nikdo neřešil, přestože cizinka se opakovaně stěhovala. Okresní soud ve stručnosti poukázal na úřední záznam o tom, že se obžalovanému nepodařilo ověřit pravost potvrzení o pobytu. Další argumentace ve vztahu k tomuto konkrétnímu dílčímu skutku chybí.

369. Ze zprávy MV, OAM ze dne 17. 10. 2018 vzal zdejší soud za prokázané, že podle ministerstva vše „nasvědčuje“ účelovému sňatku, avšak cizinec [REDAKCE] zemřel. Zdejší soud prostudoval MCE CPPL-03217/CI-2008-4063. Zjistil, že cizinec podal žádost 27. 12. 2004 a ta byla přijata 29. 12. 2004. Trvalý pobyt mu byl povolen 31. 12. 2004. V dokumentaci je prokázáno, že obžalovaný ověřil pravost oddacího listu prokazujícího uzavření sňatku dne 4. 12. 2004 v [REDAKCE] s manželkou D[REDAKCE] M[REDAKCE], nar. [REDAKCE]. V dokumentaci je i potvrzení o změně rodinného stavu manželky ze 4. 12. 2004. Na zadní straně vyhodnocení je skutečně záznam, že telefonicky byly ověřeny oddací list a svatba jako taková, protože se však nepodařilo ověřit pravost vydání potvrzení k uskutečnění svatby, byla **matrikářka K[REDAKCE] požádána o zaslání kopie uvedeného potvrzení**, aby podle pokynu JUDr. T[REDAKCE] bylo jí zasláno vyhodnocení.
370. Obžalovaný připravoval podklady pro rozhodnutí svého nadřízeného J[REDAKCE] za situace, kdy ustanovení § 87e odst. 1 Zákona č. 326/1999 Sb., ve znění od 1. 5. 2004, jednoznačně a kategoricky ukládalo povinnost vydat na žádost rodinného příslušníka státního občana ČR povolení k trvalému pobytu. Na tom nic nemění, že obžalovaný neměl podklady pro spolehlivé rozhodnutí ve správním řízení, nedodržoval zcela své povinnosti a nerespektoval metodický pokyn, neprovedl řádnou úplnou lustraci. Přesto mu **podle tehdejší zákonné úpravy nezbývalo nic jiného, než vyhodnotit žádost tak, že jí musí být vyhověno, a teprve následně a zpětně případně vyvolat řízení o fingoaném sňatku a zrušení trvalého pobytu.** Z materiálů cizinecké evidence zmiňovaných výše vyplývá, že výjezdní příkaz byl vydán na dobu od 26. 12. 2004 do 9. 1. 2005, cizinec tedy mohl 27. 12. 2004 podat žádost o povolení trvalého pobytu. Nicméně sňatek byl uzavřen 4. 12. 2004 a neexistuje žádný důkaz o tom, že cizinec se v té době zdržoval legálně. Právě proto bylo rozhodující zjištění, zda potvrzení o legálnosti jeho pobytu jako podklad pro uzavření sňatku podle již citovaného Zákona o matrikách, bylo pravé či nikoliv. Pokud by bylo pravé, připouštělo by možnost, že v té době se žadatel zdržoval na území ČR oprávněně na podkladě krátkodobého víza. Protože nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného, že požádal matrikářku o zaslání kopie uvedeného potvrzení a případný výslech svědkyně K[REDAKCE] by s ohledem na časový odstup zřejmě nemohl jeho obhajobu kategoricky vyvrátit, nezbylo, než potvrdit zprošťující výrok napadeného rozsudku podle § 226 písm. b) trestního řádu.
371. Další útok téže povahy je obžalovanému dáván za vinu pod číslem **322)** obžaloby. Podle ní bylo žadateli H[REDAKCE] X[REDAKCE] D[REDAKCE], nar. [REDAKCE], uděleno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s občanem ČR na základě žádosti podané dne 27. 12. 2004 podle § 87e Zákona č. 326/1999 Sb., a to rozhodnutím ze dne 29. 12. 2004. Žadatel podával žádost v době platnosti víza za účelem strpění pobytu vydaného OCP Praha s platností od 1. 9. 2004 do 31. 8. 2005. Dne 16. 12. 2004 nabylo právní moci rozhodnutí NSS o zastavení řízení o kasační stížnosti. Podle státní zástupkyně nastávají s ohledem na to, že je nedostupné prověření, kdy byl zápis právní moci zmíněného rozhodnutí do CIS uveden, dvě alternativy, a to, že pokud byl zápis v CIS o právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti vyznačen již při podání žádosti o povolení k trvalému pobytu dne 27. 12. 2004, mělo být vízum po dohodě s OCP Praha zrušeno (§ 78b odst. 2 Zákona č. 325/1999 Sb.) a vydán výjezdní příkaz a řízení pak mohlo být dokončeno v době platnosti výjezdního příkazu. Oproti tomu, pokud zápis v CIS vyznačen nebyl, mělo být řízení přerušeno podle § 29 odst. 1 správního řádu s přihlédnutím k § 40 téhož zákona.
372. Obžalovaný se vyjádřil písemně (č. l. 2705), jeho obhájce předložil navíc shodné stanovisko

obhajoby (č. l. 2729 p. v). Podle obhajoby není patrné, kdy byl zápis do evidence CIS o zastavení řízení o kasační stížnosti proveden. **Lustrace ENO byla provedena s negativním výsledkem.** Proto podle obžalovaného je výsledkem obou verzí to, že trvalý pobyt byl povolen oprávněně.

373. Okresní soud ve svém odůvodnění k tomuto bodu uvedl, že obžalovaný uvedl, že z obžaloby není patrné, co měl rozhodnutím o trvalém pobytu porušit. Výsledek obou verzí, které jsou zde uvedené, je takový, že trvalý pobyt byl povolen oprávněně. Na listu 13 je doklad o provedené lustraci v ENO s negativním výsledkem.
374. Jak již zdejší soud uvedl, podle odborného vyjádření ředitelství SCPP z 5. 10. 2018 byl výjezdní příkaz v té době dokladem, který opravňoval cizince k pobytu na území ČR a ten mohl na základě vydaného výjezdního příkazu dokonce uzavřít sňatek. Zdejší soud vzal z vyžádané zprávy MV, OAM ze dne 17. 10. 2018 za prokázané, že dne 14. 7. 2012 byl řízením OAM-4096/ZR2011 pravomocně prokázán účelový sňatek s cílem zisku trvalého pobytu. Proto byl pravomocně zrušen trvalý pobyt.
375. Zdejší soud se soustředil na to, jak širokou prováděl obžalovaný lustraci, jestli se mohl dozvědět o vydání rozhodnutí NSS, pokud nebylo pravomocné a jestli měl důvod případně přerušit řízení podle § 29 správního řádu.
376. Prostudováním MCE SCPP-02501/PL-VI-CI-2004 zjistil, že žádost o povolení trvalého pobytu byla z 27. 12. 2004, pobyt byl povolen 29. 12. 2004, kdy byl vydán průkaz o povolení k pobytu č. [REDACTED] s platností do 28. 12. 2014. Z oddacího listu ze dne 29. 10. 2004 vyplývá, že před OU [REDACTED] uzavřel žadatel sňatek s manželkou A [REDACTED] N [REDACTED], roz. B [REDACTED], nar. [REDACTED], na Slovensku. Jako matrikářka je v něm uvedena M [REDACTED] S [REDACTED]. Z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 6. 2004 č. j. 28 Az 284/2003- 30 vzal zdejší soud za prokázané, že byla zamítnuta žaloba žadatele proti rozhodnutí OAM z 21. 2. 2003, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu. Tento rozsudek nabyt právní moci 25. 8. 2004. Neúspěšný žadatel o azyl se obrátil na Nejvyšší správní soud. Ten svým usnesením sp. zn. 1 Azs 234/2004 zastavil řízení o kasační stížnosti v důsledku zpětvzetí návrhu cizince. Toto usnesení nabylo právní moci 16. 12. 2004.
377. Za situace, kdy státní zástupkyně poněkud neobvykle argumentuje dvěma verzemi s ohledem na nemožnost zjistit, kdy byl do systému CIS založen záznam o nabytí právní moci usnesení NSS o zastavení řízení o kasační stížnosti, je nutno vycházet z varianty pro obžalovaného příznivější. To znamená, že **před podáním žádosti nebyl v CIS záznam o právní moci předmětného usnesení.** Za té situace, přesto, že obžalovaný neprovedl úplnou lustraci, lze učinit závěr, že podle platné úpravy musel povolit trvalý pobyt, protože podkladem pro povolení žádosti o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny bylo uzavření manželství s A [REDACTED] N [REDACTED]. **Potvrzení o oprávněnosti pobytu cizince na území ČR za účelem sňatku ze dne 25. 10. 2004 nebylo nijak zpochybněno.** Obžalovaný ověřil předloženou fotokopii podle originálu, respektive není vyvrácena jeho obhajoba, že tak učinil. Navíc je nutno připomenout, že na vyhodnocení žádosti v MCE je úřední záznam obžalovaného, že pravost dokladů byla ověřena na příslušných úřadech. Tato obhajoba vyvrácena nebyla.
378. Jak již zdejší soud opakovaně uvedl, v době platnosti víza za účelem strpění pobytu byl cizinec oprávněn podat žádost o povolení trvalého pobytu. To, jestli se měl zdržovat na území ČR na podkladě zmíněného víza či výjezdního příkazu, nemá žádný vliv na dovozování trestní odpovědnosti obžalovaného. Žadatel byl totiž oprávněn podat žádost i v době stanovené výjezdním příkazem. Jisté pochybnosti vzbuzuje skutečnost, že oddací list byl vystaven 29. 10. 2004, avšak **i v této době se cizinec zdržoval na území ČR legálně na podkladě víza za účelem strpění pobytu, měl tedy možnost uzavřít sňatek.** Obžalovaný neměl důvod

pochybovat o pravosti oddacího listu, neboť spolu s žádostí o povolení trvalého pobytu byla doložena i fotokopie občanského průkazu manželky s ustrůženým rohem a potvrzení o změně rodinného stavu, vystavené manželce žadatele dne 29. 10. 2004 Obcí Stanovice. Navíc **nebyla vyvrácena obhajoba ani v tom směru, že obžalovaný ověřoval pravost dokladů, jak uvedl na zadní straně vyhodnocení žádosti.**

379. Zdejší soud prostudoval i spisový materiál k č. j. OAM-4096/ZR-2011 ve věci zrušení povolení k pobytu podle § 87l odst. 1 písm. c) Zákona č. 326/1999 Sb., ve znění novel. V něm je uvedeno zmíněné rozhodnutí OAM o zrušení trvalého pobytu pro fingoaný sňatek, které nabylo právní moci 14. 7. 2012. To argumentuje tím, že účelové jednání popsala manželka A. N. do protokolu dne 21. 11. 2011 na Policii ČR Odboru CP Sokolov, kde uvedla, že tlumočnick jí za svatbu slíbil 10 000 Kč, žadatele viděla poprvé při svatbě a tehdy ho viděla i naposledy. Podle OAM nedošlo k nepřiměřenému dopadu do soukromého nebo rodinného života cizince v důsledku zrušení trvalého pobytu, a to i z toho důvodu, že může dál v ČR pobývat v rámci jiného druhu pobytu, takže zrušením povolení k trvalému pobytu došlo jen k odebrání nejvyššího pobytového oprávnění, ale nikoliv k zákazu pobytu cizince v ČR. S ohledem na právní moc zmíněného rozhodnutí byl cizinci stanoven výjezdní příkaz na 30 dnů.
380. S ohledem na shora uvedené lze tedy uzavřít, že **sňatek byl uzavřen v době legálního pobytu cizince na území ČR, proto nelze akceptovat verzi obžaloby, že obžalovaný si měl být vědom, že potvrzení by mělo být padělkem či vystaveno neoprávněně.** Skutečnost, že obžalovaný provedl lustraci pouze v podsystému ENO spisovna, dokládá, že sice nerespektoval zcela uložené povinnosti a podklady zpracovával za situace, kdy bylo lze mít námitky proti tomu, že měl spolehlivě prokázáný stav pro rozhodnutí ve správním řízení, nicméně ve smyslu § 87h odst. 1 a § 154 cizineckého zákona zkoumal, zda může žádosti nevyhovět. Nelze tedy uzavřít bez důvodných pochybností, že by obžalovaný byl srozuměn nebo zamýšlel, aby došlo jeho postupem k neoprávněné výhodě cizince. Taková neoprávněná výhoda spočívající v nelegálním povolení pobytu prokázána bez důvodných pochybností nebyla. Trvalý pobyt musel být povolen na podkladě prokázaného sňatku s občankou ČR, jiná možnost nepřicházela do úvahy. Proto zdejší soud potvrdil zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu.
381. Pokud jde o dílčí skutek **323)** obžaloby, ten byl již rozebrán v souvislosti s tím, že obžalovanému bylo dáváno za vinu i dopisování vietnamských dětí do MCE cizích osob vietnamského původu. V té souvislosti zdejší soud odůvodnil své rozhodnutí i ve vztahu k povolení trvalého pobytu na podkladě uzavřeného sňatku. Na výše uvedenou argumentaci lze odkázat.
382. V bodě **324)** dává obžaloba obžalovanému za vinu **skutek popsáný tak, že v něm není uveden jeden jediný úkon obžalovaného, kterým se měl dopustit projednávané trestné činnosti (!).** V popisu skutku je uvedeno, že žadatelka D. T. T., nar. [redacted], dne 25. 12. 2004 požádala ve Vyšních Lhotách o azyl a téhož dne vzala svůj úmysl zpět. V CIS je uložena informace, že zde uvedla, že uzavřela sňatek s občanem ČR. Ten byl uzavřen s P. S., nar. [redacted], dne 22. 12. 2004 v Bečově, podle obžaloby to bylo v době, kdy se žadatelka na území ČR zdržovala neoprávněně, přitom je nutno poukázat na to, že datum příjezdu cizinky do ČR nebyl zjištěn. V řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR podané dne 27. 12. 2004 předložila cestovní pas vydaný dne 20. 12. 2004 s platností do 20. 12. 2009, po povolení trvalého pobytu cizinka dne 12. 1. 2005 nahlásila výměnu svého cestovního pasu, nový byl vydán 10. 1. 2005 s platností do 10. 1. 2010.
383. Obžalovaný se logicky hájí tím, že podle něj obžaloba neuvádí, co měl porušit (č. l. 2743 p. v.). Na jeho obhajobu poukazuje okresní soud, který další argumentaci k tomuto skutku neuvádí.
384. Zdejší soud po prostudování MCE SCPP-02506/PL-VI-CI-2004 vzal za prokázané, že žádost

SCPP-5356/PL-VI-2004 byla podána 27. 12. 2004. Sňatek byl doložen fotokopii oddacího listu z 22. 12. 2004 v [REDAKCE], vystaveným matrikářkou J [REDAKCE] N [REDAKCE] a potvrzoval uzavření sňatku s P [REDAKCE] S [REDAKCE], nar. [REDAKCE], dne 22. 12. 2004. Obžalovaný razítkem a podpisem ověřil správnost této fotokopie s originálem. V materiálech cizinecké evidence je založena i fotokopie víza AKT0037160-výjezd platného od 25. 12. 2004 do 23. 1. 2005. K osobě manžela – občana ČR byla doložena fotokopie jeho občanského průkazu s ustrůženým rohem a potvrzení o změně stavu. Na vyhodnocení žádosti je úřední záznam, že se **obžalovanému nepodařilo ověřit pravost vydání potvrzení k uskutečnění svatby, proto požádal pracovníci Obecního úřadu v [REDAKCE], N [REDAKCE], o zaslání kopie tohoto potvrzení**, aby to bylo podle pokynu JUDr. mjr. T [REDAKCE] této zasláno k rozhodnutí.

385. Není sporu o tom, že obžalovaný neprovedl lustraci v celém rozsahu tak, jak mu to stanovily metodické pokyny provádějící Zákon č. 326/1999 Sb., neměl spolehlivé podklady pro rozhodnutí podle § 32 správního řádu. Nicméně nebyl zpochybněn sňatek cizinky s P [REDAKCE] S [REDAKCE]. **Uzavření tohoto sňatku nebylo zpochybněno až do doby rozhodování tohoto soudu.** Zmíněný sňatek s občanem ČR byl podkladem pro postup podle § 87e odst. 1 věta první zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném od 1. 5. 2004, takže obžalovaný nemohl i přes nedostatek podkladů postupovat jinak, než připravit podklady pro rozhodnutí o povolení trvalého pobytu. Ten byl povolen 29. 12. 2004, kdy cizinka převzala průkaz o povolení k pobytu č. [REDAKCE] s platností do 28. 12. 2014. Pokud je na vyhodnocení žádosti záznam, že se nepodařilo ověřit pravost vydání potvrzení cizinecké policie ve smyslu § 35 odst. 1 písm. d) Zákona č. 301/2000 v tehdy platném znění, o matrikách, jméno a příjmení, je nutno konstatovat, že **nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného**, že požádal matrikářku N [REDAKCE] o zaslání kopie předmětného potvrzení, aby mohl provést další kroky k případnému šetření, zda se nejednalo o fingovaný sňatek ve smyslu § 80 odst. 1 téhož zákona. Za té situace, i s přihlédnutím k tomu, že státní zástupkyně v tomto bodě nedává obžalovanému za vinu žádné konkrétní jednání či konkrétní nečinnost, musel být potvrzen zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu.
386. Dalším útokem podobné povahy dávané obžalovanému za vinu je jednání popsané pod bodem **328)** obžaloby. Státní zástupkyně dává obžalovanému za vinu, že povolil trvalý pobyt žadateli N [REDAKCE] N [REDAKCE] A [REDAKCE], nar. [REDAKCE], a to z důvodu sňatku uzavřeného s B [REDAKCE] F [REDAKCE], nar. [REDAKCE]. **K tomuto skutku nebyl opatřen materiál cizinecké evidence.** K dispozici je toliko MCE SCPP-02262/PL-VI-CI-2004 týkající se Vietnamce téhož jména, avšak narozeného [REDAKCE], z materiálů je prokazatelné, že ten si vzal za manželku R [REDAKCE] F [REDAKCE], nar. [REDAKCE]. Popis skutku v obžalobě vychází ze závěrů kontroly založené na č. l. 273. Tento soud opakovaně poukázal na to, že nelze vycházet ze závěrů této kontroly nejen z toho důvodu, že v mnoha směrech kontrolní orgány pochybily, ale především proto, že soud má rozhodovat na podkladě důkazů provedených v hlavním líčení na podkladě zásady bezprostřednosti podle § 2 odst. 12 a § 220 odst. 2 trestního řádu a ty hodnotit podle § 2 odst. 6 trestního řádu jednotlivě i v kontextu s dalšími provedenými důkazy. **Žádné důkazy vztahující se k osobě žadatele uvedeného v tomto bodě obžaloby soudu předloženy nebyly.** Proto také obžalovaný uvedl, že předložený spis se týká osoby stejného jména, ale jiného data narození, což převzal ve své argumentaci i okresní soud. Ten předmětný skutek zprostil podle § 226 písm. b) trestního řádu s odůvodněním, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Zdejší soud s takovým závěrem nesouhlasí, a to z toho důvodu, že vůbec není prokázáno, že se předmětný skutek stal. Proto v tomto bodě zrušil napadený rozsudek a sám znovu rozhodl tak, že skutek uvedený pod bodem 328) obžaloby zprostil podle **§ 226 písm. a) trestního řádu se závěrem, že nebylo prokázáno, že se tento skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán, vůbec stal.**
387. Další povolení trvalého pobytu na podkladě uzavřeného sňatku s občankou ČR je obžalovanému dáváno za vinu pod bodem **329)** obžaloby. Podle ní N [REDAKCE] V [REDAKCE] B [REDAKCE], nar. [REDAKCE], dne 11. 12. 2004 požádal o azyl v azylovém zařízení ve Vyšních Lhotách. Na území ČR se dostal

ilegálně, jako datum příjezdu uvedl rok 2004. Dne 12. 12. 2004 vzal svůj úmysl zpět a byl mu vystaven výjezdní příkaz s platností od 12. 12. 2004 do 10. 1. 2005. První žádost o povolení trvalého pobytu byla podána 15. 12. 2004 u OCP Liberec. Dne 17. 12. 2004 byla na základě předložené plné moci vzata zpět a téhož dne vydalo OCP Liberec rozhodnutí o zastavení řízení. Dne 5. 1. 2005 se též cizinec dostavil na OCP [REDAKCE], kde podal žádost o povolení k trvalému pobytu. Účelem žádosti bylo sloučení rodiny s občanem ČR. Sňatek byl uzavřen dne 10. 12. 2004, což dokládá oddací listem vydaným téhož dne na matričním úřadu Magistrátu města Kladno. Dne 7. 1. 2005 bylo vydáno rozhodnutí o udělení povolení k trvalému pobytu podle § 87 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. a téhož dne žadatel převzal průkaz. Přitom v žádosti byl uveden poslední příjezd cizince do ČR dne 21. 9. 2004 a mělo být zkoumáno, zda byl cizinec v době sňatku na území legálně, zda potvrzení o oprávněnosti pobytu nebylo vydáno neoprávněně nebo zda není padělané, což bylo u OCP Liberec zjištěno již dne 17. 12. 2004. **Materiály však nebyly od OCP Liberec vyžádány.** Dále měla být zkoumána i otázka cestovního pasu, který byl cizinci vydán dne 22. 11. 2004, neboť ve Vyšních Lhotách byl dne 12. 12. 2004 vydán výjezdní příkaz na hraniční průvodce z důvodu, že žadatel cestovní pas neměl.

388. Obžalovaný se písemně vyjádřil (č. l. 2707) a jeho stanovisko tlumočil i obhájce (č. l. 2730 p. v. až 2731). Poukazoval na to, že **ještě 5. 11. 2007 byla lustrace negativní**, a trval na tom, že materiály měl vyžádat kolega K [REDAKCE], který ve věci rozhodoval jako první. Podobným způsobem odůvodnil své závěry okresní soud. Zdůraznil, že v obžalobě není vůbec zmínka o tom, že si cizinec podal žádost o trvalý pobyt na OCP [REDAKCE] již 20. 12. 2004 u praporčíka K [REDAKCE], který na žádost cizince toto řízení dne 26. 1. 2005 zastavil. V této žádosti není lustrace, která by byla pozitivní. Není zde ani údajné rozhodnutí z OCP Liberec s poznatky k osobě žadatele, které jsou mu dávány za vinu. V lustraci není uveden žádný negativní záznam. Jestliže pan K [REDAKCE] jako první na OCP [REDAKCE] řešil žádost cizince, byl to on, kdo měl z OCP Liberec požadovat materiály. Obžaloba však tvrdí, že jde o pochybení obžalovaného. I K [REDAKCE] měl zjistit lustrací údaje k osobě žadatele, ale protože to nebylo v CIS založeno, nezjistil to ani on. V obou žádostech jsou založeny shodné rodné listy. V žádosti, kterou vyřizoval obžalovaný, je na straně 2 výpis lustrace ENO, ve které není žádný záznam. Lustrace provedená 5. 11. 2007 je negativní ve všech směrech.
389. Materiály OCP Liberec jsou založeny na č. l. 370, vyhodnocení na č. l. 371-381, další listinné důkazy OCP Liberec jsou založeny na č. l. 1381-1397. **OCP Liberec zjistilo, že potvrzení o legálnosti pobytu nebylo cizineckou policií v Praze vydáno.** Z vyžádané zprávy MV, OAM ze dne 17. 10. 2018 bylo zjištěno, že ve vazbách v CIS je uvedeno dítě žadatele, podle CRO není cizinec otcem, věc bude dále prověřována.
390. Zdejší soud zjistil z MCE SCPP-5180/PL-VI-2004, že **prvou žádost o povolení trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny s manželkou podal žadatel na OCP [REDAKCE] 20. 12. 2004**, řízení bylo zastaveno 26. 1. 2005, protože žadatel vzal dne 27. 12. 2004 (doručeno 6. 1. 2005) žádost zpět. Věc vyřizoval skutečně policista K [REDAKCE], který dne 20. 12. 2004 provedl lustraci v systému AZYL. Již u této žádosti byl notářsky ověřený oddací list. Z lustrace CIS Azyl bylo zjištěno, že žadatel pobýval na území ČR až od 12. 12. 2004 na podkladě víza od 11. 12. do 12. 12. 2004 a dále od 12. 12. 2004 do 10. 1. 2005. Policistovi K [REDAKCE] zaslal Magistrát Města Kladna dne 27. 1. 2005 faxem **Potvrzení o oprávněnosti pobytu cizince na území ČR za účelem sňatku vystavené 6. 12. 2004 pod č. j. SCPP-3187/PH-XIII-C-2004** s tím, že se zdržuje na území ČR na podkladě víza strpění pobytu podle zákona o azylu od 2. 12. 2004 do 17. 12. 2004. **Jednalo se jednoznačně o padělek nebo upravené potvrzení, protože počáteční datum je předsunuto před skutečnou žádost o azyl. (!).**
391. Pokud jde o řízení dávané za vinu obžalovanému, žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR byla podána 27. 12. 2004 a fotokopii oddacího listu, na níž

obžalovaný razítkem a podpisem stvrdil shodu s originálem, byl dokladován sňatek s manželkou M. H., nar. . Originál oddacího listu měla vydat v matrikářka M. H. dne 10. 12. 2004. Obžalovaný skutečně dne 6. 1. 2005 prováděl lustraci, avšak výhradně v podsystému CIS ENO. **Lustrace byla negativní.** Na území ČR se žadatel zdržoval na podkladě víza AKT 0037137 vydaného na dobu od 12. 12. 2004 do 10. 1. 2005. Na vyhodnocení žádosti je záznam, že se obžalovanému **nepodařilo ověřit pravost vydání potvrzení k uskutečnění svatby, proto požádal matrikářku H. o zaslání kopie uvedeného potvrzení.**

392. Znovu je nutno připomenout, že obžalovaný skutečně neprovedl lustraci ve všech podsystémech informačního systému CIS, porušil tak své povinnosti vyplývající mu ze zákona, metodických pokynů i § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 správního řádu. Nicméně při zákonné úpravě § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění od 1. 5. 2004, byl obžalovaný povinen povolit trvalý pobyt na podkladě platného sňatku s občankou ČR. **Tento sňatek nebyl zpochybněn.** Z MCE SCPP-00075/PL-VI-CI-2005 bylo zjištěno v souvislosti s žádostí cizince o prodloužení doby platnosti průkazu k povolení pobytu a výměny rozhodnutí o povolení k pobytu za průkaz o povolení k pobytu pro cizince ze dne 9. 11. 2005, že M. H. je nadále oddána za žadatele od 10. 12. 2004. Zjistila to policistka G., která prováděla lustrace 15. 11. 2005 a zjistila, že manželka je uvedena i v Centrální evidenci obyvatel. **Skutečnosti, že obžalovaný neprováděl žádné lustrace a neopatřil si materiály z OCP Liberec, nevedly k získání neoprávněné výhody spočívající v povolení trvalého pobytu na podkladě právoplatně uzavřeného sňatku.** Navíc je nutno připomenout, že **obhajoba obžalovaného, že požádal matrikářku H. o zaslání kopie potvrzení o oprávněnosti pobytu cizince na území ČR za účelem sňatku, nebyla vyvrácena.** Zdejší soud v té souvislosti zvažoval případné doplnění dokazování výsledkem svědkyně H.. S ohledem na velký časový odstup došel k závěru, že nelze důvodně předpokládat, že by tato matrikářka mohla kategoricky a jednoznačně vyvrátit obhajobu obžalovaného, proto v tomto směru dokazování nedoplňoval.
393. Navíc zdejší soud nemohl přehlédnout tu skutečnost, že z listinných důkazů vyplývá, že následně došlo k zadržení žadatele N. V. B. jako osoby v pátrání (SCPP-2322/PL-VI-2005). Žadatel se 9. 11. 2005 dobrovolně dostavil na policii se svým právním zástupcem s tím, že ztratil cestovní pas a průkaz povolení k pobytu. Lustraci v evidenci PATROS v CIS bylo zjištěno, že je podezřelý pro trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 trestního zákona. Přesto byl cizinec po vysvětlení podaném dne 9. 11. 2005 na OCP propuštěn na svobodu. Uvedl totiž, že na OCP Praha, Olšanská nikdy nebyl, doklady za něj vyřizoval nějaký pan H., starší Vietnamec, který s ním byl i na matrice v a všechny potřebné doklady k sňatku předkládal. Žadatel uvedl, že nevěděl, že potvrzení je falešné. Trval na tom, že manželce za svatbu nic neplatil, ve společné domácnosti v té době nežili výhradně z pracovního důvodu, protože cizinec se 7 dní v týdnu zdržuje v tržnici v Praze, kde se také s manželkou seznámili, jen občas se večer staví doma. Popřel, že by někomu platil za vyřizování svatby či trvalého pobytu, zaplatil jen panu H. za vyřízení dokladů. Téhož dne bylo do systému zavedeno hlášení o ztrátě dokladu SCPP-2701-1/PL-VI-C-2005. Cizinec podal žádost o vydání průkazu k povolení pobytu v důsledku ztráty předchozího průkazu, ta byla vedena na OCP pod SCPP-2714-1/PL-VI-C-2005. Tuto žádost z 9. 11. 2005 vyřizovala svědkyně G., tehdejší vedoucí OCP K. provedla 15. 11. 2005 lustraci a 5. 12. 2005 byl cizinci předán nový průkaz. Za této důkazní situace si zdejší soud vyžádal opis Rejstříku trestů na žadatele (č. l. 3262). Bylo zjištěno, že cizinec nebyl na území ČR odsouzen. Z toho lze dovodit, že podezření že se dopustil úmyslného trestného činu podle § 176 odst. 1 trestního zákona, se ve vztahu k němu nepotvrdilo.
394. Za této důkazní situace nezbylo zdejšímu soudu, než aby s ohledem na dikci ustanovení § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., která neumožňovala jiný závěr, než povolit trvalý pobyt na

podkladě prokázaného sňatku s občankou ČR, potvrdil zprošťující výrok napadeného rozsudku podle § 226 písm. b) trestního řádu. Z předložených listinných důkazů totiž nebylo možno učinit jiný závěr, než že se o fingoovaný sňatek nejednalo, přestože ze zjištění OCP Liberec vyplývá, že OCP Praha, Olšanská potvrzení o oprávněnosti pobytu cizince na území ČR za účelem sňatku nevydalo. **Pokud jde o skutečnost, že obžalovaný mohl již z MCE SCPP-5180/PL-VI-2004 zjistit, jak vypadalo předmětné potvrzení, které policistovi K [REDACTED] zaslal Magistrát Města Kladna a tuto listinu na OCP Praha neprověřil, to nelze v tomto řízení dávat obžalovanému za vinu, neboť by se jednalo o jiný skutek.**

395. Pod bodem **331)** obžaloby je obžalovanému dáváno za vinu, že připravil podklady pro rozhodnutí o povolení trvalého pobytu občana VSR N [REDACTED] V [REDACTED] Q [REDACTED], nar. [REDACTED]. Ten podle obžaloby podal žádost o povolení k trvalému pobytu ve středu dne 5. 1. 2005, povolení bylo vydáno a převzato v pátek 7. 1. 2005. Podpisy na žádosti jsou podle státní zástupkyně „*zjevně odlišné*“, plná moc ve spise přiložena nebyla. Účel pobytu v žádosti byl uveden „Azylové“. Rozhodnutí bylo vydáno 7. 1. 2005 a pobyt povolen podle § 87 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. Sňatek byl uzavřen dne 14. 12. 2004, kdy na matričním úřadu ve Slaném byl vydán téhož dne oddací list. Sňatek byl uzavřen v době nelegálního pobytu cizince na území, potvrzení o oprávněnosti pobytu muselo být zjevně padělané nebo vydané neoprávněně. Z CIS vyplynulo, že v podsystemu AZYL je uvedeno, že cizinec dne 22. 12. 2004 učinil prohlášení o úmyslu požádat o azyl. Do ČR přicestoval dne 24. 11. 2004. Dne 28. 12. 2004 vzal svůj úmysl zpět. V CIS je záznam o vydání výjezdního příkazu AKT 0037171 s platností od 28. 12. 2004 do 11. 1. 2005. V CIS AZYL INFO je uvedeno, že dne 23. 12. 2004 na OCP Frýdek-Místek bylo pod č. j. SCPP-1880/OV-III-2004 uděleno SV (vizum pro strpění při uložení správního vyhoštění). Dne 29. 12. 2004 bylo pod č. j. SCPP-1896/OV-III-2004 na OCP Frýdek-Místek uděleno SV, dne 28. 12. 2004 si podal stop azyl a bylo zastaveno řízení o azylu. Záznam o této události je uveden i na kartě žadatele.
396. Obžalovaný se vyjádřil tak, že **z lustrace ENO nezjistil správní vyhoštění**. Pravost oddacího listu telefonicky ověřil a postupoval podle pokynu svědkyně T [REDACTED] ze dne 14. 10. 2004 s tím, že sňatkem se cizinec stal v podstatě občanem ČR (č. l. 2699n, 2729-2729 p. v.). Okresní soud poukázal na to, že obžalovaný uvedl, že z lustrace v evidenci ENO, kterou provedl dne 5. 1. 2005 ve 13:31 hodin, nezjistil, že osoba má správní vyhoštění vydané 23. 12. 2004 OCP Frýdek-Místek. Evidence CIS pracovala chaoticky. K ověření pravosti oddacího listu je na straně 7 úřední záznam ze dne 7. 1. 2005 o telefonickém hovoru na Městský úřad ve Slaném, kde bylo ověřeno, že oddací list je pravý a sňatek proběhl. **Sňatek byl uzavřen v době azylového řízení, před vydáním správního vyhoštění.**
397. Nejprve je nutno odmítnout, že ke sňatku došlo v době, kdy bylo vedeno azylové řízení. **Sňatek proběhl už 14. 12. 2004, tedy ještě před žádostí o azyl.** Zdejší soud si vyžádal zprávu MV, OAM. Z této zprávy ze dne 17. 10. 2018 (č. l. 3191n) vzal za prokázané, že dne 9. 3. 2006 byla pravomocně zamítnuta žádost o trvalý pobyt v rámci obnovy řízení. V současné době nemá cizinec žádné pobytové oprávnění.
398. Pokud jde o údajně odlišné podpisy na žádosti, nutno zdůraznit, že se jednalo o laický názor státního zástupce, nikoliv o závěr podložený znaleckým posudkem či odborným vyjádřením z písmoznalectví.
399. Přesto zdejší soud nemohl dojít v tomto řízení k závěru, který by ho opravňoval ke zrušení napadeného rozsudku v tomto bodě a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí. Soudu bylo totiž předloženo jen MCE sp. zn. SCPP-1370/PL-VI-2004. Tyto materiály cizinecké evidence se týkaly **cizince stejného jména, ale data narození [REDACTED]**, který uzavřel sňatek 18. 9. 2002 a jeho tehdejší manželkou byla R [REDACTED] K [REDACTED], nar. [REDACTED]. S tou se cizinec

následně rozvedl na podkladě rozsudku Okresního soudu v Teplicích ze dne 30. 8. 2006 sp. zn. 24 C 260/2006, který nabyt právní moci 27. 9. 2006.

400. Z toho důvodu se zdejší soud obrátil na státního zástupce s žádostí o předložení MCE týkajícího se cizince specifikovaného v bodě 331) podané obžaloby. **Ze zprávy státního zástupce z 11. 12. 2018 bylo zjištěno, že MCE cizince jménem N █████ V █████ Q █████, nar. █████, byl skartován (!).** Tento soud nenalezl ani kopie podkladů ve volných přílohách spisu. Za té situace mu nezbylo, než zrušit napadený rozsudek v tomto bodě, jelikož okresní soud zprostil obžalovaného podle § 226 písm. b) trestního řádu s tím, že tento skutek označený v žalobním návrhu není trestným činem, a **znovu rozhodnout, že obžalovaný se tohoto bodu obžaloby zprošťuje podle § 226 písm. a) trestního řádu, protože soud nemá důkazy ani o tom, že se tento skutek vůbec stal.** Takový závěr musel zdejší soud učinit i za situace, kdy jak z podané obžaloby, výsledku provedené kontroly, tak i vyjádření obžalovaného lze dovodit, že materiály cizinecké evidence cizince, narozeného █████, musely být v předchozích stádiích řízení k dispozici. Zdejšímu soudu však předloženy nebyly a nelze je opatřit za situace, kdy státní zástupce potvrdil, že byly skartovány. Lze jen spekulovat, že se tak stalo poté, co spisy byly zapůjčeny k řízení o povolení obnovy řízení.
401. Zdejší soud dosud ve své argumentaci odůvodňoval své závěry výhradně ve vztahu ke skupině dílčích útoků týkajících se údajného dopisování nezletilých vietnamských dětí do MCE cizích osob a ve vztahu k povolování trvalých pobytů na podkladě uzavřeného sňatku s občanem ČR podle zákonné úpravy účinné po vstupu ČR do Evropské unie. Na tomto místě je třeba věnovat **zvláštní pozornost jedinému odsuzujícímu výroku napadeného rozsudku**, jímž byl obžalovaný uznán vinným spácháním skutku popsaného pod bodem 255) obžaloby. Tento skutek se týká Vietnamce jménem N █████ D █████ O █████, nar. █████. Skutek je opět popsán velice kostrbatě bez toho, aby z popisu bylo zjevné, jaké úkony obžalovaný v souvislosti s žádostí tohoto cizince o trvalý pobyt prováděl a naopak, jaké úkony provést měl, ale neprovedl. Proto zdejší soud při popisu skutku č. 255) obžaloby použil popis uvedený v již zmíněném odsuzujícím výroku přezkoumávaného rozsudku, který splňuje lépe předepsané náležitosti a je výrazně srozumitelnější. Podle něj obžalovaný jako policejní inspektor OCP █████ dne 28. 6. 2004 přijal žádost výše jmenovaného cizince o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s občanem ČR – V █████ T █████, nar. █████, na základě sňatku uzavřeného dne 8. 6. 2002, přičemž následně úmyslně nepostupoval podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, podle zákona č. 71/1967 Sb. (správního řádu), zejména podle ustanovení § 32 odst. 1, podle něhož byl povinen zjistit přesně a úplně stav věci a opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí a podle Metodického pokynu ředitele Služby cizinecké a pohraniční policie č. 27/2004, zejména podle článku 5, odst. 4, 6 a 7 a důsledně neprováděl lustrace prostřednictvím cizineckého informačního systému, a taktéž nevyčkal zaslání evidenční karty cizince, který již měl v minulosti povolen pobyt v ČR, v důsledku čehož nezjistil, že dne 14. 4. 2003 vydalo OCP České Budějovice z důvodu účelovosti sňatku rozhodnutí o zamítnutí žádosti cizince o trvalý pobyt podanou ze stejného důvodu, tj. za účelem sloučení rodiny s občanem ČR – V █████ T █████, nar. █████, kdy rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 7. 2003, nevyžádal archivní materiály z OCP České Budějovice, nereagoval ani na v cestovním pasu cizince vylepený výjezdní příkaz ze dne 28. 6. 2004 vydaný OCP Karviná a již dne 1. 7. 2004 pobyt povolil s ohledem na ustanovení § 87e zákona č. 326/1999 Sb., přičemž jeho postupem v rozporu se zákonem shora jmenovaný cizinec získal povolení k trvalému pobytu, ačkoliv nesplňoval podmínky pro jeho udělení.
402. Podle okresního soudu tím obžalovaný spáchal trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona účinného do 30. 6. 2008. Za to byl odsouzen k trestům, které zdejší soud uvedl již na počátku tohoto odůvodnění.
403. Okresní soud na rozdíl od ostatních dílčích skutků, kdy se mělo jednat o povolování trvalého

pobytu cizince za účelem sloučení rodiny s manželem či manželkou českých občanů, došel k závěru, že skutkem pod bodem 255) obžaloby je obžalovaný vinen. Argumentuje tím, že v době, kdy ten zpracovával podklady pro rozhodnutí o povolení trvalého pobytu, měl k dispozici podklady z OCP v Českých Budějovicích, které již zjistilo skutečnosti svědčící o účelovosti sňatku ve smyslu § 80 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Rovněž poukazuje na to, že žádost se opírala o sňatek, který byl uzavřen před více než dvěma roky před řízením, které vedl obžalovaný.

404. Poukazuje i na to, že obžalovaný nereagoval na v cestovním pasu cizince vylepený výjezdní příkaz ze dne 28. 6. 2004 (tedy v den podání žádosti na OCP [REDAKCE]), podle něhož měl cizinec – žadatel opustit ČR v době od 28. 6. 2004 do 27. 7. 2004. Přitom argumentuje tím, že fotokopii pasu evidentně vyhotovil obžalovaný, neboť jí opatřil jemu přiděleným kulatým úředním razítkem č. 52 a svou paraťou. **Zdůrazňuje, že obžalovaný na zjištěný výjezdní příkaz vůbec nereagoval, nezajímal se o to, proč byl vydán, ačkoliv s ohledem na časový odstup podání žádosti o trvalý pobyt od uzavření sňatku (přes dva roky) měl zkoumat, zda nedošlo v mezidobí k nějaké změně rozhodných skutečností – k rozvodu manželství, ke zjištění účelovosti sňatku, apod. Nereagoval ani na zjevně podezřelou skutečnost, že v týž den, kdy přijal žádost v [REDAKCE], byl do pasu vylepen již zmíněný výjezdní příkaz v Karvině, tj. na zcela opačném konci ČR.**
405. Podle úvahy okresního soudu měl obžalovaný takové žádosti nepochybně věnovat víc pozornosti, a to i s ohledem na to, že přiložené čestné prohlášení o souhlasu s ubytováním cizince bylo vydáno pro jinou osobu než pro žádajícího cizince (konkrétně pro osobu sice stejného jména, avšak jiného data narození – [REDAKCE]). Podezřelým bylo podle okresního soudu i to, že cizinec podával žádost v [REDAKCE], sňatek uzavřel v Českém Krumlově a výjezdní příkaz byl vydán v Karvině. Proto okresní soud došel k závěru, že nemůže obstát obhajoba obžalovaného, že na poslední straně žádosti z 28. 6. 2004 je záznam o provedené negativní prověrce, ani jeho obhajoba, že informační systém CIS nepracoval zcela spolehlivě. Znovu a kategoricky v té souvislosti poukazuje na to, že sám obžalovaný pořídil při podání žádosti fotokopii pasu cizince s vylepeným výjezdním příkazem, což bylo v naprostém rozporu se zmiňovanou negativní prověrkou. Proto nalézací soud došel k závěru, že tímto skutkem se obžalovaný dopustil trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona účinného do 30. 6. 2008, neboť jako veřejný činitel (příslušník ozbrojeného sboru podílející se na plnění úkolu státu, využívaje přitom pravomocí, které mu byly v rámci odpovědnosti za plnění těchto úkolů svěřeny podle Zákona o policii a Zákona o pobytu cizinců na území ČR) v úmyslu opatřit jinému (cizinci N [REDAKCE] D [REDAKCE] Q [REDAKCE], nar. [REDAKCE]) neoprávněný prospěch (získat trvalý pobyt v ČR bez splnění všech podmínek zákona č. 326/1999 Sb.) vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu. Znak „vykonávání pravomoci způsobem odporujícím zákonu“ byl podle okresního soudu naplněn tím, že obžalovaný porušoval předpisy uvedené ve výroku, odsuzujícím výroku napadeného rozsudku. Poukázal v té souvislosti na pracovní náplň obžalovaného, která byla dána jednak obecně závaznými právními předpisy (např. Zákoník práce), jednak Zákonem o Policii ČR č. 283/1991 Sb., zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, a zákonem č. 71/1967 Sb., správním řádem. Obžalovaný se měl řídit i Metodickými pokyny ředitele Služby cizinecké a pohraniční policie, neboť tyto byly pro něj závazné, jelikož prováděly obecně závazné právní předpisy. Jako policista oddělení cizinecké a pohraniční policie měl obžalovaný za úkol v pozici správního orgánu rozhodovat o žádostech cizinců, zejména o povolení trvalého či dlouhodobého pobytu. Jeho prostřednictvím měla být kontrolována a regulována migrace cizích státních příslušníků na území ČR a měl dbát o to, aby na území ČR nepobývaly osoby, které na to ze zákona neměly právo. V té souvislosti okresní soud zdůraznil, že zákonný znak „vykonávání pravomoci způsobem odporujícím zákonu“ obsahuje nejen porušování konkrétního předpisu, zákona nebo právní normy na podkladě zákona vydané, ale také obcházení příslušného ustanovení s tím, že pachatel jedná úmyslně aktivně v rozporu se zákonem. Oproti tomu s ohledem na skutečnost, že nalézací soud uznal obžalovaného vinným

pouze jedním útokem, nemohlo podle tohoto soudu dojít k naplnění znaků kvalifikované skutkové podstaty podle § 158 odst. 2 písm. b) trestního zákona, tj. ke způsobení vážné poruchy v činnosti organizace, spočívající ve výrazném zatížení vedoucích a dalších organizačních článků u Policie ČR – SCPP, neboť ve zprávě plzeňského oblastního ředitele SCPP, ze které obžaloba vychází, je obžalovaný spojován s tím, že po zahájení jeho stíhání opustila OCP v [REDACTED] i většina ostatních pracovníků, včetně vedoucího. Taková situace (tj. potřeba nahradit stávající pracovníky novými) nastala ze zákonem dovolených důvodů – po hromadné výpovědi pracovníků, kterou nelze klást obžalovanému za vinu. Stejně tak okresní soud odůvodnil, že vypustil pasáž o tom, že „*v důsledku masivního šetření i výrazné medializace případu poklesla autorita a vážnost všech oddělení cizinecké policie, když veřejnost ztratila důvěru v činnost orgánu státu*“, neboť kategorická tvrzení o poklesu autority a vážnosti všech oddělení cizinecké policie a o ztrátě důvěry jsou značně generalizující a nebyla prokázána žádnými konkrétními důkazy (průzkumy veřejného mínění apod.). Podle nalézacího soudu nebylo možno klást za vinu obžalovanému, že se o jeho případ začala zajímat média, popř. to, co o jeho případu média bez jeho vědomí uvedla. V návaznosti na to byla z právní věty vypuštěna pasáž o tom, že došlo ke způsobení vážné poruchy v činnosti organizace, neboť z popisu skutku v samotné obžalobě vyplývá, že u vedoucích a dalších organizačních článků policie došlo k výraznému „pracovnímu“ zatížení (*...proto, aby cizinci a veřejnost nepocíťovali újmu...*), nikoli však k tomu, že by některé články Policie ČR přestaly fungovat a že by žádosti nebyly vyřizovány.

406. V té souvislosti je nutno připomenout obhajobu obžalovaného, který ve svém vyjádření napsal, že není uvedeno, co porušil. Prokazatelně měl výpis na osobu V [REDACTED] T [REDACTED], kde jako manžel byl uveden právě N [REDACTED] D [REDACTED] C [REDACTED], a poukázal i na **záznam o negativní prověrce na poslední straně žádosti (č. l. 2717f, stanovisko obhajoby na č. l. 2732 p. v.)**. V té souvislosti je nutno připomenout i argumentaci obžalovaného jako odvolatele, kdy zdůraznil skutečnost, že OCP České Budějovice rozhodovalo o žádosti o trvalý pobyt na území ČR za účelem sloučení rodiny v roce 2003 a zamítlo ji dne 14. 4. 2003 z důvodu účelovosti sňatku. **Obžalovaný argumentuje změnou právní úpravy po dni 1. 5. 2004**, kterým ČR vstoupila do EU, což zcela zásadně změnilo situaci jak v tomto případě, tak v případech obdobných. Poukázal na kogentní ustanovení § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Zdůraznil, že manžel, cizinec, žádal o sloučení rodiny s manželkou, která byla státním občanem ČR. **Důvody pro zamítnutí pobytového povolení jsou uvedeny v § 87h odst. 1 citovaného zákona pod písm. a) až e) a v § 154 odst. 1, odst. 3 se dále uvádí, kdo je nežádoucí osobou a kdy může policie označit cizince za nežádoucí osobu.** Zdůrazňuje, že podmínky uvedených paragrafů v daném případě naplněny nebyly. OCP České Budějovice zamítlo žádost o trvalý pobyt s poukazem na účelovost v souladu s tehdy platným a účinným zákonem, který tuto skutečnost umožňoval zkoumat. Zdůrazňuje, že takovou možnost sám po 1. 5. 2004 neměl a postupoval podle platného zákona. Odmítl názor okresního soudu, že neodhalil účelový sňatek, protože žadatel se oženil s občankou ČR před dvěma roky, konkrétně 8. 6. 2002, argumentaci nalézacího soudu považoval za zcela selhávající právě z toho důvodu, že pokud manželský svazek trval již dva roky a původní zamítnutí žádosti manžela o trvalý pobyt v ČR manželství nerozdělilo a nepřimělo k rozvodu, svědčí to spíše o pevnosti takového svazku. Podle něj nemůže obstát ani názor okresního soudu, že sňatek mohl být v době uvedených dvou let rozveden. Kdyby totiž došlo k rozvodu přede dnem, kdy cizinci povolil trvalý pobyt, nemohlo by to uniknout kontrolním orgánům, které vypracovaly kontrolní zprávy, a trvalý pobyt cizince by byl zrušen. To se však nestalo a cizinec má stále platný trvalý pobyt.
407. Obžalovaný připomněl, že jmenovaný N [REDACTED] D [REDACTED] C [REDACTED] po zamítavém rozhodnutí o žádosti ze dne 14. 4. 2003 nadále pobýval na území ČR za účelem strpění a výjezdní vízum mu bylo vydáno až dne 28. 6. 2004 s platností do 27. 7. 2004. V té době však již platil novelizovaný zákon s již zmíněným ustanovením § 87e odst. 1. Přijal tedy žádost podanou 28. 6. 2004. Odmítl závěr okresního soudu, že nereagoval na výjezdní příkaz OCP Karviná z téhož dne vylepený

v cestovním pasu cizince tím, že povolil a umožnil získat cizinci trvalý pobyt. Takové tvrzení označil za neznalost problematiky zákona o pobytu cizinců na území ČR. Zdůraznil, že **zmíněný výjezdní příkaz je stejného charakteru jako výjezdní příkaz, který cizinec obdržel 4. 2. 2003 s platností do 7. 3. 2003, přičemž toto vízum bylo vydáno cizinci pro legalizaci jeho pobytu poté, co skončilo vízum za účelem strpění. O tomto vízu samozřejmě věděl, protože to prokazovalo legálnost pobytu cizince na území ČR.** Proto je okopíroval a ověřil svým podpisem a razítkem, což byla jeho povinnost. Připomněl, že pokud cizinec pobýval na území ČR za účelem udělení azylu, bylo mu vydáno vízum za účelem strpění. Vyjádřil názor, že v té době nemohl o trvalý pobyt žádat. Řízení o azylu muselo být ukončeno a následně byl vystaven výjezdní příkaz právě dne 28. 6. 2004. Teprve v době platnosti tohoto nového víza mohl cizinec žádat o trvalý pobyt, což učinil hned onoho dne 28. 6. 2004. Poukázal na to, že takových žádostí a obdobných případů vyřídil celou řadu a odkázal na zprošťující výroky u konkrétních bodů obžaloby. Pokud jde o jím uvedený údaj o negativní prověrce, o níž učinil záznam, zdůraznil, že to znamenalo, že **tuto osobu nenalezl v evidenci nežádoucích osob, tedy v evidenci osob, které nesplňují podmínky pro udělení pobytu. Takovou prověrku přitom dělal u každé osoby, které povoloval pobyt.** Bez této negativní prověrky by byl povolený pobyt nezákonný, negativní prověrka neměla a nemá žádnou spojitost s výjezdním vízem. V uvedené věci postupoval podle platného zákona, a proto se i v tomto bodě obžaloby domáhá zproštění.

408. Zdejší soud z předloženého MCE SCPP-552/CB-III-2003 vzal za prokázané, že žádost cizince ze dne 14. 2. 2003 o povolení trvalého pobytu byla zamítnuta 14. 4. 2003 podle § 78 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., a to pro zjištění skutečností podle § 80 odst. 1 písm. a) téhož zákona, tedy pro fingoovaný sňatek. Z těchto listinných důkazů vyplývá, že žadatel byl podrobně vyslechnut 19. 3. 2003, jeho manželka V [REDAKCE] T [REDAKCE] téhož dne, přitom byly zjištěny dílčí rozpory ve vysvětleních manželů, např. manžel nevěděl o druhé dceři manželky. Navíc na úřední záznam dne 7. 4. 2003 byl vyslechnut Z [REDAKCE] Š [REDAKCE], který popřel, že by jim svědčil. Cizinec se proti zamítnutí žádosti o povolení trvalého pobytu odvolal, jeho odvolání bylo zamítnuto 11. 7. 2003.
409. Mezi materiály cizinecké evidence předloženými odvolacímu soudu **chybí originál žádosti vyřizované obžalovaným i zmíněná fotokopie cestovního pasu se záznamem o vylepeném výjezdním příkazu OCP Karviná ze dne 28. 6. 2004.** Zdejší soud se pokusil zjistit, zda nejsou k dispozici alespoň fotokopie těchto listinných důkazů. Nalezl je mezi volnými fotokopii u volné přílohy č. 15, která byla k důkazu provedena v hlavním líčení. Žádost o povolení k trvalému pobytu byla u OCP [REDAKCE] evidována pod sp. zn. SCPP-2535/PL-VI-2004, byla podána 28. 6. 2004. Účelem bylo sloučení rodiny s manželkou V [REDAKCE] T [REDAKCE], rozenou H [REDAKCE], nar. [REDAKCE]. Manželství bylo doloženo fotokopii oddacího listu ze dne 10. 6. 2002 vystaveným v [REDAKCE] matrikářkou E [REDAKCE] D [REDAKCE]. Uzavřeno bylo 10. 6. 2002. V žádosti byla založena fotokopie cestovního dokladu s vízem AKT 0041930 s výjezdem od 28. 6. 2004 do 27. 7. 2004. Z toho lze dovodit, že **žadatel podal žádost o trvalý pobyt v době, kdy se na území ČR zdržoval legálně. Z materiálů předložených OCP České Budějovice nebylo zjištěno nic o tom, že by se žadatel v době uzavření sňatku zdržoval na území ČR nelegálně či že by legálnost jeho pobytu byla prokazována pro účely matriky potvrzením, jehož pravost by byla zpochybněna.** OCP České Budějovice zamítlo žádost o povolení trvalého pobytu dne 14. 4. 2003 výhradně na podkladě rozporů ve vysvětleních manželů vyslechnutých jako účastníci správního řízení a s ohledem na již zmiňované vysvětlení Z [REDAKCE] Š [REDAKCE]. **Do doby rozhodování odvolacího soudu nebylo zpochybněno, že by sňatek nebyl uzavřen či že by k době žádosti žadatele dne 28. 6. 2004 na OCP [REDAKCE] manželství již neexistovalo.**
410. Z Evidenční karty cizince s trvalým pobytem v ČR OAM-02767/MC-2009 bylo prokázano, že Městský úřad v [REDAKCE], konkrétně matrika, dne 24. 2. 2010 potvrdil pro MV, že

manželství N [REDAKCE] D [REDAKCE] C [REDAKCE] a jeho manželky V [REDAKCE] trvá. To bylo ostatně důvodem, pro který OCP České Budějovice dne 25. 2. 2009 vystavilo pro žadatele průkaz o povolení k trvalému pobytu. Pokud jde o skutečnost, že obžalovaný povolil trvalý pobyt s uvedením nesprávné právní kvalifikace, jako tomu bylo ostatně v naprosté většině případů, je třeba zdůraznit, že dne 14. 3. 2006 OCP [REDAKCE] vydalo pod sp. zn. SCPP-1598-56/PL-VI-2005 opravné usnesení s tím, že na místo § 87 písm. e) se nově uvádí § 87e odst. 1 téhož zákona.

411. Protože zdejší soud nemá originál MCE o řízení vedeném obžalovaným na podkladě žádosti cizince ze dne 28. 6. 2004, nemohl ověřit obžalovaným uváděný záznam o negativní prověrce na poslední straně žádosti, ani to, zda obžalovaný skutečně prováděl lustraci a v jakých podsystémech informačního systému CIS. **Pokud obžalovaný uvádí, že provedl lustraci v systému ENO, není důvodu o tom pochybovat.** V tomto podsystému CIS totiž obžalovaný prováděl lustraci v podstatě pravidelně u každé žádosti o povolení trvalého pobytu ke sloučení rodiny na podkladě sňatku cizince – žadatele s občanem ČR.
412. Zdejší soud se ztotožňuje s argumentací obhajoby v tom směru, že **při posuzování tohoto konkrétního dílčího skutku nelze uplatňovat jiná kritéria, než jaká vedla ke zprošťujícím výrokům ohledně dalších skutků, které se vztahovaly k přípravování podkladů pro rozhodnutí o žádosti o povolení trvalého pobytu na sloučení rodiny s manželem – občanem ČR po 1. 5. 2004.** Jak vzal zdejší soud za prokázané, manželství žadatele s V [REDAKCE] T [REDAKCE] trvalo ještě v roce 2010 a nebyl předložen žádný důkaz, že již bylo zrušeno. Z hlediska hodnocení důkazů má svůj význam i ta skutečnost, že dosud nebylo zahájeno řízení o zrušení trvalého pobytu N [REDAKCE] D [REDAKCE] C [REDAKCE] z důvodu fingovaného sňatku. Zdejší soud přitom chápe důvod, pro který okresní soud přistoupil k hodnocení důkazů ohledně tohoto skutku odlišným způsobem než u posuzování podkladů pro rozhodnutí o povolení trvalého pobytu cizince, který po 1. 5. 2004 požádal o trvalý pobyt na podkladě uzavřeného sňatku s občanem ČR.
413. Nicméně znovu je třeba poukázat na skutečnost, že pozdější právní úprava je speciální úpravě předchozí obecné (*lex specialis derogat legi generali*), a proto je nutno souhlasit se stanoviskem obhajoby, že **fingovaný sňatek** (pokud se vychází z rozhodnutí OCP České Budějovice ze dne 14. 4. 2003 potvrzeného v odvolacím řízení) **není překážkou povolení trvalého pobytu cizince, jelikož v době podání žádosti 28. 6. 2004 manželství žadatele s V [REDAKCE], dříve T [REDAKCE] trvalo.** V tomto směru lze odkázat na již vyslovený právní názor tohoto senátu, že cizinecký policista připravující podklady, resp. rozhodující o žádosti o povolení trvalého pobytu na území ČR na základě sňatku s občanem ČR podle právní úpravy účinné v době po 1. 5. 2004 až do 26. 4. 2006 (!), nemohl postupovat jiným způsobem, než postupoval obžalovaný. Kogentní ustanovení § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., účinné v té době, jinou možnost neumožňovalo.
414. Hypoteticky lze připustit, že obžalovaný by případným nesprávným výkladem ustanovení § 87e odst. 1 cizineckého zákona mohl jednat v omylu. Trestní zákon, podle něhož je kvalifikováno jednání dávané obžalovanému za vinu, na rozdíl od trestního zákoníku neobsahoval žádné ustanovení o omylu, natož ustanovení o omylu právním. Tehdy platila zásada, že *Neznalost zákona neomlouvá*. Nicméně trestněprávní nauka takovou situaci vykládala stejně jako je dnešní právní úprava. To znamená, že obžalovaný by nenesl trestní odpovědnost za úmyslný trestný čin, a to tím spíše, že trestní zákon vycházel z materiálně formálního pojetí a bylo by nutno uzavřít, že obžalovaný by nevěděl, že jedná protiprávně, navíc takový omyl by ani nedosahoval stupně společenské nebezpečnosti potřebné ve smyslu § 3 odst. 1, odst. 4 trestního zákona ke kvalifikaci jednání obžalovaného jako trestného činu.
415. Zdejší soud to již jednou ve své argumentaci rozebral (srov. odstavce 218 až 219), má však za to, že neuškodí, pokud svůj závěr zopakuje. **Podle jeho právního názoru zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu na podkladě § 87e odst. 1 téhož zákona přicházelo do úvahy**

jen z důvodů uvedených v § 87h doplněného touže novelizací.

416. Pokud jde konkrétně o žadatele N ■■■■■ D ■■■■■ C ■■■■■, ten v databázi ENO jako nežádoucí osoba zařazen nebyl. **Nebyl tam zařazen ani dodatečně** v souvislosti se zjištěním učiněným pod sp. zn. CPPL-60333-1/ČJ-2008-63PK, když na cizinecké policii v ■■■■■ podal 1. 12. 2008 žádost o výměnu průkazu k pobytu, změnu cestovního dokladu a změnu bydliště. Lustrací bylo sice zjištěno, že téhož dne mu byl průkaz k povolení pobytu odebrán z důvodů uvedení nepravdivých údajů v PKP a prap. E ■■■■■ S ■■■■■ podala hlášení o zneplatnění tohoto průkazu 23. 4. 2008 č. j. CPPL-19294-2/ČJ-2008-63PK podle článku 155a pokynu číslo 326/2005 kvůli neznámé adrese pobytu, jelikož z vysvětlení Ing. M ■■■■■ K ■■■■■ bylo zjištěno, že ta dům, v němž uváděl dotýčný své bydliště, v roce 2005 koupila od svého manžela a žádného cizince na adrese ■■■■■, ■■■■■ nebytovává, jak uvedla ve vysvětlení z 22. 4. 2008. Přesto následně, jak již bylo uvedeno, OCP České Budějovice vystavilo průkaz o povolení k trvalému pobytu dne 25. 2. 2009.
417. Za té situace je nutno učinit závěr, že okresní soud neměl dostatek důkazů pro závěr o vině obžalovaného, neboť obžalovaný na podkladě prokázání existence manželství žadatele s občankou ČR musel při zjištění, že nejde o nežádoucí osobu, cizinci podle ustanovení § 87e odst. 1 Zákona o pobytu cizinců na území ČR ve znění účinném v době rozhodování žádosti vyhovět a povolit trvalý pobyt. Proto zdejší soud podle § 259 odst. 3 písm. a), b) trestního řádu s opakováním důkazů provedených soudem prvního stupně a provedením dalších důkazů, které okresní soud neprováděl, zrušil odsuzující výrok napadeného rozsudku a sám rozhodl i v tomto bodě o zproštění obžalovaného podle § 226 písm. b) trestního řádu s tím, že tento v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.
- D)
418. Zatím se zdejší soud zabýval jednak údajnou korupcí (část A), jednak dvěma skupinami případů, které měly společného jmenovatele. V části označené B) šlo podle obžaloby o údajné nelegální dopisování vietnamských dětí do MCE nepříbuzných osob, v části C) tohoto odůvodnění o povolování trvalého pobytu na základě uzavřených fingovaných sňatků. Třetí skupinou jsou ostatní různá jednání dávaná obžalobou obžalovanému za vinu v souvislosti s plněním jeho povinností jako policisty OCP ■■■■■, o nichž bude zdejší soud pojednávat níže. Jde o skutky označené v obžalobě pod body 3), 8), 59), 70), 79), 92), 107), 115), 120), 155), 164), 167), 180), 183), 193), 206), 211), 213), 219), 227), 228), 234), 243), 261) a 264).
419. Skutkem pod bodem 3) obžaloby je obžalovanému dáváno za vinu, že připravil podklady pro vyřízení žádosti občanky VSR jménem N ■■■■■ T ■■■■■ H ■■■■■ V ■■■■■, nar. ■■■■■. Její žádost byla vyřízena dne 23. 1. 2002, cizinka přitom na žádosti z roku 1997 uváděla jiného manžela než v žádosti o trvalý pobyt po osmi letech nepřetržitého pobytu na území a pěti letech v manželství s cizincem s trvalým pobytem. Obžaloba dávala uvedené jednání pod bodem 3) obžalovanému za vinu v souvislosti s tím, že matka obviněného A ■■■■■ K ■■■■■, nar. ■■■■■, dne 11. 3. 2002 vložila na účet č. ■■■■■ na její jméno, k němuž měl obviněný dispoziční právo, celkem 410 000 Kč.
420. Obžalovaný se k záležitosti vyjádřil písemně na č. l. 2717i, stanovisko obhajoby je založeno na č. l. 2735. Poukazuje na to, že na předchozích třech žádostech uváděla žadatelka stejného manžela, první žádost přitom vyřizovala kolegyně obžalovaného Š ■■■■■. Okresní soud argumentoval tím, že v tomto bodě se v obžalobě operuje s žádostí z roku 1997. Ze spisu je však zřejmé, že od onoho roku 1997 do údajně závadového rozhodnutí obžalovaného v roce 2002 došlo k podání dalších žádostí a k rozhodnutím o nich, které nevyřizoval obžalovaný a kde byl uváděn stejný manžel. Nalézací soud přitom poukazoval tím, že z žádného právního

či prováděcího předpisu nevyplývá povinnost policisty porovnávat žádost s obsahem všech předchozích podaných žádostí a nebylo by to ani časově proveditelné s ohledem na množství vyřizovaných žádostí na OCP v [REDAKCE].

421. Zdejší soud se obrátil na MV, OAM. Z jeho zprávy ze dne 17. 10. 2018 (č. l. 3192) vzal za prokázané, že z MCE bylo zjištěno, že oddací list žadatelky s manželem P [REDAKCE] N [REDAKCE] T [REDAKCE] nebyl nikdy vydán, ve věci bylo zahájeno řízení o zrušení trvalého pobytu pod č. j. SCPP-1598-94/PL-VI-2005. Řízení bylo – podle ministerstva - nezákonně usnesením ze dne 21. 8. 2007 zastaveno s odůvodněním, že zrušení pobytu je nepřiměřené. Nezákonnost podle vyžádané zprávy spočívala údajně v tom, že cizinecká policie nebyla vůbec oprávněna posuzovat přiměřenost vydaného rozhodnutí, tudíž z toho důvodu neslo řízení zastavovat. Věc rozhodovala tehdejší vedoucí OCP [REDAKCE] K [REDAKCE] (*Pozn. KS: ta byla rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech následně pravomocně odsouzena pro zneužívání pravomoci a korupce*). Podle zmíněné zprávy je z obsahu MCE dále patrné, že **zmizel oficiální dokument s vyjádřením vietnamských úřadů o tom, že oddací list nebyl vydán**. Proto MV, OAM znovu pošle do Vietnamu k prověření oddací list a pokud obdrží z Vietnamu odpověď, řízení o zrušení trvalého pobytu s cizinkou zahájí.
422. Zdejší soud prostudováním MCE SCPP-163/PL-VI-2002 vzal za prokázané, že žadatelka podala žádost 14. 1. 2002. Její žádosti bylo vyhověno 23. 1. 2002, trvalý pobyt jí byl povolen do 23. 1. 2017 za účelem sloučení s manželem P [REDAKCE] N [REDAKCE] T [REDAKCE], nar. [REDAKCE], podle § 66 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. V dokumentaci je založena fotokopie oddacího listu, která byla ověřena na Obecním úřadu Pernink. Oddací list byl údajně vydán 10. 1. 1995. V dokumentacích jsou založeny i předchozí žádosti o vízum, povolení či prodloužení dlouhodobého pobytu. Na žádosti z 18. 8. 1999 je uveden týž manžel, stejně jako na žádosti z 8. 8. 2000. Podle čísla kulatých razítek tyto žádosti nevyřizoval obžalovaný. Oproti tomu na žádosti o prodloužení pobytu z 8. 1. 1997 je jako manžel žadatelky uveden N [REDAKCE] T [REDAKCE] K [REDAKCE], nar. [REDAKCE], stejný manžel je uveden i na její žádosti z roku 1992.
423. K obhajobě obžalovaného je nutno uvést, že ze samotného Zákona o pobytu cizinců na území ČR, příslušných metodických pokynů i správního řádu č. 71/1967 Sb., konkrétně ustanovení § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1, vyplývala povinnost při rozhodnutí správního orgánu vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. **Nelze však vyloučit, že obžalovaný jednal v omylu**, měl sice uloženy povinnosti naznačené výše, nicméně v praxi aspoň podle shodných vyjádření dalších svědků – cizineckých policistů včetně metodičky JUDr. T [REDAKCE] se zřejmě tak důkladně MCE neporovnávaly, navíc ze zprávy ministerstva vnitra ze dne 17. 10. 2018 lze dojít k závěru, že nadále přetrvává **důkazní nouze**. Tu je nutno posuzovat ve prospěch obžalovaného. Proto se zdejší soud ztotožnil se závěrem okresního soudu, který v tomto bodě zprostil obžalovaného obžaloby s tím, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem (§ 226 písm. b) trestního řádu). Pokud jde o časově související vklad na účet matky obžalovaného, lze odkázat na to, co zdejší soud uváděl ve vztahu k tomu, že provedené dokazování při absenci důkazů nemohlo vést k rozhodnutí o vině z přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákona.
424. Pod bodem 8) je obžalobou dáváno obžalovanému za vinu, že připravoval podklady pro vyřízení žádosti B [REDAKCE] Q [REDAKCE] M [REDAKCE], nar. [REDAKCE], jehož žádost byla vyřízena 10. 4. 2002. Podle rodného listu je cizinec narozený na území ČR mužem a má přidělené rodné číslo, podle údajů v Centrálním registru obyvatel (CRO) jde o ženu s jiným rodným číslem.
425. Obžalovaný připustil, že nedopatřením zaměnil fotografii dítěte, poukázal však na to, že rozhodoval ještě dvakrát a tam byly fotografie v pořádku (č. l. 2741). Okresní soud souhlasil s tím, že ve všech ostatních žádostech je fotografie správná a jednáním obžalovaného nikdo neutrpěl žádnou újmu či naopak neoprávněný prospěch.

426. Zdejší soud se obrátil na MV, OAM. Z jeho zprávy ze dne 17. 10. 2018 (č. l. 3192) vzal za prokázané, že odbor azylové a migrační politiky ministerstva nemá žádné negativní poznatky, na základě kterých by se dalo zrušit povolení k pobytu.
427. Krajský soud prostudoval MCE SCPP-699/PL-VI-02. Zjistil, že se jednalo skutečně o dívku, což vyplynulo z lustrace CIS provedené svědkyní G [REDACTED] v roce 2007. Na vyhodnocení žádosti je záznam o provedení lustrací v centrálním informačním systému, podsystémech TUDU, ENO, INFO, všechno s negativním výsledkem. V dokumentaci je založen notářsky ověřený rodný list. Z rodného čísla [REDACTED] lze zjistit z označení měsíce, že se skutečně jednalo o dívku. Pochybením obžalovaného nedošlo k žádnému neoprávněnému prospěchu, ani tím nezpůsobil škodu. Za té situace zdejší soud potvrdil zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu z napadeného rozsudku.
428. Pod bodem 59) je obžalovanému dáváno za vinu, že u D [REDACTED] D [REDACTED] T [REDACTED], nar. [REDACTED], se v žádosti podané 1. 10. 2002 podoba cizince dle fotografie nalepené na žádosti zjevně neshoduje s fotografiemi z předešlých let. Z popisu skutku lze obtížně dovodit, co je v souvislosti s návštěm a dovětkem obžaloby v tomto konkrétním případě dáváno obžalovanému za vinu, ostatně jako v bodech předchozích.
429. Ze stanoviska obžalovaného lze dovodit, že nedopatřením zaměnil fotografii dítěte, rozhodoval ale ve všech ostatních žádostech jsou fotografie v pořádku (č. l. 2741). Okresní soud poukazuje na uplatněnou obhajobu.
430. Zdejší soud po prostudování MCE PZC-3195/PCKV-2001 vzal za prokázané, že na obálce jsou tři fotografie. Na dvou je prokazatelně stejná osoba, jedna fotografie z mladšího věku je poněkud odlišná. Z evidenční karty cizince s trvalým pobytem SCPP-00484/PL-VI-CI-2007 vzal zdejší soud za prokázané, že jde prokazatelně o tutéž osobu, nalepené foto ve starším věku se podobá více „odlišnému“ fotu z nižšího věku, mezitímní podoba na fotokopii cestovního dokladu ke změně v roce 2010 se podobá původním dvěma fotografiím. Na žádosti z 25. 9. 2002 (nikoli 1. 10. 2002, jak nesprávně uvádí obžaloba) se podoba cizince podle fotografie nalepené na žádosti zjevně neshoduje s fotografiemi z předešlých let. Obžalovaný sám připouští pochybení, je však nutné doplnit, že nikdy nevznikly pochybnosti o identické totožnosti žadatele. Pokud obžaloba na rozdíl od popisu skutku ve zprošťujícím výroku napadeného rozsudku navíc argumentuje tím, že chybí doklad o účelu pobytu (rodný list), zdejší soud si studiem MCE ověřil, že ve shora uvedené žádosti SCPP-7-3396/PL-VI-OL, není skutečně založen rodný list, ten nebyl založen ani v další žádosti z 8. 10. 2003. Byl založen až u žádosti o povolení dlouhodobého pobytu sp. zn. SCPP-2856/PL-VI-C-2004, kdy podklady zpracovával zase obžalovaný. Rodný list byl založen i u dalších žádostí – jednak o povolení dlouhodobého pobytu SCPP-1264-1/PL-VI-C-2005, kdy podklady zpracovával po provedení důkladné lustrace pprap. K [REDACTED], i u žádosti o povolení trvalého pobytu z 6. 9. 2006, kdy o žádosti vedl řízení kolega obžalovaného B [REDACTED]. Shodně s okresním soudem lze dovodit, že obžalovaný nedbalostí porušil předpisy, jednalo se o nedopatření, které nevedlo k neoprávněné výhodě. Za té situace zdejší soud potvrdil správnost zprošťujícího výroku podle § 226 písm. b) trestního řádu s tím, že tento skutek označený v žalobním návrhu není trestným činem.
431. Pod bodem 70) je obžalovanému dáváno za vinu, že u žádosti N [REDACTED] T [REDACTED] T [REDACTED] H [REDACTED], nar. [REDACTED], sp. zn. 7-3582-DUC2002, podané 17. 10. 2002 chybí výpis z obchodního rejstříku a doloženo bylo jen usnesení o změně bydliště a místa podnikání (nebylo pravomocné) a živnostenský list na dobu neurčitou.
432. Obhajoba ve svém stanovisku na č. l. 2741 p. v. poukázala na to, že jde o formalitu, žadatelka

získala v roce 2006 trvalý pobyt. Obžalovaný vyřizoval i její další dvě žádosti a ty byly bez závad. Okresní soud poukázal na to, že obžalovaný připustil, že u žádosti z roku 2002 chyběl výpis z obchodního rejstříku, souhlasil však s tím, že u ostatních žádostí, které též vyřizoval obžalovaný, takové výpisy jsou. Existenci živnosti v roce 2002 prokazovalo minimálně usnesení o změně podnikání. Jednáním obžalovaného nikdo neutrpěl žádnou újmu či naopak neoprávněný prospěch.

433. Zdejší soud zjistil z Evidenční karty cizince s trvalým pobytem SCPP-01415/PL-VI-CI-2006, že žadatelka má již přiděleno rodné číslo. Do zmíněné evidenční karty bylo vloženo MCE SCPP-00931/PL-VI-CI-2004. Z něho lze zjistit, že účelem příjezdu bylo profesní podnikání. Věc vyřizovala svědkyně G■■■■■, která provedla velice podrobnou lustraci a připravila podklady k povolení k pobytu a postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta EU. Všechny náležitosti byly splněny. U žádosti ze dne 14. 10. 2002 SCPP7-3582-DUC2002 byla založena neověřená fotokopie živnostenského listu z 12. 9. 2002 potvrzující, že živnostenské oprávnění vzniklo 4. 2. 1997 a bylo vydáno na dobu neurčitou, současně byl poskytnut opis usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 7. 2002 o povolení zápisu v obchodním rejstříku se změnou adresy podnikání a bydliště. Usnesení bylo ověřeno kulatým razítkem krajského soudu. Za té situace se zdejší soud ztotožnil se závěrem napadeného rozsudku, že se nejednalo o trestný čin a potvrdil zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu. Ostatně je nutno připomenout, že státní zástupce sám navrhl ohledně tohoto skutku zproštění (č. l. 3057-3059). Přesto považuje zdejší soud za potřebné doplnit, že podle Metodického pokynu č. 42/2001, konkrétně článku 5, odst. 6 se některé údaje prověřovaly jenom tehdy, pokud měl vyřizující policista pochybnosti o pravdivosti požadovaných údajů. Teprve tehdy si případně opatřoval i sám výpis z internetového přehledu živnostníků ARES.
434. Pod bodem 79) obžaloby je obžalovanému dáváno za vinu, že u V■■■■■ M■■■■■ H■■■■■, nar. ■■■■■, byla podána žádost sp. zn. 7-3874-DUC2002 dne 19. 11. 2002, chyběl doklad o účelu pobytu (rodný list), cizinec byl narozený na území ČR, což nebylo uvedeno v CRO, šlo o shodu jména s cizincem uvedeným pod bodem č. 80) obžaloby, navíc oba cizinci mají podle doložených rodných listů stejné rodiče a liší se u nich místo narození uvedené v rodném listu a v cestovním dokladu.
435. K tomu je třeba uvést, že ve vztahu k jednání pod bodem 80) již bylo dříve rozhodnuto o zproštění obžaloby. Napadeným rozsudkem byl zproštěn skutek pod bodem 79) s tím, že nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný (§ 226 písm. c) trestního řádu).
436. V tomto konkrétním skutku nezískal jednáním obžalovaného nikdo žádnou neoprávněnou výhodu, ale s ohledem na skutečnost, že v této věci připravoval podklady obžalovaný, nemohl zprošťující výrok napadeného rozsudku obstát. Proto zdejší soud postupem podle § 259 odst. 3 písm. a), b) trestního řádu zrušil tento oddělitelný výrok a sám znovu rozhodl tak, že obžalovaného zprostil podle § 226 písm. b) trestního řádu s tím, že tento v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Je třeba poukázat na to, že okresní soud argumentoval skutečností, že cizinec se narodil v ČR v roce ■■■■■, kdy mu policistka S■■■■■ povolila pobyt na základě českého rodného listu, proto nemůže procházet evidencí cizinců.
437. Zdejší soud prostudováním MCE SCPP-2018/PL-VI-2003 zjistil, že žadatel předložil originál rodného listu z 21. 5. 2003. Ten byl předtím předložen při první žádosti, kdy byla ověřena jeho fotokopie razítkem č. 60 přiděleným policistovi V■■■■■ J■■■■■. Obžalovaný skutečně neměl k dispozici nový rodný list a je rovněž skutečností, že žadatel tehdy nebyl veden v Centrálním registru obyvatel. Na rozhodnutí bylo kulaté razítko č. 7, které není uvedeno v seznamu přidělených razítek opatřeném krajským soudem, obžalovaný však nespороval svůj podpis, jímž ověřil správnost. Pokud jde o provádění lustrace, je nutno připomenout, že v té době existoval jen

systém TUDU, systém CIS ještě v té době nebyl zaveden (č. l. 1675-1676). Jen pro úplnost je nutno připomenout, že v roce 2003 byl cizinci povolen trvalý pobyt na území ČR.

438. Pod bodem **92)** státní zástupkyně kladla obžalovanému za vinu, že při projednávání žádosti N██████ H██████ H██████, nar. ████████, pod sp. zn. 7-4008-DUC2002, 4122-DUC TUC2002 chyběl doklad o účelu pobytu (rodný list), jako doklad o nezaopatřenosti bylo doloženo potvrzení o navštěvování kurzu českého jazyka v Centru cizích jazyků v ████████, žádost pod sp. zn. DUC2002 byla podána 27. 11. 2002, u DUC2002 byl jako doklad o nezaopatřenosti doloženo potvrzení o navštěvování kurzu českého jazyka ve shora uvedeném centru, vyřízeno 20. 12. 2002.
439. Obžalovaný se hájil tím, že už v roce 2001 vyřizoval žádost tomuto žadateli policista K██████. Již tehdy byl doložen doklad o studiu obdobný jako v roce 2002. Potvrzení vydal ředitel školy s razítkem, jednalo se o jeho originál (č. l. 2740 p. v. až 2741). Okresní soud souhlasil s vyjádřením obžalovaného, že obě žádosti byly doplněny potvrzením o navštěvování kurzu českého jazyka v Centru cizích jazyků, byl tak doložen účel pobytu, tudíž není zřejmé, v čem obžalovaný udělal chybu.
440. Podle zprávy založené na č. l. 2601 p. v. nemělo dojít k povolení pobytu, ten už ale nelze zrušit, pokud se neprokáže úplatek. Zdejší soud prostudoval MCE SCPP-4122/PL-VI-2002. V materiálech našel skutečně **originál potvrzení ředitele školy z 26. 11. 2002 o tom, že cizinec navštěvoval kurz českého jazyk v Centru cizích jazyků**. Současně zjistil, že v žádosti o vízum skutečně nebyl doložen účel pobytu, tedy sloučení rodiny s otcem. V žádosti o vízum chyběl rodný list, naproti tomu v žádosti o trvalý pobyt je založena jeho fotokopie. Při podrobné lustraci provedené 25. 9. 2007 nebylo ve vztahu k žadateli zjištěno nic negativního. Ze zprávy ministerstva vnitra vyplývá, že **nikdo neprověřoval, jestli jde o padělaný rodný list či nikoliv**. Proto je nutno vycházet z toho, že dosud nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že rodný list nebyl pravý. Pokud jde o doložení nezaopatřenosti žadatele, je nutno odkázat na ustanovení § 64 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., podle jehož odstavce 1 písm. b) se studiem pro účely tohoto zákona rozumí účast na jazykovém a odborném kurzu pořádaném v rámci programu Evropské unie, nebo na základě mezinárodní smlouvy, nebo účast na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou. Nahlédnutím na internet bylo potvrzeno, že centrum cizích jazyků poskytuje odborné kurzy odpovídající zákonné úpravě.
441. K tíži obžalovaného lze dojít k závěru, že nepostupoval striktně tak, aby měl k dispozici podklady pro spolehlivé rozhodnutí, nedodržel příslušná ustanovení správního řádu i příslušná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., v tehdy účinném znění, z hlediska náležitostí a úplnosti podkladů, nicméně prokázané pochybení by mohlo v té době být maximálně důvodem pro administrativní postih. Nejedná se o trestný čin. Proto zdejší soud za situace, kdy důkazně nebylo podloženo, že by se žadatel prokazoval padělaným či pozměněným rodným listem, potvrdil zprošťující výrok napadeného rozsudku podle § 226 písm. b) trestního řádu.
442. Popis skutku pod bodem **107)** uvedený ve zprošťujícím výroku napadeného rozsudku se výrazně liší od popisu skutku v podané obžalobě. Zdejší soud do výrokové části napadeného rozsudku s ohledem na své závěry nezasahoval z důvodu právní jistoty, ve vztahu ke své argumentaci však považuje za nutné popsat skutek podle obžaloby. Připouští, že státní zástupkyně vymezený skutek je velice kostrbatý a nenaplnuje základní náležitosti pro popis skutku v podané obžalobě. Přesto je nutno uvést, že obžalovanému je dáváno v tomto bodě za vinu, že N██████ T██████ K██████, nar. ████████, sp. zn. 321-297-DUC2003, podal žádost 11. 3. 2003, potvrzení OSSZ Plzeň-město vydané 2 dny před koncem platnosti víza inspirovalo žadatele k předložení lékařského potvrzení o nemoci – jednalo se o podání žádosti mimo lhůtu stanovenou zákonem, přičemž dne

13. 3. 2003 bylo dosud neztotožněnou osobou na účet č. 1 vloženo celkem 99 000 Kč, dne 21. 3. 2003 byl u otevřeného podílového fondu Trendbond otevřen účet č. [REDACTED] na jméno A [REDACTED] K [REDACTED] a dne 25. 3. 2003 bylo nakoupeno celkem 743 768 podílových listů za celkem 800 000 Kč, dne 25. 3. 2003 byl u otevřeného podílového fondu Sporobond otevřen účet č. [REDACTED] na jméno A [REDACTED] K [REDACTED] a bylo nakoupeno celkem 345 698 podílových listů za celkem 520 000 Kč.

443. Obhajoba obžalovaného poukazuje na to, že v obžalobě není uvedeno, co měl porušit, a dovolávala se rovněž toho, aby okresní soud v pochybnostech zprostil obžalovaného tohoto dílčího skutku podle § 226 písm. b) trestního řádu. Okresní soud ve své argumentaci souhlasil s vyjádřením obžalovaného, že není zřejmé, v čem měl udělat chybu, když žádost byla sice podána mimo zákonnou lhůtu, avšak **přímo v obžalobě se zároveň uvádí, že cizinec zároveň předložil potvrzení o nemoci, pro kterou nemohl žádost podat ve lhůtě.**
444. Ze zprávy MV o cizincích založené na č. l. 2601 p. v. vyplývá, že obžalovanému se dává za vinu, že neprověřil pravost potvrzení od lékaře. Zdejší soud prostudoval MCE Evidenční kartu cizince s trvalým pobytem SCPP-2281/PL-VI-2003. Zjistil, že cizinci již bylo přiděleno rodné číslo. Do této evidenční karty byla vložena Evidenční karta cizince s trvalým pobytem s vízovým evidenčním číslem NNN. Ze žádosti SCPP321-297/PL-VI-2003 zdejší soud zjistil, že ta byla datována 10. 3. 2003. Platnost víza byla prodloužena 12. 3. 2003 s vyznačeným vízovým štítkem BB015954 s platností do 5. 3. 2004. **Ve vyhodnocení žádosti je poznámka obžalovaného o pozdním podání žádosti s odkazem na lékařskou zprávu MUDr. K [REDACTED] s potvrzením o nutnosti klidu na lůžku od 15. 2. 2003 do 7. 3. 2003.**
445. Prodloužení doby platnosti průkazu o povolení pobytu bylo v té době upraveno v § 84 odst. 1 Zákona o pobytu cizinců na území ČR tak, že podle odstavce 1 „Cizinec je oprávněn požádat policii o prodloužení doby platnosti průkazu u povolení k pobytu ve lhůtě 90 dnů před uplynutím doby platnosti tohoto průkazu. V odůvodněných případech může žádost podle předchozí věty podat i dříve; oprávnění podle věty první zaniká 14. den před dnem skončení platnosti průkazu o povolení k pobytu.“. Podle odstavce 2 téhož ustanovení „v případě, že podání žádosti podle odstavce 1 zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů.“. Třetí odstavec zmíněného ustanovení praví, „Pokud doba platnosti průkazu o povolení k pobytu uplyne před vydáním rozhodnutí o jejím prodloužení, považuje se tento průkaz za platný do doby nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ (č. l. 2831 p. v.).
446. Protože nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že lékařská zpráva byla pozměněna či padělána a další dokazování s ohledem na časový odstup je fakticky vyloučeno, jedná se o **důkazní nouzi**, kterou je nutno vyhodnotit způsobem, který zaujal okresní soud. Proto zdejší soud potvrdil zprošťující závěr napadeného rozsudku podle § 226 písm. b) trestního řádu.
447. K dovětkům poukazujícím na finanční transakce A [REDACTED] K [REDACTED] se zdejší soud nehodlá znovu vyjadřovat za situace, kdy souhrnně poukázal na důvod, pro který okresní soud správně nerozhodl o vině obžalovaného žalovaným trestným činem přijímání úplatků podle § 160 odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákona účinného v době údajného spáchání.
448. Pod bodem **115)** je obžalovanému dáváno obžalobou za vinu, pokud se zdejšímu soudu podaří zformulovat shluk informací uvedených v obžalobě žádoucím způsobem, že vyhodnotil kladně podklady k žádosti žadatelky N [REDACTED] T [REDACTED] H [REDACTED], nar. [REDACTED], sp. zn. 321-592-DUC2003, která byla podána 23. 4. 2003, přestože v MCE je oznámení o zániku platnosti živnostenského oprávnění ze dne 16. 4. 2003, tak, že 29. 4. 2003 byl cizinec povolen pobyt s platností od 29. 4. 2003 do 24. 4. 2004.

449. Pokud byl ve zprošťujícím výroku po uvedení posledně zmíněného data rovnou odkaz na bod 9), jednalo se o zjevnou nesprávnost, kterou zdejší soud vyřešil následujícím způsobem.
450. Obžalovaný se hájí tím, že ve spisu není žádné oznámení o zániku živnostenského listu a zmíněná cizinka takhle opakovaně na stejný živnostenský list prodlužovala pobyt, přičemž aktuálně jej má prodloužen do roku 2018 (č. l. 2717e-f, 2732 p. v.). Okresní soud souhlasil s vyjádřením obžalovaného, že ve spisu cizinky není oznámení o zániku živnostenského listu a že jí byl naopak v následujících letech pobyt prodlužován jinými policisty na základě stejného druhu odkladů. Další argumentaci nalézací soud neuvedl. Proto ji doplňuje zdejší soud.
451. Ten prostudoval materiály MCE SCPP-03281/PL-IV-CI-2007, do nichž byla vložena Evidenční karta cizince s trvalým pobytem v ČR EZC-1776/PCKV-2001. V té byla založena žádost spisové značky uvedené v obžalobě podaná 23. 4. 2003, na jejímž základě bylo uděleno vízum od 29. 4. 2003 do 24. 4. 2004 se štítkem AA0001551. Z výpisu z obchodního rejstříku ze dne 17. 4. 2003 a živnostenského listu z 16. 4. 2003 zjistil, že cizinka měla povolenou živnost do 24. 4. 2003, a to na maloobchod se smíšeným zbožím. V materiálech je založeno oznámení o živnostenském podnikání z 31. 3. 2003 se změnou data ukončení provozování živnosti z původního termínu 24. 4. 2003 na datum 24. 4. 2004, která byla podána Živnostenskému úřadu dne 16. 4. 2003. Na rubu posledního listu žádosti je **poznámka obžalovaného o pozdním podání žádosti podle § 60 odst. 3 Zákona o pobytu cizinců na území ČR, ovšem s tím, že prodlení bylo zhojeno na podkladě lékařské zprávy** o angíně žadatelky vystavené 4. 4. 2003 se stanoveným domácím klidem a poznámkou s tím, že dnes – 22. 4. 2003, je stav lepší a je již schopna. V materiálech cizinecké evidence je založena i další žádost SCPP-42/PL-VI-C-2004 s doloženým výpisem z obchodního rejstříku z 2. 2. 2004 a dokladem ze dne 20. 5. 2003, že živnostenský list byl vydán na dobu do 24. 4. 2004. Fotokopie byla ověřena z originálu. Mezi materiály cizinecké evidence je vložena i evidenční karta cizince s dlouhodobým pobytem SCPP-00808/PL-VI-CI-2005. Z těchto materiálů lze vzít za prokázané, že **i v dalších žádostech předkládala cizinka stejné doklady k prokazování podnikání od 11. 6. 2007.**
452. Okresní soud nesprávně rozhodl tak, že tento dílčí skutek zprostil podle § 226 písm. a) trestního řádu se závěrem, že nebylo prokázáno, že se stal tento skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán. Zdejší soud na podkladě doplněného dokazování došel k závěru, že žalovaný skutek se stal, podklady k žádosti vyřizoval obžalovaný. Po zrušení napadeného výroku rozhodl krajský soud tak, že zprostil obžalovaného obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu s tím, že svým jednáním či nečinností nezpůsobil neoprávněný prospěch ani nejednal v úmyslu jej způsobit. Tento dílčí skutek označený v žalobním návrhu však není trestným činem (§ 226 písm. b) trestního řádu).
453. Pod bodem **120)** obžaloby je obžalovanému dáváno za vinu, že připravil podklady pro vyhovění žádosti Q■■■■ T■■ K■■ Y■■■, narozené ■■■■■■■■■■, sp. zn. 321-718-DUC2003, přestože k ní byla doložena kopie živnostenského listu, na které bylo zjevně upraveno datum vydání i datum: „*živnostenský list se vydává na dobu do ...*“.
454. Obžalovaný se k tomuto dílčímu skutku písemně vyjádřil tak, že si nevšiml pozměnění živnostenského listu žadatelky, která při dalších prodlouženích pobytu řádně předložila živnostenský list. Okresní soud uvedl, že z předmětné kopie živnostenského listu vyplývá, že skutečně poslední číslice 3 v kolonce „*živnostenský list se vydává na dobu do ... 2003*“ je psána jiným psacím fontem než zbytek textu, avšak taková skutečnost ještě automaticky neznamená, že listina je nezákonně upravena. Podle nalézacího soudu nelze vyloučit, že příslušný úředník živnostenského úřadu nesjednotil před tiskem aktualizovaného živnostenského listu psací fonty. Tomuto závěru nasvědčuje i to, že při podání žádosti o prodloužení pobytu následující rok byl dokládán živnostenský list se stejnými číselnými daty, pouze o rok aktualizovaný.

455. Ze zprávy k cizincům založené na č. l. 2601 p. v. pro zdejší soud vyplývá, že živnostenský úřad potvrdil, že **datum bylo pozměněno, avšak cizinka má v současné době povolen trvalý pobyt a ten nelze zrušit**. Zdejší soud prostudoval MCE SCPP-00932/PL-VI-CI-2005, materiály se vztahovaly k žádosti o udělení českého víza. Byla doložena fotokopie živnostenského listu z 19. 3. 2002 s tím, že ten byl vydán na dobu do 13. 6. 2003, přičemž **poslední číslice byla napsána jiným fontem**. Tuto fotokopii obžalovaný ověřil razítkem a podpisem s tím, že souhlasí s originálem. Vízum bylo cizince vystaveno 13. 5. 2003. Do shora uvedených materiálu cizinecké evidence bylo vloženo MCE SCPP-00947/PL-VI-CI-200. (a něco, poslední číslice byla nečitelná). Z těchto materiálu vyplývá, že cizince byla opakovaně prodlužována povolení k pobytu. **Naposledy bylo rozhodnuto o povolení trvalého pobytu. Podkladem byl vždy řádně předložený živnostenský list.**
456. Ze shora uvedeného vyplývá, že namítané pochybení se nepromítlo do neoprávněné výhody, žalovaný skutek tedy není trestným činem. Proto zdejší soud potvrdil zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu.
457. Pod bodem **155)** obžaloby je obžalovanému dáváno za vinu, že při projednávání žádosti N■■■■ H■■ H■■■, narozeného ■■■■■, sp. zn. 321-1466-DUC2003, podané 19. 8. 2003, bylo nové vízum uděleno s platností od 13. 9. 2003 do 13. 9. 2004, ačkoli ubytování bylo žadateli poskytnuto pouze do 12. 9. 2004, takže platnost uděleného víza přesahovala období, na které bylo zajištěno ubytování.
458. Shora uvedená skutečnost vyplývala ze zprávy k cizincům založené na č. l. 2602. Dále bylo zjištěno, že 4. 8. 2004 podal cizinec žádost o prodloužení pobytu a doložil nové ubytování na stejné adrese s platností od 1. 8. 2004 do 13. 9. 2005. Ze zprávy MV, OAM ze dne 17. 10. 2018 (č. l. 3192), kterou vyžádal zdejší soud, bylo prokázáno, že zmíněná žádost se vztahovala k povolení dlouhodobého pobytu. Od 31. 1. 2005 má cizinec povolení k trvalému pobytu na sloučení s občanem ČR, ministerstvo bude dále prověřovat, zda se nejednalo o účelové obcházení zákona.
459. Obžalovaný se písemně vyjádřil, že obžaloba nezkoumala, že v další žádosti o prodloužení týž ubytovatel garantoval ubytování na stejné adrese téměř na 2 roky (č. l. 2717d, 2731 p. v. až 2732). Okresní soud poukázal na to, že obžalovaný připustil, že **pobyt povolil na dobu o 1 den přesahující poskytnuté ubytování**. Považoval to za drobné pochybení způsobené zřejmě tím, že prodloužený pobyt byl povolen ode dne následujícího po skončení předchozího povoleného pobytu, tj. došlo k posunu ročního období o 1 den, zatímco potvrzení o ubytování bylo „aktualizováno“ pouze změnou roku, kdy onen 1 chybějící den vznikl překrytím obou ročních potvrzení o ubytování (původní potvrzení o ubytování bylo do 12. 9. 2003 a nové od 12. 9. 2003). Podle nalézacího soudu takovým pochybením nikdo neutrpěl žádnou újmu či naopak neoprávněný prospěch.
460. Zdejší soud prostudoval Evidenční kartu cizince s trvalým pobytem v ČR CPPL-08895/CI-2008-4062. Do ní byla vložena Evidenční karta cizince s trvalým pobytem v ČR SCPP-00357/PL-VI-CI-2005 a do ní byla vložena Evidenční karta cizince s trvalým pobytem v ČR DUC bez evidenčního čísla. V té byla založena žádost, na jejímž základě bylo povoleno vízum do 12. 9. 2003 vízovým štítkem BA983080. U materiálů cizinecké evidence byla vložena i Evidenční karta cizince s dlouhodobým pobytem v ČR sp. zn. SCPP-00128/PL-VI-CI-2004, v ní byla založena žádost SCPP-1951/PL-VI-C-2004 s čestným prohlášením o **ubytování na stejné adrese od 1. 8. 2004 do 13. 9. 2005**.
461. S ohledem na listinné důkazy bylo prokázáno, že cizinec měl ubytování na stejné adrese zajištěno

i později, nedopatřením obžalovaného došlo původně k povolení pobytu o 1 den navíc, to však nemůže být považováno za trestný čin. Zdejší soud se tedy ztotožnil se závěry napadeného rozhodnutí a potvrdil správnost zprošťujícího výroku podle § 226 písm. b) trestního řádu.

462. Poněkud složitější byla důkazní situace u dílčího skutku pod bodem **164)** obžaloby. Obžalovanému bylo dáváno za vinu, že při vyhodnocení podkladů k žádostem H ■ T ■ I ■, narozené ■, sp. zn. 1436-DUC2003 a 2783-DUC2003 nereagoval na to, že v MCE byly v průběhu pobytu předloženy 3 různé doklady, které osvědčovaly rodinný stav cizinky. Ta na počátku pobytu v roce 1995 uváděla stav „vdaná“ a jako manželka B ■ D ■ N ■, narozeného ■. V žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu ze dne 21. 10. 1996 uvedla stav „rozvedená“, datum rozvodu 27. 3. 1996. Tento stav uváděla až do roku 2001. V žádosti ze dne 11. 7. 2001 uvedla stav „vdaná“, jako manželka znovu uvedla B ■ D ■ N ■, narozeného ■, s tím, že sňatek byl uzavřen 6. 2. 2001. V žádosti o trvalý pobyt podle § 66 zákona č. 326/1999 Sb. (8 let nepřetržitého pobytu na území a 5 let trvání sňatku s cizincem s pobytem) zpracované obžalovaným je přiložen oddací list ze dne 15. 4. 1998 s cizincem B ■ D ■ N ■, narozený ■. **Podle údajů v CIS o příjezdech a odjezdech není přítomnost cizinky ve Vietnamu k datu uváděných sňatků možná.** Podle obžaloby se oba doklady o sňatku jeví jako účelové a byla dána pochybnost o oprávněnosti povoleného trvalého pobytu.
463. Obžalovaný se písemně vyjádřil tak, že pokud si pamatuje, v roce 2001 CIS ještě nefungoval. Navrhl výslech svědka B ■ D ■ N ■ (č. l. 2717g, 2733 p. v.). Okresní soud poukázal na to, že obžalovanému je kladeno za vinu, že nevěnoval pozornost skutečnosti, že cizinka v průběhu času uváděla postupně v žádostech různé stavy „vdaná“ či „rozvedená“. K tomuto bodu byl jako svědek vyslechnut muž, o kterém cizinka dvakrát uvedla, že jde o jejího manžela, B ■ D ■ N ■. Ten v hlavním líčení konaném dne 2. 9. 2014 uvedl, že se s cizinkou H ■ T ■ I ■, narozenou ■, oženil celkem dvakrát, přičemž v mezidobí po rozvodu se stačil oženit a posléze rozvést ještě s Českou jménem O ■. Podle nalézacího soudu tak svědek racionálně vysvětlil, proč cizinka uváděla různé stavy, přičemž ohledně oddacího listu z roku 1998 došlo zjevně k záměně s oddacím listem B ■ D ■ N ■ s Českou občankou, a nikoli s cizinkou.
464. Ze zprávy k cizincům založené na č. l. 2602 vypracované ministerstvem vnitra vyplývá, že dotyčné ministerstvo zaslalo žádost vietnamským úřadům prostřednictvím Zastupitelského úřadu ČR v Hanoi, oddací listy a doklad o rozvodu k prověření, zda se nejedná o padělky. Ze zprávy MV, OAM ze dne 17. 10. 2018 (č. l. 3191) zdejší soud zjistil, že **do dne podání této aktualizované zprávy vietnamské úřady přes opakované urgency neodpověděly.** Již z toho lze dovodit určitou **důkazní nouzi**, v jejímž rámci je obtížné klást obžalovanému za vinu, že případně nepřerušil správně řízení postupem podle § 29 správního řádu č. 71/1967 Sb. ve znění účinném v době jeho rozhodování.
465. Se stanoviskem obhajoby lze souhlasit i v tom směru, že v té době ještě Centrální informační systém nefungoval. Ten byl spouštěn až v roce 2003 a celostátně spuštěn až 21. 6. 2004, do té doby fungoval jen systém TUDU (č. l. 1675 až 1676). Za té situace bylo důležité, co jako svědek vypověděl B ■ D ■ N ■. Ten již v přípravném řízení uvedl, že jeho manželka se jmenuje H ■ T ■ I ■, narozená ■. Výpověď tohoto svědka ze dne 13. 12. 2006, byť učiněná za přítomnosti obhájce obžalovaného před policejním orgánem, respektive státním zástupcem (č. l. 1302 až 1303), je procesně nepoužitelná, neboť usnesení o zahájení trestního stíhání bylo následně dozorovým státním zástupcem zrušeno a výpověď byla učiněna ještě před novým obviněním. Lze z ní vycházet jen jako z indicie. Svědek tehdy uvedl, že si dotyčnou Vietnamku vzal v roce 1985 ve Vietnamu, rozvedl se s ní v roce 1996 a v roce 1998 se s ní opět oženil, a to ve Vietnamu na dovolené. Pokud je v žádosti o trvalý pobyt H ■ T ■ I ■ uvedeno, že k sňatku došlo 6. 2. 2001, jde o chybu, proto i sám vyžadoval ve Vietnamu správný oddací list. Tento svědek byl procesním způsobem vyslechnut před soudem, kde poněkud stručněji uvedl, že

s dotyčnou H ■ T ■ I ■ se oženil ve Vietnamu, rozvedli se, mezitím byl ženatý s Češkou od roku 1995 až 1996 do roku 1996 až 1997, rozvedl se a pak si vzal znovu H ■ T ■ I ■ dne 11. 7. 2001.

466. S ohledem na důkazní nouzi vyplývající z opakovaných zpráv MV, OAM i se zřetelem k tomu, že v procesně použitelné výpovědi nebyl manžel cizinky tak podrobný jako v předchozí výpovědi, vznikla potřeba ověřit si uváděné skutečnosti z listinných důkazů. Zdejší soud prostudováním MCE SCPP-2783/PL-VI-2003 zjistil, že cizince již bylo přiděleno rodné číslo. Poté zjistil, že předmětnou žádost, k níž vyhodnocoval podklady obžalovaný, podala 11. 8. 2003. Jako manžela uváděla B ■ D ■ N ■. K žádosti předložila fotokopii překladu oddacího listu ze dne 15. 4. 1998, na této fotokopii obžalovaný svým razítkem a paraťou ověřil správnost fotokopie s originálem. Žádosti cizinky bylo vyhověno a 22. 8. 2004 byl vystaven průkaz k povolení trvalého pobytu CA 0003934. V tomto MCE je založeno i **Usnesení o uznání dobrovolného rozvodu ze dne 27. 3. 1996**, jeho překlad byl ověřen notářem. Na podkladě tohoto dokladu mohl být uzavřen nový sňatek. V celém spisovém materiálu není založen žádný přehled vycestování žadatelky či jí uváděného vietnamského manžela do Vietnamu, jenž by mohl odůvodnit pravdivost závěru státní zástupkyně, že svědek B ■ D ■ N ■ nebyl na dovolené ve Vietnamu v době, kdy si měl žadatelku znovu vzít za manželku.
467. Při přetrvávající důkazní nouzi lze uzavřít, že **dosud nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že oddací list a usnesení o rozvodu, jimiž dokládala žadatelka svoji žádost, byly padělky**. OCP ■■■■■ bylo sice vybaveno tzv. docutestem, řečeným „mikrovlnka“, policisté z tohoto OCP však jednoznačně popírali, že by tento přístroj mohl potvrdit pravost vietnamských dokumentů. Pokud by tomu tak bylo, ministerstvo vnitra by jistě nemělo důvodu opakovaně ve Vietnamu urgovat odpovědi na své žádosti. Pokud se nepodařilo od roku 2010 do současné doby ověřit pravost dokladů ve Vietnamu, je nutno **veškeré důvodné skutkové pochybnosti vykládat jednoznačně ve prospěch obžalovaného**. Proto lze uzavřít, že nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že jednání obžalovaného směřovalo či již dokonce opatřilo cizince neoprávněný prospěch spočívající v povolení jejího trvalého pobytu. Za té situace zdejší soud potvrdil správnost zprošťujícího výroku napadeného rozsudku podle § 226 písm. b) trestního řádu, protože tento dílčí skutek označený v žalobním návrhu není trestným činem. Jen pro úplnost zdejší soud připomíná, že spíše jednání B ■ D ■ N ■, tedy rozvod s vietnamskou manželkou, následné uzavření sňatku s českou občankou a na tom podkladě získání trvalého pobytu v ČR nasvědčuje tomu, že fingovaný mohl být sňatek, který uzavřel tento svědek, jenž se vzápětí se svou českou manželkou rozvedl a vrátil se k žadatelce. Takový skutek však není žalován.
468. Pokud jde o bod 167) obžaloby, podle něhož N ■■■■■ N ■■■■■ I ■■■■■, narozená ■■■■■, požádala 2. 9. 2003 pod sp. zn. 321-1578/DUC2003 o vízum za účelem sloučení rodiny s cizincem – manželem, kdy sňatek byl uzavřen ve Vietnamu dne 10. 3. 2001, přičemž v předchozích žádostech rubriky „rodinný stav“ nevyplnila nebo uváděla „svobodná“, považuje zdejší soud za nutné uvést následující.
469. Obžalovaný uvedl, že z obžaloby není zřejmé, co měl porušit (č. l. 2740). Okresní soud argumentuje tím, že pobyt cizinci bylo možno povolit za účelem sloučení rodiny. Žádost měla být podle samotné obžaloby doplněna oddacím listem z Vietnamu. Pravost takového oddacího listu řadový policista neměl možnost ověřit, neboť, jak vyplynulo ze svědeckých výpovědí, žádosti o právní pomoc přes vietnamskou ambasádu či český zastupitelský úřad ve Vietnamu byly „během na dlouhou trát“ či nebyly zodpovězeny vůbec. Podle okresního soudu z obžaloby není zřejmé, které předchozí žádosti měly být vyplněny obsahově jinak. Navíc okresní soud poukazuje na to, že stejně jako u vyhodnocení skutku pod bodem 3) platí, že z žádného právního či prováděcího předpisu nevyplývala povinnost policisty porovnávat aktuální žádost s obsahem všech

předchozích podaných žádostí a nebylo by to ani časově proveditelné s ohledem na množství vyřizovaných žádostí na OCP v [REDACTED].

470. K tomu je nejprve nutno odmítnout to, že by taková povinnost pro obžalovaného z právních předpisů nevyplývala. Vyplývala jak ze samotného zákona č. 326/1999 Sb. v tehdy platném znění, dále ze správního řádu, konkrétně z jeho ustanovení § 3 a § 32 odst. 1, a byla stanovena, jak již zdejší soud uváděl, i metodickými pokyny. Rozhodnutí ve správním řízení mělo vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu. Skutečnost, že množství agendy případně neumožňovalo důsledné dodržování takové povinnosti, nemá z hlediska posouzení této věci větší význam.
471. Ze zprávy k cizincům vystavené MV (č. l. 2602) vyplývá, že vietnamským úřadům byla prostřednictvím ZÚ ČR Hanoj, zaslána žádost o ověření, zda rodný list a oddací list žadatelky nejsou padělky. Přes opakované urgencye do dnešní doby žádná taková zpráva podána nebyla a ze zprávy vyžádané od MV, OAM zdejším soudem (č. l. 3192 p. v.) vyplývá, že cizinka získala 16. 4. 2007 trvalý pobyt a ministerstvo vnitra nedisponuje žádnými poznatky k jeho zrušení. Za této situace existuje **důkazní nouze**, kterou je nutno vyhodnotit ve prospěch obžalovaného. Zdejšímu soud nebyly předloženy listinné důkazy vztahující se k předmětné žádosti. Měl k dispozici pouze MCE SCPP-01087/PL-VI-CI-2007, z něhož vzal za prokázané, že žadatelce byl povolen trvalý pobyt. Za té situace lze uzavřít, že bez důvodných pochybností nebylo prokázáno, že by jednání obžalovaného směřovalo, či dokonce již způsobilo cizince neoprávněnou výhodu nebo neoprávněný prospěch spočívající v tom, že neoprávněně získala vízum za účelem sloučení rodiny s cizincem. Při přetrvávající důkazní nouzi nezbylo než potvrdit správnost zprošťujícího výroku okresního soudu podle § 226 písm. b) trestního řádu.
472. Pod bodem **180)** obžaloby je obžalovanému dáváno za vinu, že při vyhodnocování žádosti o vízum za účelem sloučení rodiny podané dne 29. 3. 2004 za N [REDACTED] V [REDACTED] I [REDACTED], narozeného [REDACTED], jeho zákonným zástupcem (?) - otcem B [REDACTED] T [REDACTED] T [REDACTED], narozeným [REDACTED], pod sp. zn. 321-1677-DUC2003, 3320-TUC nereagoval na to, že v dokladu o zajištění ubytování je poskytnuto ubytování na dobu od 1. 3. 2004 do 31. 3. 2005, ale vízum bylo vydáno s platností od 15. 4. 2004 do 14. 4. 2005 a při žádosti o povolení trvalého pobytu ze dne 26. 5. 2004 nebyla vyplněna kolonka č. 28, žádosti bylo vyhověno 25. 8. 2004, kdy byl vyzvednut průkaz ve formě štítku, avšak v CIS není uvedena vztažná osoba a je chybně vyplněn účel pobytu.
473. Nejprve je nutno připomenout, že zdejší soud si ověřil, že trestní stíhání bylo zahájeno pro týž skutek s uvedením téže osoby a stejného data narození (č. l. 1213). Pak je otázkou, kolik let by mělo být jeho otci, protože těžko by mohl být mladší než syn.
474. Obžalovaný se písemně vyjádřil tak, že téže osobě byl 3. 10. 2003 povolen trvalý pobyt na 10 let, přičemž k žádosti o trvalý pobyt byl přiložen doklad o jejím ubytování trvale (č. l. 2717i, 2735). Okresní soud poukázal na to, že obžalovaný k tomuto skutku, jakož i ke skutku č. 183) obžaloby, uvedl, že pochybil v tom, že měl zkrátit platnost víza o 14 dnů v souladu s potvrzením o ubytování. Dále uvedl, že před tím, než vypršela platnost víza, byla podána žádost o trvalý pobyt, která byla doložena souhlasem vlastníka nemovitosti s trvalým pobytem. Nálezací soud tedy uzavřel, že skutečně došlo k pochybení ze strany obžalovaného – vydání víz a s příliš dlouhou platností, avšak dříve, než mohl nastat jakýkoli škodlivý účinek (tj. dříve, než uplynula doba poskytnutého ubytování), došlo k zásadní změně situace – k podání nové žádosti o trvalý pobyt doplněné potvrzením o ubytování bez časového omezení, čímž fakticky došlo ke zhojení předchozího pochybení.
475. Nejprve je nutno uvést, že zdejší soud vzal z MCE SCPP-2033/PL-VI-2004 za prokázané, že **skutečným žadatelem byl cizinec stejného jména, ale narozený [REDACTED]**. N [REDACTED] V [REDACTED] I [REDACTED], narozený [REDACTED], je uveden jako otec nezletilého žadatele H [REDACTED] T [REDACTED] T [REDACTED],

narozeného [REDAKCE], u skutku pod bodem 183). Proto také byl nezletilý žadatel zastoupen svým zákonným zástupcem – otcem. Jinak by skutek nedával žádný smysl.

476. Ve shora uvedených materiálech cizinecké policie je založeno další MCE SCPP-1091/PL-VI-2004. V něm je založena předmětná žádost z 29. 3. 2004. Obžalovaný prováděl vyhodnocení žádosti a zjistil, že otec má na území ČR povolen trvalý pobyt, je ženatý, dítě bylo v materiálech otce uváděno. Mělo bydlet ve společné domácnosti s otcem na stejné adrese, otec doložil i hotovost jako prokázání finančního zajištění cizince. Čestné prohlášení o zajištění ubytování bylo skutečně vymezeno do 31. 3. 2005. Obžalovanému byla předložena fotokopie vietnamského rodného listu a jeho překladu, notářsky ověřená. Nadbytečně pravost ověřil na fotokopii svým razítkem a podpisem. **Vízum bylo skutečně chybně vydáno až do 14. 4. 2005.**
477. Soud měl k dispozici i další žádost o povolení trvalého pobytu MCE SCPP-2033/PL-VI-2004. Zjistil, že řádka č. 28 – sourozenci skutečně nebyla v žádosti vyplněna. Naproti tomu u této žádosti bylo přiloženo čestné prohlášení o **zajištění ubytování trvale na stejné adrese**. Dne 10. 6. 2004 byl jako účastník správního řízení vyslechnut otec žadatele, který uvedl, že má 2 děti. Jednak N [REDAKCE] V [REDAKCE] I [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], jednak dceru N [REDAKCE] T [REDAKCE] G [REDAKCE], narozenou [REDAKCE], každé dítě má s jinou ženou. Při prověrce provedené policisty Obvodního oddělení [REDAKCE] dne 28. 5. 2004 byly obě děti v bydlíšti otce zastiženy. Průkaz o povolení k trvalému pobytu převzal za nezletilého žadatele se štítkem CAA0043200 jeho zákonný zástupce dne 15. 6. 2004.
478. Pokud jde o následnou žádost ze dne 2. 8. 2004 o vydání průkazu o povolení k pobytu jako výměnu za rozhodnutí, nebyly zdejšímu soudu předloženy žádné listinné důkazy.
479. Samotná skutečnost, že v kolonce č. 28 u žádosti o povolení k trvalému pobytu nebyli vyplněni sourozenci, nemůže zakládat skutkovou podstatu žalovaného trestného činu. Za situace, kdy z MCE byly potvrzeny závěry okresního soudu, lze odkázat na ustanovení § 263 odst. 7 věta druhá trestního řádu a potvrdit zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu.
480. Jen na okraj je nutno připomenout, že zřejmě i ve vztahu k tomuto dílčímu skutku vznikly pochybnosti o tom, zda žadatel byl skutečně dítětem za něho vystupujícího zákonného zástupce. Ze zprávy k cizincům na č. l. 2602 p. v. a vyžádané zprávy MV, OAM ze dne 17. 10. 2018 (č. l. 3191) bylo zjištěno, že materiály cizinecké evidence MCE k dětem nebyly dohledány, proto nebylo možno prověřit jejich rodné listy. Pokud státní zástupkyně argumentovala původně i závěry kriminalistického posudku OKTE, ruční písmo, jenž byl proveden v hlavním líčení k důkazu, lze poukázat na to, že zpracovatelka zmíněného znaleckého posudku vyloučila ve všech zkoumaných případech, že by se jednalo o spontánní rukopis obžalovaného, což je třeba vykládat v jeho prospěch. Za té situace zdejší soud po upozornění, že u žadatele je uvedeno nesprávné datum narození, rozhodl při zachování totožnosti skutku podle § 220 odst. 1 trestního řádu výše naznačeným způsobem.
481. Argumentačně souvisí s předchozím bodem obžaloby i dílčí skutek uvedený v obžalobě pod č. 183). Podle něj žadatelka H [REDAKCE] T [REDAKCE] T [REDAKCE], narozená [REDAKCE], podala pod sp. zn. 3323-DUC2003 dne 22. 9. 2003 prostřednictvím svého otce N [REDAKCE] V [REDAKCE] I [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], žádost o vízum za účelem sloučení rodiny. Bylo jí uděleno vízum č. AA0142985 s platností od 22. 10. 2003 do 15. 10. 2004, ačkoli mělo být zkráceno podle povolení otce do 30. 9. 2004. Dne 10. 3. 2004 byla podána žádost této žadatelky o trvalý pobyt, ten jí byl povolen 28. 4. 2004 na základě povolení č. CA0058844. Dne 2. 6. 2004 podala žádost o vydání průkazu po dovršení 15 let věku. Obžalobou se dává obžalovanému za vinu, že **neřešil opožděné podání** této poslední žádosti a vydal povolení č. CAA0043167 platné od 6. 7. 2004 do 6. 7. 2014. Přitom v CIS není uvedena vztahná osoba a otec žadatelky v předchozích žádostech z let 1998 až 2003

uváděl pokaždé jiné děti, kdy žadatelky byla mezi nimi uvedena poprvé až v roce 2003.

482. Obžalovaný se písemně vyjádřil tak, že formální chybou prodloužil vízum dcery, ale otec dítěte prodlužoval pobyt na stejné adrese a trvalý pobyt byl povolen až do roku 2014. K tomu, že byla podána opožděná žádost o vydání průkazu po dovršení 15 let, ani k tomu, že v CIS není uvedena vztažná osoba, se obžalovaný blíže nevyjádřil (č. l. 2717d – e), ve stanovisku obhajoby na č. l. 2732 se argumentuje tím, že v té době bylo CIS jen zkušebně, fungovalo TUDU. **Není bez zajímavosti, že intervenující státní zástupce již před vydáním rozsudku z 12. 5. 2015 navrhl tento bod obžaloby zprostit.**
483. Okresní soud se vyjádřil souhrnně tak, jak zdejší soud prezentoval u předchozího bodu č. 180) obžaloby.
484. Především je třeba uvést, že ve vztahu k tomuto dílčímu skutku nebyl předmětem zkoumání zápis dítěte. Ze zprávy MV založené na č. l. 2602 p. v. bylo prokázáno, že v případě dohledání materiálů k cizince bude rodný list odeslán do Vietnamu k prošetření, zda nejde o padělek. Proto se zdejší soud znovu obrátil na MV, OAM a z jeho zprávy ze dne 17. 10. 2018 (č. l. 3192 p. v.) vzal za prokázané, že sice podle ministerstva existuje podezření na padělaný rodný list žadatelky, ten bude zaslán do Vietnamu k ověření, pokud se ho podaří dohledat.
485. Zdejší soud proto, že státní zástupkyně v obžalobě neargumentovala možností, že by žadatelka nebyla dítětem otce, který za ni podával žádosti, nepřezkoumával tento skutek z tohoto úhlu pohledu v souvislosti s ostatními dílčími skutky, u nichž existovala podezření z dopisování vietnamských dětí do MCE nepřibuzných osob. Nicméně se zaměřil i na tuto skutečnost. Z MCE SCPP-880/PL-VI-2004 zjistil, že je v něm založeno další MCE s žádostí z 10. 3. 2004 o povolení trvalého pobytu za účelem sloučení s rodinou. Obžalovanému byl předložen překlad soudního tlumočnicka, a to fotokopie rodného listu a jeho překladu. Obžalovaný deklaroval svým razítkem a podpisem, že byla pořízena z originálu. Přílohou bylo i čestné prohlášení otce v češtině, u něhož byl notářsky ověřen podpis. Dalším čestným prohlášením ze dne 14. 1. 2004 bylo doloženo zajištění ubytování na stejné adrese jako v případě předchozí žádosti o vízum s tím, že **ubytování je zajištěno trvale**. Toto čestné prohlášení bylo předloženo jako notářsky ověřená kopie originálu a bylo doloženo i výpisem z katastru. Z cestovního dokladu otce bylo zjištěno, že mu byl udělen trvalý pobyt od 3. 10. 2003.
486. Z dalšího MCE SCPP-3323/PL-VI-2003 bylo zjištěno, že žádost o vízum nad 90 dní byla za žadatelku jejím zákonným zástupcem podána 22. 9. 2003. Rozhodnuto o ní kladně bylo 22. 10. 2003 a byl vystaven vízový štítek typ VC 32 č. AA0142985 s platností do 15. 10. 2004. Je skutečností, že otec měl v té době povolen pobyt do 30. 9. 2004, v poznámce na č. l. 39 bylo uvedeno, že ubytování bylo zajištěno do 31. 12. 2004. Z toho vyplývá **pochybení obžalovaného, že vydal vízum s delší platností, než bylo zajištěné ubytování**. Jak již bylo uvedeno výše, z další žádosti o povolení trvalého pobytu vyplývá, že na stejné adrese bylo zajištěno ubytování trvale. Proto lze souhlasit se závěrem okresního soud, že dříve, než mohl nastat škodlivý účinek, došlo k podání nové žádosti, při které bylo prokázáno zajištění trvalého ubytování. Proto předmětné pochybení nemohlo být kvalifikováno jako trestný čin, protože obžalovaný jím nezajistil neoprávněný prospěch.
487. Z MCE SCPP-790/PL-VI-C-2004 vzal zdejší soud za prokázané, že žádost o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu je označena 3. 6. 2004, z razítka ale vyplývá, že obžalovaný žádost přijal a ověřil již 2. 6. 2004, jak správně uvádí obžaloba.
488. Žadatelka měla patnácté narozeniny dne [REDACTED]. Podle § 83 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném do 31. 10. 2004 měla být žádost o vydání průkazu o povolení k pobytu podána

nejpozději 30 dnů před dovršením 15 let věku cizince. **Lze souhlasit se státní zástupkyní, že žádost byla podána opožděně. Byl tedy spáchán přestupek podle § 157 odst. 1 písm. m) téhož zákona,** za což podle odst. 2 zmíněného ustanovení bylo možno uložit pokutu do 3 000 Kč. Opožděné podání žádosti samo o sobě nezpůsobilo neplatnost vydání průkazu s ohledem na již opakovaně proklamovaný *princip přiměřenosti*. Obžalovanému lze vytknout tu skutečnost, že opožděné podání žádosti nesankcionoval jako přestupek. S ohledem na skutečnost, že předmětného jednání se obžalovaný měl dopustit v době, kdy jeho trestní odpovědnost by byla dovozována podle trestního zákona č. 140/1961 Sb. v tehdy platném znění, který zakotvoval formálně materiální pojetí trestného činu, lze důvodně pochybovat o tom, že by s ohledem na § 3 odst. 4 trestního zákona stupeň společenské nebezpečnosti za to, že obžalovaný nesankcionoval přestupek spočívající v opožděném podání žádosti o vydání průkazu o povolení k pobytu, mohl dosahovat výše nutné pro posouzení skutku jako trestného činu.

489. Do doby rozhodování odvolacího soudu nebylo prověřeno, zda žadatelka byla skutečně nezletilým dítětem N■■■■ V■■ I■■. Z jeho MCE SCPP-3320/PL-VI-2003 vyplývá, že žadatel žádal o povolení pobytu za účelem podnikání. Poté, co 10 let podnikal v ČR, požádal o povolení trvalého pobytu. Prohlášení k ubytování bylo ze dne 21. 7. 2003, a to trvale. Pod č. j. SCPP-1180-390/PL-VI-2003 byl tomuto cizinci povolen trvalý pobyt a byl mu vystaven průkaz o povolení k pobytu pro cizince AA554902 až do 3. 12. 2013. Ve své žádosti uváděl 3 děti. Ani okresnímu soudu, ani odvolacímu soudu nepředložil státní zástupce žádné listinné doklady a důkazy o tom, jaké děti uváděl tento cizinec při svých předchozích žádostech. **Za té situace neměl zdejší soud dostatek podkladů pro kategorické rozhodnutí, zda žadatelka byla skutečným dítětem jmenovaného, či nikoliv.** Z materiálů cizinecké evidence dítěte bylo zjištěno, že to mělo v době od 22. 10. 2003 do 15. 10. 2004 uděleno vízum za účelem sloučení rodiny VC32. Otec byl vyslechnut, uvedl, že matka dítěte žije ve Vietnamu, nemá peníze, a proto souhlasila s tím, že dítě bude žít trvale v ČR. Ve svém vyjádření z 21. 4. 2004 založeném v materiálech vyplývá, že otec uváděl údaje ke dvěma dětem od svých bývalých milenek. 31. 3. 2004 byla provedena kontrola v bydlíšti otce (SCPP-bzc/PL-VI-2004), otec byl zastižen, žadatelka H■■ T■■ H■■ byla údajně ve škole a učila se češtinu. Za této důkazní nouze nemohly ani okresní soud, ani zdejší soud dojít k závěru, že žadatelka byla neoprávněně zapsána a vydávána za dceru zmíněného cizince. Proto se zdejší soud ztotožnil s původním návrhem státního zástupce na zproštění předmětného skutku a potvrdil zprošťující výrok napadeného rozsudku podle § 226 písm. b) trestního řádu.
490. Pokud jde o skutek č. 193) obžaloby, podle státní zástupkyně obžalovaný pochybil při vyhodnocování žádosti N■■■■ D■■ T■■■■, narozeného ■■■■■, sp. zn. 3412-DUC2003, která byla podle protokolu vyřízena 19. 11. 2003 (podle CIS dne 26. 11. 2003), protože jako doklad o nezaopatřenosti dítěte mu bylo doloženo potvrzení o navštěvování kurzu českého jazyka v Centru cizích jazyků v ■■■■■. Obžaloba obžalovanému vytýkala i to, že na rozhodnutí chybělo datum převzetí.
491. K tomuto dílčímu skutku se obžalovaný nevyjádřil. Okresní soud vycházel z toho, že žádost o povolení pobytu byla doplněna potvrzením o navštěvování kurzu českého jazyka v Centru cizích jazyků, byl tedy doložen účel pobytu, a proto není zřejmé, v čem měl obžalovaný pochybit.
492. Ze shora uvedeného popisu skutku v obžalobě nelze zjistit, o co žadatel konkrétně žádal. Z MCE SCPP-3412/PL-VI-2003 vzal zdejší soud za prokázané, že se jednalo o žádost o povolení pobytu za účelem sloučení s rodinou. Předmětná žádost byla podána skutečně 24. 9. 2003. Kladně byla vyřízena 19. 11. 2003, žadatel převzal průkaz o povolení k pobytu pro cizince CA 0004844 dne 20. 11. 2003. Ten byl platný do 20. 11. 2013. Z vyhodnocení žádosti ze dne 19. 11. 2003 (chybný je tedy údaj uvedený v CIS) vyplývá, že žadatel v letech 1999 až 2002 studoval v denním studiu SOU v ■■■■■, od 1. 9. 2003 přešel na studium na Centrum cizích jazyků v ■■■■■, kde

studoval v denním studiu.

493. Na rozdíl od jiných skutků dává obžalovanému za vinu ten při projednávání této věci podle § 29 správního řádu přerušil řízení za účelem doplnění podkladů. K přerušení došlo 13. 11. 2003 za účelem předložení dokladu o zajištění prostředků. Ty byly doloženy platebním dokladem z banky ze dne 19. 11. 2003 a potvrzením České spořitelny, a. s., z 19. 9. 2003 o výši vkladu 200 000 Kč. Důvodem přerušení byla i nutnost prokázat účel pobytu i studium žadatele. Ředitel Centra cizích jazyků v [REDAKCE] na žádost policie vystavil dne 11. 11. 2003 potvrzení již prezentovaného znění. Pokud jde o účel pobytu, ten byl dokladován přímo v žádosti tak, že jde o sloučení s otcem. Jednalo se přitom o stejný pobyt, jaký byl žadateli povolen již v době od 10. 8. 1998 OCP v Liberci. K žádosti byla založena kopie rodného listu ověřená Obecním úřadem [REDAKCE]. V listinných materiálech byl založen Seznam spisového materiálu k č. j. OAM-06226/PP-2018 – fotokopie dokladů ověřených kulatým razítkem a podpisem pracovníka MV, z něhož bylo prokázáno, že cestovní pas žadateli byl vystaven 18. 7. 2012 s platností do 18. 7. 2022. Cizinec disponuje povolením k pobytu č. 000247025 vydaným ministerstvem vnitra dne 31. 10. 2013 na podkladě žádosti o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství na území ČR ze dne 10. 5. 2018. Průkaz 000732117 vystavený OCP Ostrava převzal 26. 7. 2018 a nadále žije v ČR spolu se svou vietnamskou manželkou a dětmi. Za podstatné považuje zdejší soud tu skutečnost, že **stále se prokazuje týmž rodným listem, jeho fotokopie souhlasí s originálem vystaveným 18. 9. 2009.** K dispozici jsou i MCE OCP Liberec od 10. 8. 1998, kdy byl cizinci poprvé povolen pobyt v ČR za účelem sloučení rodiny.
494. Za této situace, přes skutečnost, že podle zprávy MV, OAM založené na č. l. 2601 nelze dohledat materiály a z aktualizované zprávy téhož ministerstva ze dne 17. 10. 2018 (č. l. 3192) vyplývá, že 10. 10. 2018 byl zaslán rodný list cizince do Vietnamu k prověření, zda jde o dítě otce, s nímž mu byl sloučen pobyt, lze kategoricky uzavřít, že **podklady k vyřízení žádosti z 19. 11. 2003 opravňovaly obžalovaného k vyhodnocení o vyhovění žádosti** a v tomto případě obžalovaný příkladně doplňoval důkazní řízení. Pokud jde o skutečnost, že doklad o nezaopatřenosti byl dovozován z potvrzení ředitele Centra cizích jazyků, o jehož jazykové přípravě již zdejší soud výše pojednával, lze rozhodně uvést, že tímto skutkem se obžalovaný žádného trestného činu nedopustil. Účel pobytu byl prokázán jak z předcházejících MCE, tak z aktualizovaných materiálů cizinecké evidence, nezaopatřenost dítěte byla rovněž doložena. Proto zdejší soud potvrdil zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu. **Skutečnost, že tento dílčí skutek je součástí obžaloby, považuje zdejší soud za nanejvýš zarážející a vypovídající o určité účelovosti závěrů hloubkové kontroly jako podkladu pro následně vedené trestní stíhání.**
495. U následujícího bodu **206)** obžaloby došel okresní soud k závěru, že nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný (§ 226 písm. c) trestního řádu). Zdejší soud s tímto závěrem nesouhlasí, proto podle § 259 odst. 3 písm. a), b) trestního řádu tento dílčí skutek zrušil a znovu rozhodl tak, že obžalovaného zprostil obžaloby v tomto bodě z důvodu uvedeného v § 226 písm. b) trestního řádu, tedy proto, že předmětný skutek se stal, na rozhodování se podílel obžalovaný, avšak tento skutek označený v žalobním návrhu není trestným činem.
496. V tomto bodě obžaloby je obžalovanému značně nesrozumitelně dáváno za vinu, že se dopustil pochybení při vyhodnocování žádosti D [REDAKCE] M [REDAKCE] H [REDAKCE], narozené [REDAKCE], pod sp. zn. 4040-DUC2003, TUC2004. Státní zástupkyně v obžalobě uvádí následující: „Žadatelka měla přechodný pobyt na území povolen od 8. 12. 1999 za účelem sloučení rodiny s matkou N [REDAKCE] T [REDAKCE], narozené [REDAKCE]. (DUC od 15. 1. 1997, TUC od 23. 2. 2005, MCE není k dispozici.) Pobyt ukončen 7. 10. 2003, 10. 11. 2003 podána nová žádost o dlouhodobé vízum za stejným účelem. Dne 3. 12. 2003 vydáno vízum s platností do 7. 10. 2004. Dne 27. 9. 2004 podána žádost o dlouhodobý pobyt. Místo dokladu o finančních prostředcích je na žádosti poznámka

„*hotovost doložena matkou*“. V prohlášení o ubytování je období ubytování vyznačeno jako trvalé. Na žádosti chybí podpis a razítko vydávajícího. Pobyt udělen do 7. 10. 2005. Dne 29. 11. 2004 podána žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s otcem (D■■■■ D■■■■ D■■■■, narozeného ■■■■■, TUC od 15. 10. 2004, MCE není k dispozici). Dne 7. 12. 2004 bylo vydáno rozhodnutí o trvalém pobytu. Na rozhodnutí chybí datum převzetí a je chybné znění poučení. V CIS není vygenerováno číslo povolení k pobytu, nejsou ukončeny předchozí pobyty a zneplatněny štítky“.

497. Jakkoli popis skutku postrádá smysl a přehlednost, považuje zdejší soud za nutné uvést následující.
498. Obžalovaný se hájil tím, že věc vyřizovala kolegyně Š■■■■ disponující služebním razítkem se státním znakem č. 61. Ze stanoviska obhajoby založeného na č. l. 2739 p. v. vycházel okresní soud, který v tomto bodě své rozhodnutí odůvodnil velice stručně výhradně tím, že obžalovaný namítl, že žádost o trvalý pobyt z listopadu 2004 vyřizovala právě kolegyně Š■■■■. Jinak důkazy nevyhodnocoval a verzi obžalovaného s nimi neporovnával. Proto musí chybějící argumentaci uvést zdejší soud.
499. Ten ze zprávy MV, OAM ze dne 17. 10. 2018 (č. l. 3192 p. v.) vzal za prokázané, že cizinka má od 7. 12. 2004 udělen trvalý pobyt na sloučení rodiny a ministerstvo vnitra nedisponuje poznatky, na základě kterých by se dal pobyt zrušit. Ze zprávy ke služebním razítkům s tabulkou vyžádanou původně pro trestní věc jiného policisty OCP ■■■■■ - K■■■■, zdejší soud zjistil, že policistka Š■■■■ disponovala razítkem č. 58, razítkem č. 61 disponoval policista B■■■■. Z MCE SCPP-02062/PL-VI-CI-2004 vzal zdejší soud za prokázané, že žadatelce již bylo uděleno rodné číslo. Uvnitř je založeno MCE SCPP 00935/PL-VI-CI-2004, z něhož vyplývá, že dlouhodobý pobyt byl této cizince povolen 8. 12. 1999. Podklady pro rozhodnutí připravila policistka K■■■■. Žádost o udělení víza nad 90 dnů byla podána 10. 11. 2003, vyhodnocení prováděl obžalovaný K■■■■ dne 3. 12. 2003. Z vyhodnocení není zřejmé, jakou prováděl lustraci. Přesto obsahuje závěr, že проверка byla negativní. Pobyt byl povolen do 7. 10. 2004.
500. Ze stejného MCE vyplývá, že žádost o povolení dlouhodobé pobytu byla ze dne 22. 9. 2004. Ve vyhodnocení je opětovně uvedeno, že проверка byla negativní, bez toho, aby bylo možno zjistit, v jakých podsystémech prováděl obžalovaný lustraci. **Na rozhodnutí skutečně chybí podpis a razítko vydávajícího.** K tomu je však třeba uvést, že obžalovaný pouze zpracovával podklady, rozhodnutí vydával jeho nadřízený, který odpovídá za všechny náležitosti zmíněného právního úkonu. Pobyt byl povolen do 7. 10. 2004.
501. Dne 29. 11. 2004 byla podána žádost o povolení trvalého pobytu. Teprve tu vyřizoval policista disponující razítkem č. 61, tedy policista B■■■■. K jeho tíži je skutečnost, že na následném rozhodnutí o trvalém pobytu je chybné poučení a v CIS není vygenerováno číslo povolení k pobytu, ani nedošlo k ukončení předchozích pobytů a zneplatnění štítků.
502. Ze shora uvedeného bylo prokázáno, že obžalovaný připravoval podklady pro 2 rozhodnutí, nikoli však pro ta, která jsou mu dávana obžalobou za vinu s výčtem zjištěných nedostatků. Obžalovanému lze vytknout výhradně to, že z vyhodnocení jím zpracovávaných žádostí nelze zjistit, zda a v jakém rozsahu prováděl lustrace. Takový postup byl v rozporu se zákonnými požadavky i metodickými pokyny. Nicméně pochybení obžalovaného nesměřovalo ani nevedlo k tomu, aby cizinka získala neoprávněnou výhodu spočívající v nezákonném povolení jejího pobytu na území ČR. V tomto směru lze odkázat na zprávu MV ze dne 17. 10. 2018, že nedisponuje poznatky, na základě kterých by se dal pobyt udělený 7. 12. 2004 jako trvalý zrušit. Pokud se obžalovanému dávalo za vinu, že při zpracování některé žádosti bylo místo dokladu o finančních prostředcích uvedeno, že hotovost byla doložena matkou, jednalo se o postup, který

byl zákonným způsobem povolen.

503. S ohledem na shora uvedené rozhodl zdejší soud tak, že zprostil obžalovaného obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť ten se na části rozhodování uvedeném v popisu skutku v obžalobě podílel, jeho jednání však nemůže být posuzováno jako trestný čin.
504. Dalšího dílčího skutku pokračujícího trestného činu se měl obžalovaný dopustit skutkem popsáním pod bodem 211). Mělo to být v souvislosti s podáním žádosti občanky VSR D██████ K██████ O██████, narozené ████████, která dne 7. 1. 2004 podala žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 67 Zákona o pobytu cizinců na území ČR (po 10 letech nepřetržitého pobytu). Ta dne 27. 1. 2004 převzala doklad o pobytu. Obžalovanému je dáváno za vinu, že v žádostech z roku 2002 až 2003 a v žádosti o trvalý pobyt je uváděno dítě N██████ T██████ P██████, zatímco v žádostech z let 1993 až 2001 bylo uváděno jiné dítě, T██████ T██████ T██████, nar. ████████. Obžaloba argumentuje tím, že žadatelka přijela na území ČR 19. 9. 1988, dne 12. 10. 1992 podala žádost o dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání, ten jí byl povolen. Dne 13. 10. 1993 podala žádost o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání na OCP Ústí nad Labem. Pobyt jí byl povolen 30. 11. 1993 a od této doby nepřetržitě prodlužován až do 4. 6. 2004. Dne 14. 1. 2002 se přestěhovala do ████████. Došlo k pozdnímu vyžádání MCE z OCP Ústí nad Labem.
505. Obžalovaný ve svém vyjádření i stanovisku obhájce poukazuje na to, že není uvedeno, jak a který zákon či předpis porušil (č. l. 2717g, 2733 p. v.). Odmítl, že by byl spis vyžádán z Ústí nad Labem pozdě. Okresní soud zdůraznil, že podle obžaloby mělo pochybení obžalovaného spočívat v tom, že v průběhu času se lišily žádosti v rozsahu cizincem uváděných dětí. Zmiňovány jsou přitom žádosti z let 1993 až 2001, kdy cizinka žila mimo ████████. Poukazuje na to, že stejně jako u bodu 3) a 167) platí, že z žádného právního či prováděcího předpisu nevyplývá povinnost policisty porovnávat aktuální žádost s obsahem všech předchozích podaných žádostí, a nebylo by to ani časově proveditelné s ohledem na množství vyřizovaných žádostí na OCP v ████████.
506. Přestože zdejší soud již uvedl, že nelze zaměňovat praxi a rozsah stanovených povinností, má za to, že v tomto konkrétním skutku není obžalovanému dáváno za vinu dopisování vietnamského dítěte do MCE žadatelky, která není jeho skutečnou matkou. Proto o tomto skutku pojednává samostatně a nepojednával o něm v souhrnu s těmi konkrétními dílčími skutky, které se explicitně týkaly údajného dopisování nezletilých vietnamských dětí do MCE nepříbuzných osob.
507. Ze zprávy ministerstva na č. l. 2603 vyplývá, že to se zavázalo, že se pokusí dohledat materiály k trvalému pobytu N██████ T██████ P██████, narozeného ████████, a následně prověřit pravost jejího rodného listu. Zdejší soud vyžádal doplňující zprávu a z této zprávy ze dne 17. 10. 2018 (č. l. 3191 p. v.) vyplývá, že další postup se bude odvíjet od šetření ve Vietnamu, protože se podařilo dohledat MCE údajného syna N██████ T██████ P██████. Obsah této zprávy se dá srozumitelně přeložit tak, že do současné doby, tedy do rozhodování odvolacího soudu, nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že tento nezletilý syn uváděný v žádostech u OCP ████████ není skutečným synem žadatelky. Takovou důkazní nouzi je třeba vykládat výhradně ve prospěch obžalovaného.
508. Navíc zdejší soud, zřejmě na rozdíl od soudu nalézacího, prostudoval i materiál cizinecké evidence žadatelky. Z MCE SCPP-64/PL-VI-2004 vzal za prokázané, že cizince již bylo přiděleno rodné číslo. Z obsahu dokumentace vyplývá, že 8. 10. 1995 se přestěhovala z Prahy do Ústí nad Labem. Tam u OCP v Ústí nad Labem pod SCPP-7/1656/nečitelné-2002 podala 10. 5. 2002 žádost, kde uváděla syna N██████ T██████ P██████, narozeného ████████. Pokud šlo o účel jejího vlastního pobytu, tím bylo podnikání. Vízum jí bylo vystaveno 22. 5. 2002 s dobou platnosti od

4. 6. 2002 do 4. 6. 2003 č. BA914419. Lze připustit, že 14. 5. 2001 u OCP Ústí nad Labem podávala rovněž žádost o povolení pobytu za účelem podnikání, kdy uváděla jiné dítě, a to T■■■■ T■■■■ T■■■■, narozeného ■■■■■. Tehdy jí bylo uděleno vízum BA633272 platné do 4. 6. 2002. I při předchozí žádosti z 31. 7. 2000 u OCP Ústí nad Labem žádala o povolení k pobytu za účelem podnikání a uváděla jako dítě opět T■■■■ T■■■■ T■■■■. Vízum jí bylo prodlouženo do 5. 6. 2001. Stejně dítě uváděla ještě při podání žádosti o výměnu povolení k pobytu z 26. 7. 1999 a i při starších žádostech z 5. 8. 1998 i při žádosti z 11. 10. 1993.

509. Z toho lze dovodit podezření, že před OCP ■■■■■ uváděla dotyčná jiné dítě. Mezi volnými fotokopii u přílohy č. 15 je založena žádost o udělení víza ze dne 14. 5. 2001 podaná u OCP Ústí nad Labem, na základě které bylo uděleno vízum VC 62 č. BA633272 s platností do 4. 6. 2002. V této žádosti žádal N■■■■ T■■■■ P■■■■, narozený ■■■■■, o povolení k pobytu za účelem sloučení s matkou. Žádost byla podána 17. 5. 2004 a bylo jí vyhověno 16. 7. 2004.
510. Pokud byla u OCP ■■■■■ podána 7. 1. 2004 žádost žadatelky vedená pod SCPP-64/PL-VI-2004, jednalo se o žádost o povolení trvalého pobytu, kde jako účel pobytu bylo uvedeno podnikání. Tuto žádost vyhodnocoval právě obžalovaný. Žádosti bylo vyhověno 27. 1. 2004 se štítkem CA0057243. Při této žádosti uváděla žadatelka jako svého syna právě N■■■■ T■■■■ P■■■■, narozeného ■■■■■. Tato žádost navazovala na předchozí žádost podanou rovněž u OCP ■■■■■ pod SCPP-321-315/PL-VI-2003. Tu podala žadatelka 12. 3. 2003 a účelem pobytu v ČR bylo opětovně podnikání. 17. 3. 2003 jí bylo vystaveno vízum VC 62 č. AA0001104 platné do 4. 6. 2004. Jak posledně zmíněné vízum, tak žádost o trvalý pobyt za účelem podnikání projednával právě obžalovaný K■■■■.
511. Do doby rozhodování zdejšího soudu **nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že v posledních dvou žádostech uvedený syn není skutečně synem žadatelky.** Pokud je obžalovanému K■■■■ dáváno za vinu, že si včas neopatřil MCE z OCP Ústí nad Labem, nutno připomenout, že již u OCP v Ústí nad Labem v žádosti ze dne 10. 5. 2002 uváděla žadatelka stejného syna. Nebylo tedy bez důvodných pochybností prokázáno, že N■■■■ T■■■■ P■■■■ není synem žadatelky. Za té situace nelze při důkazní nouzi, kterou je nutno vykládat ve prospěch obžalovaného, uzavřít, že neopatřením všech podkladů byl obžalovaný alespoň smířen s tím, že opatří neoprávněný prospěch posledně uváděnému dítěti žadatelky, ani nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že taková neoprávněná výhoda skutečně nastala. Je třeba akcentovat, že **obžalovaný povoloval žádost o pobyt, ať už dlouhodobý, či trvalý, výhradně za účelem podnikání.** Nebyl opatřen jediný důkaz, který by prokazoval neoprávněnou výhodu, neoprávněný prospěch či alespoň úmysl obžalovaného k takové neoprávněné výhodě či neoprávněnému prospěchu směřující, byť ve formě eventuálního úmyslu. Za té situace s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* nezbylo, než potvrdit zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že tento dílčí skutek uvedený v žalobním návrhu je trestným činem.
512. Zdejší soud považuje v té souvislosti za potřebné zdůraznit také to, že od roku 1998 bylo možno lustrvat toliko v systému TUDU, v něm bylo možno posuzovat trvalé a dlouhodobé pobyty. I kdyby měl obžalovaný k dispozici část MCE od OCP v Ústí nad Labem, neměl by po zjištění, že to vyhovělo žádosti žadatelky z 10. 5. 2002, v níž byl uveden stejný syn, důvod porovnávat obsah MCE vedených k předchozím žádostem. **Posuzoval totiž podmínky výhradně z hlediska toho, zda žadatelka splnila podmínky pro přiznání trvalého pobytu s ohledem na dobu strávenou na území ČR a dobu svého předchozího podnikání.**
513. Dalším skutkem dávaným obžalovanému za vinu je bod **213)** obžaloby. Protože zdejší soud ponechal v platnosti zprošťující výrok napadeného rozsudku ve vztahu k tomuto bodu, bude

uvádět popis skutku z výrokové části přezkoumávaného rozhodnutí a nikoli z obžaloby, to také z toho důvodu, že popis skutku v obžalobě je poněkud nepřehledný. Okresní soud došel k závěru, že jednáním dávaným v tomto skutku obžalovanému za vinu nebyl spáchán trestný čin. Proto obžalovaného zprostil obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu.

514. Podle napadeného rozsudku P. H. H., nar. , se narodila jako cizinka na území ČR. Dne 12. 1. 2004 byla podána otcem této nezl. cizinky žádost o povolení jejího trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny právě s otcem P. Q. H., nar. . Otec v žádostech v letech 1998 až 2001 uváděl pouze manželku H. T. T. H., nar. , a dítě P. K. CH., nar. . V žádosti ze dne 29. 5. 2002 uvedl manželku a dvě děti: T. T. H. G., nar. , a P. K. CH., nar. . Dne 7. 8. 2002 podal otec žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s občanem ČR – dcerou F. S., nar. . V žádosti uvedl opět manželku výše uvedeného jména a data narození a tři děti, kdy k předchozím dvěma výše uváděným dětem jako třetí dítě uvedl právě S. F., nar. . Byl mu povolen trvalý pobyt od 2. 9. 2002 do 2. 9. 2017, vydán průkaz č. a povolení k pobytu č. CA0004519. Dne 9. 1. 2004 bylo do cestovního dokladu otce dopsáno dítě – dotýčná P. H. H. Obžaloba navíc poukázala i na to, že v žádosti ze dne 7. 8. 2002 je uvedeno jen vyhodnocení a chybí zcela rozhodnutí.
515. Obžalovaný se vyjádřil tak, že mu není zřejmé, čeho se měl v tomto bodě dopustit (č. l. 2717g, 2733 p. v.). Okresní soud poukázal na obhajobu obžalovaného a shrnul, že v obžalobě se uvádí, že otec cizinky v žádostech z let 1998 až 2002 neuváděl dceru P. H. H. Podle okresního soudu to ani nemohl, protože ta se narodila až v roce . Není tedy skutečně zřejmé, v čem bylo spatřováno pochybení obžalovaného.
516. Krajský soud v Plzni vzal za prokázané ze zprávy MV založené na č. l. 2603 p. v., že ministerstvo vnitra uvedlo, že se pokusí dohledat materiály ke zbytku rodiny a následně prověřit pravost rodných listů uváděných dětí, neboť všechny tři mají trvalý pobyt za účelem sloučení s otcem nezletilé. Ministerstvo se zavázalo dohledat materiály k otci nezletilé a prověřit možné účelové zapsání tohoto vietnamského občana do českého rodného listu s cílem zajistit si trvalý pobyt na sloučení s občanem ČR. Zdejší soud se zajímal o to, s jakým výsledkem proběhlo avizované šetření ministerstva vnitra. Proto prostřednictvím státního zástupce vyžádal od MV, OAM novou zprávu. Ta je založena na č. l. 3191 p. v. a vyplývá z ní, že odbor azylové a migrační politiky se pokusí dohledat MCE otce nezletilé a prověřit okolnosti udělení trvalého pobytu. Současně OAM sdělil, že u údajné sestry nezletilé P. jménem T. T. H. G. existuje podezření na padělaný rodný list, proto dne 9. 10. 2018 byla zaslána žádost o prověření do Vietnamu. Zdejší soud vyhodnocuje tyto zprávy tak, že **nadále existuje důkazní nouze ve vztahu k okolnostem, za nichž byl udělen trvalý pobyt otci nezletilé a dosud nebylo ověřeno ani to, zda P. H. H. je skutečně dítětem uváděného otce.**
517. Krajský soud měl k dispozici další listinné důkazy. Z MCE – Evidenční karty cizince s trvalým pobytem v ČR CPPL-00079/CI-2009-4063 zjistil, že v této evidenční kartě je založena další Evidenční karta cizince s trvalým pobytem v ČR SCPP-121/PL-VI-2004. V té je založena obžalobou uváděná žádost z 12. 1. 2004, kterou údajný otec žadatelky za ni podal žádost o povolení trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny s otcem. Z listinných důkazů vyplývá, že této žádosti bylo vyhověno a trvalý pobyt nezletilé byl povolen 26. 1. 2004, byl vystaven štítek CA0057244. V MCE je založena kopie rodného listu, jejíž shoda s originálem ze dne 5. 1. 2004 byla ověřena razítkem a podpisem obžalovaného. Jako otec je uveden P. Q. H., nar. , jako matka jeho v předchozích žádostech uváděná manželka. Podle rodného listu se dítě narodilo v č. p. . Ve složce je založeno prohlášení o ubytování a také záznam o tom, že obžalovaný provedl lustraci v systému TUC (trvalé pobyty cizinců). Ze spisového materiálu zdejší soud zjistil, že P. H. H. má aktuálně povolen trvalý pobyt na území ČR

od [REDAKCE], tedy od svého narození, do 18. 12. 2018. Novější záznam v MCE není.

518. **S ohledem na důkazní situaci není bez důvodných pochybností prokázáno, že by při vyhodnocení předmětné žádosti obžalovaný postupoval způsobem, který by mohl vést k závěru, že se dopustil některého z žalovaných trestných činů.** To platí i za situace, kdy z popisu obžaloby v návaznosti na její návěti a dovětek lze skutečně jen stěží rozlišit, co se obžalovanému přesně dává za vinu, co měl ponechat bez povšimnutí, nebo čím měl opatřit neoprávněný prospěch. Do doby rozhodování odvolacího soudu nebylo zpochybněno ani to, že nezletilá žadatelka je dcerou uváděného otce, ani to, že tím, že obžalovaný nevyžadoval MCE otce o jeho předchozích žádostech, nedošlo k nějakému pochybení, které by bylo možno subsumovat pod zákonné znaky žalovaných skutkových podstat. S okresním soudem lze souhlasit v tom směru, že pokud se nezletilá žadatelka narodila [REDAKCE], nemohla být uváděna v předchozích žádostech svého otce. Pokud jde o skutečnost, že P [REDAKCE] Q [REDAKCE] H [REDAKCE], nar. [REDAKCE], má povolen trvalý pobyt na základě tvrzení, že jeho dcerou je S [REDAKCE] H [REDAKCE], nar. [REDAKCE], nutno akcentovat, že ani okresní soud, ani odvolací soud nemají k dispozici žádné důkazy, které by předmětnou skutečnost zpochybnily či vyvrátily. Pokud jde o pravdivost údajů uváděných otcem žadatelky v předchozích žádostech o jeho nezletilých dětech, lze i na podkladě samotného popisu předmětného skutku v obžalobě poukázat na to, že otec nezletilé žadatelky měl požádat 30. 12. 1998 na OCP Mladá Boleslav o vízum za účelem podnikání, kdy uváděl jediné dítě P [REDAKCE] K [REDAKCE] CH [REDAKCE], nar. [REDAKCE], stejné dítě uváděl i v případě dalších žádostí o prodloužení pobytu. Podle státní zástupkyně, zřejmě na základě výsledků provedených kontrol MCE, se otec žadatelky měl přestěhovat na [REDAKCE] 9. 6. 1999. Při podání žádosti dne 29. 5. 2002 uvedl další dítě, a to T [REDAKCE] T [REDAKCE] H [REDAKCE] G [REDAKCE], nar. [REDAKCE]. Je skutečně závažné – pokud tomu tak skutečně bylo, protože soud nemá k dispozici žádné další listinné důkazy, že teprve před OCP [REDAKCE] měl uvést další dítě narozené v [REDAKCE], které za celou dobu předchozího pobytu v ČR neuváděl. Nicméně lze znovu poukázat na důkazní nouzi ve vztahu k prověřování rodných listů s tím, že tuto **důkazní nouzi nelze klást k tíži obžalovaného.** Pokud obžalovaný vypracoval vyhodnocení, že žádost podaná 12. 1. 2004 za nezletilou P [REDAKCE] H [REDAKCE] H [REDAKCE], nar. [REDAKCE], je v pořádku, je podložena a opravňuje k vydání rozhodnutí o povolení jejího trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny s otcem, nelze z takového závěru - za situace, kdy nebylo zpochybněno otcovství vůči nezletilému dítěti, dovozovat, že obžalovaný vyhodnotil podklady nesprávně. Pokud je v obžalobě při popisu předmětného skutku uvedeno, že **v MCE chybí vydané rozhodnutí,** lze s tím souhlasit, nicméně nelze kategoricky uzavřít, že by se jednalo o pochybení obžalovaného, že by takové rozhodnutí jeho nadřízeného o předmětné žádosti vydáno vůbec nebylo a není vyloučeno ani to, že písemné rozhodnutí se mohlo z materiálů cizinecké evidence posléze ztratit. **Důkazy předložené státním zástupcem nepostačují k závěru o tom, že předmětným skutkem byl spáchán trestný čin.** Doplnění dokazování přitom již nepřichází do úvahy. Prověřování rodných listů ve Vietnamu ve vztahu k dalším uváděným dětem je nejisté, další spisové podklady podle vyjádření státního zástupce nejsou. Za té situace zdejší soud potvrdil správnost závěrů napadeného rozsudku.
519. Dalšími navazujícími skutky bylo obžalovanému dáváno za vinu dopisování nezletilých dětí do MCE vietnamských občanů, kteří neměli být jejich rodiči. Pokud jde o dílčí skutky pod body č. 212), 215) a 218), lze odkázat na to, co k těmto skutkům již zdejší soud uvedl výše.
520. Pod bodem **219)** obžaloby je obžalovanému dáváno za vinu, že při vyhodnocování žádosti občanky VSR T [REDAKCE] (T [REDAKCE]) P [REDAKCE] A [REDAKCE], narozené [REDAKCE], kterou za ni podala 11. 2. 2004 její matka T [REDAKCE] X [REDAKCE] B [REDAKCE], narozená [REDAKCE], neřešil skutečnost, že dítě se dne [REDAKCE] narodilo cizince, která teprve [REDAKCE] dovršila 15 let věku, tj. podle obžaloby existovalo důvodné podezření, že k početí tohoto dítěte došlo před 15. rokem věku matky a obžalovaný tuto skutečnost nijak neřešil.

521. Na rozdíl od popisu skutku v napadeném rozsudku, který převzal zdejší soud, respektive, do něhož zdejší soud nezasahoval, jelikož potvrdil správnost zprošťujícího výroku podle § 226 písm. b) trestního řádu, v obžalobě bylo uvedeno navíc to, že pakliže se dcera nenarodila předčasně, tj. v 6. měsíci těhotenství, je důvodné podezření, že k početí došlo před 15. rokem věku matky.
522. Obžalovaný připustil, že si **časových souvislostí v návalu práce nevšiml**, stejně jako si toho nevšiml matrikář ani další policisté, kteří spis následně zpracovávali. Okresní soud v té souvislosti shrnul, že obžalovanému je v tomto případě dáváno za vinu jednání, které vůbec nesouvisí s cizineckou, nýbrž s mravnostní agendou. To, že cizinka porodila [REDACTED], přičemž sama dovršila 15 let věku teprve [REDACTED], podle nalézacího soudu budí skutečně podezření, že k početí dítěte mohlo dojít před 15. rokem věku matky, byť v případě předčasného porodu v 7 měsících by tomu tak být nemuselo. Poukazuje navíc na to, že časové souvislosti nebyly zcela jednoznačné, tj. k porodu došlo až s odstupem téměř 7 měsíců od dovršení 15. roku věku, což připouští eventualitu, že mohlo jít o případný předčasný porod a nutně nemuselo dojít k porušení zákona. Za situace, kdy Oddělení cizinecké policie v [REDACTED] bylo silně pracovní vytíženo množstvím cizinců a jejich žádostmi, nelze podle napadeného rozsudku klást obžalovanému oprávněně za vinu, že onu podezřelou časovou souvislost přehlédl, protože na ni nereagovaly ani jiné instituce (počínaje zdravotnickým zařízením, přes matriku apod.).
523. Zdejší soud považuje za důležité nejprve odmítnout argumentaci okresního soudu, že by obžalovaný neměl povinnost případně řešit podezření z pohlavního zneužití výhradně z toho důvodu, že by se jednalo o jinou agendu, než měl na starosti jako policista zařazený na OCP. Je třeba poukázat na to, že povinnosti obžalovaného jako policisty byly stanoveny i Zákonem o Policii České republiky č. 283/1991 Sb. ve znění platném do 18. 3. 2004. Podle § 7 odst. 1 tohoto zákona, pokud by si všiml podezření odůvodňujícího takový závěr, měl vyrozumět nejbližší útvar Policie ČR o podezření ze spáchání trestné činnosti, navíc sám měl oprávnění a povinnost požadovat vysvětlení od matky, a to i v souvislosti s podanou žádostí. Přitom je třeba zdůraznit, že pokud se týče prověřování rodných listů obou dcer, to se nemělo týkat právě uvedeného dítěte, ale jeho matky, která přijela do ČR 10. 6. 2002 na vízum s platností od 4. 5. 2002 do 6. 5. 2003 za účelem sloučení rodiny s otcem P [REDACTED] T [REDACTED] C [REDACTED], nar. [REDACTED].
524. Ve spisu jsou založeny dvě zprávy MV, OAM. V té první založené na č. l. 2603 p. v. ministerstvo sdělilo, že prověří pravost rodných listů obou dcer k prověření rodinných vazeb. Ve zprávě vyžádané zdejším soudem ze dne 17. 10. 2018 (č. l. 3191 p. v. a 3193) ministerstvo sděluje, že matce nezletilé byl dne 10. 3. 2016 pravomocně zrušen trvalý pobyt, neboť delší dobu na území ČR nepobývala. Současně ministerstvo uvedlo, že nezískalo odpověď z Vietnamu k prověření rodných listů a nemá žádné poznatky, na základě kterých by se dal trvalý pobyt zrušit. Nezletilá T [REDACTED] P [REDACTED] A [REDACTED] žije s otcem a hlášení jsou na stejné adrese.
525. Jak je patrné, ani ministerstvo vnitra si nevšimlo toho, že by mělo prověřovat také skutečnost, zda žadatelka je nezletilým dítětem uvedené matky, u které existuje podezření, že měla počít před 15. rokem svého věku. Zdejší soud ale nehodnotí ministerské úředníky, posuzuje důkazní situaci ohledně tohoto skutku výhradně k osobě obžalovaného, jemuž je nečinnost dávána za vinu.
526. Soudu bylo předloženo pouze MCE SCPP-491/PL-VI-2004. Z něj vzal za prokázané, že rodný list dítěte vystavil Městský úřad ve Znojmě dne 5. 1. 2004. Originál je založen v knize matričního úřadu ve svazku 11, ročník 2003, list 119, pořadové č. 857. Obžalovaný ověřil kopii razítkem a podpisem s tím, že souhlasí s předloženým originálem. Z materiálů cizinecké evidence bylo prokázáno, že na podkladě žádosti ze dne 11. 11. 2004 bylo vydáno rozhodnutí ze dne 13. 11. 2004, jímž s účinností od [REDACTED], tj. od narození, byl povolen pobyt nezletilého dítěte

na území ČR za účelem společného soužití s otcem, a to do 29. 12. 2018. Na žádosti bylo uvedeno, že se jedná o dítě narozené na území ČR do 60 dnů od příjezdu matky. Není bez zajímavosti, že jméno otce nebylo nikde, dokonce ani v rodném listu, uvedeno. Ani ministerstvo vnitra nepovažovalo za potřebné jeho jméno ve vyžádané zprávě uvést. Mezi listinnými důkazy je ještě zpráva o změně adresy a fotokopie dokladů dítěte, kterou ověřil policista J. [REDACTED] z Ředitelství CP v [REDACTED].

527. Na podkladě shora uvedené důkazní situace je třeba jednak uzavřít, že dítěti jako žadateli nebyla opatřena jednáním či nečinností obžalovaného žádná neoprávněná výhoda či neoprávněný prospěch, pokud jde o skutečnost, že obžalovaný neměl reagovat podle Zákona o Policii ČR a neupozornit na podezření z trestného činu pohlavního zneužití, jednak je nutno uvést, že **zdejšímu soudu nebyly předloženy žádné listinné důkazy týkající se problematiky vyřizované obžalovaným, nelze tedy ani ověřit, ani vyvrátit, zda případně učinil nějaký záznam ve spisové dokumentaci.** Pokud sám obžalovaný připouští, že si časových souvislostí v návalu práce nevšiml, jde o logické vysvětlení, které lze vykládat maximálně jako **případnou nedbalost**, nikoli však úmysl směřující k tomu, aby případný otec jako pachatel údajného pohlavního zneužití matky nezletilé žadatelky nebyl pohnán k soudu. To muselo být zřejmé ale i státní zástupkyni. Proto zdejší soud vůbec nechápe, proč tento skutek je uveden v podané obžalobě jako součást údajného pokračujícího a závažného úmyslného trestného činu. Proto zdejší soud sice doplnil argumentaci, která v napadeném rozsudku chybí, jinak se však ztotožnil se zprošťujícím výrokem napadeného rozsudku, že tento dílčí skutek označený v žalobním návrhu není trestným činem (§ 226 písm. b) trestního řádu).
528. Dílčí skutek 227) je v obžalobě popsán na dvou stranách a obsahuje i informace týkající se žadatele N. [REDACTED] A. [REDACTED] T. [REDACTED], nar. [REDACTED], i jeho matky. Okresní soud nepochybil, pokud z takto široce vymezeného skutku vytvořil nový stručnější a přehledný popis, z něhož je alespoň patrné, že obžalovanému se dává za vinu pochybení při vyhodnocování žádosti tohoto žadatele podané jeho otcem P. [REDACTED] A. [REDACTED] N. [REDACTED], nar. [REDACTED], přičemž se jednalo o žádost o povolení trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny. Obžalovanému bylo dáváno za vinu, že **na čestném prohlášení o ubytování není ověřen podpis vlastníka nemovitosti a on to neřešil**, žádosti bylo vyhověno a 30. 4. 2004 otec cizince převzal rozhodnutí. V popisu uvedeném v obžalobě je navíc uváděna historie matky nezletilého žadatele N. [REDACTED] T. [REDACTED] T. [REDACTED], nar. [REDACTED], počínaje žádostí o vízum za účelem podnikání ze dne 26. 11. 1998 podané na OCP Praha-východ až po povolení jejího trvalého pobytu na OCP [REDACTED] od 31. 8. 2004 do 30. 8. 2014. Pro účely tohoto řízení snad postačuje, že matka dítěte tohoto syna uváděla i při předchozích žádostech vyřizovaných jinými OCP, po přestěhování 14. 3. 2002 uvedla na OCP Praha i další děti, stejně jako při dalších řízeních; rozdílně uváděla manžela, kdy v žádosti z 26. 11. 1998 uváděla otce žadatele, uváděla ho v rozmezí let 1998 až 2002, dne 14. 3. 2002 uvedla jiného manžela, a to N. [REDACTED] V. [REDACTED] H. [REDACTED], nar. [REDACTED], přičemž v MCE nebyl podle obžaloby doklad o rozvodu s dříve uváděným manželem, dne 18. 2. 2004 uváděla, že je svobodná, přičemž doklad o rozvodu se v MCE nenachází a konečně 13. 7. 2004 měla uvádět, že uzavřela sňatek s manželem P. [REDACTED] P. [REDACTED], občanem ČR, nar. [REDACTED].
529. Podle názoru odvolacího soudu je na místě vycházet ze zestručněného popisu skutku tak, jak jej uvedl v napadeném rozsudku okresní soud. **Pro potřeby řízení o žádosti nezletilého dítěte o povolení trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny s otcem skutečně nebylo rozhodné, jaké manžely postupně uváděla matka dítěte**, navíc před jinými OCP. Stejně tak nelze k tíži obžalovaného vykládat i to, že po přestěhování měla matka dítěte na OCP Praha uvádět i další dvě děti, které podle konstrukce popisu skutku v obžalobě měly být dopsány.
530. Obžalovaný k poněkud zmatenému popisu skutku v obžalobě uváděl, že mu není zřejmé, čeho se měl v tomto bodě dopustit (č. l. 2740 p. v.). Okresní soud argumentoval k tomuto bodu souhrnně

spolu s argumentací k následujícímu bodu 228) s tím, že v obou případech šlo o žádosti o trvalý pobyt pro tehdy nezletilé děti z důvodu sloučení rodiny. Proto bylo zásadní, zda byly doloženy doklady prokazující rodinné vztahy mezi dětmi a rodiči. Nalézací soud zdůraznil, že ani samotná obžaloba neuvádí, že by takové doklady chyběly. Pokud například chyběla ověřovací doložka u podpisu vlastníka nemovitosti na čestném prohlášení o ubytování, pak takovým pochybením nikdo neutrpěl žádnou újmu či naopak neoprávněný prospěch, neboť důvod pro povolení pobytu spočíval na zcela odlišných základech. Navíc podáním bez vadné žádosti o trvalý pobyt bylo předchozí pochybení zhojeno.

531. Zdejší soud se znovu prostřednictvím státního zástupce obrátil na MV, OAM. Z jeho zprávy ze dne 17. 10. 2018 (č. l. 3193) vzal za prokázané, že ministerstvo vnitra nemá žádné poznatky, na základě kterých by se dal trvalý pobyt zrušit. Prostudováním MCE SCPP-1210/PL-VI-2004 zdejší soud zjistil, že žádost podával za žadatele jeho zákonný zástupce – otec. V žádosti je uvedeno, že předchozí pobyt dítěte byl na základě sloučení s matkou, nyní je uveden účel – sloučení s otcem. Předchozí vízum měl žadatel povoleno OCP Praha a byl zapsán do pasu matce. Zdejší soud si ověřil, že na čestném prohlášení vlastníka nemovitosti prokazujícího zajištěné ubytování chybí podpis. Z materiálů cizinecké evidence však vyplývá, že následně rozhodovalo OCP Praha, jemuž bylo bydlení garantováno, správně.
532. S ohledem na tuto skutečnost i s ohledem na zprávu ministerstva vnitra došel zdejší soud k závěru, že okresní soud nepochybil, pokud tento dílčí skutek zprostil podle § 226 písm. b) trestního řádu s tím, že zjištěné dílčí pochybení nemůže být považováno za trestný čin. Pokud lze z popisu skutku dovodit, že obžalovanému se dává za vinu také to, že si neopatřil MCE o povolení předchozích pobytů nezletilého žadatele, s tím lze souhlasit. Nicméně ze samotného popisu skutku v obžalobě lze dovodit, že pokud by obžalovaný měl k dispozici MCE o předchozích pobytech, kdy účelem pobytu nezletilého dítěte bylo sloučení s matkou, neměl by žádný zákonný důvod vyhodnotit žádost podanou otcem tak, že trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny nelze povolit. Pro vydání správního rozhodnutí o předmětné žádosti by nebyly zásadní zpochybňované údaje ve vztahu k manželům matky dítěte či k dalším dopisovaným dětem. O nich totiž OCP [redacted] nerozhodovalo.
533. Pod bodem 228) je obžalovanému dáváno za vinu pochybení, jehož se měl dopustit při vyhodnocení žádosti N [redacted] V [redacted] T [redacted], nar. [redacted]. Tu dne 9. 2. 2004 podal za dítě jeho zákonný zástupce – otec N [redacted] V [redacted] H [redacted], nar. [redacted]. Jednalo se o žádost o dlouhodobé vízum. Obžalovanému se dává za vinu, že nereagoval na chybějící čestné prohlášení o hmotném zabezpečení a chybějící doklad o zajištění prostředků k pobytu. Přesto bylo cizinci uděleno vízum za účelem sloučení rodiny s platností od 24. 2. 2004 do 23. 2. 2005. Cizinec přicestoval na území ČR 15. 3. 2004, dne 5. 4. 2004 podal otec cizince žádost o trvalý pobyt a dne 30. 4. 2004 převzal za nezletilého rozhodnutí. Na tomto rozhodnutí podle obžaloby chybělo datum převzetí a v žádosti o trvalý pobyt nebyl vyplněn bod 28. Z popisu skutku lze dovodit, že obžalovanému se dávají za vinu pochybení při vyhodnocování jednak žádosti o dlouhodobé vízum za účelem sloučení rodiny, jednak žádosti o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny.
534. Stanovisko obžalovaného vyjádřil jeho obhájce s tím, že **byla doložena hotovost, obžalovaný to opomněl uvést, otec ji doložil při žádosti o trvalý pobyt dne 5. 4. 2004.** Okresní soud se vyjádřil souhrnně k tomuto bodu a předcházejícímu bodu obžaloby, u tohoto dílčího skutku připustil, že u žádosti chybí doklad o hmotném zabezpečení, což obžalovaný vysvětlil tím, že cizinec doložil při podání žádosti hotovost a obžalovaný to opomenul zanést do spisu a když cizinec po dvou měsících podal žádost o trvalý pobyt, jeho otec vše potřebné doložil, a to včetně hmotného zabezpečení. Zdůraznil, že pochybením obžalovaného nikdo neutrpěl žádnou újmu či naopak neoprávněný prospěch, neboť důvod pro povolení pobytu spočíval na zcela odlišných základech a podáním bez vadné žádosti o trvalý pobyt bylo předchozí pochybení zhojeno.

535. K tomu je třeba připomenout, že **prokázání hmotného zabezpečení bylo obligatorní náležitostí každé z podaných žádostí**. Pokud by žádost nebyla podána řádně, měl obžalovaný podle § 29 správního řádu přerušit řízení a zmiňovanou skutečnost prověřit, případně umožnit otci žadatele, aby předložil hotovost. Zdejší soud si opět prostřednictvím státního zástupce vyžádal zprávu od MV, OAM. Z této zprávy ze dne 17. 10. 2018 (č. l. 3193) vzal za prokázané, že ministerstvo nemá žádné poznatky, na základě kterých by se dal trvalý pobyt zrušit. Prostudováním MCE SCPP-1212/PL-VI-2004 zdejší soud zjistil, že skutečně nebyl porýžen žádný záznam o předložení hotovosti. Rovněž zjistil, že nebyla vyplněna kolonka 28 o sourozencích žadatele. Tato nevyplněná kolonka neměla žádný význam pro vydání povolení, **obhajoba obžalovaného o předložení hotovosti rovněž vyvrácena nebyla**. Jiné listinné důkazy neměly ani okresní soud, ani odvolací soud k dispozici. Za té situace zdejší soud potvrdil správnost zprošťujícího výroku okresního soudu podle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť v pochybnostech je nutno hodnotit skutečnosti ve prospěch obžalovaného, jeho obhajoba, že byla předložena hotovost, nebyla vyvrácena a skutečnost, že nebyla vyplněna kolonka 28 žádosti, neznamenalala pro žadatele žádnou neoprávněnou výhodu či neoprávněný prospěch. V případě chybějícího data převzetí rozhodnutí otcem dítěte jde o výhradně administrativní pochybení, které nelze kvalifikovat jako trestný čin.
536. Ke skutku pod bodem 233) se zdejší soud již vyjádřil v souhrnu s ostatními dílčími skutky, jimiž měl obžalovaný povolit trvalý pobyt cizince na podkladě dříve uzavřeného fmgovaného sňatku.
537. Skutek pod bodem 234) je popsán následujícím způsobem: N■■■■ V■■ T■■■, nar. ■■■■■, dne 1. 9. 2003 podána na OPC Cheb žádost o vízum za účelem sloučení rodiny s matkou N■■■■ T■■ I■■, nar. ■■■■■. Uděleno vízum s platností od 1. 9. 2003 do 30. 8. 2004, ačkoliv k žádosti doloženo zajištění ubytování jen od 28. 8. 2003 do 28. 8. 2004. Cizinec přijel do ČR dne 18. 9. 2003. Dne 22. 12. 2003 se přestěhoval do ■■■■■. Dne 26. 1. 2004 podána neúplně vyplněná žádost o trvalý pobyt. K žádosti doložen doklad o finančním zajištění ve formě fotokopie dokladu z předešlé žádosti. Ve vyjádření účastníka správního řízení matka uvádí: „Tady bydlím se svým synem... Manžel a otec syna bydlí s naším druhým synem v ■■■■■...“, ačkoli otec, uvedený v rodném listu, nemá v ČR povolen žádný pobyt. Trvalý pobyt povolen dne 17. 2. 2004. Dne 28. 7. 2004 podána žádost o povolení pobytu po dovršení 15 let věku. Vydáno povolení s platností od 10. 9. 2004 do 31. 8. 2014. Matka se 12. 1. 2005 přestěhovala zpět do ■■■■■.
538. Obžalovaný uvedl, že neví, co měl svým jednáním porušit. Jeho obhájce ve stanovisku založeném na č. l. 2740 p. v. poukázal na to, že doložení dokladu o finančním zajištění ve formě fotokopie dokladu z předešlé žádosti bylo formálním pochybením. Okresní soud poukázal na to, že podstata pochybení dle obžaloby spočívá jednak v tom, že k žádosti o trvalý pobyt byl doložen doklad o finančním zajištění ve formě fotokopie dokladu z předešlé žádosti, jednak v tom, že matka nezletilého cizince ve vyjádření účastníka správního řízení uvedla, že otec syna bydlí s druhým synem v ■■■■■, ačkoli otec, uvedený v rodném listu, nemá v ČR povolen žádný pobyt. K tomu je podle nalézacího soudu třeba uvést, že použití téhož dokladu o finančním zajištění v nové žádosti samo o sobě vyloučeno není, a pokud existují nějaké nesrovnalosti ohledně osoby otce nezletilého cizince, nemůže to mít vliv na výsledek žádosti, která se opírá o sloučení rodiny – dítěte s matkou (a nikoli s otcem).
539. Z vyžádané zprávy MV, OAM ze dne 17. 10. 2018 vyplývá, že předmětné skutečnosti nelze využít ke zrušení trvalého pobytu (č. l. 3193). Zdejší soud prostudováním MCE SCPP-00703/PL-VI-CI-2004 zjistil, že žádost o vízum zpracoval podle vyhodnocení prap. N■■■■ s razítkem č. 43. Pokud jde o žádost z 26. 1. 2004 podanou na OCP ■■■■■, **skutečně je v materiálech založena pouze fotokopie potvrzení o vkladu 360 000 Kč ze dne 27. 8. 2003, jeho originál je založen**

v předchozí žádosti o vízum. Pokud mezi žádostí o vízum ze dne 1. 9. 2003 a následující žádostí o trvalý pobyt ze dne 26. 1. 2004 neuběhlo ani pět měsíců, neměl obžalovaný důvod pochybovat o tom, že převážná část tohoto vkladu nadále existuje a prokazuje materiální zabezpečení žadatele na území ČR. **Skutečnost, že tato okolnost byla doložena pouze fotokopii dříve předloženého dokladu, sama o sobě nemůže naplňovat znaky skutkové podstaty žalovaných trestných činů.** Co se týče toho, že matka jako účastnice správního řízení vypověděla, že ona bude žít s žadatelem, zatímco její manžel bude s druhým synem v ■■■■■, protože bude kupovat byt, lze souhlasit s obhajobou i závěry okresního soudu. **Obžalovaný při vyhodnocení žádosti neměl důvod zabývat se osobou otce,** protože žádost byla formulována jednoznačně jako žádost o povolení trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny, a to žadatele jako nezletilého dítěte s matkou. S ohledem na obsah zprávy ministerstva vnitra i se zřetelem na nutnost respektovat hodnocení důkazů provedených soudem nalézacím podle § 263 odst. 7 věta druhá trestního řádu tento senát potvrdil zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu.

540. Pokud jde o skutek uvedený pod bodem **243)** obžaloby, obžalovanému je dáváno za vinu, že při vyhodnocení žádosti občanky VSR H■■■■■ T■■■■■ N■■■■■, nar. ■■■■■, která dne 26. 5. 2004 podala žádost o povolení trvalého pobytu s argumentací, že 21. 9. 2002 v Horní Plané uzavřela sňatek, nereagoval na skutečnost, že 7. 11. 2002 nabylo právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o azylu této žadatelky, které byl dne 26. 5. 2004 vydán cestovní doklad, a nereagoval na to, že žádost o povolení trvalého pobytu byla podána v době výjezdního příkazu s platností od 26. 4. 2004 do 31. 5. 2004. Na rozhodnutí, která převzala cizinka 28. 5. 2004, byla navíc uvedena chybná právní kvalifikace.
541. Napadený rozsudek neobsahuje vyjádření ani stanovisko obžalovaného, neobsahuje ani konkrétní argumentaci k tomuto dílčímu skutku.
542. Zdejší soud připomíná, že **sňatek měl být uzavřen v době, kdy ještě neskončilo azylové řízení a žadatelka se na území ČR zdržovala legálně.** Pokud jde o skutečnost, že podala žádost o povolení trvalého pobytu dne 26. 5. 2004, tedy v době stanovené výjezdním příkazem AA0214228 na výjezd, podle právního názoru zdejšího soudu podpořeného odborným vyjádřením ze dne 5. 10. 2018 (č. l. 3177-3177 p. v.) žadatelka v době výjezdu mohla požádat o povolení pobytu. Zdejší soud se prostřednictvím státního zástupce obrátil na MV, OAM. Z jeho zprávy (č. l. 3193) vzal za prokázané, že podle ministerstva se pravděpodobně jednalo o fingoaný sňatek. Manžel žadatelky však v roce ■■■■■ zemřel, takže není možné provést jeho výslech a podezření potvrdit. Proto nebude zahajováno řízení o zrušení trvalého pobytu.
543. Zdejší soud prostudováním MCE SCPP-2036/PL-VI-2004 zjistil, že v materiálech cizinecké evidence je notářsky potvrzený opis originálu oddacího listu. **Do doby rozhodování odvolacího soudu nebyla existence sňatku nijak zpochybněna.** Žadatelka předložila notářsky ověřené čestné prohlášení J■■■■■ K■■■■■ o poskytnutí ubytování a k tomu notářsky ověřený výpis z katastru nemovitostí, že dotýčný byl majitelem domu v ■■■■■, ■■■■■. Zdejší soud však nemohl pominout skutečnost, že ohledně předchozích případů poskytla ve správním řízení vysvětlení Ing. K■■■■■, která dům koupila v roce 2005 od svého manžela a uvedla, že od roku 2005 na této adrese nikdo z cizinců ubytován nebyl. Nemohla se však vyjádřit k době předchozí. Současně zdejší soud zjistil, že špatná právní kvalifikace podle § 87 písm. e) odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., v tehdy účinném znění, byla opravena opravným usnesením 8. 3. 2006 na správnou kvalifikaci podle § 87e odst. 1 téhož zákona. V dostupných listinných důkazech není založeno potvrzení o pobytu cizince jako podklad pro matriční orgán. Obžalovanému však není dáváno za vinu, na rozdíl od ostatních dílčích skutků, že by s ohledem na dobu uzavření sňatku měl mít za to, že předmětné potvrzení by mělo být padělkem či bylo pozměněno. V tom se tento dílčí skutek liší, proto o něm zdejší soud pojednává samostatně a nikoli v souhrnu s dřívějšími skutky ve vztahu k údajně fingoaným sňatkům.

544. Obžalovanému lze vytknout nedostatečnou lustraci, nebylo však bez důvodných pochybností prokázáno, že ta či chybná právní kvalifikace by vedly či směřovaly k neoprávněné výhodě spočívající v povolení trvalého pobytu žadatele na území ČR. Ani rychlost řízení neumožňuje při důkazní nouzi jiný závěr než zprošťující výrok podle § 226 písm. b) trestního řádu. Proto zdejší soud tento výrok napadeného rozsudku potvrdil.
545. Další dílčí skutek je obžalovanému dáván za vinu pod bodem **261)** obžaloby. Je popsán tak, že za žadatele N■■■■ V■■■ I■■■, nar. ■■■■■, podal dne 29. 3. 2004 na OCP ■■■■■ žádost o vízum za účelem sloučení rodiny jeho zákonný zástupce otec B■■ T■■■ T■■■, nar. ■■■■■. Doložil zajištěné ubytování na území ČR v době od 1. 3. 2004 do 31. 4. 2005, ale pochybením bylo vízum vydáno s platností od 15. 4. 2004 do 14. 4. 2005. Další žádost, tentokrát o povolení k trvalému pobytu, byla podána 26. 5. 2004. Nebyla v ní vyplněna kolonka č. 28 – sourozenci. V CIS není uvedena vztažená osoba a byl chybně vyplněn účel pobytu. Přesto bylo žádosti vyhověno a dne 15. 6. 2004 převzal cizinec průkaz k pobytu s platností do 12. 8. 2004.
546. Na rozdíl od obžaloby okresní soud nepojal do výroku skutečnost, že 2. 8. 2004 byla podána další žádost o vydání průkazu o povolení k pobytu jako výměna za předchozí rozhodnutí o povolení trvalého pobytu, přičemž právě k této poslední žádosti se vztahovala namítaná skutečnost, že v CIS není uvedena vztažná osoba a je chybně vyplněn účel pobytu.
547. Obžalovaný ve svém vyjádření ve stanovisku obhajoby poukázal na to, že položku č. 28 nevyplnil, protože nevěděl, jestli má žadatel sourozence. Podle obhajoby se jednalo pouze o formální pochybení (č. l. 2717n, 2738). Okresní soud ve své argumentaci uvedl, že podle obžalovaného byl cizinci 3. 10. 2003 povolen trvalý pobyt na 10 let, kdy k žádosti byl přiložen doklad o trvalém ubytování (obžalovaný se však vyjadřoval k cizinci stejného jména, avšak k ročníku ■■■■, zatímco v tomto bodě je žalováno jednání vůči cizinci – dítěti ročník ■■■■). Podle okresního soudu stejně jako u bodů 180) a 183) platí, že skutečně došlo k pochybení obžalovaného – vydání víza s příliš dlouhou platností do 14. 4. 2005, tedy o 14 dní přesahující poskytnuté ubytování. Avšak dříve, než mohl nastat jakýkoliv škodlivý účinek (tj. dříve, než uplynula doba poskytnutého ubytování), došlo k zásadní změně situace – dne 26. 5. 2004 byla podána nová žádost o trvalý pobyt doplněná potvrzením o ubytování bez časového omezení, čímž fakticky došlo ke zhojení předchozího pochybení.
548. Zdejší soud se obrátil na ministerstvo vnitra, ze zprávy OAM ze dne 17. 10. 2018 založené na č. l. 3194 vzal za prokázané, že podle ministerstva existuje podezření na padělaný rodný list, to však nelze prověřit, protože MCE nebylo dohledáno.
549. Lze souhlasit s tím, že ani **zdejší soud nemá k dispozici příslušné MCE**. Proto v listinných důkazech pátral po tom, zda nejsou k dispozici alespoň fotokopie příslušných dokladů. Zjistil, že ve volné příloze č. 15 (provedené k důkazu v hlavním líčení 5. 2. 2009) je založena žádost otce B■■ T■■■ T■■■, nar. ■■■■■, k povolení pobytu ze dne 17. 3. 2004. Dne 25. 3. 2004 tento cizinec převzal průkaz o povolení k pobytu trvale CA0058594. Pobyt mu byl povolen do 25. 3. 2014, a to za účelem podnikání. V žádosti otce byly uvedeny tři děti, mezi nimi i N■■■■ V■■■ I■■■. Ten byl uveden i v předchozí žádosti otce z 9. 9. 2002, na jejímž podkladě mu bylo povoleno vízum VC 62 č. BB010218 do 25. 9. 2003. K dispozici měl soud tímto způsobem i žádost otce žadatele SCPP-321-1540/PL-VI-2003 ze dne 25. 8. 2003, kdy žádal o povolení pobytu za účelem podnikání a 26. 9. 2003 mu bylo vystaveno vízum VC 62 č. AA0009924 platné do 25. 9. 2004. V této žádosti uváděl dvě děti, jednak již zmiňovaného žadatele a dále N■■■■ T■■■ G■■■. Ve stejné volné příloze č. 15 zdejší soud našel i fotokopie žádosti o povolení pobytu posledně jmenovaného, narozeného ■■■■■, z 26. 5. 2004 o povolení trvalého pobytu za účelem sloučení s otcem. Žádosti bylo vyhověno a trvalý pobyt byl povolen 15. 6. 2004

na podkladě průkazu o povolení k pobytu CAA0043199.

550. Ve volné příloze č. 17 (provedené rovněž v hlavním líčení 5. 2. 2009) našel zdejší soud **fotokopii žádosti N [redacted] V [redacted] I [redacted], nar. [redacted], vztahující se přímo k žalovanému skutku.** V této žádosti vedené pod SCPP-33-11/PL-OVS-3-2005 bylo nalezeno vyhodnocení vypracované obžalovaným 29. 3. 2004. V něm je záznam, že otec doložil hotovost jako doklad materiálního zabezpečení. Vízum VC 32 č. AA0438711 bylo vystaveno 16. 4. 2004 s platností do 14. 4. 2005. Zajištění ubytování bylo dokladováno čestným prohlášením o bydlišti na adrese [redacted], [redacted], a to v době od 1. 3. 2004 do 31. 3. 2005. **Byla tak potvrzena skutečnost, že vízum bylo vydáno na dobu delší, než bylo zajištěno ubytování.** Ve stejné volné příloze však zdejší soud objevil i fotokopii žádosti SCPP-33-11/PL-OVS-3-2005 ze dne 26. 5. 2004, jednalo se o žádost o povolení k trvalému pobytu. Ta byla doložena zajištěním **ubytováním na stejné adrese, a to trvale.** Obvodní oddělení Policie ČR [redacted] provedlo na zmíněné adrese šetření 28. 5. 2004, v bydlišti byli zastiženi otec i dítě.
551. Za té situace se zdejší soud ztotožňuje s argumentací okresního soudu, že obžalovaný se dopustil pochybení, toto pochybení však nemělo za následek neoprávněný prospěch ani k němu nesměřovalo a **případný škodlivý následek byl skutečně zhojen tím, že u žádosti o trvalý pobyt bylo doloženo potvrzení o ubytování na stejné adrese bez časového omezení.** Zjištěné skutečnosti nemohly vést k jinému závěru než závěru o zproštění obžalovaného podle § 226 písm. b) trestního řádu. Pokud jde o skutečnost, že na žádosti z 26. 5. 2004 není vyplněna kolonka č. 28, přestože z dokazování provedeného zdejším soudem vyplývá, že žadatel má sourozence, lze souhlasit s tím, že jde toliko o administrativní pochybení, které se nijak nepromítlo do nezákonnosti vydaného povolení. Pokud státní zástupkyně v obžalobě tvrdí, že v CIS není uvedena vztažná osoba a je chybně vyplněn účel pobytu, tato skutečnost doložena nebyla a i kdyby byla, neměnilo by to nic na tom, že předmětným skutkem nemohl být spáchán žalovaný trestný čin. Proto zdejší soud potvrdil závěr okresního soudu.
552. **Posledním skutkem** dávaným obžalovanému za vinu je dílčí útok popsáný pod bodem 264). Podle popisu skutku uvedeného v obžalobě žadatel H [redacted] Q [redacted] H [redacted], nar. [redacted], přijel do ČR dne 21. 12. 2003 na vízum platné od 20. 11. 2003 do 19. 11. 2004 za účelem sloučení rodiny s otcem D [redacted] M [redacted] T [redacted], nar. [redacted], který má v ČR povolen trvalý pobyt. Dne 15. 3. 2004 zažádal cizinec o trvalý pobyt. Ten mu byl udělen od 15. 4. 2004, rozhodnutí bylo převzato až 21. 4. 2004. Dne 9. 8. 2004 zažádal cizinec o prodloužení trvalého pobytu. Obžalovanému je vytýkáno, že nijak neřešil nedodržení zákonné lhůty pro podání této žádosti podle § 83 Zákona o pobytu cizinců na území ČR. Trvalý pobyt cizince byl prodloužen od 20. 9. 2004 do 20. 8. 2014.
553. Obžalovaný se hájí tím, že na žádosti cizince svým písmem uvedl, že byl zjištěn a domluvou vyřešen přestupek spočívající v nedodržení zákonné lhůty pro podání žádosti. Toto vyjádření obžalovaného je založeno na č. l. 2717n. Okresní soud v té souvislosti poukazuje na to, že prokazatelně je rukou obžalovaného na žádosti cizince ze dne 9. 8. 2004 záznam o zjištění přestupku a o jeho vyřešení domluvou. Rukou psaný záznam o domluvě zjevně unikl pozornosti osoby, která v daném případě prováděla hloubkovou kontrolu.
554. Jak již zdejší soud u obdobného pochybení uváděl, lhůta pro žádost podle § 83 cizineckého zákona byla nejpozději 30 dnů před dosažením věku 15 let. Žadatel dovršil věku 15 let [redacted]. Pokud požádal 9. 8. 2004, **jednalo se o opožděné podání žádosti řešitelné jako přestupek.**
555. Okresní soud obžalovaného v tomto bodě zprostil obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu s tím, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

556. Zdejší soud si prostudováním MCE SCPP-00210/PL-VI-CI-2004 ověřil, že v těchto materiálech je založeno mimo jiné SCPP-919/PL-VI-2004, **na žádosti je skutečně obžalovaným uveden záznam, že pozdní podání bylo řešeno domluvou.** Lze připustit, že podle § 157 odst. 1 písm. o) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění do 26. 4. 2006 měla být případně uložena pokuta až do 3 000 Kč. Ovšem pokud jde o sankce, musela platit i obecná úprava zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, s možností udělit za přestupek toliko napomenutí.
557. Po poradě došel senát krajského soudu k závěru, že se sice stal skutek v tom směru, že byla podána opožděná žádost, pokud jde však o konkrétní jednání či lépe řečeno nečinnost dávanou obžalovanému za vinu, bylo provedeným dokazováním vyvráceno, že na předmětnou skutečnost nereagoval. Za té situace odvolací soud zvažoval, zda přílehavějším by nebyl důvod zproštění podle § 226 písm. b) tr. řádu, nakonec však ponechal beze změny zprošťující výrok podle § 226 písm. a) trestního řádu, neboť **ve vztahu k pochybení obžalovaného je skutečně namístě závěr, že skutek se nestal.**
558. Závěrem považuje zdejší soud za nutné vysvětlit s ohledem na výtky uplatňované v jeho předchozích rozhodnutích, že až v souvislosti s podrobným prostudováním spisu a především předložených správních spisů OCP v [REDAKCE] došel k závěru, že **obžalovanému nebylo možno vytýkat ani případný selektivní výkon pravomoci veřejného činitele.** Ve srovnání se skutkovými zjištěními ohledně dílčích skutků, pro které byl obžalovaný již v minulosti v řízení vedeném na podkladě této obžaloby zproštěn, totiž zdejší soud shledal, že obžalovaný až na vzácné výjimky rozhodoval skutečně v řádech několika dnů. Přitom však nebylo zjištěno, že by jinak postupoval ohledně žadatelů zastoupených určitými zprostředkovateli a jinak vůči jiným žadatelům. Teprve poté, co příslušné materiály cizinecké evidence prostudoval předseda odvolacího senátu a seznámil se svými zjištěními senát, bylo zjištěno, že **v jednotlivých MCE nejsou žádné doklady o tom, kdo případně žadatelům při správním řízení neoficiálně tlumočil.** Takový údaj není v žádném ze spisů, jimiž byl prováděn důkaz, uveden. Pouze v případě, že by za žadatele jednal jeho zplnomocněnec, bylo by možno dohledat plnou moc v příslušných spisech. Takovou skutečnost by zdejší soud při vyhodnocení důkazů ke každému dílčímu skutku uváděl. Pouze u části spisů OCP Liberec bylo zjištěno, že někteří žadatelé byli zastoupeni zplnomocněnkyní. V řízení před OCP [REDAKCE] taková skutečnost zjištěna nebyla. Zdejší soud tuto skutečnost uvádí v souvislosti s tím, že podrobněji nerozebíral výpovědi svědků vietnamské národnosti, kteří měli žadatelům s podáváním žádostí na OCP [REDAKCE] pomáhat. Ti všichni totiž popřeli, že by za to získávali od žadatelů nějaké finanční výhody s výjimkou proplacení hotových nákladů, výjimečně se někdy z nich zmiňoval o nepatrné finanční odměně. Všichni, a to včetně těch, s nimiž měl obžalovaný udržovat bližší vztahy, o čemž svědčily protokoly o jeho sledování či kontakty či SMS uložené v pamětech jím užívaných mobilních telefonů, zcela popřeli jak to, že by obžalovanému dávali nějaké úplatky, nebo že by po nich obžalovaný nějaké peníze v té souvislosti požadoval, tak to, že by obžalovaný vyřizoval žádosti cizinců, jimž tlumočili, z důvodu bližších vztahů ke konkrétním překladatelům či jiného důvodu, rychleji či přednostně. S ohledem na podrobný rozbor důkazní situace u každého dílčího skutku dávaného obžalovanému zbývajících skutky v obžalobě za vinu nepovažoval zdejší soud za potřebné do své argumentace uvádět i výpovědi těchto vietnamských svědků proto, že nebylo prokázáno, že by nedostatečná lustrace obžalovaného byla vedena jeho záměrem nebo alespoň srozuměním, že tak opatří některému cizinci neoprávněný prospěch spočívající ve vyhovění jeho žádosti, pro kterou zpracovával podklady. Ze stejného důvodu neobsahuje toto odůvodnění ani podrobnější rozbor výpovědí svědků -policistů M [REDAKCE] B [REDAKCE], J [REDAKCE] Š [REDAKCE] (obou k problematice zavádění systému CIS a jeho nedostatkům v tom kterém období) i bývalých kolegů obžalovaného k postupnému zavádění informačního systému CIS a projevech jeho chybovosti či údajně nedostatečnému proškolení. Jen na okraj je třeba uvést, že svědek J [REDAKCE] – bývalý vedoucí OCP [REDAKCE] připustil, že sám neuměl CIS používat. Přitom jako přímý nadřízený obžalovaného měl jeho práci kontrolovat, a to jak obecně, tak ve vztahu ke kontrole vyhodnocení podkladů u

každé žádosti, na jejímž podkladě vydával a podepisoval správní rozhodnutí.

559. Ze shora uvedených závěrů zdejšího soudu vyplývá, že trestní stíhání bylo zahájeno a obžaloba podána i pro řadu dílčích skutků, kdy státní zástupce vycházel ze závěrů provedených kontrol činnosti obžalovaného a dovozoval spáchání trestné činnosti v drtivé většině případů i na podkladě zjištěných formálních nedostatků, za situace, kdy i jemu muselo být zřejmé, že pouhými formálními nedostatky nemohlo dojít k naplnění znaků skutkové podstaty ani jednoho z trestných činů, které byly obžalovanému dávány za vinu. V tomto směru lze odkázat nejen na některé z dílčích skutků, jimiž se zabýval krajský soud v tomto rozhodnutí, ale především na 220 dílčích skutků zproštěných rozsudkem tohoto soudu sp. zn. 8 To 238/2011 dne 21. 9. 2011. Pokud jde o další část projednávané trestné činnosti, zdejší soud již poukázal na to, že státní zástupkyně si byla vědoma toho, že nemá dostatek podkladů pro závěr, že zpochybňované dodatečné zápisy vietnamských dětí do MCE nepříbuzných osob prováděl či umožňoval obžalovaný, proto také používala v obžalobě trpný rod bez toho, aby uváděla, kdo měl dotyčné zápisy provést. Za velice zarážející považuje zdejší soud i tu skutečnost, že přitom argumentovala závěry znaleckého posudku z oboru ručního písma, které zůstávaly toliko v pravděpodobnostní rovině a tedy i státní zástupce je měl vykládat ve prospěch obžalovaného, stejně jako soud, který ve všech bodech této problematiky obžalovaného zprostil.
560. Samostatnou kapitolou projednávané trestné činnosti byly dílčí skutky, kdy podle obžaloby obžalovaný neoprávněně připravil podklady pro povolení trvalého pobytu cizince prokazujícího uzavřeným sňatkem s občanem ČR, že mu podle právní úpravy účinné od vstupu ČR do EU, tedy po 1. 5. 2004, má být povolen trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny. Argumentace tím, že cizinec neměl právo uzavřít sňatek v době, kdy se zdržoval na území ČR v azylovém řízení či se zde zdržoval v době stanovené mu výjezdním příkazem pro opuštění republiky a že neměl právo v této době požádat o povolení trvalého pobytu, byly nesprávné nejen podle právního názoru tohoto soudu, ale i podle odborného vyjádření Ředitelství Služby cizinecké a pohraniční policie ČR. K tomu je nutno dodat, že obžalovaný skutečně neprováděl lustraci v předepsaném rozsahu, ale po 1. 5. 2004 bylo s ohledem na novou dikci ustanovení § 87e odst. 1 Zákona o pobytu cizinců na území ČR zásadní provést lustraci v informačním systému především v podsystému ENO – Evidence nežádoucích osob, protože právě lustrace v tomto subsystému byla rozhodující pro možnost případného zamítnutí žádosti podle novelizovaného ustanovení § 87h odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., v tehdy účinném znění. Obžalovaný si tak sice v mnoha případech výrazným způsobem usnadňoval práci a porušoval předpisy, lustraci v systému ENO však pravidelně prováděl.
561. Přes přetrvávající pochybnosti o původu peněz zajištěných při domovní prohlídce u obžalovaného i přes podezření o tom, odkud pocházely peníze vkládané v hotovosti na účty, k nimž měl obžalovaný dispoziční právo, se nelze zbavit pochybností o postupu státního zastupitelství. To v naprosté většině projednávaných dílčích skutků nekriticky převzalo závěry kontrol MCE dokladující především formální nedostatky řízení o žádostech vyřizovaných obžalovaným a kriminalizovalo i to jeho jednání, které mohlo být maximálně důvodem pro jeho kázeňský postih. Namísto toho se státní zástupci měli soustředit na - utajovanými svědky a zprávou svědka J. [redacted] o nadstandardních majetkových poměrech obžalovaného podložené - důvodné podezření ve vztahu k údajné korupci obžalovaného, při jeho prověřování měl podle názoru zdejšího soudu státní zástupce využít operativně pátracích prostředků, jimiž by případně mohl dokumentovat konkrétní trestné jednání obžalovaného. Nelze totiž odhlédnout od toho, že právě takovými důkazními prostředky se podařilo prokázat zneužívání pravomoci a korupci na OCP [redacted], jehož se dopustila předchůdkyně svědka J. [redacted], cizinecká policistka ve funkci vedoucí tohoto OCP.
562. Zatímco pro zahájení trestního stíhání proti konkrétní osobě postačuje důvodné podezření a jeho vyšší míra musí vést k podání obžaloby, soud rozhodující o vině a trestu smí uznat obžalovaného

vinným jen tehdy, pokud byl ke konkrétnímu skutku dávanému za vinu zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné, tedy rozumné, pochybnosti (§ 2 odst. 5 tr. řádu). Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalovaného. To nezabývá soud povinností, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí. Přitom však soud musí při hodnocení důkazů podle zásady upravené v ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu postupovat striktně *in dubio pro reo*, důvodné skutkové pochybnosti a případné alternativní do úvahy přicházející závěry, jakož i přetrvávající důkazní nouzi vykládat výhradně ve prospěch obžalovaného. Proto zdejší soud z důvodů rozebraných výše ve vztahu k jednotlivým skutkům zprostil obžalovaného obžaloby. Neprokázaná vina vede ke stejnému závěru jako prokázaná nevina.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 29. října 2019

JUDr. Pravoslav Polák v. r.
předseda senátu